

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kusursuz olmak için nelerden vazgeçebilirsin?

BROKE & LIGHT

ZEYNEP SAHRA

BROKE & LIGHT

ZEYNEP SAHRA

İşil; sihirlere inanmaktan vazgeçmeyen sıradan bir kız.
Burak; çizgi roman âşığı bir adam... Talihsiz birçok olay...
Kusurlarını sevemeyenler için...

₺39.50

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

9 786057 944085

ZEYNEP SAHRA

BROKE & LIGHT

BROKE & LIGHT

Zeynep Sahra

Yayın Yönetmeni: Merve Kırmızı
Sayfa Tasarımı: Gökhan Yılmaz
Kapak Tasarımı: Ren Grafik
Kapak Çizimi: Arife Şeyma Gök
İç Sayfa Çizimleri: Bâla Erşidan

Copyright©Zeynep Sahra

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Lades Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Basım Yılı: Kasım 2018
ISBN: 978-605-7944-08-5
Yayınevi Sertifika No: 30492

Baskı:
Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık
ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti
Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No: 1/Z
Beylikdüzü/İSTANBUL
Tel: 0212 671 61 51
Sertifika No: 28640

Ren Kitap, Lades Kitap Yay. Paz. Dağ. San. ve Tic. markasıdır.
Oruç Reis Mahallesi Tekstilkent Caddesi A 5 Blok No:19
Esenler/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76
www.renkitap.com

ZEYNEP SAHRA

BROKE & LIGHT

"Di
En
en iy

Bay S.

Nobel ödüllü James Watson, “*Kaderimizin yıldızlarda yazılı olduğuna inanmıştık. Şimdi büyük ölçüde genlerimizde yazılı olduğunu biliyoruz,*” demiş. NASA bu konuda ne düşündü bilinmez ama eğer Bay Watson haklıysa, sahip olduğum genlerle geleceğimin pek de parlak olduğunu düşünmüyorum.

Aslında beni dünyaya getiren insanlara baktığınızda ortaya iyi bir şey çıkacağını düşünebilirdiniz. Hele ki annem... Kendisi gen havuzundaki en kusursuz özellikleri bedeninde toplamışken, eminim ortaya benim gibi bir şey çıkacağını öngöremezdi. Zekâ anneden geçermiş. Aptal olmadığımı seviniyorum ama keşke onun kusursuzluğuna yakın bir görüntüm olsaydı. Ya da en azından kıvrıcık saçlarım biraz daha kabullenilebilir ölçülerde olsaydı. Ama değil. O *Harry Potter*’daki *Malfoy* ailesi kadar asildi, bense *Weasley*’lerden¹ evlatlık alınmış gibiydim.

Harry Potter’ı bilmeyen yoktur. Hani şu büyüculük okuluna giden, alnında yarası olan gözlüklü velet, nam-ı diğer; *hayatta kalan çocuk*... Benim alnımda şimşek izim yoktu ama kafamdaki

¹ J.K. Rowling’in yazdığı fantastik romanda geçen iki farklı aile.

devasa bukeler ile hayatta kalan bir başka şanssız çocuktum

Sınırsız kusur barajını zorlarken, uyumsuz kişiliğim ve hayal dünyamın da bir hayli zengin olduğunu söylemeliyim. Örneğin normal insanlar; iş arkadaşına, belki karşı komşusuna, arkadaş çevresindeki herhangi birine ya da her sabah aynı duraktan otobüse bindiği çocuğa âşık olurlardı. Ama söylediğim gibi ben normal biri olmaktan çok uzaktım. Yine iç çekerek onun destansı yüzünü düşünürken omzumdaki el beni sarsarak hayal dünyamdan kopardı.

“Aramıza dön Işıl. Yine soğuk verirsen, bu kez kesin kovulacaksın.”

Panikle elimde tuttuğum karton bardağın kapağını kapattım. Ve üstüne yazdığım ismi yüksek sesle söylerken dikkat çekmeyecek kadar soğumamış olmasını umut etmekten başka çarem yoktu. Bardağı uzattığım kadın kapıdan çıkmadan önce tadına bakmamıştı. Eğer soğumuşsa bile bunun sebebinin ben olduğumu düşünmeyecekti. Tezgâhın altına uzanıp yeni bir karton bardak alırken Burak gözlerini çevirdi.

“Yine gece o aptalı izlediğin için uyumadın, değil mi?”

“Birincisi, ona aptal deme Burak. İkincisi, evet, izledim. Hatta sonraki iki saat boyunca onun kaslı kollarına sarıldığımı hayal ederek düşlere daldım.”

Bunu söylerken sesli bir iç çekmiştim ama yaslandığım kahve makinesi benimle aynı hisleri paylaşmıyor olacak ki, önce boğuk bir ses çıkardı, ardından yere yarım bardak dolduracak kadar krema akıttı. Panikle bir havlu kaparak, iflah olmaz kıvırcık saçlarımı sallayarak yerdekileri temizlemeye koyuldum. Çünkü bu tarz sakarlıkları ilk kez yapmadığımın takıntılı müdürümüz dahil herkes farkındaydı. Koruyucu huysuz meleşim Burak, çoktan uzun

boyu, fazla iri olmayan vücutuyla benim görünme ihtimalimi sıfıra indirse de, söylenmeyi de ihmal etmiyordu.

“Bir gün gerçekten kovulacaksın ve sonsuza kadar arabadaki o iğrenç sesle yaşamaya mecbur kalacaksın, biliyorsun değil mi?”

Evet, arabam tam bir külüstürdü. Dizlerimden destek alıp yerden kalktım.

“Artık o sese alıştım. Sanırım tamire verecek parayı biriktiresem bile, o guruldayan sestten vazgeçmek istemeyebilirim.”

Gururlu yalanım ikimizi de gülümsetti. Koyu yeşil önlüğüme bulaşan kremaları silerken Burak yeni aldığı siparişi hazırlamaya koyulmuştu. Sıradaki kişinin ismini bardağa yazdıktan sonra yanına “301” sayısını ekledi. Her seferinde bunu yapardı ve her gün bu sayı biraz daha yükseliyordu. Sebebini defalarca sorsam da, her seferinde sadece omuz sallamakla yetinmişti ve ben de zamanla vazgeçmiştim. Burak’la neredeyse bir senedir bu kahvecide çalışıyorduk. Ve sanırım beni çikolatadan sonra hayatta tutan ikinci şey Burak ve onun kalın çerçeveli siyah gözlükleriydi.

Burak makinenin kolunu çevirerek, beklerken bana döndü. “Eee anlat bakalım, dün gece neyi tavsiye etti o mankafa?”

Cevap vermeden önce ona yakıştırdığı sevimsiz sığfata somurttum ama saniyeler içinde taze çörekleri dizmeye başlayıp, bol gülümseme eşliğinde anlatmaya giriştim.

“Üç gündür yeni video paylaşmamıştı. Bu süre içinde ismi pek duyulmamış İsveçli bir yazarın kitabını okumuş.”

“İsveçli yazarlar da mı varmış? Onlar sadece dış fırçası öneriyorlar sanıyordum.”

Sırıtan yüzüne uyarı bakışı attım, sonra o araya girmemiş gibi devam ettim. “Kitap dilsiz bir kıza âşık olan genci anlatıyormuş. Kitapta çocuk kızın aşkı için işaret dili öğreniyormuş. Videonun

içinde işaret dilini bilen insanlara çok saygı duyduğunu ve onun da bir gün o dili öğrenmek istediğini söyledi.”

“Ve sen de hemen işaret dili kursuna yazıldın, öyle değil mi?”

Dizmeyi bitirdiğim çörekleri cam kapakla kapatıp hâlâ sırtmakta olan yüzüne döndüm.

“O kadar da değil beyefendi!”

Hayır, o kadardı! İnternette işaret dili kurslarına bakmıştım ama ya yeri bana uymuyordu ya da ücreti. Tabii bunu Burak’a itiraf edemezdim. Onun yerine daha az dürüst olmayı seçtim.

“Onu yapmadım ama bir saat boyunca işaret dili videoları izledim.”

Bu dürüstlüğüme bile onun kahkaha atmasına yetmişti.

“Sen umutsuz vakasın Kıvırcık,” dedi. Sonra iki elini kahve makinesinden ayırıp havaya kaldırdı ve boşlukta salladı. Beni işaret diliyle alkışladığını o kasaya doğru giderken anlamıştım.

Haklıydı. Ben umutsuz bir vakaydım. Her şeyin yarısına sahip olduğum bir hayatım vardı. Üniversitede yarı bursla kazandığım bir bölümüm, diğer yarısını ödeyebilmek için yarı zamanlı çalıştığım bir işim, kirasının yarısını ödediğim küçük bir dairem, yarısı turuncu yarısı beyaz olan tembel bir kedim ve annem babam boşandığı için yarım bir ailem vardı.

İşin garip tarafı ise, bunlar hayatımın memnun olduğum kısımlarıydı. Çünkü zor olsa da okuldaki bölümümü seviyordum. Okulumu tamamlamama yardım eden bu saçma işi de öyle. Evimi paylaştığım entelektüel ev arkadaşımı, şapşal kedimi de seviyordum ve Allah biliyor ya, sürekli birbirine bağırarak bir aileyle yaşamak yerine, ayrı ayrı daha mutlu olduklarını düşündüğüm yarım ailemi de seviyordum.

Bütün bunların yanında sanırım en garibi âşık olduğum kişiy-

di. Adını bilmiyordum. Daha doğrusu, gerçek adını bilmiyordum. Ama gözlerinin renginin gökyüzünden daha güzel olduğunu, uykusuz kaldığında sürekli burnunun ucunu ovuşturduğunu, sıcaklığını sevmeyişini ve gülümsediğinde birkaç saniye için dünyanın durduğunu biliyordum. Keşke tüm bunları gerçekten görebilseydim. Çünkü o benim yalnızca ekrandan kalbime dokunan biriydi.

Hayır, hayır. O bir şarkıcı, film yıldızı, yetenekli bir dansçı ya da popüler bir sporcu değildi. O video ile kitap ve film yorumlayan biriydi sadece... Evet, yaptığı şey bu kadardı. Ancak bunu öyle bir yetenekle yapıyordu ki; sarf ettiği her cümle ekrandan gerçeğe dönüşüyor, oradan kalbime dokunuyordu. Anlattığı her kitabın esas oğlanı o oluyordu. Ya da her film sahnesinde onun da rolü vardı. Anlattıklarını aslında o yaşamıştı. Kitapta anlatılan kıza o âşık olmuştu. Filmdeki kıızı ilk o öpmüştü, ilk onunla buluşmuştu, o kız sanki onun kollarında ölmüştü. Ya da en imkânsız cinayetleri hep o çözüyor, en korkunç savaşları hep o kazanıyordu. O vuruyordu, o vuruluyordu. Evet, o sadece okuduğu kitapları, izlediği filmleri anlatıyordu ama ben her kelimesinde ona biraz daha âşık oluyordum. Ve evet, bu çok saçmaydı. Ama oluyordu işte.

Videoları yüz binler tarafından izleniyordu. Edebiyat dünyasında ünlü sayılırdı. Bilindiği kadarıyla kendi yazdığı, basılmış tek bir satır yoktu ya da onun çektiği tek kare görmemiştik. Ama onun yorumladığı her hikâyeye ertesi gün en çok aratılan kitap oluyordu. Üstelik popüler kültüre yakın tek bir kitap kapağı ya da afiş göstermemesine rağmen, en acımasız eleştirmenlerden daha fazla takip edeni vardı. Gerçi takipçilerinin büyük bir çoğunluğunu hemcinslerim oluşturuyordu ve itiraf etmek hoşuma gitmese de, bunda onun kusursuz görüntüsünün payı olduğunu da biliyordum.

Çünkü yakışıklıydı. Fazlasıyla yakışıklı. Ve sesi... Sesini kelimelerle tarif etmenin imkânı olduğunu düşünmüyorum. İçine en derin isteklerini saklayacağın kadar derin ve içinde kaybolmak isteyeceğin kadar gizemliydi. Mırıldanması bile bir çocuğun uymadan önce annesinin masalıyla uykuya dalışı gibi huzur vericiydi.

Ancak kendisiyle ilgili olarak hiçbir şey paylaşmıyordu. Mesela kimse onun gerçek adını, tam olarak yaşını, okuduğu ya da mezun olduğu üniversiteyi, hatta yaşadığı yeri bile bilmiyordu. Tek bilinen şey takma adıydı, ki o da sonsuz ihtimali olan tek bir harfti ve anlamını kimse bilmiyordu.

“S.”

Bay S..’i düşünmeye ara verip küçük bir hareketle kıvrıcık buklelerimi geriye savurarak işime odaklanmaya karar verdim. Ama bu kararım birkaç kişiden oluşan kahve sırasına baktığım an yok oldu. Çünkü o oradaydı! Sıranın sonunda.

Dinlediğim en güzel masalları anlatan, gecelerce uykumu çalan, rüyalarımı süsleyen, gündüzlerime ortak olan Bay S..! Orada, kahve sırasında, sadece birkaç adım uzağımdaydı!

S. 301

Hayranı olduğunuz oyuncuyu gördüğünüzde ne yaparsınız? Beğendiğiniz film yıldızını ya da bıkmadan şarkılarını dinlediğiniz şarkıcıyı görseydiniz, yapacağınız ilk şey ne olurdu?

Kiminiz çığlık atar, kiminiz donup kalır, kiminiz hiç düşünmeden yanına gidip selam verir, kiminiz ya da büyük ihtimal ile artık çoğunuz telefonunu çıkarıp fotoğrafını çekmeye hazırlanır. Peki, ben hiç tanımadan âşık olduğum bu adamı gördüğümde hangisini yaptım dersiniz?

Hangi ihtimali düşündünüz bilmiyorum ama ben üzerime kurşunlar geliyormuş gibi kendimi tezgâhın altına atmıştım. Ve tabii başımı bacaklarımin arasına sokup panik atak geçirmeyi de ihmal etmedim. Birkaç derin nefes sonrası başımı dizlerime yaslayıp düşünmeye çalıştım. Belki de hayal görmüştüm. Belki de az evvel yediğim tatlılardan dolayı bir kriz geçiriyordum.

Bu teorime güvenip, başımı birazcık da olsa yukarı kaldırıp tezgâhın cam kısmına doğru uzandım. Bögürtlenli ve çikolata-lı pasta dilimlerinin arasından sırada bekleyen insanların buğulu görüntüsüne baktım. Oydu! Gerçekten oydu! O buradaydı!

Bedenimi yeniden saklayıp tezgâhın sağ tarafına doğru baktım. Uzun bir koridoru anımsatan kısımda, yerde yengeç gibi adımlayarak kasada sipariş alan Burak'ın bacaklarına yaklaştım ve panikle fısıldadım. "Burak!"

Önce olağan bir refleksle başını sağa çevirip olmam gereken yöne baktı ama sonra sesimin ayaklarının dibinden geldiğini fark ettiğinde sanki büyük bir hamamböceği görmüş gibi hafifçe sıçradı.

"Ne yapıyorsun orada!"

Önce yutkundum. Sonra sıradaki müşterilerin duymayacağı bir sesle "S.," dedim. Bu harf "es," şeklinde okunuyordu.

Siyah gözlüklerinin arkasında kalan kaşlarını çattı. "Kes mi?"

Hemen başımı iki yana salladım. "Hayır. Es! Es!"

Yüzünü buruşturdu. "Neyi keseyim?"

Dişlerimi sıktım. Başımla sırayı işaret ederek "Bay Es!" dedim aceleyle.

Hâlâ anlamaya çalışarak yüzüme bakıyordu ve yine çatık kaşlarıyla "Ses mi, ne sesi?" diye sorunca dayanamadım. Onu paçalarından çekip yanıma eğilmesini sağladım. Ama hızımı ayarlayamamış olacağım ki, sertçe poposunun üstüne düştü.

"Offf, kafayı mı yedin Işıl, ne yapıyorsun?"

Bir eliyle kalçasını tutup, diğeriyle gözlüğünü düzeltti. Sorusunu başımla savuşturup heyecandan kuruyan dudaklarımı ıslattım. "O burada!"

"Kim?"

"O! Bay S."

Küçük bir an anlamayarak bana baksa da, kısa süre sonra kaşları eski yerini aldı.

"Şu video çeken mankafa mı?"

Her ne kadar nefret etse de, Bay S.'i onun da izlediğini biliyordum. Gerçi o, söylediği her şeyin saçmalık olduğunu bana ispatlama çabasından dolayı izliyordu, ki bu imkânsızdı. Çünkü Bay S. dünyanın en zeki erkeğiydi. Tamamı, en zekisi olmasa da ilk ona girerdi.

Coşkuyla başımı onaylayarak salladım. Kısa bir an yüzüme odaklandı. Sonra işaretparmağını gözlüğünün ortasına uzatıp yüzünde sabitledi. Tam hafifçe doğruluyordu ki, onun kollarına asılıp korkuyla başımı sağa sola salladım. Henüz ortaya çıkmaya hazır değildim. O ise gözlerini devirdi.

“Onun seni tanımadığının farkındasın, değil mi Işıl?”

Bu ayrıntıyla birlikte parmaklarım gevşedi.

“Pardon ama ben siparişimi tamamlamamıştım.”

Kibar bir kadın sesi onunla benim bakışlarım arasına girdiğinde toparlanıp yerden kalktı. Yaşanan aksaklıktan dolayı mahcubiyet barındırmayan bir bakış sonrası o siparişi tamamlarken ben hâlâ yerde oturuyordum. Ta ki, müdürümüz Timuçin Bey'in sesini duyduğum ana kadar. Ayağa fırladım. Elime ilk gelen bardağı alıp şuursuzca birkaç adım uzaklıktaki makineye yapıştım. Gözucuyla arkama bakma cesaretini gösterdiğimde hayallerimin prensine sadece bir kişi uzaklıkta olduğumu gördüm.

Burak yeni bir karton bardağa isim yazdı ve makinenin yanındaki sıraya bıraktı. Sonra iğneleyici bakışlarını yüzüme doğru çevirdi. Öyle bir ifadesi vardı ki, gözlük camlarının arkasından bile canının sıkıldığı belli oluyordu. Yanımdan geçerken “Saçmalıyorsun Işıl,” dedi.

Arkam dönük olarak Burak'a doğru yürüdüm. Böyle yürürken Michael Jackson'ın meşhur *moonwalk* hareketini yapmayı beceremeyen biri gibi görüldüğüme emindim. Ama umurumda

değildi. Yüzümü Burak'a, sırtımı sıradaki insanlara dönüp sessizce konuştum.

"O burada Burak, anlamıyorsun!"

Bıkkın bir ifadeyle elindeki fişi kasaya bıraktı. "Aman ne büyük olay. Duyan da *Bruce Wayne*² kahve sırasında zannedecek. O sadece saçma bir sitede, vasat kitapları ve ikinci sınıf sanat filmlerini yorumlayan bir mankafa Işıl."

Sesini duymasından korktuğum için Burak'ın omzuna vurdum. Beyaz çikolatalı latte isteyen kızın bardağını nezaketsizce indirdiğinde ise birden başının üstünde küçük bir ampul yanmışçasına keyifle gözlerimin içine baktı. Fısıldayan dudaklarını yüzüme yaklaştırdı.

"Belki de Bay Mankafa hakkında önemli bir şeyi öğrenmek üzeresindir, kim bilir," dedi ve hemen arkasından "Sıradaki sipariş lütfen," diye seslendi.

Ben anlayamadan "o" cevap verdi. Ve ben o an eridim, kelimenin tam anlamıyla önünde durduğum kremler kadar yumuşayarak eridim. Hatta asla düzleştiremediğim kıvrıkcık saçlarım bile yerçekimine yenik düşmüş olabilirdi.

"Filtre kahve lütfen."

Bu üç kelime ile birlikte kahve dükkânını kelebekler kapladı sanki. Birden her yer kahve değil, çiçek kokmaya başladı. Gözlerimi kapattım ve tek cümlesi ile onun sesiyle dinlediğim tüm kitaplar zihnimde canlandı. Derin bir nefes alıp zihnimden geçenleri sıralayacaktım ki, Burak bu kez "İsim lütfen?" diye sordu ve benim gözlerim ışık hızıyla sonuna kadar açıldı.

İşte Burak'ın bahsettiği şey buydu. Sonunda Bay S. hakkında gerçek bir şey öğrenebilecektim. Belki de şu an gelecekteki

2 Çizgi roman karakteri. Batman'ın gizli kimliği.

çocuklarımın babasının adını öğrenmek üzereydim. Artık sonsuz bilinmeyenli denklemde S harfine değer vermeye çalışmak yerine onun adına ulaşabilecektim. Nefesimi tuttum. Etrafımdaki tüm sesleri yok sayıp onun sesine odaklandım. Ama tam o konuşacakken makine gürültüyle buhar çıkardı. *Kahretsin!* Yine yanlış tuşa basmış olmalıyım. Bu hafta bu üçüncü oluyordu. Panikle koşup tuşlara basarken Burak elindeki siyah kalemle bardağa bir şeyler yazmaya başlamıştı bile.

Kulaklarım uğuldadı. Ne söylediğini kaçırmıştım ama sonunda farkında olmadan ona bakma cesaretini de göstermiştim. Çoktan elindeki telefona dönen güzel yüzüne dikkat kesildim. Kusursuz bir yüzü vardı. Erkeksiydi, keskin kenarlı çenesi ile sert ve güçlü görünüyordu. Kesinlikle videolardaki halinden daha yakışıklıydı. Özenle geriye atılmış uzun kumral saçları, parlak mavi gözleri ve çizilmiş gibi kıvrımlı bir burnu vardı. Videolarda sadece yüzü ve gövdesi görüldüğünden vücudunun tamamını ilk kez görüyordum. Ekranda kollarındaki kasları belli oluyordu ama itiraf etmek gerekirse, şu anki görüntüsü hayalimdekienden bile daha güzeldi. Ayrıca gerçekten çok şık giyinmişti. İtalyan dergilerindeki erkek modellere benziyordu. Sanırım yirmi yıllık hayatım boyunca gördüğüm en güzel insan o olabilirdi.

Burak imalı bakışlarıyla bana doğru yürüdü. Elindeki bardağı uzattığında yutkundum. Elimi makineden ayırıp karton kutuya uzandım ve derin bir nefes alıp çevirdim.

S. 301.

“Ama bu...”

“Evet, bu onun gerçekten mankafa olduğunu gösteriyor.”

Gözlerimi kısıp sinirle ona baktım ama o umursamadan hazır olan dolu bardakları da alıp kasaya geri döndü. Tekrar elim-

deki bardağa bakınca hayal kırıklığıyla nefesimi dışarı bıraktım. Omuzlarım düştü. Önce derin bir iç çektim, sonra sıradaki diğer insanları umursamadan öğütülmüş saf kahvesini süzgece koydum ve siparişi için düğmeye bastım. Beklerken karton kutuyu yeniden kendime doğru çevirip gülümsedim. Burak'ın sayılarının bile onun harfini çirkinleştiremediğine karar verdim. Birkaç dakika sonra bardağı doldurduğumda kapağını kapatıp kasaya yürüdüm ve Burak'ın almak için uzattığı elini umursamadan sırada bekleyen kişiye, yani ona döndüm. Kendimden beklemediğim bir cesaretle "Buyrun, filtre kahveniz hazır," dedim.

Siparişinin bu kadar çabuk geleceğini beklemediğinden mi, yoksa verdiği isimle ona seslenmediğim için mi bir süre duraksadı bilmiyorum. Ama sonunda uzanıp bardağı aldığı anda teşekkür edercesine başını hafifçe salladı ama gülümsemedi. Dudaklarından bana ait bir şey çıkması güzel olabilirdi.

Beklemeden kahvesini alıp yudumlamaya başlarken gitmek için arkasını döndü. Ama tam birkaç adım atmıştı ki çalan telefonuyla birlikte durdu. Elindeki kahve kutusunu ileride, duvara sabitlenmiş olan uzun tezgâhlardan birine indirdi. Hızlı hareketlerle telefonunu açtı ve hararetli şekilde konuşmaya başladı. Konuşma öylesine gerginleşti ki, saatine bakıp aceleyle kapıdan çıkıp gitti. Ve kahvesini de tezgâhta unuttu. Birkaç saniye hipnoz olmuş gibi arkasında bıraktığı kutuya baktım. Baktım, baktım.

"Sakın aklından geçen şeyi yapma Işıl."

Burak'a cevap vermedim. Hâlâ hipnozun etkisindeyken, hızlı adımlarla tezgâhın diğer tarafına geçtim. Burak'ın söylenmelerini ya da sırada bekleyen az sayıda kişiyi umursamadım. Gidip Bay S.'in tezgâhta bıraktığı kahve bardağını aldım ve değerli bir taş gibi iki avucumun arasında tutarak görev yerime geri döndüm.

“İşte şu an gerçekten acınası görünüyorsun.”

Utansam da yine de omuz silktim. Çünkü bu yarım bırakılmış bardak, tamamlanmamış hayatımın eksik parçasıydı. Onun hakkında hiçbir şey bilmesem de, ona ait bir şeye sahiptim artık. Tam olarak onun sayılmazdı belki ama bu kutu ona dokunmuştu. Uzaktan nasıl görüldüğü umrumda değildi, artık onun sesinden başka sarılacağım bir şeye kavuşmuştum.

Burak beni eleştiren bakışlarıyla başını sallasa da onu görmezden geldim. Yoğun saatler geçtiğinde tenhalaşan kasadan ayrılıp tezgâhın arkasına koydum bardağı. Karşısına geçip, çenemi avuçlarıma yasladım ve sesli şekilde iç çektim.

“Artık filtre kahve dünyanın en güzel kokusuymuş gibi geliyor.”

Yerime geçen Defne neden bahsettiğimi anlamak için başını bana doğru çevirdi. Burak ise elinde tuttuğu macaronları kutusuna dizerken gözlerini öyle şiddetli döndürdü ki, bir an gözlüğünün düşeceğini sandım. Bana bakmaya tenezzül etmese de, Defne'nin soru sormasına izin vermeden lafa girdi.

“Sen filtre kahveden nefret edersin Işıl. Onu içenlerin hayatı zevk almayı bilmeyen, yeniliklere kapalı insanlar olduğunu söyledin.”

Doğruydı. Bir insanı tanımak için sevdiği kahveye bakmanın yeterli olduğunu söyledim. Ama herkesin hata payı vardı ve anlaşılan o ki, ben ilk hatamı bulmuştum. Keyifle omuz silktim.

“Nefret ettiğimi söylemedim. Sadece biraz daha yumuşak şeyleri içmeyi tercih ediyorum o kadar. Hem bence onunla çok ortak yönümüz var.”

Dayanamayıp ifadesizce bana baktı. “İçtiğin kahve bardağındaki kafein oranı, benim beş metre öteyi görme oranımla aynı.

Üstelik çoğu zaman soğuk kahve içiyorsun. Onunla tek ortak yönün, içtiğin kahveyle aynı soğukluktaki suratı olabilir.”

Gergin yüzüne bakıp küçük bir çocuk gibi dil çıkardım. Sabır dilercesine başını sağa sola salladığında bıkmış gibiydi. Mesai bitimine kadar benimle bir daha konuşmadı. Kendi çizimleriyle dolu olan yeşil önlüğünü çıkarıp kasadan uzaklaşırken Defne onunla vedalaştı, o karşılık olarak her zaman yaptığı gibi sadece başını salladı, fakat bana bakmadı bile. Aceleyle ona yetişmeye çalışırken Bay S.’in bardağını çapraz taktığım devasa çantama sokuşturdum.

“Hey, seni bırakmamı ister misin?”

Kapıdan hızla çıkıp soluk soluğa Burak’a seslenmişim. Her iş çıkışı hastanedeki dedesini görmeye gidiyordu. Dedesi hakkında bildiğim tek şey; uzun süredir komada olduğuydu. Ama Burak hiç aksatmadan neredeyse her gün onun yanına gider ve külüstürümle onu hastaneye bırakmama bayılırdı. Yol bitene kadar küçük arabamdaki eksikleri sayardı ama eksikleri bitiremeden yol biterdi.

Durdu, birkaç saniye bana önünü dönmedi. Sonunda son düğmesine kadar iliklediği kırmızı kareli gömleği, siyah kotu, beyaz bez ayakkabıları ve yorgun bakışlarıyla gözlerimi bulduğunda canı sıkılmış gibi nefesini bıraktı. Konuşmadan önce yine gözlüğüne dokundu.

“O bardağı yanına aldın mı?” diye sordu sakince.

Cevap vermedim ama sakladığımı yerde olduğuna emin olmak için istemsizce parmaklarım çantamın içindeki şişkinliğe kaydı. Konuşmadan önce anlayamayacağım şekilde homurdandı, sonra başını acınası bir bakışla salladı.

“Ben de öyle tahmin etmişim. İyi akşamlar Işıl,” dedi ve hızlı adımlarla yürüyüp gitti. Onun arkasından uzun bedenine bakar-

ken kendimi kötü hissetmişim. Ama bu his bardağımı geride bırakacak kadar güçlü değildi.

Saat 00:42 idi. Bay S.'in yeni videosu başlayalı 42 dakika geçmişti. Zaten hep gece yarısı başlardı ve ben her zaman şu anki gibi çalışma masasına kurulup, üstümdeki peron 9 ³/₄ desenli, bana bir beden büyük gelen pijamalarım ve bu saatte çoktan bağımsızlığını ilan eden kahverengi, kabarık kıvrık saçlarımla iç çekerek onu izlerdim. Masamın bir köşesinde de Portakal uyuklardı her zaman. Kendisi tembellikte *Garfield* ile yarışan kedimdi.

Bir elimle Portakal'ı okşarken, konuşmaya başlamadan önce sesli bir iç çektim.

“Bugün onu gördüm biliyor musun?”

Yayılmış oturuşumu bozmadan, sadece avucuma yasladığım çenemi oynatıp odadaki diğer kişiye kurdum umutsuzluk dolu cümlem. Livya ile aynı çalışma odasını kullanırdık. Odalarımız ancak yatak, orta boy bir dolap ve komodinin sığacağı büyüklükte olduğundan bunun daha sağlıklı olacağına karar vermiştik. Çünkü onun çizimlerini yapması için geniş bir alana, benimse yazarken sabahlayacağım bir masaya ihtiyacım vardı. O güzel sanatlar okuyordu, ki bence geleceği parlak sanatçılar kadar yetenekliydi. Bense ortalama kabiliyete sahip bir edebiyat öğrencisiydim. Yazmayı çok seviyordum ama gelecekte yazdıklarımın çok satanlar rafından düşmeyeceğine ya da gişe rekorları kıran filmlere dönüşeceğine dair hayaller kurmuyordum. Benim yazdıklarım kimse-nin hayatını değiştirmezdi. Belki intihar etmek üzere olan birini

3 Harry Potter serisinde geçen tren garındaki peron numarası.

g l msetebilirdi ama altındaki sandalyeyi itmesini engelleyecek kadar etki yaratmayacağına emindim. Hem ben daha çok  ocuk hik yeleri yazmaktan hoşlanırdım. Felsefi c mler kuran melan-
kolik karakterler yerine, saklandığı dolapta zaman yolculuğu yap-
tığına inanan bir çocuğun maceralarını yazmak daha çok hoşuma
giderdi. Bu yöndeki hayal gücümü okunmaktan aşınmış *Harry
Potter* kitaplarıma da borçlu olabilirdim.

“Kimi?” diye sordu Livya, kulağındaki kulaklıkları çıkarmaya
gerek duymayacak bir ilgiyle, önündeki eskizlerle uğraşırken.

 nce nefesimi yorgun şekilde dışarı bıraktım, ardından oturu-
şumu düzeltip başımla ekranı işaret ettim. “Onu...” dedim.

Yaptığı  izime ara verip bana döndü. Kalemimi bırakmadan
kulaklığın birini çıkardı. “Bay S.’i mi?”

Livya, Bay S. hakkında tek kelime etmez ama her video sa-
atinde mutlaka odada bulunurdu. İtiraf etmek istemese de, o da
Burak gibi ona olan ilgimi sevimli buluyor olabilirdi. Ya da belki
doğrudan Bay S.’i sevimli buluyordu, bilmiyorum.

“Evet. Ve biliyor musun, piksellere bölünmeyen suratı çıplak
gözle çok daha güzel görünüyor.”

Umutsuzluk kokan cümlem onu hafıf e g l msetmişti. Si-
yah, düz k t saçları önüne düşmesin diye taktığı havalı ban-
danasını, yüzümü daha net görebilmek için birazcık oynattı.
“Konuştunuz mu peki?”

Oturduğum yerde biraz daha aşağı kaydım. “Hayır.”

“Neden?”

“  nk  onu görünce tezgâhın altına saklandım.”

Bu kez minik gülümsemesi biraz daha genişledi. Başını iki
yana sallayıp bandanasını eski haline getirdi ve kulaklığını geri
taktı. Muhtemelen çok gürültülü bir müzik dinliyordu ve muhte-

melen sesi Bay S.'i duyabileceği kadar kısıktı. Korkaklık etiketinin verdiği rahatsız hisle Portakal'ı kucığıma çektim ve küsmüş çocuklar gibi kollarımı göğsümde toplayıp tekrar ekranıma döndüm.

"... kitap Fransa'nın Hitler ile savaştığı dönemde geçse de, İkinci Dünya Savaşı'ndaki kaosu hissettirmiyor ama ben okurken Fransa sokaklarının 'eaux d'égout' koktuğunu hayal edebiliyordum..."

Aksanlı kelimesinden sonra Bay S. sesli şekilde güldü. Ben de hemen Livya'ya döndüm.

"Ne kokuyormuş?"

Gözlerini çiziminden ayırmadan düz bir sesle cevap verdi. "Papatya."

Aynı kokuyu almak istercesine sesli şekilde nefesimi içime çektim.

"Onu böyle gülümsettiğini bilseydim her gün 'eaux d'égout' kokmak isterdim," dedim, o kelimeyi bir Fransız'ı güldürecek kadar kötü telaffuz ederek.

"...Çünkü o dönem savaş yüzünden şehrin bütün alt yapısı zarar görmüştü ve sokaklar 'eaux d'égout' yani kanalizasyon kokuyordu."

Bay S. burnunu tutarak olmayan kokuyu savurdu, bense masada duran kalemligi Livya'ya fırlattım. Portakal korkuyla yerinde zıplamıştı ama Livya çoktan kibar kahkahalarından birini atmaya başlamıştı bile.

İtiraf etmek gerekirse Bay S.'in okuduğu kitaplar, ne benim yazdıklarına, ne de okumaktan hoşlandığım kitapların tarzına uyuyordu. Zaten çoğu ya Türkçeye çevrilmemiş oluyordu ya da sahalarda bulabileceğim türdendi. Ben de kendime bile itiraf edemesem de tavsiye ettiği çoğu kitabı bitiremeden Livya'ya veriyordum. O benim aksime birkaç gün sonra bitmiş bir şekilde kitaplığa indiriyordu. Bahsettiği sanat filmlerinin bendeki etkisi bu kitaplardan farklı değildi. Ya filmin yarısında uyukluyordum ya da dikkatim başka şeylere kayıyordu. Filmleri kötü bulmuyordum ama bazıları fazla kasvetli ve gereksiz uzatılmış geliyordu yalnızca.

Benim aksime Livya'nın orta seviye Fransızca ve hatırı sayılır derecede kültürel birikimi olan bir beyni vardı. Büyükannesi göçmendi. Yediklerine fazlasıyla dikkat ettiği için gram fazlası olmayan kıvrımsız, düz bir vücudu vardı. Ben ise taşa tuz döküp ısırabilir, hatta tuz yerine şeker serpebilirim aynı taşı yutabilirdim. Belki de bu yüzden benim kalçalarım gözardı edilemeyecek kadar kıvrımlıyken, onunki dikkat çekmeyecek kadar zarifti. Onun dinlediği şarkılarda söz yoktu, benimkilerde geçen sözlere bir saat boyunca ağlayabilirdin. O dışarı çıkarken içinde mutlaka siyah renk barındıran iki parça kıyafet giyerdi. Bense bir defasında kar yağarken ellerim üşüyor diye turuncu mutfak eldiveniyle markete gitmiştim. O az konuşurdu, ben susmam gereken yeri bilmezdim. Kısacası o elma ise ben kebabım. Böylesine farklıydık ama birbirimizi severdik. Livya'nın kıkırdaması yeni bitmişti ki, rahatını bozduğum Portakal kucağımda kıkırdandı, ben de yeniden Bay S.'in masalsı sesine odaklandım.

"...annesine bir gün ressam olacağının söylünü veren karaktere-

rimiz, o köprü altında, açlığa ve soğuğa yenilip gözlerini sonsuzluğa yumduğu sırada, bir Alman asker onun yaptığı tabloyu satın alır. Hatta aynı tablo, aylar sonra Hitler 'in çalışma odasındaki duvarı süsleyecektir. Ama karakterimiz bunları hiç öğrenemeden son nefesini vermiştir... Görüyorsunuz, aslında herkesin içinde saklı olan yetenekler vardır. Önemli olan içimizdeki yeteneği önce kendimize, sonra dünyaya sunacak cesareti bulmakta. Kim bilir, belki ben de isteseydim Picasso kadar güzel resim yapardım ama hiç denemedim."

Tatlı bir tebessümle beyaz dişleri parladı. Ekrandaki etkileyici yüzüne bakıp ben de gülümsedim. İstese Picasso'dan daha güzel resimler yapabileceğini söylemek istedim ona ama tam o sırada masanın üstündeki telefonum titredi. Portakal'ı sarsmadan masaya uzanıp telefonu elime aldım. Burak'tı.

"Saçmalık! Eğer resim yapabilseydi bunu bilirdi. Muhtemelen düzgün çöp adam bile çizemiyordur. Mankafa."

Burak mesaj attığına göre artık bana kızgın değildi. Onu ve somurtan sevimli suratını düşününce istemsizce kıkırdadım. Telefon tekrar titredi.

"Sabah beni hastanenin önünden alır mısın?"

Gülümsedim. ***"Beni özledin, değil mi?"***

Sadece otuz saniye sonra cevap geldi. ***"Seni değil, arabandaki o çirkin sesi özledim."***

Sırtarak tuşlara bastım. *“Ben de seni özledim.”*

Bu kez cevap telefonumu biraz daha geç titretti. “Şu mankafayı izlemeyi bırak ve uyu.”

Telefonu masaya bırakırken Bay S. veda konuşmasına başlamıştı.

“... Sanırım kitapla alakalı söylemem gereken her şeyi söyledim. An itibariyle beni izleyen...” gözlerini kısıp kendi ekranına eğildi. *“... iki bin yüz elli iki kişiye iyi geceler diliyorum. Umarım kitaptaki ressamın tuvalindeki gibi, güzel ve renkli rüyalar görürsünüz. Bu arada kitapta öyle çok mor renginden bahsetmişti ki Fransız yazar, sanırım yarın mor giyinen herhangi birine âşık olabilirim.”*

Ciddi yüzü kısa bir an mahcup bir gülümsemeyle aydınlandı, göz kırptı ve ekran siyaha büründü. Onun gülüşünün sarhoşluğuyla odama gittim. Çizimleriyle uğraşan Livya muhtemelen daha geç saatte yatacaktı. Bense boşalttığım kahve bardağını da elime alıp yatağıma yattım. Bardaktaki *S.301* yazısını okşayıp iyi geceler diledim ve yanı başımdaki komodine indirdim. Portakal yatağımın yanındaki minderinde, sanki ona iyi geceler demişim gibi mırıldandı. Gülümsedim. Uykuya dalmadan önce düşündüğüm son şey, yarın mutlaka mor giyinmem gerektiği oldu.

*Hogwarts*⁴ okulundaki bütün binaların renklerine sahip bir

⁴ Harry Potter serisindeki cadılık ve büyücülük okulu.

gardırobum vardı. Sarı, kırmızı, yeşil, mavi ve diğer tüm renkler ama içinde mor olan tek bir şey bulamamıştım. Gerçi bunun sebebi, dolabın içinde bomba patlamışçasına karışık olması da olabilirdi. Üstelik yine uyuyakalmıştım. Bu yüzden üstüme geçirdiğim ikinci şeyi beğenmek zorunda kaldım ve saçlarıma bile bakamadan odamdan dışarı koşturdum.

Şu hayatta sadece kıvrıcık saçlı insanların bildiği şeyler vardır.

Bir; asla saçını kısa kestirme!

İki; asla, ne kadar merak edersen et, kahkül bırakma!

Üç; saçlarındaki kuruluk sorunu yüzünden bütçenden her ay nemlendirici kremlere pay ayır!

Dört; nemli havalarda sokağa çıkma!

Beş; saçlarını kuruyken tarama!

Altı; uyandığında aynaya bakıp koyun ya da peluş ayı ile akrabalık bağını sorgulamaktan vazgeç!

Bu sabah aynaya bakmamıştım ama şu an üzerimdekileri çekiştirip ayakkabılığa koştururken kafamın üstünde yavru bir koyunun sağa sola yalpalandığını hissedebiliyordum.

Kapıdan çıkmadan önce Livya bana seslendi. Bir yandan spor ayakkabılarımı ayağıma geçirmeye çalışıp, bir yandan bana doğru yürüyen zayıf bedenine baktım. Elindeki, içinde renginin yeşil olduğuna emin olduğum bitki çayı fincanını ayakkabılığa indirdi ve sakince ayağa kalkmamı bekledi. Nefes nefese doğrulup ona döndüğümde bana gülümsedi. Kıvrıcık saçlarıma uzanıp, kısa bir uğraş sonunda, kalın buklelerimin arasına bir şey taktı. Kaşlarımı çatıp ayakkabılığın aynasına döndüm. Korkunç aslan yelelerimi yok sayıp, taktığı şeye; incecik, parlak mor olan parıltılı tele

odaklandım. Tatlı mor renk bukleler arasında parlıyordu.

İstemsizce gülümsedim. Videoyu izledikten sonra mor bir şeyler arayacağımı tahmin etmiş olmalıydı. Ona dönüp aceleyle sarıldığımda o da gülüşüme ortak oldu. Hızla evden çıkarken ona sözle teşekkür edemeyecek kadar geç kalmıştım. Külüstürüm hastanenin önüne yanaştığında Burak olması gereken yerdeydi. Üstünde dünkü kıyafetler vardı, hastanede sabahlamış olmalıydı. Birden onun evini hiç görmediğimi fark ettim. Onu o kadar çok bu noktaya bırakıp alıyordum ki, sanki evi burasıymış gibi geliyordu artık. Uzanıp ikinci denemede sıkışan kapıyı açtığında keyifsizce koltuğa yerleşti. Gaza basmadan önce yorgun yüzüne baktım.

“Kötü bir gece miydi?”

Siyah gür saçları dağılmıştı, dün son düğmesine kadar ilikle-diği gömleğinin şimdi tüm düğmeleri açılmış, içine giydiği düz siyah *Batman* tişörtü ile oldukça bitkin görünüyordu. Gözlerinin altındaki çizgiler gözlüğünün altından bile belli oluyordu. Parmagıyla keyifsizce gözlüğünü düzelterip omuz silkti. Ben de önüme döndüm. Yüzüme düşen buklelerimi geriye atıp gaza basacakken, “Dur!” dedi. Durdum. Ona baktım. Kendi koluna uzandı, bileğindeki siyah lastiklerden birini çıkarıp bana uzattı.

“Kıvrıcıklarını topla Işıl. Yoksa birkaç metre sonra önünü göremediğin için kaza yapıp tekrar hastaneye dönmek zorunda kalacağız.” Uzanıp aldığımda hafifçe dudakları yukarı kıvrıldı. “Şimdi gaza bas ve beni arabanın seksi sesiyle baş başa bırak,” dedi ve gözlerini kapatıp başını koltuğa yasladı.

Kıkırdadım. Saçlarımı zor da olsa lastiğe geçirdikten sonra pedala bastım ve arabanın içi boğuk motor sesiyle doldu.

Kahvecide çalışmanın en güzel yanlarından biri; sabah ne kadar kötü başlamış olursa olsun, içeri adımını attığın an tek nefesle kendine gelebiliyor olmandı. Bize olan da buydu. Taze kahve kokusu tenimize dokunduğu an ikimiz de bir süre sonra yenilenmeye başlamıştık bile.

Tezgâhın arkasına geçtiğimde kendime, şeker oranı kalp atışlarımı disko topu gibi dans ettirecek bol kremalı bir kahve hazırladım. Müşteri yoğunluğunun başlamasına sayılı dakikalar kala, ilk yudumum kanıma karıştı ve gözlerimi huzurla kapattım. Tekrar açtığımda ise o karşımdaydı. O! Bay S.!

“Bir double filtre kahve alabilir miyim?”

Konuşmayı, göz kırpmayı hatta nefes almayı unuttum. Öylece mavi gözlerine bakarken, içgüdüsel olarak parmaklarım saçındaki tele uzandı. Umarım bu küçük mor tel bana âşık olmasına yeterdi.

Kusursuz

“Beni duyuyor musunuz? Size söylüyorum. Burada çalışıyorsunuz, değil mi?”

Yaklaşık yirmi saniye boyunca, göz kırpmadan adamın yüzüne bakmayı sürdürdüğüm için bu soru gayet olağandı. Elimdeki kahveyi aceleyle makinenin yanına indirip kasaya yaklaştım. Onunla aramda sadece dar sayılabilecek tezgâh vardı ama gel gör ki, o tezgâh şu an bana Çin seddi kadar uzun ve aşılmaz geliyordu. Elimi uzatsam gerçekten ona dokunabilirdim. Hem de öyle bir dokunurdum ki, muhtemelen o bu temastan sonra polisi arayıp tacciz ihbarında bulunur, hatta uzaklaştırma emri bile çıkartabilirdi. Ellerimi güç almak, biraz da duruşumu dikleştirmek için tezgâha yasladım.

“Kusura bakmayın, henüz erken bir saat olduğu için ayılmam zor oluyor. Gece pek rahat uyuyamadım da, yani uyudum ama rüyalarım bazen kafa karıştırıcı olabiliyor. Tabii rüyamın başrol oyuncusunu karşımda bulunca haliyle biraz...”

Ne saçmalıyorum ben!

Sustum. Ben sustum ama karşımdaki dünya tatlısı varlığını

kaşları çoktan kasisli yol tabelasına dönmüştü bile. Yaşayan en aptal insan olduğuma karar vermeden önce derin bir nefes aldım, üstümdeki koyu yeşil önlüğü düzeltip kendimi toparladım.

“Buyurun, ne istemiştiniz?”

Sanki az önceki saçma an yaşanmamış gibi öyle tatlı bir nezaketle sormuştum ki, kasisli kaşları eski mükemmel haline geri döndü.

“Double filtre,” dedi sertçe.

Kaz dağlarına erişecek nezaketimle başımı kibarca salladım. Dişlerimi göstermeden öylesine gülümsüyordum ki yanaklarım acımaya başlamıştı. Parmaklarım elektronik kasanın ekranına tıklarken doğru siparişe bastığıma bile emin değildim. Kendimi otomatik pilota almıştım. Bedenim buradaydı ama beynim şu an; karşımdaki adamın kolunda beyazlar içinde nikah masasına yürürken hangi renk ruj sürmem gerektiğini düşünüyor ve ellerim piyano tuşlarına dokunurmuş gibi hareket ediyordu. Sonunda kasa ile işim bitince aklımda yanan ampulle aceleyle karton bardağı elime aldım. Kaleme uzanırken olağan ses tonumla, daha önce milyon kez sorduğum soruyu yeniden sordum.

“Bir isim alabilir miyim lütfen?”

Çoktan telefon ekranına dönen yüzü bana bakmadan cevapladı sorumu.

“S harfi koymanız yeterli.”

Dişlerimi sıktım. *Hayır sevgili prensim, yeterli değil!* Başıma taç takacak adamın adını artık öğrenmeliydim. Saçlarımın arasını da kaybaldığı muhtemel olan tele uzanıp düzeltirken duruşumu dikleştirdim.

“Sırada aynı isimli biri daha var. Bir karışıklık olmaması için tam adınızı alabilir miyim lütfen?”

Bay S. başını kaldırıp etrafa bakındı. Sabahın körüydü. Kapıları yeni açmış sayılırdık. Hatta makinelerdeki taze kahve kokuları bile yeni yeni birbirine karışıyordu. Yani evet, sıra falan yoktu. Ama ben karşımdaki adama dair tek harften fazlasına sahip olmayı kafama koymuştum.

Kaşları yine aynı uyanı levhasına dönerken, “Kendisi lavaboya gitmiş olmalı,” dedim, hayali müşterimi ararmış gibi etrafa bakınarak.

Şüphe duysa da güzel mavi gözleri bana döndü. Tek bakışıyla gökyüzünü seyrediyormuş gibi hissettim. Belki ben de onun güneşi olurdum. Sonuçta her gökyüzünün bir güneşe ihtiyacı vardı, öyle değil mi? Hem bu devasa, kabarık saçlarımla tıpkı gösterişli bir güneşe benziyordum ve eminim onu benden daha çok ısıtacak başka biri daha olamazdı.

“Öyleyse yanına M harfi ekleyebilirsiniz?”

Kısa bir an hayal kırıklığıyla omuzlarım düşse de hemen toparlandım. Sonuçta geriye sadece 27 harf ihtimali daha kalmıştı. *Ne kadar zor olabilirdi ki?*

Bardağa kalın çizgilerle *S.M.* yazdım, ona doğru çevirdim ve o da başıyla onayladı. Sonra arkasını dönüp uzun birkaç adımla uzaklaştı. Refleks olarak adımlarını izledim. Yüzü böylesine güzelken, bir de parmak ısırtacak kadar güzel giyinmesi dünyadaki diğer erkeklere haksızlık sayılmaz mıydı? Ütülü kar beyazı gömleğinin göğsünde zarif, zengin bir arma vardı, oldukça koyu bordo olan pantolonuyla dışarıdaki ilkbahar mevsimi kadar güzel görünüyordu.

İç çekerek siparişi hazırlamak için arkamı dönmüştüm ki, sırtını kurabiye tezgâhına yaslayarak beni izleyen Burak ile göz göze geldim. Hafifçe sıçradım. Bakışından uzun bir süredir orada

olduğu ve Bay S. ile olan bütün konuşmamı duyduğunu anlayabiliyordum. Onu görmezlikten gelip, olağan hareketlerimle makineye doğru gittim, kahveyi yerleştirdim ve düğmelere bastım. Ona bakmasam da bakışlarının tüm ağırlığını omuzlarımda hissedebiliyordum. Sonunda dayanamayıp arkamı döndüm.

Kollarını göğsünde toplamıştı. Üstündeki koyu yeşil önlüğü ve tüm ukalalığıyla yüzüme bakıyordu. Bakışlarım gözlerine dokunduğu an tek kaşı havaya kalktı. Milyonlarca şey söylemek istediğini biliyordum. Çünkü Burak hoşuna gitmeyen şeyleri dile getirme konusunda oldukça cömertti ve Bay S.'den hoşlanmadığını adım gibi biliyordum. Bu bakışının onu itici gösterdiğini söylemek isterdim ama şu an neredeyse karizmatik bile görünüyor diyebilirdim. Tam dudakları aralanıyordu ki, o konuşmadan ben başladım.

“Sus. Tek kelime etme! Evet, ben acınasıyım. Hiç tanımadığım birine âşık olacak kadar güçsüzüm. Bunları ve içinde söylemek için sabırsızlandığın her kelimeyi kabul ediyorum. Bu yüzden, lütfen sus.”

Birkaç saniye kaşlarını çatıp gözlerimin içine baktı. Gözbebeklerinin gergin titreşimi kısa bir an başka bir şeyle yer değiştirdi ama hemen sonra işaretparmağıyla siyah gözlüğünü düzeltti, duruşu değişti. Kollarını göğsünden ayırdı. Tek elini, dün yakasına lacivert kalemle *Captain America* arması çizdiği önlüğünün cebine soktu. Bu hali daha dostaneydi. Daha sonra yanıma geldiğinde yüzüne bakıp en acınası halimle gülümsedim.

“Ona ait bir şey daha var artık elimde.”

Hoşlanmadığını bilsem de ilgili görünmeye çalıştı. “Adını mı söyledi?”

Dudak büktüm. “Hayır. Ama bana bir harf daha verdi.” Göz-

lerini devirdi, yorum yapmadı. Ben de sesli düşünmeye başladım. “Soyadı sanırım. Hmmm... Mert olabilir. Ya da Mercan, belki de Meriç.” İç çektim. “Belki de ona en yakışan renktir. Mavi.”

Bardağa doğru tek bir bakış attı. Bakışları bana döndüğünde elektrik akımı oluşturacak kadar gergindi. Dudaklarını araladı ve tek bir kelime söyledi: “Mankafa.”

Arkasını dönüp tezgâhın diğer tarafına geçti. Beyaz bez ayak-kabıllarını sert adımlarla yere vururken, hayallerimi süsleyen adamın yanından rüzgâr gibi, öyle hızlı geçti ki, esintisi Bay S.’in dikkatini dağıttı. Başını telefonundan kaldırıp önce yanından geçerek masalar arasında kaybolan adama, sonra tezgâhın arkasında şaşkın gözler ve kıvrıkcık saçlarıyla onu izleyen bana döndürdü. Elimde olmadan ne olduğunu anlamaya çalışan bu güzel yüze gülümsedim. Evet, soyadı Mavi olmalıydı. Gözleri bu mesafeden bile berrak bir gökyüzüydü ve tokenin içinde zor zaptolmuş saçlarım onu ısıtmak için sabırsızlanıyordu.

“Ne kadar yakışıklı değil mi?”

“Kim?”

“Şu, altıncı masada oturan beyaz gömlekli.”

Defne ve Aslı başıyla masaları taramaya başladılar. Burak bugün benimle birlikte kasada görevli olmasına rağmen Defne ile yer değiştirmişti, ki sebebinin Bay S. olduğuna emindim. Ve Aslı masalarla ilgilenmediği en küçük anda bile dinlenmek için tezgâha yaslanma fırsatını kaçırmıyordu. Çünkü çalışma saatleri içinde oturmak kesinlikle yasaktı. Uzanmak içinse ancak bayılmamız gerekiyordu.

İlk yorum işaret ettiğim masaya hayranlıkla bakan yorgun Aslı'dan geldi. "Yakışıklıymış gerçekten."

Defne ise kısa bir an bekledikten sonra yeterince etkilenmemiş gibi kısa saçlarını sallayıp, omuz silkti. "Fena değil ama bence Burak da en az onun kadar tatlı."

Yüzümü buruşturup afallamış suratımla Defne'ye döndüm. "Hangi Burak?"

Elindeki küçük şeker paketlerini nizami bir sıra oluşturacak şekilde kutuya diziyordu. Böyle yapmak zorundaydı, çünkü sevgili müdürümüz düzen ve temizlik konusunda hastalıklı derecede titizdi.

"Kaç tane Burak tanıyorsun Işıl?"

Düşündüm. Ciddi anlamda düşündüm üstelik. Aklımdaki ihtimalleri eledikten sonra Defne'ye döndüm. "Bizim Burak mı?"

Kaşlarım havaya kalkarken, Defne ela gözlerini devirdi. Aslı ise onu tanıdığım günden beri sahip olduğu diş tellerini eliyle gizleyip kıkırdadı.

"Evet canım, bizim Burak. Daha doğrusu *senin* Burak. Hani şu yapışık ikiz gibi gezdiğin. Ayrıca ciddiym, bence Burak da en az o masada oturan çocuk kadar yakışıklı."

Bulmacanın eksik parçasını çözmek isteyerek ileriye doğru baktım. Görüş açıma boş bardakları toplayan Burak girdiğinde kaşlarımı çattım. "İyi de Burak... Burak... Gözlüklü..." diyebilirdim. Sanki gözlüklü olmak yakışıklı olmaya engelmiş gibi.

Başka ne diyebilirdim ki? Burak, Burak'tı işte. Uzun zamandır arkadaşım olan uzun boylu çocuktı. Onu anlatacak birçok cümle kurabilirdim. 1.89 boyundaydı. Çizgi romanlara âşıktı. Hali hazırda kendi çizdiği ama benden bile sakladığı çizgi romanları vardı. Bir dakikada 441 kelime okuyabiliyordu (hedefi 500 keli-

meydi ve bence bu imkânsızdı). Üstünde çizgi roman kahramanlarının bulunduğu kıyafetler giymeyi sever ve ben modası geçtiğini söylesem de tişört üstüne gömlek giymeye ısrarla devam ederdi. Fazla zekiydi. Her zekâ fazlası olan insan gibi ukalaydı. O da benim gibi edebiyat öğrencisiydi ama onun farkı, bunun ikinci üniversitesi olmasıydı. Ve yine benden farklı olarak kaldığı tek dersi bile yoktu. Dersi dinlerken çizdiği şeyleri düşünecek olursam bu inanılmazdı. Müthiş bir müzik bilgisi vardı. Bir şarkıda çalan her enstrümanı ayırt edebilirdi ama sesi kötüydü. İnatçıydı. Kolay şikâyet ederdi. İnsanlarla gerekmediği sürece konuşmazdı. Hizmet sektöründe çalışan birine göre pek de kibar sayılmazdı. Hatta müşterilere karşı bazen düpedüz kaba ve alaycıydı. Ve benim arabamdan nefret ederdi. Saçları; gözlük çerçeveleri kadar siyahtı ve gür saçlarını sadece şans getirmesini istediğinde şekle sokardı. Evet, Burak'ı anlatmak için sayısız cümle kurabilirdim. Ama bugüne kadar o gözlüğün arkasında kalan yüze dikkat etme fırsatını vermemiştım kendime.

Gerçi tanıştığımız gün, kısa bir an için onun tatlı olduğunu ben de düşünmüş ve onun benden hoşlandığını sanmış olabilirim. Ama küçücük, unutulmak için aklınızın uzak bir köşesinde sakladığınız, olmamış gibi davrandığınız kısa bir anlığına... Sanırım bu yüzden yakışıklı kelimesi Burak ile aynı cümle içinde kullanacağım kelimeler listesinde yer almıyordu.

“Ne olmuş gözlüklüyse? Hem onun bir tarzı var!”

Defne ufak bedeniyle yumruğunu masaya vuran siyasetçi gibi son cümlesini büyük bir inançla kurmuştu. Öyle ki, bu vuruşla omuzlarında biten siyah saçları sağa sola sallanmıştı. Görüş açımındaki bahsi geçen kişi sıkıldığını saklamaya gerek duymadan işini yaparken Bay S. ile aynı kareye girdi. Kıyaslama bile yapama-

dım. Bunun sebebi Bay S.'in bence mükemmel olması değildi, Burak'ı böyle bir kıyasa sokamazdım. Aptalcaydı.

Defne'nin cümlesine karşılık veremedi. Müdür Timuçin göründü ve Aslı yaslandığı tezgâhtan hızla ayrılıp masaların arasına karıştı. Defne başını cam raflara uzatıp zaten düzenli olan chesecakeleri sağa sola çekistirmeye başladığında, ben kasada sıradaki siparişi almak için hazırlık yaptım. Timuçin Bey birkaç tur attıktan sonra yeterli uzaklığa ulaştığında ise altıncı masadaki göz banyoma devam ettim.

Bay S. yaklaşık otuz dakikadır buradaydı. Kahve kutusunu aldığı anda dış kapıya yönelmiş ama sonra durup etrafa bakınmıştı. Ardından dışarı çıkmak yerine yürüyüp köşedeki masalardan birine yerleşmişti. Tabii bu saniyelerde benim içimde havai fişekler patlamıştı. Ben mutluluktan yöresel Afrika dansı yapmak üzereyken, o sakın ve düzenli hareketlerle siyah çantasından iki tane ince kitap çıkarıp ilkinin okumaya başlamıştı bile. Sıradaki videosunda belki de şu an okuduğu şeyleri yorumlayacaktı ve ben anlattıklarıyla muhtemelen biraz daha vurulacaktım ona. Yüzüne dikkat kesilip tepkilerini izlemek istiyordum. Elindeki kitabı beğeniyor muydu yoksa o yavan bulduğu diğer kitaplar gibi miydi? Bir gülümseme ya da hoşnutsuz bir dudak bükme hareketi bekledim ama yoktu. İç çektim. Anlatırken yaşadığı hisleri görmeyi isterdim.

“Gidip konuş Kıvrıcık.”

Kulağıma çarpan düz ses avuçlarımdaki çenemin kaymasına sebep oldu. Kambur duruşumu dikleştirip sesin sahibine baktım. Burak tepsisindeki boşalan tabakları yanımdaki tezgâha bırakıyordu. Birkaç saniye boyunca konuşmadan ona bakmayı sürdürünce bıkkın, inatçı gözleri sonunda bana döndü. İfadesiz yüzü

kısa bir iç çekiş sonrası Bay S.'i işaret ettiğinde ben şaşkınlıkla ona bakmayı sürdürüyordum.

"Doğru diydin. Çiğ ve şu sulyalarını akıtarak haktağın herifle konuşt."

Şaşkın bakışlarım Burak'tan Bay S.'e kaydığında yutkundum. Öylesine ulaşılmaz bir duruşu vardı ki, ona yaklaşmak, hele hele konuşabilmek için çok önemli bir sebep olmalıydı. Bu; dünyayı istila eden uzaylıların '*sadece en yakışıklıların getirirseniz anlaşılırız.*' demesi gibi bir sebep olabilirdi ancak.

"Ne söylemeliyim ki?"

Tepsideki tüm tabaklardan kurtulduğunda tamamen bana döndü. Siyah çerçeve arkasındaki sarı gözleri kısa bir an daldı.

"Basit bir merhaba ile başlayabilirsin. Bazen tek bir kelime her şeyin başlangıcı olabiliyor."

"Merhaba," diye tekrarlardım sessizce. Sanki bu kelimayı hayatımda ilk defa kullanıyordum. Ve evet, Burak haklıydı, gidip konuşmalıydım. Artık koca bir kızdım. Odasına poster asan ergen kızlar gibi onunla ilgili hayaller kuramazdım. Sonuçta o tamamen ulaşılmaz değildi. Onunla aramda sadece altı masa vardı.

Tezgâhın diğer tarafına geçip üstümdeki önlüğü çekiştirdim. Ellerimle kumaştaki bütün pürüzleri düzeltirken derin bir nefes aldım. Kıvırcık saçlarımı bir arada tutan tokayı hafifçe sıkılaştırdım. Burak'a bakmadan adımlamaya başladığımda kendi kendime fısıltıyla konuşmaya başlamıştım.

"Merhaba"

"Merhaba"

"Merhaba"

Annesinin verdiği listeyi markete gidene kadar unutmamaya çalışan küçük bir çocuk gibi, altıncı masaya gidene kadar tekrarlardım bu kelimeyi. Sonunda masaya ulaştığımda yutkundum. Hem de üç kez. Dudaklarımı konuşmadan önce ıslattım. Bu kez yüksek sesle tekrarlardım aynı kelimeyi.

“Merhaba.”

Bay S. dikkatle okuduğu sayfadan ne kafasını kaldırdı, ne de gözlerini çevirdi. Belki de öylesine heyecanlıydım ki çok sessiz söylemiştim. Bir kez daha ama bu kez daha sesli ve coşkulu bir şekilde, “Merhaba,” dedim.

Bay S. yine kitabının pozisyonunu bozmasa da, başını olması gerekenden daha yavaş şekilde yukarı kaldırdı. Mavi gözleri bana baktığı an, kendimi takıntılı şekilde kovaladığı *Roadrunner* yüzünden sürekli uçurumdan düşen *Coyote* gibi hissettim.

Neden başının üstünden ona baktığımı anlayabilmek için tepki vermeden yüzüme baktığında, tek kelimedenden fazlasına ihtiyacım olduğunu anladım. Sanki iki kunduz büyük bir gayretle boğazımın ortasına odundan bir baraj kurmuştu da, tüm kelimelerim o baraja takılmıştı. Boğazımdan sesimin çıkmasını engelleyen bu barajı yıkmak istercesine güçlü şekilde yutkundum. Ama yeni bir cümle kurabilecek bütün kelimeler çoktan yıktığım barajla birlikte suda kaybolmuştu.

Paniğe kapılmama izin vermeden yeniden “Merhaba...” dedim çaresizce.

Cevap vermedi. Sadece başını onaylarmış gibi hafifçe aşağı yukarı salladı. *Burak ve harika fikirleri(!)* Bu adam Bay S. 'di, basit kelimelerin onda işe yaramayacağını tahmin etmeliydim. Ben daha yaratıcı birkaç kelime düşünürken Bay S. tek elini kitabından ayırdı. Parmak uçlarıyla, nazik bir hareketle karton bardağını

biraz ileri sürükledi.

“Bu kez porselen fincanda filtre kahve alabilir miyim?”

Durdum. Bir süre kirpiklerim dahil hiçbir parçam hareket etmedi. Özgüvenim, içeride, derinlerde bir yerde az önceki barajlar gibi çoktan yerle bir olmuştu. Yutkundum. Yanağımdaki kasları zorlayıp gülümsemeye çalıştım. Ellerimin boş kutuya giderken titrememesi için dua ettim. Ve parmaklarım bardağa dokunduğu an hızla alıp o masadan uzaklaştım. Tezgâhın arkasına geçip makinedeki tuşlara basarken Burak arkama gelip durdu.

“Eee, ne konuştun mankafayla?” Cevaplamadım. Ona dönmeyen omuz salladım sadece. “O gizemli, havalı ismini sonunda bahşetti mi beyfendi?”

Fincanı yüz altmış iki saniye sonra kahveyi dolduracağım başlığın altına koydum. Kaç saniye sürdüğünü biliyordum çünkü Burak kısa süren şeylerin süresini saymaktan hoşlanırdı. Gelişmiş teknolojiyle yapılan bu devasa makinenin kullanma talimatlarında, filtre kahvenin iki buçuk dakika içinde hazır olacağını okumuş ve bu tezi çürütmek için defalarca saniye tutmuştu. Bu sayının doğru olmadığını bana ispat etmek için de her seferinde sonucu bağırarak ilan ederdi. Ve hâlâ, bir gün üretici firmaya şikâyet maili atacağını söyleyip duruyordu, sanki on iki saniyelik fark dünyanın sonunu getirecekmiş gibi.

Fincanı yerine yerleştirirken yine ona bakmadan, düz bir sesle cevap verdim. “Adını sormadım ki.”

“Peki ne sordun?”

Ses tonu bu kez daha farklıydı. Ve ben aynı hissizlikle “Hiçbir şey,” dediğim an beni omuzlarımdan tutup kendine çevirdi.

Gözlerime bakıp endişeyle, “Bir şey mi oldu?” diye sorduğunda sebepsizce ona sarılmak istedim. Ama onun yerine gülümse-

meye çalışıp, kıvrırcık atkuyruğumu iki yana sallamakla yetindim.

“O mankafa seni üzecek bir şey mi söyledi?”

“Sana onunla konuşmadığımı söyledim.”

Kaşlarını çattı. “Neden konuşmadın?”

Omuz silktiğimde omuzlarımdaki elleri iki yanıma düştü.

“Çünkü gerek yoktu.”

Anlamaya çalışan gözleriyle tekrar, “Neden?” diye sordu sakince.

Çıglık atmak ister gibi başımı salladım. “Çünkü onun gibiler, benim gibilere bakmazlar da ondan.”

Çerçeve altında kaybolan kaşları havaya kalktı. “Onun gibiler mi?”

Basit bir şeyi açıklarmış gibi düz bir sesle cevap verdim.

“Evet. Onun gibiler. Yani onun gibi mükemmellik genleriyle donatılmış insanlar. Öyle ki, eğer onun gibileri anlatan bir kitap yazsaydım, adını Kusursuzlar koyardım.”

Gözlerini devirdi. “O kusursuz değil Işıl.”

İnatçı çocuklar gibi omuz silktim. “Önce ondaki kusursuzluğa, sonra da bana bak Burak. O, senin çizdiğin çizgi romanlardaki uzay gemisi gibi, bense benim külüstürden bile fenayım. O çikolataya batırılmış çilek, ben ise bu saçma saçlarımla salçalı makarnayım. Şu hayatımız bir film olsaydı, o milyon dolarlık bir şirketin genç ve yakışıklı varisi olurdu. Peki ben ne olurum biliyor musun? Yine burada. Tam bu tezgâhın arkasında, yine onun double filtreli kahvesini aptal karton bir kutuya dolduran ve tek cümlesi olmayan görünmez bir figüran olurum.”

Kısık bir uyarı sesiyle, usulca porselen fincana aktı taze kahve. Beklemeden aynı fincanı içinde sallanan katıksız sıvıyı dökmemeye özen göstererek Burak’ın tepsisine indirdim. Sonra hüznü

bir gülümsemeyle gözlerine baktım.

“Sen götür. Nasıl olsa kimse bir önceki sahnedeki figüranın değiştiğini fark etmez.”

Bakışlarında bana söylemek istediği onlarca şey olduğunu biliyordum. Ama o tek kelime etmeden tepsiyi alıp gitti. Altıncı masaya kadar öyle hızlı yürüdü ki, yeşil önlüğün altında kalan kırmızı kareli gömleği bile savruldu.

“Bir sorun mu var?”

Defne yanı başımda belirlediğinde endişeyle bakan gözlerimi takip edip, benimle birlikte Burak’ı seyretmeye koyuldu. Altıncı masada konuşulanları duyamıyorduk. Ama Burak’ın yapmacık bir nezaketle gülümserken, kahve fincanını “yanlışlıkla” Bay S.’in üstüne devirmesine şaşkınlıkla şahit olduk.

Bay S. mükemmel bir refleks ile sıçradı ama saniyeler önce kar beyazı olan gömleğinin kahverengiye boyanmasına engel olamadı. Ayrıca mahrem yerlerinde hafif yanıklar olduğuna da emindim. Çevre masalarda ufak yardım etme çabaları olurken, Burak özür dilemek için bile dudaklarını oynatmadı. Sadece yerdeki tepsiyi aldı ve bana doğru yürümeye başladı. Afallamış suratımla, hiçbir şey olmamışçasına onun tezgâhın arkasına geçişini seyrettim.

Defne ve benim arama girip, Timuçin Bey’in panikle olaya müdahale edişini keyifle izlemeye koyuldu. Hâlâ kapatamadığım ağzımın ona dönük olduğunu fark ettiğinde ise sırtıttı. Önce işaretparmağıyla gözlüğünü sabitledi, sonra kulağına doğru eğilip fısıldadı.

“Artık o kadar da kusursuz görünmüyor değil mi?”

Sarı siyah rengiyle *Hufflepuff*⁵ armalı ince pijamalarımın içinden uzattığım ayaklarımı biraz olsun ferahlamak için odamın soğuk duvarına yaslamıştım. Çünkü küresel ısınma yüzünden şimdiden bahar yerine çöl sıcaklarına hızlı bir geçiş yapmış gibiydik. Ve ben şu ara değil klima, vantilatöre bile bütçe ayıramazdım. Üçüncü sınıfın bitmesine sadece bir ay kalmış olsa da, gelecek sene için biraz birikim yapmalı ve arabamdaki o lanet sesten kurtulmalıydım. Burak defalarca tamir masrafını ödemeyi teklif etse de yersiz gururum kabul etmeme engel olmuştu.

Gerçi işin aslı ‘fakir ama gururlu’ tiplerden değildim. Babamın ve annemin düzenli olarak hesabıma yatırdığı “iyi ebeveyn olma çabalarını” hesaba katarsam, küçük nüfuslu bir ülkede zengin bile sayılabilirdim. Ama ben boşanma yaralarını *galeon*⁶ ile kapatabileceğini düşünen sevgili ailemin tek kuruşuna dokunmuyordum. Aslında bunu ayrılmalarına kızgın olduğum için yapmıyordum. Boşanıp, ülkenin farklı yerlerinde yeni hayat kurmalarına sevinmiş, hatta onları desteklemiştim. Boşanma kararlarını bana açıklarken, uzun bir süre sadece benim yüzümden birlikte kalmaya çalıştıklarını anlatmışlardı. Ama olmamıştı. Ben bile onları bir arada tutamıştım. Nedense bu sözleri kendimi kötü hissettirmişti. Son yıllarının sadece benim yüzümden mutsuz geçtiğini öğrenmek, beni boşanmalarından daha çok üzmüştü. Sanırım bu yüzden, bankadaki bol sıfırlı hesabıma elimi sürmüyordum. Onlara daha fazla borçlu kalmak istememiştim.

⁵ Hogwarts Büyücülük Okulu’ndaki dört binadan biri.

⁶ Büyücü parası.

Evden ayrılırken sadece evimizin tembel ve suratsız kedisi Portakal'ı (yarısı beyaz, diğer yarısı turuncu olduğundan onu çocukken soyulmuş Portakal'a benzettiğim için ona bu ismi koymuştuk) ve babamın İzmir'e yerleşeceği için satacağını söylediği yadigâr arabasına talip olmuştum. Babam, bu küçük, gri arabanın kızlara göre olmadığını söylediyse de kabul etmemiş ve hemen şoför koltuğuna oturmuştum. Aslında daha ilk sürüşümde beni yolda bıraktığını düşünecek olursam, şu an bana her gün dinlettiği ninniye şaşırmamam gerekir.

Elimdeki devasa çikolatalı ekmeğimden koca bir ısırık aldım. Dudağımın kenarındaki çikolatayı silmek için peçeteye uzanmaya çalırken, kucağımdaki laptopu düşürmemek için cambaz gibi hamleler yapmam gerekti. Bay S.'in ekrandaki kusursuz görüntüsü sallandı.

"... Bu güzel kitap için daha milyonlarca cümle kurabilirdim ama son kısımlarında alev alev yandım. Hem de kelimenin tam anlamıyla yandım. Her ne kadar İspanyol yazar tutkusunu oldukça gerçekçi anlatmış olsa da, yanma sebebim onun tutkusu değil, basit bir kahve fincanını bile taşıyamayan beceriksiz bir garsondu."

Yüzümü buruşturup üzgün şekilde alt dudağımı ısırdım. Üzülmüştüm, çünkü Bay S.'in baldırında yürüşünü değiştirecek kadar yanık olması dışında, Burak da sevgili müdürümüz Timuçin Bey'den okkalı bir azar işitmişti. Tam ben bunu düşünürken telefonum titredi. Elimdeki ekmeğimden bir ısırık daha alıp kalanını yalaması için minderinde pinekleyen Portakal'ın önüne indirdim. Bunun pek hijyenik olmadığını ben de farkındaydım ama ikimiz de çikolatayı sağlığımızdan çok seviyorduk. Avucumu silkeledim

ve karanlık odamı aydınlatan telefon ekranına baktım. Mesaj tabii ki günün elemanındandı.

“Ünlü oldum :)”

İstemsizce kıkırdadım. Belki de Bay S.’in soyunu çoğaltmasını tehlikeye sokmuştu ama yine de pişmanlık duymadan gecenin bir vakti onu izliyordu. Ben cevap yazamadan Bay S. devam etti.

“... Ama müdürü, çalışanı adına öylesine samimi ve içten bir özür diledi ki, olayı büyütmeyp el sıkışmak en doğru olardı. Ayrıca heceriksiz çalışanın maaşından servis yaparken daha dikkatli olmasını sağlayacak bir kesinti yapacağını da söyleyince, elini memnuniyetle sıkığımı söyleyebilirim.”

Kaşlarımı çattım. Parmak uçlarım hızla tuşlara dokundu.

“Neden bana maaş olayını söylemedin?”

“Önemsiz...” Mesajını okurken omuz silkmesi gözümde canlandı.

Burak, benim aksime hiçbir zaman maddi konuları dert eden biri olmamıştı ama hak ettiğinden fazlasını ya da azını alan insanlara tepki göstermeyi ihmal etmezdi. Ki bu durum onun hak etmediği bir şeydi. Çünkü o fincanı benim için, bilerek devirdiğini biliyordum. Benim yüzümden bu durumda kalması canımı sıktı.

“Benim için önemli. Çünkü benim yüzümden oldu. Maaşından kestiği kadarını benimkinden tamamlayacağım.”

Bunu yazarken başımı kararlı şekilde sallamayı da ihmal etmemiştim.

“Saçmalama Işıl. Arabadaki iğrenç sestten kurtulman için zam bile istemelisin. Ayrıca o mankafayı penguen gibi yürürken görmek her şeye değerdi. Artık bedavaya bile çalışabilirim.”

Homurdandım. Benim hiç tanımadığım birine âşık olmam ne kadar saçmaysa, Burak'ın hiç tanımadığı birinden onu kısır bırakmaktan zevk alacak kadar nefret etmesi de bir o kadar saçmaydı.

Birkaç dakika sonra telefon yeniden titredi.

“Ayrıca onun kusursuz olmadığını anlamam gerekiyordu...”

Mesajın arkasından onun elinden çıkmış çiziminin fotoğrafını gönderdi. Bay S. oturduğu masadan sıçırıyor ve pantolonun en acı verici noktasından alevler yükseliyordu. Yanı başında ayakta duran siyah çerçeveli sevimli kişi ise (ki o kendisiydi) onun yaşadığı acıyı umursamadan bir bardak su içiyordu. Elimde olmadan gülümsedim. Bu açıdan bakınca eğlenceli görünüyordu. Gözlerimi telefonun ekranından alıp, biraz ilerimdeki yakışıklıya döndüğümde ise gülüşüm silindi ve göğüs kafesim umutsuzla kalkıp indi. Onu kusurlu görebilmem için bir fincan kahveden fazlasına ihtiyacım vardı.

“... kısacası bu kitabı kitaplığımın en üst raflarında saklayacağım. Eğer yıllar sonra hâlâ âşık olamamışsam bu kitabı tekrar okumalıyım. Çünkü bu hikâyedeki sarı çizmeli kadın aşka olan inancımı güçlendirdi. Kim bilir, belki bir gün ben de sarı çizmeli o kız ile karşılaşabilirim...”

Somurtup dudaklarımı büzdüm ve bütün sarı renklerden nefret ettim. Üstündeki sarı pijama da buna dahil. *Üzgünüm Hufflepuff...* Ben henüz var olmayan o sarılı kızı kıskanırken Bay S. ekrana vuran mavi gözleriyle devam etti.

“...Her neyse, tüm zorluklara rağmen güzel bir kitaptı. Yarın yine aynı kahve dükkânına gidip, muhtemelen farklı bir garsonun getirdiği kahvemi yudumlarken, bir başka romanı okuyacağım. Neden aynı yere gidiyorum diye soracak olursanız, mekân sahibi bir ay boyunca misafiri olmam konusunda çok ısrar etti. Normalde böyle bir durumda oraya bir daha adımımı bile atmam. Ama onlara bir şans daha vermek istedim. Hem yıldırım iki kez aynı yere düşmez derler, öyle değil mi?”

O an o güldü, ben ise nefes almayı bıraktım. Çizgi filmlerde başın üstünde yanan ampül gibi, benim de tepemde kraliyet şatosundaki avizelerden biri patlamış durumdaydı.

Evet, o kusursuzdu. Ve evet, belki de ben dünyanın en kusurlu kişisiydim. Ama eğer o kusurlu olamıyorsa, belki de ben onun kusursuzu olabilirdim!

Sarı Çizme

“Arabadayım. Seni bekliyorum.”

Livya’ya yazdığım mesajın cevabı tam olarak on iki saniye sonra geldi.

“Sen kimsin ve neden Işıl’ı kaçırdın?”

Gözlerimi devirdim. ***“Ha-ha.”***

Doğrusunu söylemek gerekirse haksız sayılmazdı. Bu saatte bu mesajı yazan kişi dünya üzerindeki herhangi biri olabilirdi. Beni kaçıran mafya, azılı bir katil, tonton suratlı bir fırıncı, hat-ta *Ussain Bolt*.⁷ Ben hariç herkes. Saat 07:13 idi, benim mesaim 08:00’de başlardı ve ben her seferinde en az yirmi dakika geç kalırdım. Ama bugün o günlerden değildi!

Yaklaşık on dakika sonra Livya, bembeyaz teni, kırmızı şapkası ve doğuştan gelen asaletiyle apartmandan çıkıyordu. O si-

⁷ Dünya rekortmeni Jamaikalı koşucu.

yahlar içinde bana yürürken. gözlerim istemsizce kendi üstüme kaydı. Altımda neredeyse sene boyunca giydiğim, geniş kalçalarını içine zorla soktuğum taşlanmış mavi kotum, ayaklarımda asla amacına uygun kullanmadığım parlak pembe koşu ayakkabılarım, üstümde *Gryffindor*⁸ armalı çizgili bol tişörtüm ve tabii görmezden gelinemeyen kusurlu kahverengi saçlarımla, asaletten yoksun zavallı bir canlı olarak onu arabamın içinde bekliyordum. O gri minik arabamın kapısını açmaya çalışırken, yan koltuğa eğilip asıldığı kapı koluna güçlü şekilde vurdum ve kapı sanki sonsuzmuş gibi sessizce açıldı. Livya koltuğa oturduğunda bana döndü.

“Ben de uyuduğunu zannedip odanın kapısını yumrukluyordum. Yatağında, yaptığım onca sese rağmen uyuyabilen Portakal’ı görünce, şaşkınlıktan onu dürtüp ‘Işıl nerede,’ diye sordum. Ne zaman çıktın evden, ya da neden çıkarken bana haber vermedin?”

Dönem başında çalışma ve ders saatlerimi ayarlamıştım. Günün ilk yarısı genellikle kahve dükkânında geçiyordu. Livya da dersinin geç başladığı bazı günler bana eşlik ederdi. Dudaklarımı büktüm.

“Gün ışıyla birlikte kendimi sokağa attım da ondan.”

Şekilli kaşlarını çattı. “İyi de neden?”

“Ayakkabıcı aradım. Çizme almam gerekiyordu.”

Sanki delirmişim gibi endişeyle bana baktı.

“Mayıs ayında olduğumuzun farkındasın, değil mi?”

Gözlerimi devirdim. El frenini indirip küçük arabamı hareketlendirmeye hazırlandım. “Farkındayım. Ama çok acil olarak bir adet çizmeye ihtiyacım vardı ve kışın giydiklerimi hangi cehen-

⁸ Hogwarts büyücülük okulundaki dört binadan biri.

neme soktuğumu hatırlayamadım.”

Ben gaza basarken o sakince önüne döndü. “Sanırım ardiye odasına kaldırdığın devasa çöp poşetindeler.”

Kendime küfür ederek başımı koltuğa yasladım. “Ne diye en lazım olan şeyleri ortadan kaldırmama izin veriyorsun ki?”

Kıkırdadı. “Çünkü odan bir mağaraya benziyor ve eğer içindeki eşyaları biraz olsun azaltmasaydın, içeride nefes alabileceğin kadar bile oksijen kalmayacaktı.”

Huysuzca ona baktım. “Sadece çok dağınıksın Işıl diyebilirsin.”

Sırıttı. “Çok dağınıksın Işıl.”

İkimiz de güldükten sonra yeniden bana döndü. “Ee söyle bakalım, yaz mevsiminde ve sabahın köründe çizme aramaya çıkmanın sebebi ne?”

Trafiksiz yolda usulca ilerlerken sesli bir iç çektim. “Bay S.,” dedim sadece. Dün geceki videoyu izlemiş miydi bilmiyordum ama tahmin edeceğine adım kadar emindim.

Düşünceli şekilde kaşlarını çattı. “Yeniden kahveciye gelme ihtimali var mı ki?”

Bu kez ben sıırıttım. “Bir ay boyunca ücretsiz kahve kazandı. Yani kesinlikle her gün onu görebileceğim.”

Benim sesim neşeli bir melodiyle yankılandı, onunca kaşları şaşkınlıkla alnına yapıştı. Bir süre o konuşmadı, ben beceremem de ıslıkla aklımdaki melodiyi çaldım. Kahveciye birkaç metre kaldığında Livya önce elindeki telefona baktı, sonra panikle bana döndü.

“Ah! Tamamen aklımdan çıkmış. Benim acilen okula gitmem gerek!”

“Ne oldu ki?”

“Alt sınıflardan birine ona dönem sonu projesi için yardım edeceğime söz vermiştim. Beni beklediğini yazmış.”

Omuz silktim. “Bir kahve içip gidersin.”

Hızla başını iki yana salladı. “Hayır hayır, hemen gitsem iyi olur. Beni şu köşede indir.”

İtirazlarımı inatla savuşturdu ve arabadan inip püsküllü çantasını savurarak koşar adım uzaklaştı. İleride işyerimin otoparkına küçük, sevimsiz arabamı park ettim ve mutsuz şekilde arka koltuktaki torbayı da alıp arabadan indim.

Dükkânın içi henüz taze tohum kokularına boğulurken, önümden minik turtacıkları taşıyan küçük bir tepsi geçti ve uzanıp üstünden birini kaptım. Defne bu zararsız hırsızlığımı görmezden geldi. Ben görev yerime geçerken, o aynı tepsiyi tezgâha indirip turtaları süslü servis tabaklarına dizmeye başladı. Birkaç dakika sonra Burak kapıdan içeri girdi. Beni tezgâhın arkasında üstümdede önlüğümle hazır vaziyette görünce şaşkınlıkla gözlerini açıp, kulağındaki beyaz kulaklıkları çıkardı. Sonra etkilenmiş bir gülüş ve yavaş ritimle başlayan o meşhur alkış eşliğinde bana doğru yürümeye başladı.

“Seni bu saatte tezgâhın arkasında görmek, pandaları çiftleşmeye ikna etmek gibi. İmkânsız değil ama çok zor.”

Defne sesli şekilde kıkırdadı, ben sırtıp göğsümü kabarttım, o ise gülümseyen yüzü ve üstünde yarasa çizimi olan siyah tişörtü ile tezgâha yaslandı. Gözlüğünü düzeltti, beni süzdü.

“Eğer dün boşalan ayın elemanı koltuğuma gözünü diktiysen söylemeliyim ki, doğru yoldasın Kıvırcık.”

Ukala gülümsemesiyle doğrulup yeşil iş önlüğüne uzandı. İş-

letmemizde ayın elemanı olayı yoktu, eğer olsaydı bile Burak'ın yılın küstahı koltuğundan inmeyeceğine emindim. Önlüğün iplerini arkasına bağlarken Defne ona doğru döndü ve saçını kulağının arkasına atıp konuşmaya başladı.

“Dün Timuçin Bey biraz fazla üstüne gelmiş galiba.”

Cevap verirken Defne'ye bakmak yerine, önlüğünün yakasına yarasa rozeti takmakla meşguldü. Böylece bugünkü favori kahramanı da kesinleşmiş oldu.

“Dün Timuçin Bey'in bana söylediği en güzel şey; uzun bir süre boyunca görev yerimin tezgâh arkası olacağını vurgulamasıydı.” Dramatik şekilde içini çekti. “Masalara gidip kıymetli müşterileriyle ilgilenemeyeceğim için öylesine üzgünüm ki...” Bunu söylerken çok şapşal görünmüştü.

Sırıtıp gözlerimi devirdim. Defne'nin ise yine sesli bir gülüş döküldü ince dudaklarından. Gülümsemesini silmeden ellerini tezgâhın üstüne koyup parmak uçlarına basarak bütün vücuduyla Burak'a döndü.

“Bu hafta ben de genellikle kasadayım, söz veriyorum sıkılmaman için cezana ortak olacağım.”

Burak çok fazla ilgilenmese de sadece hafif tebessümle omuz silkti. Defne yine saçını kulağının arkasına attı, ben ise kaşlarımı çattım. *Ne oluyordu?*

“Hem Işıl çizdiğin çizgi romanlardan bahsetmişti.” *Bahsetmiş miydin?* “Belki fırsat bulursak bana birkaç çizimini gösterirsin.”

Burak bir süre Defne'nin gözlerine baktı, sonra az önceki ilgisiyle, “Belki...” dedi omuz silkerek ama muhtemelen göstermeyecekti. Çünkü Burak çizimlerini ben dahil hiç kimseye göstermezdi. Parça parça birkaç çizimini görmüştüm ama onlar

bütününü hayal etmeme yetecek türden değillerdi.

Eğilip, bu saatte vücuduma girmemesi gereken leziz pasta dilimlerini ağzımın suyu akarak cam raflara dizerken, Bay S.'in bulanık görüntüsü camın diğer tarafına yansdı. Hemen ayağa fırladım. İçgüdüsel bir hareketle elim, tepemde topladığım saçlarıma gitti, tokayı sabitleştirdim. Yanaklarımı acıtan gülümsememle ona baktım. Onun gözleri yine telefon ekranında olsa da çok güzellerdi ve yine her şeyiyle şahane görünüyordu. Biçimli yüzü bana döndüğü an, o konuşmadan ben şakıdım.

“Filtre kahveniz birazdan hazır olur.”

Kaşları hafif bir meyille yukarı kalktı ve birkaç saniye için dudakları yukarı doğru eğimli çizgi halini aldı. *Bu bir gülümsemeydi!* Evet, kesinlikle minik ama gerçek bir gülümseme! Hem de benim gülümsemem! Minikti ama benim saniyeler içinde dünyanın etrafında turlamama yetmişti. Tek bir gülümseme kalbimde sayısız çiçeğin açmasına sebep oldu. Artık etrafım kahve değil, çiçek kokularıyla doluydu.

Başını onaylarmış gibi memnuniyetle salladı ve arkasını dönmek için duruşunu hareketlendirdi. Tam dönüyordu ki arkamdaki kişiyle göz göze geldi. İfadesiz yüzü gerilmişti. Gözucuyla bakışlarının hedefi olan kişiye baktım. Burak sırtını hediyelek kupa-
ların olduğu tezgâha yaslamış, kollarını göğsünde toplamıştı. Bedenindeki keyfi saklamadan sırttı.

“Hoş geldiniz efendim. Umarım iyisinizdir?”

“İyisinizdir,” derken gözleriyle Bay S.'in pantolonunun ön kısmını işaret etti. Bay S. dahil hepimiz nereyi kastettiğini anlamıştık. Tavrı yüzünden Burak'ı pataklamak istedim. Tekrar Bay S.'e baktım ama onun bakışları çoktan sesin sahibine buz kadar

soğuk bir ifade ile bakmaya başlamıştı bile. Tavrını değiştirmeden, zoraki bir gülümseme ile başını salladı.

“Oldukça iyi olduğuma emin olabilirsiniz.”

Ve hemen sonra, artık ona ait olan masasına doğru yürümeye başladı. Onun kusursuz yürüyüşünü izlerken Burak tam arkama gelip “İşerken canının yandığına da ‘oldukça’ eminim,” dedi.

Bunu fısıldayarak söylemediği için Defne kahkahasını tutmaya çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. Bense sırttan yüzüne tehditkâr bir bakış atıp işaretparmağımı önce ona, sonra Defne’ye salladım. “Sen kendinden utanmalısın! Ve sen de bu utanmazın söylediği her şeye gülmeye bir son vermelisin!”

Gelecek planlarımda o masada oturan yakışıklı adamdan bir düzine çocuk yapmak vardı ve bu plan doğrultusunda Bay S.’i ve onun “özel mülkünü” Burak’ın gereksiz öfkesinden korumalıydım. Ama tüm bunlardan önce sıradaki planımı devreye sokma zamanı gelmişti.

Tehditimi umursamayan Burak’ın gururla kabaran göğsünü kenara itip hızla kahve makinesine gittim ve gerekli düğmeye bastım. Kahve dükkânının havalı logosunun bulunduğu beyaz kupayı başlığın altına hizalayıp derin bir nefes aldım. *Yüz altmış iki saniyem başlamıştı.*

Eğilip, hızla pembe koşu ayakkabılarımın bağcıklarını çözdüm. İki teki de tezgâhın altına saklarken, yanımda getirdiğim torbanın ağzını aceleci bir hışırtıyla açtım. İçinden çıkardığım renk kısa bir an gözlerimi kamaştırdı. Dikkatimin dağılmasına izin vermeden elime aldığım çizmenin ilk tekine ayağımı geçirdim. Ve anında yüzümü buruşturdum. Tahminimden, daha doğrusu ümit ettiğimden daha büyük ve uzundu. Neredeyse dizlerimi

geçiyordu. Ama vazgeçemezdim. Diğer tekini ayağıma geçirirken Burak'ın meraklı sesi geldi.

“Ne yaptığını sorabilir miyim?”

Başımı kaldırdığımda o ve Defne yeni keşfedilmiş bir canlıya bakar gibi beni seyrediyorlardı. Saçlarımı geriye savurdum.

“Ne yapıyormuş gibi görünüyorum?”

Defne düşünerek dudak büktü. Burak işaretparmağıyla gözlüğünü sabitledi.

“O sarı inşaat çizmelerini giydiğine göre, yandaki yıkılan binaya sıva yapmaya gidiyorsun.”

Son bir gayretle çizmeyi tamamen bacağıma soktum ve hızla yerimde doğruldum. Saçlarım dengemi sağlamak için sağa sola yalpalandı. Tokamı sıkıp kıvrıkcıklarımı dizginledim.

“Hayır efendim, bilemedin. Rüyalarımın erkeğinin âşık olmayı beklediği, sarı çizmeli kız olmaya gidiyorum.”

Defne konudan habersiz olduğundan şaşkınlıkla mantıklı bir sonuç çıkarmaya çalıştı ama Burak öyle sesli güldü ki, işe gitmeden önce kahve içmeye gelen birkaç kişi masalarında doğrulup ona doğru baktı. Ancak omzuna vurduğumda susabildi. Konuşmadan önce önlüğündeki Batman rozetini düzeltti. “Bunların dün gece bahsettiği kitaptaki sarı çizmelere benzediğini mi mi zannediyorsun?”

Keyifsizce omuz silktim. “Açık ayakkabıcı bulamadım. Nalburun vitrininde bu sarı çizmeleri görünce çaresiz almak zorunda kaldım.”

Gülmemek için dudaklarını bastırdı. Sonra umutsuz vakayımı-şım gibi başını iki yana salladı.

“İşe yaramayacak Kıvrıkcık. Sebebini de birazdan sen dudak

bükerek buraya geldiğinde açıklayacağım.”

Direncimi kırmasına izin vermeyecektim. Bay S. dün gece sarı çizmeli bir kız dilemişti ve ben de bugün sarı çizme giymiş bir kızdım. Bahis oranım çok yüksek olmalıydı. Makineden gelen sesle hareketlenip hazır olan kupaya uzandım. Derin bir nefes alıp, avuç içlerimle tuttuğum tepsiyi, emin adımlarla Bay S.'e doğru götürmeye başladım. Masaya ulaşmama birkaç santim kala Burak alaycı bir tonla seslendi.

“İşe yaramazsa Türkan Şoray gibi masanın üstüne çıkıp balıkçı şarkısını söyleyebilirsin.”

Dönüp ona orta parmağımı sallamak istedim ama kahveyi yine dökme riskine giremezdim. Gelecekteki çocuklarım bir darbeyi daha kaldıramayabilirlerdi. Sonunda masaya vardığımda Bay S. tüm asaleti ve dikkatiyle elindeki kitabını okuyordu. Elimin titremesini engelleyerek kupayı masaya indirdim. Tam konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki o konuştu.

“Tek seferde masayı tutturabilen çalışanlar olmasına sevindim.”

Kısa bir süre ne söylemeye çalıştığını düşündüm ama bulmam uzun sürmedi. Gülümseyerek, “Double filtre kahveniz,” dedim, gerçek olamayacak kadar ince bir ses tonuyla. O, duruşunu bozmadan başıyla onaylamakla yetindi.

Dişlerimi sıktım. Geri gitmeden önce başını sayfadan kaldıracak bir şey söylemeliydim. Ya da en azından çizmelerimi fark etmesini sağlayabilecek herhangi bir şey yapmalıydım. Bu şey; step, ya da yeri inleyen ateşli bir flamenko dansı bile olabilirdi. Ne yaptığımın farkında olmadan ayağıma büyük gelen çizmenin topuklarını birbirine vurdum. Hazır kıtaya geçen acemi bir asker

gibi “Afıyet olsun,” dediğimde step dansa geçiş yapmaya çok yakındım.

“Mutfakta su borusu falan mı patladı?”

Kaşlarımı çattım. “Anlayamadım?”

Elindeki kitabı yana kaydıldı. Gözbebekleriyle ayaklarımı takip edip “Bu çirkin çizmelerle servis yaptığınıza göre, arka tarafta tesisat sorunu falan olmalı diyorum?”

Hayal kırıklığıyla başımı eğdim. “Endişe edecek bir sorun değil,” diye geveledim ve birkaç kişinin sarı bacaklarını takip eden gözleri eşliğinde ve ayaklarımı yakma arzusuyla tezgâhın arkasına doğru koşturdum. Tepsiyle birlikte sesli, küçük bir küfür savurdum etrafa, sırtımı duvara yaslayıp kendimi müşterilerden saklayarak bedenimi aşağı doğru kaydıldım. Popom kaliteli zemine değdiğinde Burak yanı başımda bitti.

Yanıma otururken konuşmaya başladı. “Ben demiştim, demekten hoşlanmadığımı bilirsin.” Gözlerimi devirdim. Ben demiştim, demeye bayılırdı. “Ama ben demiştim Kıvırcık.”

Yenilgiyi kabul ederek başımı önce duvara yasladım sonra ona çevirdim. Siyah çerçevesinin ardındaki sarı gözlerine bakarak alt dudağımı büktüm. Bana bakan bilmiş yüzü bir süre sonra duruldu. Uzanıp yüzüme düşen bir tutam kıvırcık saçı arkadaki kalabalığa itti. Ve sakince anlatmaya başladı.

“O bahsettiği kitaptaki kız, bir kaza geçirip iki bacağını birden kaybediyor. Bacaklarının yerine taktığı protezleri de sevdiği çocukla yeniden balığa çıkabilmek için sarıya boyuyor. Çünkü kaybettiği tek şeyin bacakları olduğunu, geri kalan her şeyin aynı kaldığını, hâlâ onu aynı şekilde seven, sarı çizmeleriyle göle girip, elleriyle balık tutan aynı kız olduğunu sevdiği adama ve tüm

kasabaya ispatlamaya çalışıyor. Ve o günden sonra da herkes ona sarı çizmeli kız diyor.”

İşte kendimi katıksız bir aptal gibi hissettiğim an, tam da bu andı. Başımı tekrar duvara yaslayıp gözlerimi kapattım.

“Kendine kızma. İlla birine kızacaksan, okuduğu kitabı bile anlamayan ve derin görünmek için dakikalarca saçma sapan şeyler anlatan o mankafaya kız.”

Acınası bir gülüş eşliğinde tekrar Burak’a döndüm. “Ne yani, onu kendime âşık etmek için protez bacak mı takmalıyım?”

“Saçmalama.” Durdu, dişlerini sıktı. “Hem onu böyle şeyler yaparak kendine âşık edemezsin.”

Hemen dikkat kesildim. “Öyle mi? Peki ne yapmalıyım?”

Kısa bir an gözlerime baktı ama sonra omuz silkti. “Bunu asla söylemeyeceğim.”

Yerden destek alıp ayağa kalktı. Ben de onun uzun bacaklarına bakıp söylemesi için ısrar ettim ama o bu konu hakkında tek bir yorum bile yapmadı. Hatta bir ara, kâğıt peçeteye çizdiği, kocaman çizmeli halimi bana gösterip uzaktan ne kadar aptal gördüğümü bir kez daha yüzüme vurdu. Bütün bir günü acınası bir böcek gibi yapıştığım yerde geçirmeyi düşünsem de Timuçin Bey’in varlığıyla işime geri döndüm ve Defne’nin, Bay S.’in sıradaki kahvelerini ona götürüşünü uzaktan izlemekle yetindim.

Bugünkü planım işe yaramamıştı ama madem Burak bana yardım etmeyecekti, o zaman kendi planıma sadık kalmalıyım. Tabii ertesi günümün bundan daha beter geçeceğini bilseydim bu kadar kararlı olmazdım.

Sarı çizme fiyaskosunu yaşadığım günün gecesinde Bay S., 1800’lerde geçen bir polisiye okuduğunu söylemişti. Kitapta

Uzakdoğu dövüşü bilen kadın ajanın çok çekici olduğundan bahsetmiş ve bende anında şimşekler çakmıştı. Ama o şimşeklerden birinin kendi tepeme düşeceğini hesap edememiştim. Şu an düşündüğümde asla yapmazdım diyorum ama o an iyi bir fikir gibi gelmişti.

O gece sabaha kadar dolabımı talan ettim. Lisede, okuldaki herkesin bir spor dalına katılması zorunluydu. Ben de fazla kalabalık olmayacağını düşünüp Savunma Sanatları bölümüne kayıt olmuştum. Benim gibi aşırı tembel biri için fazlasıyla fiziksel enerji harcatan bir bölüm olduğunu fark etmem uzun sürmemişti. Ama o günlerden bana kalan, her yumruk attığımda “Hiyaa!” diye bağırma yeteneği ve hâlâ sakladığıma emin olduğum şirin dövüş kıyafetimdi.

O sabah evden üstümde o beyaz kıyafetle çıkarken aklımdan ne geçiyordu bilmiyordum ama emin olduğum tek şey, Bay S.’in bana âşık olmasını sağlayacak bir yolu mutlaka bulacak olmamdı.

Şayzee!

“Beni almaya geliyorsun, değil mi?”

Burak'ın mesajını okurken sanki beni görebilecekmiş gibi gözlerimi devirdim. Böylesine dandik bir arabaya sahip olmama rağmen insanların inatla benimle seyahat etmek istemesini anlayamıyordum.

“Evet. Hastanedesin değil mi?”

Minik külüstürümü mükemmel şekilde park ettiğim yerinden çıkarırken Burak cevap verdi.

“Burası artık ilaç değil evim kokuyor. Kahvaltımı bir şişe serumla yapmış bile olabilirim. Canın çektiyse uyarayım, acayip kafa yapıyor.”

Kıkırdadım. Başımı sallarken gözüm dikiz aynasındaki görüntüme takıldı. *Allah'ım! Ne yapıyordum ben?* Üstümde Judo ve Karate giysisi karışımı, yani bornozumsu eşofmanı anımsatan

beyaz bir kıyafet vardı. Çünkü eğer günlük kıyafetimle işe gitseydim Bay S. gelene kadar orada değiştirecek zamanım olmazdı ve onun hayalindeki seksi dövüş ustası kadın olduğumu göremezdi. Tamam, seksi bir dövüş ustası değildim ama ne olduğun değil, nasıl görüldüğün önemlidir. Ve ben şu an tam bir... Tam bir... *Of! Tam bir aptal gibi görünüyordum!*

Kısa bir an eve dönüp kıyafetimi değiştirmeyi düşünsem de, aklıma Bay S.'in mavi gözlerini getirince çenemi sıkıp başımı kararlılıkla salladım. Eğer o gözlerin dikkatini çekebileceksem, dünyadaki diğer gözlerin bana alayla bakmasına katlanabilirdim.

Yaklaşık on beş dakika sonra Burak'ı kolunda asılan siyah çizim çantası ile hastane önünde beklerken buldum. Üstüne bu kez koyu kırmızı, kısa kollu *Flash* amblemlı bir tişört giymişti. Göğsündeki büyük sarı yıldırım şekli öylesine dikkat çekiciydi ki, yüzünü buruşturarak bana bakmasını birkaç saniye sonra fark edebildim. Arabaya oturduğunda bakışları 90'lardan kalan tarayıcılar gibi dakikalarca beni süzdü. Şaşkınlığının katıksız bir keyifle yer değiştirmesi kolay oldu.

“Tam bundan daha kötü ne yapabilir ki diyorum ve sen karşıma Samuray olarak çıkıyorsun.”

Cümlesi bittiğinde sonu gelmez kahkahaları küçük arabamın içinde yankılandı. Huysuzca homurdandım. Direksiyonu sağa doğru kırıp yola koyulurken, “Samuray değil, karateci...” diye geveledim. Sanki ne olduğumun bir önemi varmış gibi.

Dakikalarca güldü, güldü, güldü. O güldükçe ben sinirlendim. Ve sinirlendiğimde saçlarımın daha da kabardığına dair çılgın bir teorim vardı. Eminim şu an devasa kıvrıcık saçlara sahip bir çizgi film karakteri gibi görünüyordum.

Dişlerimi sıktım. “Yeterince gülmedin mi?”

Karnını tutup, diğer eliyle gözlüklerinin altına parmak uçlarını uzattı ve yaşaran gözlerini sildi.

“Yeterince değil. Bu öyle eşsiz bir görüntü ki, hafızamda mümkün olduğunca çok kalmasını istiyorum.”

Elini bu kez mavi kotunun cebine soktu ve telefonunu çıkardı. Gözümü yoldan ayırmamaya çalışarak ona baktım. “Ne yapıyorsun?”

Sırıttı. “Bu anı ölümsüzleştirmeliyim.”

Panikle gözbebeklerim büyüdü. “Burak sakın!”

Daha çok sırtıtmaya başlarken telefonu havaya kaldırdı. “Gülümse ve *Bruce Lee* de!”

Gözümü ve bütün dikkatimi yanımdaki Allah’ın belası adama çevirip elindeki telefonu almaya çalıştım. Çekiştirme sırasında araba sağa sola yalpalandı. Yanımızdan geçen bir dolmuş, küfür dolu bir kornayla doğrulmamı sağladı. Kendi şeridime girdiğime emin olunca Burak’a dönüp dişlerimi sıktım. Öfkeden burnumdan soluyordum. İşaretparmağımı ona uzatarak üstümdeki beyaz kıyafete uygun bir ses tonuyla onu tehdit ettim.

“Eğer tek bir poz bile çekersen, sana yemin ediyorum, ömrünün sonuna kadar, senin... senin...” Yaratıcı bir tehdit bulmak için bir saniye durakladım. “Her tuvalete girdiğinde aniden içeri girer ve senin şeyini pataklarım!”

Bunun onu korkutması gerekirdi, çünkü bir yerde okumuştum; erkekler en çok arabalarına ve üreme organlarına zarar gelmesinden korkarlarmış. Burak’ın arabası yoktu. Yine de bahsedilen listeye göre bu tehdidimin onu korkutması gerekirdi. Ama o tek kaşını havaya kaldırıp, sakın bir ifade ile az önce çekiştirdiğim tişörtünü düzeltmekle yetindi.

“İlginç bir fantezi olmakla beraber, şeyimi pataklaman için tu-

valete girmene gerek olmadığını biliyorsun, değil mi?”

Dudak büktüm. “Diğer türlüsü kulağa garip geliyor. Durduk yere insanların şeyini açıp pataklayamazsın. Tuvaletteyken olması senaryomuza daha uygun.”

Sonra aynı sakinlikle bana döndü.

“Ulu orta pataklayan insanlar olduğunu duydum. Hatta niversitenin arka bahçesinde grdğme yemin bile edebilirim.”

Bunu söylerken göz kırpımıştı. Üniversitenin arka bahçesinde olanlar hakkında ben de bir iki şey duymuştum. Omuz silktim. “Ne grdğn beni ilgilendirmez. Seninki tuvalette pataklanacak ve onu öyle bir pataklayacağım ki, insanlar ne oluyor diye kame-ralara haber verecek. Hatta haber kanalları son dakika...” Sustum. “İiiiiğğyy ne diyorum ben?!”

Onun dakikalardır tuttuğunu dşndğm edepsiz gülüşü yenden arabanın içini doldurduğunda bu kez kendimi tokatlamak istedim. Şapşaldım. Üstelik dikkatim hâlâ bir çocuk kadar kolay dağılıyordu. “Ayrıca konu ne zaman benim kıyafetimden senin... senin şeyine geldi ki?”

Ukala şekilde gzlğn oynattı.

“Çünkü yk olayların üstünü örtmek için, bir başka ‘büyük’ olaya geçmelisin.”

Yüzümü buruşturdum. “Birincisi; iğrençsin. İkincisi; şeyinin yüzölçümleri umurumda bile değil. Ve üç; bir daha bu arabanın içinde üreme organının hakkında konuşmayı yasaklıyorum.”

Kollarını göğsünde toplayıp tüm utanmazlığ ile sırttı. Bazen gerçekten aptal olabiliyordum. Üstümdeki kıyafet de buna örnek-ti. Burak edepsiz gülüşünü bitirip yeniden bana döndü.

“Ayrıca fotoğraf çktirmemen çok saçma. Zaten birazdan ton-larca insan seni böyle görececek. Birkaç pozu kendime saklamanın

nesi yanlış ki?"

Çaresizce omuzlarım düştü. "Bay S.'e servis yaptıktan sonra üst kısmını önlükle kapatıp, kasanın arkasından ayrılmamayı düşünüyorum."

"Her ne kadar bu dâhiyane plan için seni takdir etsem de, şu an okula gitmemiz gerektiğinin farkındasın değil mi? Bugün Şeytan'ın sınavı var ve bu, o dersten geçmek için son şansın Kıvırcık."

Korkuyla alt dudağımı ısırdım. Arabayı duracak kadar yavaşlattım. Bunu tamamen unutmuştum. Şeytan ve onun işkenceden farksız dersi! Bölümdeki çoğu kişi o dersten ya kalıyor ya da kıl payı geçiyordu. Burak da o şanslı kesimden olsa da geçiş sınavında bir hayli zorlanmıştı. Adam resmen nesiller boyu edebiyat öğrencilerine zulmetmek için varolmuştu. Kısaydı, üçte bir oranında kel sayılırdı, az biraz göbeği, gözlüklerinin üstünden baktığında gurur ve umut kıran delici bakışları vardı. Cinayet ya da korku romanlarının ana karakteri olacak türden biriydi. Ama o derse girmem şarttı. Ve evet, muhtemelen yine kalacaktım ama mucize diye bir şey vardı değil mi? Belki bütün cevaplar zihnimde canlanır ve kalemime akardı. *Ama üstümdekiler! Okula bu halde gidersem bütün bölümün alay konusu olurum. Eve dönüp değiştirsem yetişebilir miyim?*

"Hayır, hiç düşünme, yetişemezsin."

Sahipsiz yavru köpek bakışlarımla ona döndüm. Aklımdan geçenleri anlayacak kadar beni tanıması bir yana, haklıydı, yetişemezdim. Çaresizce direksiyonu yeni yol güzergâhıma doğru çevirdim. Bir süre sonra bakışlarım Burak'ın uzun bedenine doğru döndü. Durgundu, yorgundu. Eliyle dağınık saçlarının ön kısmını yukarı doğru çekti.

“Deden nasıl?” diye sordum.

Omuz silkti. “Aynı.”

“Aynı olması kötü mü?”

Düşünür gibi dudaklarını büktü. “Bu; iyiye gitmiyor demek.”

Bu kez ben omuzlarımı salladım. “Bu; kötüye de gitmiyor demek.”

Bana baktı. Cevap vermedi, sadece gülümsedi. Bakış açım onu biraz rahatlatmışçasına koltukta bedenini kaydırdı. Boyu benim arabam için fazla uzundu, dizkapakları torpido gözüne baskı yaparken sakince sordum.

“Neden beni hiç dedenle tanıştırmadın?”

Zekâmdan şüphe edercesine yüzüme baktı. “Komada olduğunu biliyorsun değil mi?”

Gözlerimi devirdim. “Biliyorum. Ama sen gidiyorsun. Hem de neredeyse her gün. Seni görmeyeceğini bildiğin halde yanından ayırlamayacak kadar çok sevdiğin kişiyi görmek isterdim.”

Koltuğa yasladığı başını bana çevirdi. Uzun sayılabilecek bir süre ifadesizce yüzüme baktı. Tekrar yol çizgilerine dönerken, “Bir gün gösteririm,” dedi usulca. Ben de üstelemedim. Burak kendi sınırları olmasını seven biriydi. O izin vermedikçe sınırın öbür tarafına geçemezdin. Sanırım bu da benim geçiş iznimin bittiği yerlerden biriydi.

Arabamı okulun park alanına yerleştirirken, şimdiden bu korkunç kıyafetin içinde terlemeye başlamıştım.

Hangi kumaştan yapıyorlardı ki bu şeyi, koyun postundan falan mı? Burak arabadan indi ama ben öylece okul binasına baktım. Aracın etrafını dönüp açık camıma eğildi. “Dışarı çıkmak zorundasın Kıvırcık.”

Dudak büktüm. Alıcı gözle Burak’ın bedenine baktım. Şikâ-

yet etmeye hakkım varmış gibi kaşlarımı çattım. “Sadece tişört giymek için bugünü mü seçtin? O demode gömleklerinden birini giymiş olsaydın çıkarıp bana verebilirdin. Romantik komedilerde centilmen erkekler hep öyle yapardı.”

Sesli şekilde güldü. “Üzgünüm ama bu gerçek hayat ışıltı. Ayrıca bugün şahane kaslarımı bu zavallı insanlara sergileyerek onları mutlu etmek istedim.”

Süper kahraman gibi abartı şekilde göğsünü kabarttı, yıldırım işareti göğsünde dans ederken ben gözlerimi devirdim. “Senin kasların yok ki.”

Üstünde minik asalar asılı olan araba anahtarını yuvasından çıkarmaya çalışırken, çaktırmadan gözücuyla kırmızı kumaşın altında kalan bedenine baktım. *Kasları var mıydı?* Başımı salladım. Anahtarı elime alıp umutsuzca doğrulduğumda Burak kapıyı açtı. Sızlanarak minik arabamdan çıktım. Üstümdeki kumaş fazlalıklarını düzeltirken Burak parmak uçlarıyla yakamı birkaç santim sıyırıp gözücuyla omzuma doğru baktı. Sonra bıkkınlıkla başını salladı.

“Bu saçma kıyafetin içine başka bir şey giymeyerek aptallık yapan sensin. Bu yüzden söylenmeyi bırak.”

Parmaklarını üzerimden savurdum, kapıyı sertçe kapatıp, “Acelem vardı,” diye geçiştirsem de haklıydı. Bu lanet bornozumsu şeyin içine sütyenden başka herhangi bir şey giyseydim, çoktan içinde olduğum çuvalı üstümden çıkarıp atabilirdim.

Burak’ın beni neredeyse sürükleyerek soktuğu okul binasına girdiğimizde, fakültenin koridorlarında saklanarak yürüsem de birkaç kişi dışında dönüp bakan yoktu. Gerçi bunda Burak’ın uzun bedenini kamuflaj olarak kullanmamın etkisi olabilirdi. Ama o sınavdan geçtiği için dersliğe girmedi ve ben görünmez-

lık peleriniimi kaybetmiş gibi ortada kaldım. Sınav olacağımız amfiye asıl adı Şevket olan ama tüm okulun ondan Şeytan diye bahsettiği hocadan sonra girdiğimi fark ettiğimde ise yutkundum. Onun dikkatini çekmemek için bir kelebekten daha sessiz şekilde, arka tarafa doğru parmak uçlarımda yürümeye çalıştım. Kollarımı bile kendime doğru olabildiğince çekmiş, her adımımı biraz daha ufalmak istercesine atıyordum ki, Şeytan'ın sesi tüm amfiyi doldurdu ve ben olduğum yerde kaldım.

“Hayrola Işıl Hanım. Dersi geçemeyeceğinizi kabullenip kaba kuvvete başvurmaya mı karar verdiniz?” Tüm sınıf güldü. Kıpırmızı oldum. Şeytan, keyifle devam etti. “Eğer niyetiniz o yöndeysen uyarayım, üç kuşak pehlivan soyundan geliyorum, sizin gibi ninjaları kolayca yere serebilirim.”

Onun gülüşü de sınıftakilere karışırken, ben boş bulduğum ilk yere sinip zoraki sırttım. Onun güldüğünü bile ilk kez görüyordum. Belki de beni cehennemine katmadan önce bu gülüşü hatırlar ve bana birkaç puan fazla verirdi. *Olamaz mı?* Olmadı. Boşluklarla dolu olan sınav kâğıdımı Şeytan'ın masasına bırakırken, önce gözücuyla kâğıda, sonra burnunun yarısında bekleyen gözlüklerinin üstünden yüzüme baktı. Ben alnında oluşan yargılayıcı derin çizgilerin kasvetiyle kendimi sınıfın dışına atmaya yelteniyordum ki, “İçimden bir ses tekrar görüşeceğimizi söylüyor Işıl Hanım,” dedi.

Öyle sesli yutkundum ki, boğazımdan çıkan sesi duyduğuna yemin edebilirim. Arkamı dönüp kendimi koridora attığımda tuttuğum nefesimi bıraktım ve aynı anda saçımdaki tokam koptu. Kalın buklelerim özgürlüğüne kavuşurken ben sesli şekilde söylenmeye başladım. Saçlarımı kontrol altına alabilmek için çantamda toka aramaya koyulduğum sırada arkamdan yaklaşan biri

beni kolumdan tutup çekti. Kolum ters dönmüş şekilde sırtıma yapıştı, ben de sertçe tanımadığım bedene çarptım. Kulağımın arkasından konuşmaya başladı.

“Söyle bakalım Karate Kid, Şeytan’ı ne zaman ve nerede haklıyoruz? Sana bu konuda seve seve yardım edebilirim.”

Canım yanmaya başlamıştı. Kolumu ondan kurtarmak için her kıpırdandığımda bileğime daha keskin bir acı saplandı ama arkamdaki çocuk bunun düpedüz komik olduğunu düşünüyordu.

“Kolumu bırakır mısın!”

Olabildiğince sert söylememe rağmen bileğimi daha sert sıkıp, hareket alanımı biraz daha kısıtladı.

“Eğer bir çete olacaksak bu durumdan kendini kurtarmalısın. Hadi bana numaralarını göster,” dedi kalın sesiyle.

İyi de, benim numaram yoktu ki! Dövüşmekle ilgili tek yapabildiğim, hayali düşmanıma doğru “hiyaa” diye bağırmaktı. Ve arkamdaki kişinin bu garip nidadan korkacağını sanmıyordum.

Çaresizce debelenirken birden bir başka kol arkamdaki kişiyi bedenimden söküp aldı. Tenim yeniden havayla buluştuğunda kolumda karıncalanma hissettim. Bileğimi ovuşturarak arkamdaki iki kişiye baktım. Burak karşısındaki iri gence sinirlenmiş görünüyordu.

“Çocuk musun sen Mete, ne diye kızın canını yakıyorsun?”

Adının Mete olduğunu öğrendiğim uzun boylu, yapılı ve gerçek olamayacak kadar kaslı kumral çocuk dönüp bana baktı. “Şaka yapmak istemiştin, canının yandığını düşünmedim. Kusura bakma.”

Yaramazlık yapan çocuklar gibiydi, bakışları sözleri kadar pişman olmuş görünmüyordu. Yine de ben ona inanmayı seçtim. Ama Burak’ın tercihi farklıydı. Hafifçe dişlerini sıkıp işaretpar-

mağını çocuğun omzuna uzattı.

“Senin sorunun da bu, düşünmüyorsun Mete. Bir daha bu kızla uğraştığını görmeyeceğim.”

Sesi tehdit eder gibi değildi ama sıkı bir uyarı veriyordu. Zaten Burak öyle sert tipli çocuklardan değildi. Dış görünüşüne baktığınızda bile onun fiziksel şiddeti kullanmayacağını anlardınız. O hiçbir sorunu bilek gücüyle çözmezdi. Çünkü onun en güçlü kasları beynindeydi. Akılla kazanılan zaferler kalıcıdır derler. Sanırım tanıdığım en zeki erkek o olabilirdi. *(Bay S. her kategoride ilste dışıdır.)*

Çocuk önce bana, sonra tekrar Burak’a döndü. Sonra bıkkın bir sesle “Endişelenme Clark Kent, makarna saçlına dokunmayacağıma emin olabilirsiniz,” dedi. Kaybolmayan keyfi ile ıslık çalarak koridorda yürümeye başlamadan önce işaretparmağını Burak’a uzattı.

“Ayrıca sana yaptığım iyilik için bana hâlâ kahve borcun var Clark Kent.”

Cevap beklemeden ıslığıyla birlikte uzaklaştı. Burak tepki olarak sadece başını iki yana salladı. Ben kolumu ovuştururken o bileğinden çıkardığı siyah lastiklerden birini bana uzattı, topladığım buklelerim ve kızaran kolumla park alanına kadar yürüdük. Arabaya binmek üzereyken Burak ceplerini karıştırdı. Kısık sesli bir küfür bıraktı havaya. Çizim çantasını koltuğa fırlatıp, “Ben birazdan geliyorum,” dedi ve uzun bacaklarıyla hızla yürümeye başladı. Arkasından seslenmelerimi umursamadan okul binasına doğru gözden kayboldu.

İnsanların dikkatini çekmemek için aceleyle gri arabamın içine girmeye çalıştım. Ama kilite soktuğum anahtar sıkışıp kaldı. Ne dönüyordu ne de geri çıkıyordu. Çekiştirdikçe daha da kötü oldu.

Öylesine güç uyguluyordum ki küçük araba sallanmaya başladı. Sinirlenip kapıya vurdum ve hafif bir küfür savurdum. Son bir itekleme daha ve durdum. Gözlerimi kapattım, derin bir nefes alıp bıraktım. Gözlerimi yeniden açtığımda kaçamak bakışlarla etrafa bakınıp gri inatçı arabama doğru eğildim ve “*ALOHOMORA*”⁹ diye fısıldadım.

Geri çekilip yavaşça anahtarı çevirdim ve *TIK!* Açıldı. Arabanın içine girerken söylendim.

“Bazen büyülü sözleri söylemem için bilerek yaptığını düşünüyorum.”

Rastlantı, şans ya da her ne diyorsanız ama bu araba bazen ciddi anlamda aklımla oynuyordu. Burak’ı beklerken bu kez radyoma peş peşe vurdum. Bunu Uzakdoğu genleri kanıma karıştığı için yapmamıştım. Çünkü sevgili radyom sadece kafasına vurduğumda kanal değiştiriyordu ve şu an dayak yemesinin sebebi de neredeyse bütün frekanslarda bayat kulüp şarkılarından başka bir şey çalmamasıydı. Sonunda pes edip tamamen kapattım. Dudaklarımı büzüştürüp beceriksiz bir ıslık çalmaya başladım ama çıkardığım melodi hiçbir şarkıyı andırmadı. Dudaklarımdan çıkan ses düdüklü tencereninkine benziyordu. Başımı yan koltuğa çevirdim. Burak’ın çizim çantasının fermuarı yarı açıktı ve içindeki bir sayfanın ucu görünüyordu.

Mükemmel ıslığımı yarıda kesip sayfaya odaklandım. Elimi sayfaya uzatmadan önce dönüp okul binasına doğru bakmayı ihmal etmedim. Çünkü Burak’ın o sayfaya bakmama izin vermeyeceğini tahmin edebiliyordum. Belki de bu yüzden arabada yalnız olmama rağmen, bir hırsız gibi yavaşça sayfanın ucunu tutup çekip nazikçe çantadan çıkardım.

⁹ Harry Potter serisinde kilit açmaya yarayan büyülü söz.

Profesyonel bir elden çıkmışçasına etkileyici görünen, yarım kalmış ya da yeni başlanmış bir afişi sanki bu çizim. *"Broke & Light"* yazıyordu. Broke kelimesinin üstünde siyah bir maske vardı, Light kelimesindeki i harfinin noktası ise parılıyordu. Kaşlarım hayranlıkla havaya kalktı. Bu güzeldi... Diğer sayfaları görmeyi arzulayacak kadar güzel...

Tam elimi tekrar çizim çantasına uzatıyordum ki, kapı açıldı ve içeri Burak girdi. O uzun bacakları ile koltuktaki yerini alırken, ben elimdeki sayfayı içgüdüsel olarak saklamaya çalıştım. Öylesine panik oldum ki, küçük bir şey olsaydı ağzıma atıp çiğnemeyi bile düşünebilirdim. Ama sayfa oldukça büyüktü ve Burak bana, "Sen benim dosyamı mı karıştırdın?" diye sorduğunda onu teslim bayrağı gibi sallamaktan başka çarem kalmamıştı.

"Karıştırmadım, sayfalar çantadan düşmek üzereydi, ben de onları kurtardım. Tabii kurtarıırken ufak bir göz atmış da olabilirim."

Bu küçük yalanıma inanmamış olsa da üstelemedi. Sadece elimdeki beyaz sayfayı aldı ve dikkatlice çantasına geri koydu. Arabayı çalıştırırken yüzünüzce sordum.

"Senin çizimlerin mi onlar?"

Ukala bakışlarını devirdi. "Hayır Işıl, başkasının çizimlerini kızlara hava atmak için çantamda taşıyorum."

Araba hareketlenirken bu kez ben ona aynı bakışı attım. "Birincisi, hava atmak için önce o çizimleri çantadan çıkarıp birilerine göstermen gerekiyor Bay Ukala. İkincisi, çizimleri kullanarak tavlayabileceğin kızların artık bu gezegende yaşamadığına eminim."

Ellerini ensesinde birleştirip arkasına yaslandı.

"Bu gezegendeki kızlardan hoşlanmadığım iyi olmuş öyleyse.

Gerçi düşününce, hoşlandığım ölçülere sahip kızlar da bu gezegende yaşayamazdı sanırım.”

Kaşlarımı çattım. Başımı şeridimden alıp ona doğru çevirdim. “Ne varmış ki onların ölçülerinde?” diye sorma gafletinde bulundum.

Sırıttı. Doğrulup çantasına uzandı. Bir süre karıştırdı ve içinden tek bir sayfa çıkardı. Bana doğru gösterirken edepsiz gülümsemesi bütün yüzünü kaplamıştı. Elinde tuttuğu çizim bir kadın resmiydi. *Ama ne kadın!* Göğüsleri tek başına iki gezegen sayılabilirdi, kalçasına ise yeni bir güneş sistemi sığardı. Üstünde sadece mahrem yerlerini kapatmaya yetecek parlak bir kıyafet vardı. Tepesinde atkuyruğu yaptığı uzun kıvılcı saçları ise bir kırbaç gibi biçimli vücudunu sarıyordu.

Daha fazla bakamadım ve önüme dönüp yüzümü buruşturdum.

“Diğer çizimlerini artık merak etmiyorum. Ve o çantayı çocuklardan uzak tut, seni pis sapık.”

Onun tek yaptığı ise kahkaha atmak oldu. Tıpkı günler boyunca atacağı kahkahalar gibi...

Çünkü Bay S.’in kusursuzu olma planıma günlerce, inatla devam ettim. Üstelik her plan hüsrarla sonuçlansa bile...

Bir videosunda, okuduğu kitapta alzheimer hastalığına yakalanan usta bir fotoğrafçının, unutmaya başlamadan önce sevdiği şeylerin fotoğrafını çektiğini anlatmış ve eski palaroid fotoğraf makineleriyle çekilen kareleri çok beğendiğini ve özlediğini söylemişti. Ben ise o günü; Japon turistler gibi boynumda kocaman fotoğraf makinesiyle geçirdim. Ve hayır, Bay S. ne beni, ne de boynumdaki aleti fark etmedi. Ama fotoğraf çekirmek isteyen birkaç müşteriyle samimi birer poz çektik. Şu an kahvecinin duvarında asılı.

Bir başka videoda, pilotluk eğitimi alırken ilk deneme uçuşunda ölen bir çocuğun hikâyesini anlatmış ve pilot gözlüklerini havalı bulduğunu söylemişti. Ben de ertesi gün onun siparişini gözümdeki pilot gözlükleriyle almıştım. (O gözlüğü nereden bulduğumu sormayın, çünkü vintage mağazasına verdiğim para hâlâ rüyalarımaya giriyor. Ve bu arada, ilgilenenler için, 1970'lerden kalma, az kullanılmış pilot gözlüğü satıyorum. Ama hayatınızın aşkını tavlama için kullanmayın. Çünkü işe yaramıyor.)

Bir başka gün, sağır bir adamın yüz on kişilik orkestrayı yönettiği bir kitaptan hayranlıkla bahsetti ve flüt çalabilen insanların seçilmiş kişiler olduğunu söyledi. Ama ertesi gün elimde, yan apartman komşumuzun oğlundan aldığım kırmızı blok flüt ile tezgâhta durmamın onu etkilediğini söyleyemem. Sanırım onun bahsettiği flütün yan flüt olması da bunda etkili olmuş olabilir.

Bir gece önce izlediğim videosunda Alman yazarın kitabından öylesine etkilenmişti ki, etkisinden çıkmak istemediği için, “Üstümde bana Almanya’yı hatırlatacak şeyler taşıyacağım,” demişti. İşte ben de şu an elimde onun filtre kahvesiyle, her zaman oturduğu masasına yaklaşıırken üstümdeki tişört ile söylediği şeyi yapıyordum.

Yeşil önlüğümün askısını boynumdan çıkarmış, yarısından katlayıp sadece belime bağlamıştım. Böylece beyaz tişörtümün üstündeki, siyah kalın harflerle yazılmış Almanca yazıyı fark edebilecekti. Göğsümü kabarttım ve fincanı yavaşça masasına bıraktım. Başını kaldırıp bana baktı. Bakışları tek bir an için göğsüme kaydı. Birkaç saniyelik göz gezdirme sonunda güzel yüzünü buruşturup gözlerini tekrar okuduğu kitaba çevirdi.

Bıkkın nefesimi dışarı bırakıp, kaybedenler köşeme, yani tezgâhıma geri döndüm. Burak yanıbaşımdaya belirdiğinde, elindeki

314 Merve yazdığı bardağı makinenin önüne indiriyordu. Umut-suzca ona dönüp üstümdeki kumaşı gösterdim.

“Almanca değil mi bu?”

O bugün üstünde havalı bir *Ironman* kafası olan tişörtü ile do-laşıyordu. Ve sanırım şu bahsettiği kasları gerçekten vardı. Yani dikkatli bakınca belli olacak kadar vardı. Gözlüğünü işaretparma-ğıyla geriye itip bana baktı. Sorumu eğlenerek başıyla onayladı.

“Ee, o zaman sorun ne?” diye inledim.

Bol krema doldurduğu köpüklü bardağın kapağını kapatıp yine bana döndü.

“Üstünde ‘**Nazi Almanya’sı geri dönecek!**’ yazdığını biliyor-sun, değil mi?”

Panikle üstümdeki siyah kelimelere baktım. “Ne?! Ama satan adam bana, ‘Güzel günler çok yakında gelecek,’ tarzı bir şeyler yazdığını söylemişti.”

Omuz silkti. “Demek ki satan adam adi bir Nazi sevdalısıy-mış.”

Surat asıp dudaklarımı büktüm. Ve öfkeli bir Alman gibi küfür ettim. “Şayzee!”

Burak kahve bardaklarını alıp giderken bu tepkime kahka-hayla güldü. Sırada bekleyen kıza bardağını uzatırken kız ona oldukça samimi bir gülücük bıraktı ama Burak oralı olmadı. Yeni bardakları makineye getirmek için yanıma tekrar geldiğinde ise sözüne devam etti.

“Ayrıca sana daha önce de söylemiştim, böyle şeyler yaparak o mankafayı elde edemezsin.”

Evet, bu cümleyi defalarca kurmuştu. Kollarımı göğsümde topladım. “Gören de senin aşk konusunda uzmanlık yaptığını zanneder.”

Kutuyu makinenin haznesine indirdi. “İnsanların ‘aşk’ dediği şey, onları çiftleşmeye zorlayan bir kimyasal reaksiyon. Çok sert vurur, sonra yavaşça söner. Seni de sorunlu bir evlilikle mahsur bırakır.” Makinenin kolunu indirmeden önce bana baktı. “Bunu en iyi senin biliyor olman gerek.”

Burak ailem hakkında ufak tefek şeyler biliyordu ama yine de haklı olma ihtimalini düşünmedim bile. Umudumu kaybetmeyecektim. Gözlerimi kısıp bilmiş yüzüne somurttum.

“Sırf sen bir çay kaşığının duygusal zenginliğine sahipsin diye sanma ki hepimiz de öyleyiz.” Bu *Hermione*’nin¹⁰ sözüydü ve kesinlikle haklıydı. “Aşk konusunda ne ara uzman oldun anlamıyorum. Seni tanıdığımdan beri bir tane bile sevgilin olmadı.”

Başını aniden bana çevirdi. Siyah gözlükleriyle sarı gözlerini yüzüme sabitlendiğinde hazırlıksız yakalandım. “Sevgilimin olmaması âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmediğim anlamına gelmez.” Cümlesindeki tını beni huzursuz etti. “Ayrıca beni dinlemen için illa bir sevgili olması gerekiyorsa, peki.”

Başını çevirip etrafa bakındı. Elindeki bardağı bile bırakmadan yirmi adım ötesindeki kişiye seslendi.

“Defne, cuma günü bir planın var mı?”

Defne ortalamanın altında sayılabilecek bir boya sahipti. Kısaydı ama oldukça sevecen ve sevimliydi. Tepsisine sığdırdığı sayısız kupa ve tabak ile muazzam bir dengede yürürken, Burak’ın sorusuyla öylece kalakaldı. Ve neredeyse onunla aynı anda ben de kaşlarımı çattım. *Ne yapmaya çalışıyordu bu?* Defne, ne söylemesi gerektiğine karar veremeden başını olumsuz anlamda salladı ve Burak beklemeden devam etti.

“Öyleyse gelecek hafta cuma günü, iş çıkışı seni yemeğe gö-

10 Harry’nin en iyi iki arkadaşından biri.

türüyorum. Tamam mı?”

Yine Defne ile aynı anda kaşlarımız alnımıza yapıştı. Kahve dükkânının en kalabalık gününde bile tek bardak kırmayan Defne az kalsın elindeki tepsiyi deviriyordu ama usta bir manevra ile kendini toparlayarak şaşkınlıkla karışık bir gülümseme eşliğinde başını salladı. Ve Burak, “Güzel,” diyerek önüne döndü.

Afallamış suratımla yüzümü gülümsemesini saklamaya çalışan Defne’den Burak’a çevirdim.

“Bu neydi şimdi?”

Gözlerimin içine baktı. “Bu, artık sana söylediklerimi dinlemen gerektiğine dair bir dersti. Bu yüzden o mankafanın peşinde, aptalca davranmaktan vazgeç Işıl!”

Çerçevenin arkasındaki kendinden emin bakışları beni sarstı. Kaşlarımı çattım, göğsümde topladığım kollarımı çözdüm ve başka bir şey sormadan önlüğümü başımdan geçirip Nazi yazımın üstünü örttüm.

Sırtındaki tüyleri okşadığım Portakal kucağımda mırlarken ben yine Bay S.’i dinliyordum. Livya yoktu. Bu kez çalışma odasında yalnızdım. Ama eski coşkum üzerimde değildi. Çünkü bütün planlarım tek tek yüzümde patlamıştı. Kusursuzluk genine sahip değildim ve anlaşılan o ki, bu sonradan edinilecek bir özellikte değildi. Bu gerçeğe yıllar önce karşılaşmıştım aslında. Annem de onlardandır. Kusursuzlar ordusunun mükemmel komutanı... Ve ben onun eğitemediği beceriksiz K9 kurdundan farksızdım. Sonunda beni ordudan kovup kendine daha becerikli askerler bulmasına şaşırmamalıydım.

Annem bütün eğitim hayatı boyunca parlak bir öğrenciymiş. O zamanlarda da şimdiki gibi etkileyici görünüyormuş. Şu parmakla gösterilip akılda kalan, öğretmenlerin ileride ismini mutlaka tüm dünyanın duyacağına emin olduğu, beklenti barındıran kişilerdenmiş işte. Üniversite son sınıfına kadar bu böyle devam etmiş. Annem mezuniyet sonrası gerçekleşecek kusursuz hayatını bile garantiye almışken, mükemmel kariyer planı yanlış erkek seçimi ile yıkılmış. Daha doğrusu, korunmayı bile beceremeyecek kadar sorumsuz biri tarafından rüya sona ermiş. *(Bu sözler bizzat anneme aittir.)*

Babam annem gibi değildir. Katı olmak, kural koymak, sınır çizmek onun ütöpik dünya görüşüne uymayan şeyler. Ama rahat tavrı, annem gibi baskın birinin yanında ezilenleri kurtarmaya yetmez. Kurtaramadıklarına üzülür ama pek de umursamaz. Ama beni sever. Yani, kendince sever. Bazen annemi kızdıracak kadar çılgın şeyler yaptığımda, örneğin normal kaplumbağayı su kaplumbağasına dönüştürmek için küvetimizi suyla doldurup büyü dencyeleri yaparken uzaktan bana gülümser, hatta bazen kahkaha atıp beni alnından öper. Annem sinirden çileden çıkarken o, anneme belli etmeden bana göz kırpar. Belki de benden çok annemi sinirlendirmemi seviyordur, emin değilim.

Bu arada babam da kıvırcıktır. Ama erkeklerin kıvırcıklarını kimse sorun etmiyor. Babam, *'Hayat bir hamurdur ve ona nasıl şekil vereceğimiz bizim elimizdedir,'* der hep. Küçüklüğümde de oyun hamuruna güzel şekiller veremezdim, büyüdüğümde işlerin değişmeyeceğini bilmem gerekirdi.

Babam şu an İzmir'de, bir sahil kasabasında ufak bir lokanta işletiyor. Gidip görmedim ama annemin bahsettiğine göre göçmen kuşların bile uğramadığı vasat bir yermiş.

Annem ise Ankara'daki yeni ailesiyle birlikte. Yeni bir kocası, yeni bir soyadı, yeni bir evi ve yeni çocukları var. Evlendiği adamın bir oğlu ve bir kızı var ama onun bunu sorun ettiğini sanmıyorum. Sonuçta belediye başkan adayının eşi olmak bunlara değiyor olmalı.

Ben tam bunları düşünüyordum ki telefonum titredi. Üşengeç bir hareketle masaya elimi uzattım ve ekrandaki ismi okuduğum an yerimde keyifsizce doğruldum. Derler ki, *"Birini çok fazla düşünürseniz o kişinin size doğru hareketlenmesini sağlarsınız."* Belki de Bay S.'i bana getiren ona yolladığım yoğun enerjiydi. Tıpkı şu an annemin beni araması gibi!

Uzanıp Bay S.'in videosundaki sesi kıstım. Portakal hareket ettiğim için kucağımdan masanın üstüne zıpladı. Telefonu kulağıma götürdüm, ben ağzımı açamadan o konuştu.

"Bir kere de şu telefonu ikinci çalışında açsan nasıl olur lşıl?"

İğneleyici sesine gözlerimi devirdim. "Sana da merhaba anne."

"Her dıt sesinde biraz daha geriliyorum biliyorsun." Sanki daha fazlası olabilirmiş gibi. "Endişeleniyorum..." diye ekledi, sesini yumuşatmıştı. İstemsizce dudağım yana kaydı.

"Endişelenme iyiyim. Ödev yapıyordum, ondan geç açtım." Ona bu saatte, hiç tanımadan âşık olduğum adamı izlediğimi söyleyemezdim tabii ki.

"Ne ödevi bu, sınavlarınız bitmemiş miydi?"

Yüzümü buruşturdum. Tabii ya, finaller bitmişti. "Şey... Gelecek yıl için tez konumuzu şimdiden seçmemizin iyi olacağını söylediler. Ben de boş durmaktansa bakınıyordum işte..."

"Hmmm..." Onu hmmm'lattığıma göre başarılı bir yalan seçtim demektir. Sırıttım. O konuyu değiştirdi. "Livya yanında mı?"

Görmese de başımı salladım. "Hayır. Sanat dersi için bir etkin-

liğe katıldı, bu gece gelmeyecek.”

“Hmmm...” Bu hmm ise, bir anne olarak yalnız kaldığım için endişelendiğini hissettirme nidası. Başarısız bir girişim ama alışığım. “Kendine iyi bakıyor musun?”

“Ben kendi başımın çaresine bakma konusunda iyiyimdir anne, bunu sen de biliyorsun...”

İkimiz de sustuk. İlk nefes alan o oldu. “Lütfen bana en azından haftada üç kere sebze yediğini ve spor yaptığını söyle.”

Başımı çevirip masanın yanındaki boş pizza kutusuna baktım. Yediğim pizza hamurunun üstündeki domates, biber, mantar da pekâlâ sebzeydi. Ayrıca gelen pizzayı almak için kapağıya koşarak gitmiştim. Evet, bunu da spordan sayabilirdim.

“Sebze yiyorum ve spor yapıyorum, endişelenme,” dedim kısaca.

Yine sessizlik. Ve yine ilk konuşan o oldu. “Babanla konuşuyor musun?”

“Her ayın ilk pazartesi...”

Sessizce homurdandı. “O izbe yerde telefon çekmediğini düşünürsek yeterince sık arıyormuş. Gerçi telefon çekse bile muhtemelen kullanmazdı, çünkü telefonun yüz yüze gelmek istemeyen insanların bahane uydurması için icat edilen bir alet olduğunu düşünüyor.”

Bu konuşmamızın hangi kısmında babama laf atacak diye bekliyordum. Bıkkın bakışlarla Bay S.’in sessizce oynattığı şekilli dudaklarını izlemeye başladım. Ona tepki vermediğimi farkedince zarifçe öksürdü. Tam o sırada arkadan ince tonda bir kız sesi geldi ama kızın kurduğu cümle bitmeden yarıda kesildi. Muhtemelen annem işaretparmağını dudağına götürüp onu susturmuştu. Ama duyduğum kadarı bile yutkunmama sebep oldu.

“Peki, öyleyse haftaya yine ararım...” dedi yumuşak bir sesle.

“Tamam.”

“Bir şeye ihtiyacın olursa...”

“Ararım...”

İkimiz de aramayacağımı bilerek telefonu kapattık. O muhtemelen kusursuz ailesiyle yediği akşam yemeği sonrası, yeni kusursuz kızını uykuya hazırlamaya gitmişti. Bense masanın üstündeki şişman kedimi yeniden kucağıma alıp okşamaya başlamıştım.

Elindeki hamurla oynamak konusunda annem kadar iyi olmayı isterdim. Çünkü görünen o ki durum ne olursa olsun sonunda o zafere ulaşıyordu. Derin bir iç çektim. Sanırım ya babam gibi pes etmeliydim ya da annem gibi daha büyük oynamalıyım. Düşüncelerimi tek tuşla yeniden can verdiğim Bay S.'in puslu sesi dağıttı.

“... Söylediğim gibi, bu kitabı birçok yönden eğlenceli buldum. Erkek karakterimiz, içinde yaşadığı umutsuz boşluğu kızımızın yeşil saçlarında bulduğunda, istemsiz şekilde gülümserken buluyorsunuz kendinizi. Sonuçta, kim yeşil saçlara sahip bir kızı görmezden gelebilir ki...”

Yerimde hızla doğruldum. İşte buydu! Kucağımdaki Portakal'ı yere bırakırken hırsla gözlerinin içine baktım. “Hazır ol ekşi Portakalım, çünkü artık büyük oynayacağız.”

Portakal'ın huzursuz mırıltısı kulağıma geldiğinde, ben saç boyası almak için dışarı çıkıyordum.

Kapı gürültüyle peş peşe vuruldu. Koşar adım açmaya giderken başımdaki havluyu düşmemesi için tutuyordum. Kapıyı açtığımda Burak nefes nefeseydi. Bakışları hemen üstümde dolaştı.

“Ne oldu Işıl, iyi misin?”

Panikle soran gözlerine bakarken kendimi kötü hissettim. “Korkma, iyiyim... Yani, iyi sayılırım.”

Nefesindeki ritim düzene girerken sakinleşen bakışlarıyla yutkundu. “Telefonda ağlayarak çabuk gel deyince hastalandın zannettim.”

Onun içeri girmesi için kapıyı sonuna kadar açtım ve geriye çekildim. Üstünde hâlâ kahvecide giydiği *Ironman* tişörtü vardı. Yine hastaneden gelmiş olmalıydı. Dudaklarımı büktüm.

“İyiyim. Ama sanırım tam bir aptalım.”

İçeri girdi. Küçük salonumuzu adımlarken, “Yine ne yaptın?” diye sordu. Bakışlarından aklında sayısız olasılık geçtiğini fark edebiliyordum.

Ellerimi başımdaki havluya götürdüm. “Sana göstereceğim ama gülmeyeceksin.”

Korkuyla gözleri büyüdü. “Lütfen bana saçlarını kazıtmadığını söyle!”

Umutsuzca başımı hayır dercesine salladım ama saatler önce bu söylediğini bile yapabilecek bir ruh halinde olduğumu düşünmek istemedim.

“Sanırım otursan iyi olacak.”

Ne bekleyeceğini bilmeden yavaşça ama korkuyla kendini salonumuzdaki mor koltuğa bıraktı. Sırtını yaslamadan, perdesinin

açılmasını beklediği sahneye bakıyordu sanki. Yutkundum. Parmak uçlarımla çektim, başımdaki havlu çözülüp ellerime kaydı. Ve onun gözleri sonuna kadar açıldı. Dudaklarımı büktüm.

“Çok mu kötü?”

Bir süre sadece baktı. Baktı ve baktı. Yüzündeki tek bir kası bile oynamadığından korkuyla yüzümü buruşturdum.

“Söylesene, çok mu kötü?”

Sonunda birkaç kez gözlerini kırptı ve gözlüğünü gördüğü şeyden emin olmak istercesine hafifçe oynattı. “Kıvırcık sen... Sen... Sen brokoliye benzemişsin.”

İnleyerek ellerimle yüzümü kapattım. Kendime lanet okuyarak ağlamaya başlayacaktım ama saniyeler içinde Burak’ın kolları beni sardı. Başımı elleriyle bastırıp göğsüne yasladı. Şefkatle yeşil, yemyeşil, dünyada olabilecek en çirkin yeşile dönen kıvırcık saçlarımı okşarken ben gözlerimi kapattım. Berbat hissediyordum. O kibar bir sesle konuşmaya başladığında, kendimi daha iyi hissedeceğim şeyler söyleyeceğine emindim.

“Üzülme Işıl. Bir de iyi tarafından bak. Sonuçta brokoli, kıvırcıktan daha faydalı bir sebzedir.”

Kaşlarımı çattım ve gözlerimi açtım. Onu göğsünden ittiğimde o kahkahalar atmaya başladı. Ona birkaç yumruk bile attım ama o gülmeye devam etti. Havluyu yeniden başıma geçirip, yüzümü kapattığımda boğuk bir çığlık atıp kendimi koltuğa bıraktım. Birkaç dakika sonra kahkahasını bitirmiş bir şekilde başımda dikildi. Ben de deve kuşu gibi sakladığım yerden başımı çıkardım. Ona ifadesizce baktığımda, o hüznle saçlarıma kısa bir bakış attı. Sonra kaderine razı olmuş asker gibi omuzlarını dikleştirdi. Şu an ağlamaklı olmasaydım bu sevimli duruşu beni gülümsetebilirdi.

“Ne yapmalıyım?”

Yine dudaklarımı büktüm. “Beni bu renkten kurtaracak bir şeyler bulmalısın.”

Elini ensesine koyup yardım arar gibi etrafa bakındı. Portakal onun ayaklarına dolanmaya çalışırken, “Livya nerede?” diye sordu.

“Yine saatlerce çevresine dizildikleri tablolara, vazolara baktıkları saçma sanat kamplarından birine gitti.”

Memnuniyetsizce başını salladı. Telefonunu eline alıp bir şeylere bakındı ve saçımı boyadığım kutuyu da alıp evden dışarı çıktı. Yaklaşık yirmi sekiz dakika sonra elinde ufak bir poşetle geri döndü. Aldığı şeyleri aceleyle koltuğa dizdi. Birkaç şişeyi birbirine karıştırdı. Ardından başıma ameliyatlarda takılan bone-
lere benzer bir şey geçirdi. Bir süre sonra o koltuğa oturup saç diplerime masaj yaparken, ben popom yerde onun oturduğu koltuğa sırtımı yaslayıp dudak büküyordum.

“Eczanedeki çocuk yarım saat boyunca aralıksız masaj yaparak ilacı yedirirsek, boyanın akacağını söyledi.”

Umutla başımı salladım. Küçük kızının saçlarını ören anne gibi şefkatle saçlarıma dokunması beni kısa bir an gülümsetti. Kendi annemle buna yakın bir an bile yaşamamıştım. Portakal kucağıma yerleştiğinde ben de Burak’ın masajına benzer hareketleri onun sırtına yapmaya başladım. O da en az benim kadar bu zarif şefkatten memnundu.

Dakikalar geçerken, “Niye yaptın?” diye sordu sakince. Omuz silktim. “Mankafa yüzünden değil mi?” dedi, ben yine omzumu salladım. “Çok aptalsın biliyorsun değil mi?” dediğinde son kez oynattım omuzlarımı. “Aptal bir brokoli...” dediğinde ise bu kez iç çekip başımı onun kucağına bıraktım.

Gülümsedi, sonra bana baktı.

“Neden sadece kendin olarak onunla olamayacağını düşünüyorsun?”

Umursamıyormuş gibi görünerek cevap verdim. “Çünkü Clark Kent hiçbir filmde başrol oyuncularını figüranlara âşık olmaz.”

Bu kez o salladı omuzlarını. “Neden öyle olsun ki? Belki de sen onun, her sabah bacak bacak üstüne atıp beklediği kız olurdum. Onun kendini beğenmiş duruşunu ve ütülü gömleğini bozabilen tek kadın... Neden hayallerinde bile sadece kendin olarak onu kazanabileceğini düşünmüyorsun?”

Başımı kaldırıp doğruldum. Gözlüklerinin arkasında saklanan meraklı gözlerine baktım.

“Bana bir bak Burak. Gerçek anlamda bak. Ortalama bir boyum var. Beni anlatırken ne kısa boylu diyebilirsin, ne de uzun. Elini havaya doğru uzatıp, ‘*şu boylarda bir kız*’ diyerek sınır çizdiğin kızlardanım ben. Ne beni alımlı gösterecek sarı saçlarım, ne de şikâyet edebileceğim şirin görünen çillerim var. Ne bir esmer kadar gizemli duruyorum, ne de kızıl saçlarıyla dikkat çeken biriyim. Kahverengiyim ben. Renkten bile sayılmıyorum. Gözlerim, salak gibi yeşile boyadığım saçlarım kahverengi. Yetmezmiş gibi bir de kahvecide çalışıyorum. Sanki daha fazla bu renge bulaşmaya ihtiyacım varmış gibi.”

Bir şey söylemesini bekledim ama konuşmadı. Bir süre yüzümü izleyen bakışlarını kaçırıp gözlüğünü düzeltti.

“Peki, yaptığın tüm bu aptallıklara rağmen, onu kendine âşık edemezsen ne olacak?”

Derin bir iç çektim. Boneyle sarılı olan başımı koltuğa yaslayıp tavana baktım. “Yerküre çatlayacak, sonsuz kasırgalar, depremler olacak. Sular yükselecek, dev dalgalar şehri yutacak ve bir ateş topu tüm insanlığı yok edecek.”

Acır gibi ama sevimli şekilde güldü. Sonra yine sustu. “Peki, sana âşık olursa?” diye sordu sessizce.

Heyecanla başımı kaldırdım. Bunu hayal etmek bile mutluluk hormonunun kanıma karışması gibiydi. Hiç düşünmeden cevap verdim.

“Havai fişekler patlayacak, gökyüzünden pasta dilimleri yağacak, bütün insanlık sonsuz mutluluk içinde yaşayacak. Ve ben o ülkenin sahibi olacağım!”

Gözlerimdeki mutluluk, onun yüzündeki hüznü gülümsemeye karıştı. Ama o bu kez başka bir şey söylemedi.

İlaç dolu boneyle yaklaşık bir saat geçirdim. Sonunda saçlarımı yıkadığımızda kıvrıcıklarım yine eski, şikâyet ettiğim ama korkuyla geçen saatler boyunca deli gibi özlediğim kahverengisine dönmüştü. Sevinçle zıplayıp Burak’a sarıldım.

“Sen benim kahramanımsın Superman!”

Kollarımdan ayrıldığında sadece hafifçe gülümsemekle yetindi. Ben banyodaki yeşil lekeleri temizlerken o sırtını kapı eşiğine yaslanıp bir süre beceriksizce temizlik yapan beni izledi. Sonra bir iki adım atarak odama gitti. Kısa süren temizliğim bittiğinde çabucak saçlarımı kremledim. Kıvrıcık bir saç kremsiz dizginlenemezdi. İşim bittiğinde ben de Burak’ın yanına gittim. Dağınık odamda, *Harry Potter*’ın alnındaki şimşek deseniyle kaplı yatak örtümün üstüne oturmuştu. Küçük lambamdan çıkan sarı ışık yüzüne vuruyor ve kucağına aldığı Portakal’ı okşuyordu. Portakal onunlayken benimle olduğu kadar huzurlu görünüyordu. Bu resim beni gülümsetti. Ama Burak’ın yüzünde hüznü bir ifade vardı. Yorgun olmalıydı.

“Deden nasıl?” diye sordum ona doğru yürürken. Daha önce sormadığım için kendi bencilliğime kızdım.

Cevap vermedi. Bakışları bir noktaya kilitlenmişti. Ben yatağın kenarına, onun yanına oturduğumda bana bakmadan, başıyla yanında duran lambayı işaret etti.

“Bu onun bardağı, değil mi?”

Livya, Bay S.’i ilk gördüğüm gün sakladığım bardağı küçük, sevimli bir abajura dönüştürmüştü. Sorduğu buydu. O bana bakmasa da başımı salladım. Bir süre sebepsizce ve sessizce ışığı izledik. Bardağın üstündeki *S.301* yazısı genişleyerek bütün duvarlara yansımıştı. Bana döndü. Portakal’ı ikimizin arasına yatağa bıraktığında, elinde olduğunu yeni fark ettiğim, kat izleri olan, buruşmuş birkaç kâğıt parçası göründü. Siyah çerçevelerini işaretparmağıyla geriye doğru ittirdi. Sonra elindekileri bana uzattı. Yavaşça aldım. Katlanmışları açarak teker teker bakmaya başladım.

Bunlar aynı parmaklardan çıktığı belli olan, her sayfada tek ya da iki kareden oluşan karikatür tarzı çizimlerdi. Bir karede kıvrıkcık saçlı bir kız üstünde karate kıyafetiyle araba sürüyor. Diğerinde aynı kız boynundaki devasa fotoğraf makinesiyle sipariş alıyordu. Birinde elindeki flütü sallıyor, başkasında kocaman botlar ile yürümeye çalışıyordu. İstemsizce dudaklarım kıvrıldı ve gülümsedim. Eğlenceli görünüyorlardı. Burak elinde kalan son kâğıdı bana uzattı. Bu kırışmamış ya da katlanmamıştı. Belli ki çizileli çok zaman geçmemişti. Çizimdeki kız kıvrıkcık saçlarını havluya sarmıştı. Karşısında oturan gözlüklü çocuk merakla ona bakıyorken, diğer karede havlu yere düşüyor ve kıvrıkcık bükleler brokoli tellerine dönüşüyordu. Dudaklarımdan hafif bir kıkırdama çıktı. Sonra yorulmuş bir nefesle avucumdaki son günlerime hızlıca göz gezdirdim.

“Uzaktan bakınca böylesine eğlenceli görünürken, yaşarken bu kadar acı vermesi ne tuhaf...”

Burak bakışlarını benden alıp başını yere eğdi. Yeniden ışığa baktığında bir süre öylece kaldı. Sessizliği Portakal'ın hoşuna gitmemiş olsa gerek, ona doğru derin sesiyle mırladı. Başını önce Portakal'a çevirip gülümsedi, sonra bana dönüp dışarı uzun bir nefes bıraktı.

"Peki, sana yardım edeceğim."

Kaşlarımı çattım. "Ne için yardım edeceksin?"

İlkinden daha derin ve huysuz bir nefes verdi. "O mankafanın dikkatini çekip, gökyüzünden pasta yağdırmanı sağlayacağım."

Portakal'ı yatağın ortasına savurup, kısa bir sevinç çılgılığı attım. Tam uzanıp Burak'a sarılacaktım ki, aramızdaki boşluğa eliyle set kurdu.

"Bunu, o mankafanın 'gerçekten' mankafa olduğunu anlamam için yapacağım. Ve her yaptığım yardımda da içimden Almanca küfür edeceğime emin olabilirsiniz."

Umursamadım. Çünkü Burak yapardı. Nasıl yapacaktı bilmiyordum ama yeşil saçlarımı nasıl eski haline getirdiyse, Bay S.'in beni fark etmesini de sağlayacaktı. Belki de daha fazlasını... Aramızdaki boşlukta tehdit ederek salladığı parmağını aşır boynuna sarıldım.

"Teşekkürler Superman," dedim en içten sesimle.

Homurdanarak kulaklarıma ağız dolusu bir küfür bıraktı.

"Şayzeee!"

Tavuklar Uçamaz

Avuçlarıma yasladığım yanaklarım ve her zamanki noktaya kilitlenen bakışlarımla içimi çektim.

“Neden onun yanına gidemediğimi hâlâ anlayamıyorum.”

Burak aldığı siparişe aldırmadan bıkkınlık dolu bir nefes bırakıp gözlerini döndürdü. Sonra başını bile kaldırmadan söylenircesine konuştu. “Çünkü Kıvırcık, biz plana başlayana kadar ona yüzünü unutturmalısın.”

Karşısındaki siparişini aldığı kız bu sözü üstüne alınıp afalladı. Sabahın bu saati için oldukça aşırı kaçan makyajıyla gözlerini kırıştırdı. Parlak dudaklarını araladığında, cevap vermekle vermemek arasında kaldığını Burak da hissetti.

“Siz değil hanımefendi, şu yanımdaki zevksizden bahsediyorum. Ayrıca sizin yüzünüzdeki bu renkleri unutabilecek biri olduğunu da sanmıyorum.” Aynı kız bu kez daha çok afallamıştı. Ve sanırım biraz da alındı. Burak kırdığı potu fark etmiş olacak ki, hemen yapmacık bir sevimliliğe büründü. “Çünkü pembenin bu tonu size çok yakışmış.”

Kız kararsız kalsa da gülümsemeyi seçti ve siparişini bekle-

mek için biraz adım uzaklaştı. Burak yeniden bana döndüğünde kısık sesle konuştu. “O kız yüzünü yıkamalı, sen de o herife yüzünü unutturmalısın.”

Tezgâhın arkasında küçük iskemleye oturmuş ve neredeyse görünmeyen, siyahlar içindeki Livya anında başını salladı. “İki konuda da haklı.”

Duruşumu dikleştirip yüzümü buruşturdum. “Birincisi, onun yüzümü unutmasına gerek yok, çünkü zaten yüzümü hatırlamıyor. İkincisi, o yakınımdayken onunla ilgilenememek bana acı veriyor.”

Ben bu cümlemi yeni kurmuştum ki, Bay S. üç bardak kahve eşliğinde, tahmini 80 sayfadan oluşan kitabını bitirdi ve ayağa kalkıp çıkış kapısına doğru yürüdü. Ben ona evrendeki en parlak yıldızdan daha fazla ışık saçarak baksam da, o her şeyden habersiz mavi gözlerini de alıp dışarı çıktı. Livya kapanan kapıyla neredeyse aynı anda sindiği tabureden kalkıp ellerini omzuma koydu.

“Acı yoksa, zafer de yok bebek!”

Sanırım bu birinin repliği idi, çünkü cümlesini boğazını sıkarak kurmuş, kusursuz kesilmiş küt saçlarını geriye doğru savurmuştu. Üç gece önceki yeşil saç kaosundan sonra Burak sözünde duruyordu. Hatta nasıl yapmıştı bilmiyordum ama verdiği söze Livya'yı da ortak etmeyi başarmıştı. Livya fazla istekli olmasa da kabul etmiş görünüyordu. Sanırım ben saçlarımı yeşile boyarken yanımda olamadığı için kendini kötü hissetmişti. Ya da saçlarımı yeşile boyayacak kadar çaresiz olmama üzüldüğü için kabul etmiş de olabilir, bilmiyorum.

Burak gülümsedi, ben somurttum.

“Peki plana ne zaman başlıyoruz, yani daha ne kadar acı çekmem gerekiyor?”

İkisi arasında keyifsiz, kısa bir bakışma geçti. Livya ellerini omuzlarımdan çekti, kibar bir el hareketiyle Burak'a öncelik verdi. Sanırım kötü bir öğrenciydim. Burak elindeki karton bardakla makineye yaklaşırken, bir yandan da gözlüğünü gözüne sabitleyip bilgiç bir tavırla konuşmaya başladı.

“Öncelikle sana yeni bir karakter oluşturacağız.”

Kaşlarımı bin parçalı yapbozun ilk hamlesini yaparcasına kırtırdım. “Karakter mi?”

Karton bardağı hazneye koydu, düğmeye bastı. “Evet, karakter. O mankafanın ilgisini çekebilecek bir karakter.”

“Ona mankafa demekten vazgeç. Ayrıca, benim zaten süper bir karakterim var.”

Duraksamadı bile. “Üzgünüm ama senin süper karakterin o mankafanın dikkatini çekmeyecek.” Kısa bir an durdu. Söyleyeceklerini duyduğuma emin olmak ister gibi gözlerime dikkat kesildi. “Çünkü onun gibiler önceliklerinin kişilik olduğunu söyleyip, görünüşün önemsiz bir detay olduğundan bahsederler. Ama bu bir yalandır. Dikkatini çekmeyen hiçbir canlıya yaklaşmazlar bile. Tüm hayatlarını o önemsiz dedikleri detaylar üzerine kurarlar.” Ona katılmadığımı belli ederek, büyük bir inançla başımı iki yanıma salladım. Ama bu onu etkilemedi. “Sence görünüşe önem vermeyen biri son model telefon kullanıp, iç çamaşırına kadar marka giyer mi?”

Kollarımı aynı inatla göğsümde topladım. “Bunu bilemezsin.”

Umursamaz gözleriyle konuştu. “Bunu bilebilirim. Hatta biliyorum. Kasıklarına ‘yanlışlıkla’ kahve döktüğüm gün pantolonun içinden, uzaydan bile okunabilen marka ismi görüldü.” Yerinde doğruldu, bana doğru yaklaşırken konuşmaya devam etti. “Çünkü onun gibiler aksini iddia etseler bile, ki emin ol edeceklerdir, dün-

yadaki insanların %82'sinde olduğu gibi, ilgi seviyelerini sadece dış görünüşe göre ayarlarlar.”

Kollarım hâlâ göğsümdeydi. Başımı salladım.

“Bay S. o %82'lik kısma girmiyor olabilir. Üstelik o bir şeye bakarken onun görünüşüne değil, ona hissettirdiklerine dikkat ediyor. Ben de buna eminim.”

“Öyle mi? Peki öyleyse söyle bakalım: Seni üstündeki kahveci önlüğü ile gördüğünde ne hissetti? O şahane karakterini keşfetmek için can mı attı, yoksa sana baktığında sadece yürüyen por-selen bir fincan mı gördü?”

İnatçı kollarım usulca çözüldü. Bu ağırdı. Öyle ağırdı ki, Livya bu sözlerin bendeki etkisini hafifletmek için ince parmaklarını koluma sardı. Bakışlarını Burak'a çevirdiğinde yüzünü görememiş-tim ama yeterince sert bakmış olmalı ki, Burak derin bir iç çekip yanıma yaklaştı. Uysal sayılacak bir ses tonuyla konuştu bu kez.

“Söylemek istediğim şu; insanlar karşısındaki kişiyi dış görün-tüsüne göre yargıladığını itiraf etmez. Kendisine bile. Çünkü bu, iyi bir insan değilmişiz gibi hissettirir. Ve biz insanlar dünyadaki en iyi varlığın kendimiz olduğuna vicdanımızı inandırmak iste-riz. Bu yüzden iyi bir kalbin; güzel bir yüz ve koca bir popodan daha önemli olduğu hakkında atıp tutarız. Ama değildir. Özellikle bir erkeksen, koca bir poponun yerini hiçbir şey tutamaz.” Livya ile aynı anda omzuna vurduk. “Hey! Benim için öyle olduğunu söylemedim. Ben geriye kalan %18'lik kısımdayım. Vicdanıma yalan söyleyemeye gerek duyacak kadar iyi biri olmadığımı da biliyorum.”

Somurtan suratımla sırtımı beni eğitenlere dönüp hazır olan bardağı almaya gittim. Üstüne krema ile çam ağacı yapmaya çalıştım ama dev bir üçgenden başka bir şeye benzemedi. Bizi

eğiten havallı baristalar bu şekli görse ellerimi kahve öğütücüye sokarlardı.

“Planımız bana güzel bir yüz bulup, koca popomu Bay S.’in gözüne sokmak mı yani?”

Artık eskisi kadar umutlu değildim. Bardağın kapağını kapatıp yeniden iki ustama döndüm. İkisi yine birbirine baktı. Livya hatasını düzeltmesi için ona bir şans veriyormuşçasına gözleriyle Burak’ı dürttü.

“Kulağa sert gelebilir ama bu iyi bir şey Işıl. Çünkü böylece %82’lik kısma giren Bay Mankafa’nın dikkatini çekebilmek için nasıl davranman ve görünmen gerektiğini biliyoruz. Hem de o koca poponu sallamana gerek kalmadan.” Livya yine omzuna vurunca yüzünü buruşturdu. “Ne var? Koca popo dedim, çirkin falan demedim ki.”

Elimdeki bardakla kasaya yürüdüm. “Birincisi, bir daha koca popom hakkında konuşmayacaksın, ikincisi; söyleyin bakalım Bay S.’in aklını başından alacak şahane karakterim nasıl olacak?”

Burak ve Livya memnun bir ifadeyle gülümsediler. Çabuk öğrenen bir öğrenci olmayabilirdim ama en azından hevesliydim. Burak başını dükkânın içinde gezdirip Timuçin Bey’in ortalıklarında görünmediğine emin oldu. Sonra bana döndü.

“Öncelikle temel şeyleri halletmemiz gerek. Mesela, flörtleşmek gibi.”

Sırıtarak elimi havada salladım. “Bu kısmı hızlıca geçebileceğimizi düşünüyorum.”

Ve eğitmenlerim gözlerini benden kaçırıp yine birbirine bakış attı. Sanırım onlar benim gibi düşünmüyorlardı. Alınmış şekilde kollarımı bel boşluğuma koydum. “Farkında mısınız bilmiyorum ama ben bir kadınıyım. Yaradılıştan gelme cilve özelliğimi var. Onu

kullanmıyor olmam, yapamadığım anlamına gelmez.”

“Tavukların da kanatları var ama bu onların uçtuğu anlamına gelmiyor Işıl.”

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Livya’ya döndüm. “Sen de böyle mi düşünüyorsun Brütüs?”

Çekinerek başını salladı. “Geçen sonbaharda beğendiğini söylediğin çocuk senden not istediğinde, ona notları içinde kimliğinle birlikte vermiştin. Çocuk geri getirdiğinde ise, ‘Sende kalsın nikâh işlemlerini başlatırken lazım olur,’ demiştin Işıl.”

Burak kahkahasını yuttu. Ben gözlerimi döndürdüm. “Sadece şaka yapmıştım! Bunu sürekli yüzüme vurmana gerek yok. O çocuğun sene boyunca benden kaçmasına gerek olmadığı gibi.”

Bu kez ikisi birden kıkırdadı. Somurttum. Burak hazır olan kutuyu alıp üstündeki ismi okudu ve sahibine verdikten sonra “Sıradaki!” diye seslendi. Bu arada Livya dersi devraldı.

“Cilve yapamadığını söylemek istemedim. Belki sadece biraz tarzını değiştirmelisin.”

Siparişi tuşladıktan sonra Burak bize döndü. “Aynen öyle, tarzını o Mankafa’nın radarına girebilecek şekle getirmeliyiz.”

Tam bu anda lacivert takım elbisesi ile Timuçin Bey göründü. Ben kendimi düzeninden sorumlu olduğum raflara, Burak makinesinin başına attı. Livya ise çaktırmadan tezgâhın diğer tarafına geçip müşteri görünümüne döndü. Timuçin Bey aşırı jölelenmiş saçları ile kasaya doğru gelip kusur arar gözlerle bize bakıp Burak’a döndü. “Bugün fazla yoğunluk yok, arada bir masaları silme işinde Aslı’ya yardım edebilirsin Burak,” dedi.

Gergin yüzüyle Burak’a gözlerini dikti. Ama Burak pek de etkilenmiş benzemiyordu. Rol yaptığı belli olacak şekilde dudaklarını sarkıttı.

“Çok isterdim Timuçin Bey ama unuttunuz sanırım, ben cezalıyım. Bu tezgâhın diğer tarafında çalışmamı yasaklamıştınız.” Düşünürcesine gözlerini kıstı. “Ne demiştiniz, ‘dengesiz tavrın düzelmeden insanlar arasında dolaşmanı yasaklıyorum!’ Açıkcası hâlâ kendimi dengeli hissetmiyorum. Yeniden bir kaza yaşamamız içten bile değil. Yine birine bir aylık ücretsiz kahve servisi hakkı kazandırmak istemezsiniz sanırım.”

Dişlerini sıktı. Tezgâhta duran antibakteriyel jeli eline sıkıp gözlerini kıstı.

“Mesai bitiminde büyük kahve makinelerinin filtrelerini temizliyorsun Burak. Ve bu kez yaratıcı bir bahane duymak istemiyorum.”

Timuçin Bey avuçlarını ovuşturarak uzaklaşırken Burak kollarını iki yana açıp arkasından seslendi.

“Filtrenin içinden ses geldiğini söylediğimde ciddiydim. Uzaylıların bizimle hangi makineyi kullanarak iletişime geçeceğini bilemeyiz Timuçin Bey.”

Kollarını indirdiğinde kıkırdıyordu. Siyah saçıyla aynı renk *Batman* tişörtünü yeşil önlüğünün altından düzeltti. Sonra tekrar bana ve konumuza döndü.

“Madem istemeyerek de olsa bu işe girdim, öyleyse seni *Jedi*¹¹ yapmak için elimden geleni yapmalıyım *Padawan*.”¹² Yüzümü buruşturdum. Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. “Somurtma, seni bir sonraki adım için hızlanmalıyız demek istiyorum. Madem yeteneğin olduğunu söylüyorsun, neler yapabiliyorsun görelim bakalım.”

“Hangi konuda?”

11 Star Wars filmlerinde barışın koruyucuları olarak adlandırılan grup.

12 Jedi eğitimi alan kişi.

“Şu genlerinde olan cilveleşme konusunda. Hadi benimle flörtleş bakalım da, yaradılışındaki özelliğini kullanabiliyor musun görelim.”

Yüzümü ekşittim. “Seninle mi?”

Tek kaşını kaldırdı. “Livya’yı mı tercih edersin?”

Livya abartı şekilde kirpiklerini kırıştırdı ve tezgâha yaslanıp kıkırdadı. Gözlerimi devirip somurttum. “Hayır o anlamda sormadım. Yani sen.. Sana cilve yapmak.. Her neyse.. Tamam.”

Burak bana yaklaşıp tam karşımda durdu. Gözlerini üzerime diktiğinde kısa bir an eğlenen yüzüne baktım. Üstümü silkeledim. Uzanıp saçlarımı dizginlediğim tokamı sabitledim. Kollarımı iki yanımda uzatıp sallayınca Burak kaşlarını çattı.

“Bana asılacak mısın yoksa beni dövecek misin?”

Livya bu kez sesli halde kıkırdadı. Sert bir ifadeyle karşımdaki adamın yüzüne baktım.

“Seni sevimli bir yaratık gibi düşünmek için zihnimi boşaltmam gerekiyor, Bay Ukala.”

Alınmadı. Aksine hoşuna gitmiş gibi sırıttı. Kollarını göğsünde toplayıp, “Hazır olduğunda başla,” dedi keyifle.

Boğazımı temizledim. Duruşumu dikleştirdim. Burak’ın yüzüne döndüğümde sarı gözleri artık daha az alaycıydı. Hatta birkaç saniye sonra görüntüsü gerçekten sevimli gelmeye bile başladı. Yanaklarımda sıcaklık hissetmeye başladığımda kendimi odaklanmaya zorladım ama öylece kaldım. *Sahi, flörtleşmek için ne yapıyordum?* Beynimdeki kısa arayışım acımasızca yüzüme vurdu. Kullanmadığım genlerimi zorladım. Kolay bir adımla başladım. Gülümsedim. Alımlı görünmek için tek bacağımı ileri doğru itip, sağ elimi ince olmayan belime koydum. Burak artık gülümsemiyordu. *Bu, doğru yolda olduğum anlamına mı geliyor-*

du? Bir sonraki adımı düşünürken gözümün önüne kataloglardaki mankenlerin dudak büzüp kasılmaları geldi. Erkekler onları ağızlarının suyu akarak izliyordu, demek ki doğru yaptıkları bir şeyler vardı. Belki de cevap o abartılı duruşta olabilirdi. Dudaklarımı büzüştürüp başımı yana doğru eğdim. Aynı anda belimi bükerek omzumu hafifçe oynattım. Burak bu kez kaşlarını çatı.

“Işıl’ın nesi var?”

Bu soru Defne’den gelmişti. Ben zor bulduğum duruşumu bozmamak için ona dönmedim ama benim yerime gördüğü şeyden pek de emin olmayan Burak cevap verdi.

“Görünen o ki, gazını tutmaya çalışıyor.”

Sinirle kolumu belimden çekip rahat duruşuma geri dönerken birden fazla kıkırdama sesi duydum. Kollarımı iki yanıma doğru açtım.

“Ne yani, olmadı mı?”

Burak hevesle dudaklarını araladı ama ben elimle onu susturdum. Daha güvenilir yorumcu olan Livya’ya döndüm ama o da üzülerek başını iki yana salladı. Tezgâha yaslanıp derin bir nefes bıraktım. *En temel özelliğimi bile kullanamazken Bay S. ’in dikkatini nasıl çekecektim ki?* Burak yanıma geldiğinde somurtuyordum. Bakışları yine sevimli sayılırdı. Kulağıma yaklaştı.

“Sorunun kendin olmaman Işıl. O bakışlara kendinden bir şeyler katmalısın. Başkasını taklit etmeye çalışma. Etkilemek istediğin kişi gözlerine baktığında seni görmeli. Başkasını değil.”

Gözlerimi yanı başımdaki yüzüne çevirdiğimde gülümsedi. Sanırım bu sessiz sözleri içtenlikle söylemişti. Ama henüz kırılmış gururum kolay kabul etmek istemiyordu. Meydan okudum.

“Madem öyle sevgili Jedi, bu söylediklerini uygulamalı olarak göstermeye ne dersin?”

Memnuniyetle başını sallayıp benden uzaklaştı. Tezgâhın arkasında Livya'nın yanında durup, hâlâ ne yaptığımızı anlamaya çalışan Defne'ye yöneldiğinde amacını anlamıştım ama bu kez ondan önce davrandım.

“Bence daha tarafsız bir hedef seçmelisin Usta.”

Bana baktığında tek kaşımı kaldırdım. Defne'nin ona ilgisi olduğunu artık ben dahil, herkes biliyordu. Umursamaz şekilde gülümsedi. Önlüğünün altında kalan koyu siyah tişörtünün kollarını hafifçe katladı. Geri gelip makineden hazır olan siparişi aldı, kapağını kapattı ve bana bakıp karizmatik şekilde göz kırptı. “İzle ve öğren cırak.”

Kasaya yürüyüp bardağın üstündeki ismi okuduğunda, Defne ve Livya ile ona dikkat kesilmiştik. Tezgâhın diğer tarafında kalan Defne hâlâ olanlara anlam veremese de Burak'ın yüzüne yerleştirdiği ifadeden izlemesi gereken bir sahne olduğunu biliyor, arada bir parmak uçlarına kalkıp Burak'ı daha iyi görmeye çalışıyordu.

Dakikalar önce sipariş veren makyajlı kız, ismi okununca Burak'ın yanına gelip elini kutuya doğru uzattı. Burak normal şartlarda müşterinin suratına bile bakmadan kutuyu fırlatırcasına verirken, bu kez uzanan elin duraksamasına sebep olacak şekilde kibardı. Kız kahve kutusuna uzandı ama Burak kutuyu bırakmadığı için bir süre öylece kalakaldı. İki el aynı sıcak kutuyu tutarak havada bir süre asılı kaldı. Burak boşta kalan elini tezgâha koydu. Koluna güç verdiğinde şu dikkatli bakıldığında görünen kol kasları ortaya çıktı. Şansı vardı ki, karşısındaki kız şu an ona oldukça dikkatli bakıyordu. Kutuyu sonunda kızın eline bıraktığında diğer elini de tezgâha yasladı. Böylece aniden ortaya çıkan kaslar iki

katına çıkmış oldu. Burak yaslandığı tezgâhta ileri doğru uzandı. Kızın bakışları gözlerini bulduğunda dudağını yana doğru kıvrırdı. İtiraf etmek istemesem de, şu an bir hayli sevimli görünüyordu. Kız da aynı şeyi düşünmüş olacak ki, utanarak da olsa gülümsemesine karşılık verip uzun kirpiklerini kırıştırdı. Burak neredeyse göz bile kırpmadan kızın boyalı gözlerine bakıyordu. Konuşmadan önce dudaklarını ıslattı.

“İsteddiğiniz başka bir şey var mı?”

Kız hâlâ gülümsüyordu. Başını iki yana salladı. Burak ona has gözlüğünü sabitleştirme hareketini yaptı. Ama bu kez bu hareketi, sanki kızı daha iyi görebilmek için yapmıştı. Bakışlarım kısa bir an Defne’ye kaydığında gergince dudaklarını ısırıldığını fark ettim. Bu dersin onun hoşuna gitmediği belli oluyordu. Tekrar Burak’a çevirdim bakışlarımı. Sanki sadece onun duymasını istediği bir sır verecekmiş gibi kıza doğru biraz daha yaklaştı.

“Emin misiniz?” diye sordu aynı çarpık gülüşle.

Kız kahvesini tek eline alıp bir tutam saçını kulağının arkasına aldı. Utanarak da olsa konuştu.

“Şey... Adınız neydi?” diye sordu artık göz farıyla aynı renk olan yanaklarıyla.

Burak aniden doğruldu ve görevi tamamlanmış gibi kendini kızıdan uzaklaştırdı. Kollarını ve tüm ilgisini tezgâhtan alıp yaka kartına dokundu.

“Adım Burak ve isteklerinizi ileride bulunan formlara yazıp işletmemize bildirebilirsiniz.”

Kız öylece kalakaldı. Hâlâ Burak’ın yüzüne bakıyordu. Geriye doğru birkaç adım attığında Burak umursamazca “Sıradakiii?” diye bağırdı ve kız kaçarsına kahve dükkânından çıktı.

Burak sırtarak yanımıza geldiğinde gözlerimi kıstım.

“Çok acımazsın.”

Kollarında kıvırdığı kumaşı eski haline getirirken, omuz silkti.

“Acı yoksa, zafer de yok bebek.”

“Bu boktan sözün kime ait olduğunu bilmiyorum. Ayrıca, tamam sen kazandın, flörtleşme konusunda zayıf olduğumu kabul ediyorum.”

Ben tam bu cümleyi kurmuştum ki, kasaya yaklaşan sesle tüm bakışlar o yöne döndü.

“Hey Clark Kent!”

Bu; seksi dövüş ustası olduğum gün, (kimi kandırıyorum ki, o gün gerçekten *Karate Kid*’den farksızdım) okulda canımı yakan çocuktı. Burak gelen kişinin varlığından pek de memnun olmamış olsa gerek, sabır dilercesine önce tavana, sonra sırtarak ona bakan surata döndü.

“Hoş geldin Mete. Biz de tam sahip olduğu genleri kullanamayan canlılardan bahsediyorduk.”

Mete üst bedenini gereğinden fazla saran tişörtüyle Burak’a bakıp kaşlarını çatı. Fazla iriydi, düzgün bir fiziği vardı ama anlaşılan o ki, keskin bir zekâyâ sahip değildi. Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki, vazgeçti. Belirli bir şeyi arar gibi etrafına bakınarak konuştu.

“Bugün bana ısmarlayacağına söz verdiği kahveyi içmek için güzel bir gün olduğunu düşünmüştüm.”

İmalı bir şekilde göz kırptı ama Burak imasıyla ilgilenmek için yeterince hevesli değildi. Dert yanarcasına Livya’ya döndü. “Aynı anda kaç kişiyi eğitebilirim ki?”

Livya’nın dudakları manidar gülüşle inceldi. Defne ve ben neden bahsettiklerini bilmediğimizden öylece onlara baktık. Burak

kasaya yaklaşıp Mete'nin yakınına geldi. Sıradaki müşteriye seslenmek yerine, başını masalara doğru çevirdi. Aradığı şeyi bulduğunda tekrar Mete'ye baktı.

"Bu sana son kez yardım edişim."

Bu cümleden sonra "Aslı," diye seslendi. Koyu yeşil önlüğü ile masaların arasında dolaşan Aslı, sesin geldiği tarafa doğru baktığında Mete gözle görülür şekilde renk değiştirmeye başladı. Burak ona el işareti ile gelmesini rica etti, sonra kasadan birkaç adım geriye çekilip bana baktı.

"Flörtleşme konusunda zayıf olduğunu düşünüyorsun ya, sen bir de bunu izle."

İstemsizce bakışlarım kasaya yaklaşan Aslı'ya ve onun yaklaşan her adımıyla kasılan ve ellerini koyacak yer bulamayan Mete'ye kaydı. Sanırım neler olduğunu anlamaya başlamıştım. Aslı kasanın önünde, tam da Mete'nin yanında durdu. Soru soran gözlerle Burak'a bakınca Burak boğazını temizledi.

"Mete, bana sorduğun konu hakkında Aslı'nın daha çok bilgisi var ve eminim Aslı sana seve seve yardım edecektir."

Aslı meraklı gözlerini Burak'tan alıp yanındaki bedene döndürdü. Yeşil iri gözleri Mete'nin yüzüne çevrildiği an Mete'nin bayılacağını falan düşündüm. Göğsü hızlıca inip kalkmaya başladı. Aslı yumuşak sesiyle, "Hangi konuda yardım etmemi istiyorsun?" diye sorduğunda o yutkundu. Yardım dilercesine başını zorla da olsa Burak'a çevirdi.

Burak çok kısa bir an düşündü. "İngilizce konusunda yardıma ihtiyacı varmış. Sen de ingilizce öğretmenliği okuyorsun ya hani, bu yüzden sana danışabileceğini söylemiştim."

Eminim ki bu, şu an düşündüğü bir şeydi ve cümlesi bittiği an attığı pası iyi değerlendirmesi için Mete'yi gözleriyle dürttü.

Mete başını sallayıp yutkundu.

“Evet, yabancı dil konusunda... Sen İngilizce biliyorsun diye... Sormak istemiştim... Yardımcı ol diye...”

Tam anlamıyla kekelemişti. Bu hem sevimli hem acınası bir sahneydi. Olayın fazla içinde olan Aslı, Mete'nin içinde yaşadıklarından habersizce yüzüne bakmaya devam etti.

“Peki, tam olarak ne konuda yardım etmemi istiyorsun?”

Mete yeniden yutkundu. Yine kısa bir an Burak'a baktı ama bu kez kurtarma halatı yoktu. Tek başınaydı, ya çıkacak ya batacaktı.

“Şey... Yabancı dil... Evet, benim yabancı dilim zayıf... Ve bazen Rus arkadaşlarım oluyor. Onlarla konuşurken zorlanıyorum. Gerçi çok konuşmuyoruz ama bazen birkaç cümle de olsa sohbet etmek istiyor insan.”

Ve o batmayı tercih etti! Ben gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Aslı ise şiddetle kaşlarını çatı. “Ben Rusça bilmiyorum!” dediğinde sesi artık pek de yardımsever değildi.

Mete panik oldu. Bunu Burak bile toparlayamazdı. Bunun o da farkında olacak ki, “Öyle mi, peki öyleyse... Yine de teşekkür ederim. Rusça öğrendiğinde yine sorarım. Ya da İngilizce konuşan arkadaşlarım olduğunda. Ya da...” Sustu.

O an gözücuyla Defne ve Livya'ya baktığımda ikisi de susması için bakışlarıyla ona yalvarıyorlardı. Mete son bir umut Burak'a baktı ama artık kurtarılamayacak kadar batmıştı. Yenilgiyi kabul eden heyecanlı bedeni kasadan uzaklaşmaya başlarken, “Sonra görüşürüz Clark, kahveyi bir daha ki sefere içerim,” dedi. Sonra işaretparmağını aceleyle bana doğru uzattı. “Bu arada ben Şeytan'ın dersinden geçmişim, yani seninle onu haklamamıza gerek kalmadı Karete Kid.”

Ensesine kadar kızarmış bedeniyle, dış kapıya doğru koşar adım yürüdü. Onun başını sallayıp söylenerek kapıdan çıkışını hep birlikte izledik. Aslı beklemeden Burak'a döndü.

"Bu da neydi şimdi?" Burak cevap vermek yerine, eğlenerek alt dudağını sarkıtıp omuz salladı. Aslı bana bakıp kaşlarını çatı. "Geçen hafta da gelip bana, dış tellerim olduğu için xray cihazından geçerken ses çıkarıp çıkarmadığımı sormuştu."

Gülmek istedim ama Mete için resmen kahroldum. Genleri benden bile daha kötü durumdaydı. Sonra birden bir ürperme girdi içime. *Şeytan!* Korkuyla Burak'a baktım.

"Şeytan'ın dersinden geçtiğini söyledi! Demek ki notlar açıklanmış! Mesai bitimini bekleyemem, hemen okuldaki listeye bakmam gerek."

Çıkışıma daha iki saat vardı. Ben hızlıca önlüğümü boynumdan çıkarırken, Burak yaratıcı bir yalan bularak Defne'ye ezberletti. Senaryomuz şuydu; ben aniden kusmaya başlamıştım, Burak da beni hastaneye götürüyordu. Timuçin Bey'in işletmesinde istemediği iki şey vardı:

Lüzumsuz harcama ve hastalık riski taşıyan herhangi bir canlı. Bu yüzden ki, işi asmak isteyen herkes tesadüfi olarak hep sağlık sorunu yaşıyordu. Yani bu yalanımız kesinlikle işe yarayacaktı.

Biz koşturarak arabama giderken Livya da bizimle geliyordu. Onun siyahlar içindeki zarif bedenini koşarken görmek tuhaf ama eğlenceliydi. Fazla kullanmadığı gülümsemesi yüzüne kesinlikle çok yakışıyordu. Küt saçlarını savurup arabama oturduğumuzda, "Seninle takılmayı bu yüzden seviyorum. Beş dakika önce gaz sancısı çekiyormuş gibi poz verirken, şimdi ishal olduğunu söyleyip işten kaçıyoruz," dedi nefes nefese.

Kontağı çevirmeden önce hızla başımı arka koltuğa kurulan Burak'a çevirdim.

“İshal olduğumu mu söyledin! Hani sadece kusuyordum?”

Bacaklarını sıgdırmaya çalışıp sııttı. “Eğer Şeytan'ın dersinden kalmışsan, korkudan kusmaktan fazlasını yapacağına eminim de ondan.”

Elimde tuttuğum çantamı ona fırlatıp önüme döndüm. O ise kahkaha atarak çantamı başının altına koyup kendine yastık yaptı. Ben hızla çevre yoluna girdiğimde Şeytan'ı düşünmemeye çalışıyordum. Dikkatimi dağıtmak için yeniden beni eğitme durumuna geri döndüler.

“Az önce gördüklerinden sonra Bay Mankafa'nın yanında nasıl davranmaman gerektiğini anlamış olmalısın.”

Arka koltukta boylu boyunca uzanan Burak'a gözlerimi devirdim. “Ne yapmayacağımı değil, ne yapacağımı öğreneceğimi sanıyordum.”

“Bazen yanlış bilmek, doğruyu bulmanın en kolay yoludur Kıvırcık.”

Livya başını arka koltuğa çevirip tebrik edercesine gülümsedi. Bense sertçe frene bastım. Burak boşluğa doğru devrilince bu kez sırttan bendim. “Birbirinizi yerli yersiz onaylamak yerine bana yardımcı olacak mısınız?”

Burak söylenerek doğrulup tavana değen başını eğdi.

“Öncelikle bu işe, o adamın gerçekten beş kuruş etmez bir herif olduğunu anlamak için girdiğimi yeniden hatırlatmak istiyorum.”

Livya yorum yapmadan, bakışlarını sessizce yeniden yola çevirdi. Bense tepkisiz kaldım. Bay S.'in milyon dolar edecek kadar karakterli biri olduğunu biliyordum. Neredeyse neredeyse iki yıl-

dır videolarını izliyordum. Evet, onu gerçekten tanımıyor olablirdim ama o küçücük ekrandan bile kalbime dokunabilen adamın mankafa olmadığına emindim. Böyle güzel hissettiren biri kötü olamazdı. Ama bunu Burak'a söylemedim.

Sessizlik kısa sürdü. "Öncelikle gizemli olacaksın," dedi sakince. Dikiz aynasından ona bakıp kaşlarımı çattım. "Gizemli mi? Gizem yapamam ki ben, açık bir kitap gibiyim."

O da bana baktı. "Öyleyse kitabın kapağını biraz kapatacaksın. İçinde ne olduğunu bilmeyecek ama sayfalarını çevirmek için de hevesli olacak. Bu yüzden de önce kitabın kapağı ilgisini çekmeli."

Anlamasam da başımı salladım. Derste öğretmen konuyu anlatmayı bitirip anlamayan var mı diye sorduğunda, hiçbir halt anlamasa da sınıftaki tek akılsız olmamak için sesini çıkarmayan öğrenci gibi hissettim kendimi.

"İç güdülerini yeterince eğitememiş erkeklerin dikkatini çekmek için kısa bir elbise ve alımlı bir bakış yetebilir ama Bay Mankafa gibiler için durum farklı." Gurur ve memnuniyetle başımı salladım bu kez. "Hemen sırtıma Işıl. Kısa etek meraklısı olmaması onun mankafa olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Dişlerimi dudaklarımla örttüm. "Peki ne yapacağım?"

İsteksizce cevapladı. "Onun dikkatini çekmek için ihtiyacın olan şey: Siyah."

Anlamadım. Okula giden son virajda yavaşladım. "Siyah mı?"

"Evet, siyah. Bedenini, ruhunu, karakterini onun yanında siyaha boyamalısın." Hâlâ anlamıyordum. Ben çatık kaşlarımla okulun bahçesine girerken, Burak yerinde kıpırdandı. "Melankolik olacaksın. Unutma, Bay S.'i gördüğünde, dikkatini çekmek için

birinci kumlin bu olacak. Onun gibiler, kederli ruhları severler.”

Livya yan koltuğunda okul bahçesindeki sıra sıra dizilmiş, yıllanmış çınarları izlerken iç çekti.

“Çünkü kederli ruhları yaralamak daha kolaydır.”

Yol bitti. Ben durdum. Bir süre sonra sesli motorum da sustu. Arabada tuhaf bir sessizlik oldu. Burak dikiz aynasındaki bakışlarını benden kaçırdı, Livya sessizce camdan dışarı bakmaya devam etti. Sessizliği bozan olmayınca, kapısını ilk açan Burak oldu. Onu takip eden Livya arabadan dışarı çıkmak için hamle yaptı ama kapıyı açmakta zorlandı. Külüstürüm onu bırakmak istemiyormuş gibi dışarı çıkmasını engelledi. Birkaç kez kapının kolunu çekti. Her denemesinde daha fazla güç uyguluyordu. Sertçe çekiştirmesinin faydasız olduğunu bildiğimden ona yardım etmek istedim ama ona doğru uzandığımda ellerimi panikle kendinden uzaklaştırdı. Ellerim havada böylece kaldım. Kapının koluna bu kez sanki boğuluyormuş gibi asılmaya başladı. Kötü düz saçları vücuduyla birlikte sallanırken, elimi sakinleşmesi için siyah pantolonun sardığı ince dizine indirdim ama elimi savurup bacağına kaldırdı ve ondan asla beklemeyeceğim sertlikle kapıya tekme attı. Sıkı bir darbe alan kapı sorunsuz açıldı. Livya beklemeden kendini dışarı attı.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Endişe, biraz da korkuyla kapımı açıp aceleyle dışarı çıktım. Keyifsizce ayakkabısının ucuyla taşları ezen Livya'ya baktım. Canını sıkan şeyin açılmayan kapı olduğunu sanmıyordum. O yüzüme bakmayınca, belli bir cevap aramak için Burak'a döndüm ama o soru sormamın faydasız olacağını hissettirircesine gözlüğünü düzeltmekle yetindi. Az önce tam olarak ne yaşandığını anlamayarak kapımı kapatıp arabayı

kilitledim. Fakülte binasına girerken sessizdik. Ben soru sormadım. Onlar da açıklama yapmadı. Tuhaftı...

Bir asırlık tarihi kapıyı aşıp listenin asıldığı duvara geldiğimizde ufak bir kalabalık vardı. Yutkundum. Önümdeki insanların omuzlarına dokunup kendime panoya giden ufak bir yol açtım. Şeytan yani Şevket Hoca diğer bölüm hocaları gibi notları, duyuruları siteye koymaz ya da mail ile yollamazdı. O tüm bildirimleri eski, çok eski günlerdeki gibi bu 'korku panosu'na asardı. Ve bu hareketi insanı daha çok geriyordu. Buraya korku panosu denilmesinin sebebi de buydu. Bu tıpkı *Zümrüdüanka Yoldaşlığı*¹³ filminde, *Dolores Umbridge*'in¹⁴ sürekli yeni katı kurallarını astığı o korkunç duvar gibiydi. Ve şeytan da en az *Profesör Umbridge* kadar korkutucuydu.

Öylece korku panosuna bakarken avucumda sıcaklık hissettim. Livya yumuşak parmaklarıyla elimi sıktı. Başımı ona çevirdim. Çok kullanmadığı, bana güç vermek isteyen gülümsemesi yüzündeydi. Bu iyi gelmişti. Sonunda adımlayacak cesareti bulduğumda, içimden bildiğim tüm duaları, muhtemelen yanlış şekilde okuyarak panoda aradığım listenin başına geldim. Derin bir nefes aldım ve ince kâğıttaki isimlere odaklandım. Şeytan sınavı geçen kişileri değil, sadece kalan isimleri yazmıştı. Yedi kişiydi... Ve o yedi isim içinde benim adım da vardı! *Kahretsın!*

13 Harry Potter serisinin beşinci kitabı.

14 Hogwarts'ta ders veren bakanlık çalışanı.

Lucky Seven

“Lucky seven!”

Şeytan'ın sakın sesi koca amfide yankılandı. Elinde tuttuğu kâğıda bakıp bu iki kelimeyi söylediğinde ben oturduğum sırada yok olmayı istedim. Listenin açıklanmasının üstünden birkaç gün geçmişti ve ben kötü şansımdan kaçamamıştım. Yine ortalarda bir yerlerdeydim. Normalde 300 kişilik bir amfi olan bu derslikte, şu an iki elin parmağını geçmiyorduk ve ben oturduğum yerin beni saklayamayacağını biliyordum. Üstelik Şeytan'ın şu an bizim isimlerimizin yazdığı kâğıda gözlerinden ateş saçarak baktığını da görebiliyordum. Adımı içinden geçirdiğini düşününce ürperdim. Üstümdeki sarı kırmızı *Gryffindor*¹⁵ tişörtümün kollarını çekiştirdim. *Acaba Harry de Profesör Snape'in*¹⁶ *dersine girdiğinde böyle mi hissetmişti?*

Listeyi elinden bırakıp masasına indirdi. Kısa boyu, bulduğum uzaklıktan daha küçük görünmesine sebep oluyordu. Ayağa

¹⁵ Hogwarts büyücülük okulundaki dört binadan biri.

¹⁶ Hogwarts'taki öğretmenlerden biri.

kalktı. Hafif çıkmış göbeğini, sadece öğretmenlerin giydiğini düşündüğüm eski moda ceketiyile kapatıp, masanın önüne doğru yürüdü. Bu kez ayakkabılarının topuğundan çıkan ses amfide yankılandı. Yürürken kafasının tepesinde bu uzaklıktan görünmeyecek kadar azalan saçlarını düzeltti.

“Dünya üzerindeki insanların büyük bir çoğunluğu bu sayıyı uğurlu görür.” Durdu. Sadece yakını gösterdiğini düşündüğüm gözlüğünü gözlerinden alıp yakasına astı. Başını kaldırıp bakışlarını amfide gezdirdi.

“Bu bir tesadüf mü, sürü psikolojisi mi, yoksa bu sayının gerçekten özel bir çekim alanı mı var, bilmiyorum. Ama bu yaz boyunca bazılarınızın yedinin şansına ihtiyacı olacağına eminim.”

Yaz boyunca mı? Amfi içinde gezen bakışları sadece üç saniye için benim olduğum sırada durdu. Ve ben o an göz kırpmayı bile bıraktım. Yeniden adımlayarak konuşmaya başladı.

“Her öğrenciyle haftada iki kez, belki de daha fazla dersimiz olacak. Dersler bu boşluğunda saklandığınız koca amfinin içinde değil, kişisel ofisimde yapılacaktır. Ve evet, merak edenler için söyleyeyim, yüzyüzeyken de topluluk içinde olduğum kadar sevimliyimdir. Hatta bazıları yalnızken daha da sevilesi olduğumu söyler.” Yüzüne yakışmadığını bildiği alaycı bir gülümseme sonrası, “Bu sevimli halimi görmeniz için sabırsızlanıyorum,” dedi.

Amfide yankılanacak kadar sesli şekilde yutkundum. Sanırım bunu yapan tek kişi değildim. Şeytanla baş başa kalmayı kim isterdi ki?

“Ama maalesef ki, bazılarınız ile bu güzel anları daha az paylaşacağız. Çünkü her yeni haftaya başlarken, birazdan başlayacak olan sınavımız gibi küçük bir sınav olacak ve o soruya doğru yanıt

verenler bu eşsiz anları daha fazla yaşayamadan bana veda edecek. Belki de içinizden bazıları ile bu son görüşmem bile olabilir.”

Bir insanı hayata bağlayan en önemli şey umuttur. Oturduğum yerde dikleştim. O soru her ne ise ona doğru yanıt vermeliydim. İlk seferde başarmalı ve şeytanla bağımı ilk adımda kesmeliydim. Başımı kısa bir an amfi içinde gezdirince aynı hissin diğer şanssız bedenlerde de filizlenmeye başladığını gördüm. Hatta birkaç sıra çaprazımdaki kumral kız ile göz göze gelip, birbirimize güç verircesine başımızı salladık. Ya da ben öyle yaptığımızı düşündüm. Bu umut dolu enerji ile çantama eğilip kalem çıkardım. Burak'ın olduğuna emin olduğum lekeli kurşun kalemimi avucumda sıkarken, Şevket Hoca çantasından çıkardığı beyaz sınav kâğıtlarını kendi eliyle kurbanlarına dağıtmaya başladı.

Korkusuzca en ön sıraya kurulmuş olan kısa boylu, zayıf çocuğa verdi ilkini, verirken gözleriyle sadece onun anlayacağı dilde bir bakış attı. Öyle baktığında geniş alnında, yargılayıcı çizgiler oluşuyordu. Birkaç basamak çıkıp bir başka esmer çocuğun önüne indirirken kâğıdı benzer bakışları ona da gönderdi. Daha da yukarılara çıktı. Göz göze geldiğim kumral kız kâğıdı önüne konduğunda artık eskisi kadar dik oturmuyordu. Bana doğru geldiğinde başımı eğdim. Gözleri ve çizgileri ile beni korkutmasına izin vermeyecektim. Dik omuzlarımla beyaz sayfanın önüne düşmesini bekledim, bekledim ama gelmedi. Başımı kaldırmak zorunda kaldım. Kâğıdı sıraya indirmek yerine bana uzatıyordu. *Bu adam cehennemde insan psikolojisini yıpratma konusunda sıkı bir staj yapmış olmalıydı.* Tek bakışı ile içimde filizlenen tüm umut yok olup gitti. Ben küçük bir çocuk gibi dudak büküp kâğıda uzanırken, onun dudağı keyifle yana doğru kıvrıldı. Eğlenen

yüzöl arka sıralara doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra şanssız yediği tamamladığında ise sakince, “Başlayabilirsiniz,” dedi.

Derin bir nefes aldım. Alnımda bir şimşek izi olmayabilirdi ama *Harry* tüm olanlara rağmen *Profesör Snape*’in dersinden geçtiyse, pekâlâ ben de Şeytan’ın dersinden geçebilirdim.

Soru:

Sen kimsin?

Soru bu muydu? Kısa bir şaşkınlık sonrası açıklama ararcasına başımı kaldırdım. Ve şaşkın ördek gibi etrafı seyreden tek kişi olduğumu fark ettiğim an yeniden kâğıdıma geri döndüm.

Ben kim miyim? Bu da neydi şimdi? Neden daha önce varlığından bile haberimin olmadığı bir şairin herhangi bir dizesindeki derin anlamı çözmemizi istememişti ki? Ya da neden, insanlara hayal satan devrimcilerin ölürken kurduğuna inandırıldığımız ilham verici cümlelerle hayatı sorgulamamızı söylemiyordu? Diğer hocalar hep böyle yapardı. Aşkî saçma sapan benzetmeler, depresif sözler kullanarak anlatmış yazarların doğum ve ölüm yıldönümlerini sorar ve usulca o dersten geçmemize izin verirlerdi.

Gözucuyla hocaya baktım. Masasına oturup muhtemelen Fransızca olan kitabını okuyordu. O diğer hocalar gibi gibi değildi. Kısa boyu ve neredeyse kel, yuvarlak kafası ile görüntü olarak *Profesör Snape*’e yaklaşılamazdı ama hissettirdiği soğukluk ve korku aynıydı.

Kâğıda sürten kalem seslerini yok sayıp başımı salladım. *Ben kimim?* Eğer işin içinde Şeytan’la birebir zaman geçirmek olmasaydı muhtemelen cevabım şöyle bir şey olurdu; ***Ben Işıl. Hayata***

kısa çubukçu çekerek gelmiş olan kız, Hatırlayamadın mı, hani şu kabarık, kıvırcık saçlı olan var ya, evet işte o!

Ama bundan daha iyisi olmalıydım. *Onunla aynı odada haş başa kalamazdım!* Dudağımı ısırdım. Burak'ın kalemini kâğıda dokundururdum. Şu an Burak'ın amfi dışında değil de, yanımda olup kulağıma beni zeki gösterecek bir şeyler fısıldamasını ne çok isterdim... Önce havalı bir cevap vermeyi düşündüm. Ama vazgeçtim. Dünya üzerinde havalı olmaya en uzak kişiydim. Ayrıca uzun bir şeyler yazmaya çalışıp kendi düşüncelerimde boğulacağıma da emindim. En iyisi ciddi, kısa, bilimsel bir şeyler yazmaktı. Sonuçta akademisyenler düşünen insanları severdi.

Soru:

Sen kimsin?

Cevap:

Varoluşuna karşı gelen bir varlığım.

Cümleyi tekrar tekrar okudum. Cevaba biraz daha derinlik katmak için sonuna üç nokta ekledim. Sonuna koyduğum noktalardan sonra memnun bir şekilde arkama yaslandım. Sıralarda oturan birkaç kişi kalmıştı ve onların başları hâlâ önlerindeki kâğıtla meşguldu. Ayağa kalkıp yanlarından geçerken sayfalarındaki kalabalık gözümü korkuttu. Tek cümlelik cevabımın beni bu cehennemden kurtarmasını dilemekten başka çarem yoktu. Masasına yaklaşıp kâğıdımı Şevket Hoca'nın önüne indirirken burnunun ucunda olan gözlüklerinin üstünden bana baktı. Bense o

soğuk bakışlara son kez bakıyor olmayı dileyerek amfiden dışarı attım kendimi. Sırtımı kapattığım kapıya yaslayıp, kelimenin tam anlamıyla ciğerlerimdeki tüm nefesi dışarı bıraktım.

“O kadar kötü müydü?”

Başımı yana çevirip sesin sahibi olan Burak’a baktım. Yüzyıllık mermer duvarın dibine oturmuş bir şeyler karalıyordu. Saçları her zamanki haylaz karışıklık modundaydı. Üstünde oldukça koyu bir kot pantolon ve salaş ama kaliteli olduğu belli olan sweatshirt vardı. Kukla gibi ona doğru sendeledim ve yanına çöktüm. Kıvrıkcık saçlarımı yumuşak bir yastık gibi duvara yaslayıp, tarihi ama rutubet almış tavanı seyretmeye başladım.

“İyi misin?” dedi bu kez.

Başımı kaldırmadan ona doğru dudak büktüm.

“Çok yüksek bir ihtimalle, yakında Şeytan’la baş başa randevuya çıkacağım.”

Yüzünü buruşturdu. Saklamadığı acıma duygusuyla elindeki kâğıdı bana uzattı. Hafifçe doğruldum. Elindeki kâğıda uzanıp baktığımda istemsizce gülümsedim. Az önce içinde olduğum amfiyi neredeyse birebir kopyalamıştı. Sıralar arasına birkaç silinik kişi eklemiş, beni ise sanki gerçekten görmüşçesine sınıfın ortasına, devasa saçlarımla otururken çizmişti. Gözlerimdeki şaşkın ve korku dolu bakışlarla tahta sırada oturuyordum. Şevket Hoca ise kürsüde ayakta durmuştu. Az önceki görüntüsünden tek farkı ise her yerinden ateş çıkıyor oluşuydu. Sadece izlemesi keyifli oluyor diye *Sims* oyununda yanmasına izin verdiğimiz insanlar gibi üstünü alev sarmıştı.

“Ateşli bir randevu olacağına eminim.”

Dirseğimle karın boşluğuna vursam da kıkırdadım. Biraz ol-

sun rahatlamıştım. Çizimlerini görmek, hayatıma uzaktan bakmak gibiydi ve tuhaf bir şekilde rahatlamama sebep oluyordu. Büyük sorunlar kâğıda dökülünce küçülüp zararsız oluyor, belki de günlük tutmak bu yüzden insana iyi geliyordu.

Çizim defterini dosyasına koyarken, gözlerim kısa bir an yine koyu harflerle yazılmış **BROKE & LIGHT** yazısına, ardından kasılan işaretparmağına takıldı. Bazı sabahlar siparişleri hazırlarken parmaklarına kramp girip, tıpkı şimdi olduğu gibi kasılırdı ve ben o gece çizim yaparak sabahladığımı anlarım.

“Yine hastanede mi sabahladın?”

Hastanede daha fazla çizdiğini biliyordum, çünkü oradan dönüşlerinde, her zaman en az üç parmak ucunda belli belirsiz boya lekesi daha fazla görünürdü. Ama o soruma cevap vermedi. Sadece omuz silkti, siyah dosyasını kapattı.

“Hadi, kendine acıman bittiyse o koca kıcını kaldır bakalım.” Benim cevabımı beklemeden ayağa kalktı. İşaretparmağıyla gözlüğünü düzeltirken, “Bu akşam diğer sınavını da gireceksin. Son hazırlıkların için Livya seni evde bekliyor.”

Bu gece nasıl olduğunu hâlâ anlayamasam da, Bay S. ile karşılaçağım bir davete katılıyordum. Ben karşılaçağımızdan pek emin değildim ama Burak fazlasıyla emindi.

“Hâlâ Bay S.’in bu gece orada olacağına nasıl bu kadar emin olabiliyorsun anlamıyorum.”

Tek omzunu savurdu. “Çünkü işaretleri okumak konusunda senden çok daha iyiyim.”

Beynim, az önceki gergin sınav sonrası bu cümledeki gizemi çözemeyecek kadar yorgundu. Beni sonuca nasıl götürdüğü önemli değildi, bitiş çizgisinde kalbimin sahibi beklediği sürece

her Şey kabulümdü. Bana doğru uzattığı eline uzandım ve parmak uçlarını tutup beni çekmesine izin verdim. Göğsünün yakınlarında bir yerde durduğumda kısa bir an gözlerime baktı. *Gözleri nasıl bu kadar sarı olabiliyordu?* Tam o sırada tokam gevşedi. Burak beklemeden kolundaki siyah lastiklerden birini çıkarıp bana uzattı. Sonra yarım adım uzaklaşıp, “Eve giderken ‘kusursuz’ karakterindeki boşlukları tekrar gözden geçirelim,” dedi. Kusursuz kelimesini vurgulayış tarzı ile kelimeyi isteyerek değersizleştirdi.

Fakülte binasından çıkarken kalacağımı iliklerime kadar hissettiğim edebiyat sınavımı unutmuştum. Daha büyük planlarım için gücümü yeniden toparlamalıyım. Yeni kazanacağım kusursuzluk genimi korkularımdan korumalıyım. Gri arabama oturduğumuzda Burak külüstürüme sesli şekilde selam verdi. Ben anahtarı çevirdiğimde, motor çalışmadan önce onun selamına cevap verircesine boğuk bir ses çıkardı. Burak kahkaha atıp torpido gözünü okşadı.

“Ben de seni özledim bebeğim.”

Seslice kıkırdadım. “Arabamdan nefret ettiğini düşünüyordum.”

Bana döndü. “Sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi vardır Işıl. Ve ben yakında bunu anlayacağını umuyorum.” Ben imasını görmezden gelip arabayı sürmeye, o da yol boyunca bahsettiği boşlukları doldurmaya başladı. “Pekâlâ sevgili *padawanım*, birkaç gündür sana anlatmak istediklerimi anladığını, bu yüzden basit sorularda bile yeni karakterini belli etmeyi öğrendiğini düşünüyorum.” Durdu, kısa bir an düşündü. “Mesela, favori yazarın kim diye sorsam, ne yanıt verirdin?”

Derin bir nefes aldım. Tam üç gündür Bay S.’in yakınına bile

uğramamıştım. Daha doğrusu Livya ve Burak ona yaklaşmamı yasaklamıştı. Burak bu süre boyunca bana ruhumu siyaha boyayabilmek için neler yapacağımı anlatıp durmuştu. Şu an üzerimde sarı kırmızı *Gryffindor* tişörtü ile araba sürdüğümü düşünecek olursam, söylediklerini anladığımdan pek de emin değildim. Belki de bu yüzden, düşünmeden, “J.K. Rowliiii...” diyecekken sustum.

Burak başarısızlığımı yüzüme vururcasına başını iki yana salladı.

“Senin favori yazarını sormuyorum Işıl. O mankafanın duymak istediği cevabı soruyorum.”

Direksiyonu sağa kırarken, alt dudağımı ısırdım. Düşündüm, “Charles Dickens,” dedim tereddüt ederek. Favorim olmayabilirdi ama pekâlâ okumaktan hoşlandığım bir yazardı. Tamam, siyah değildi belki ama Dickens gri sayılabilirdi.

Etkilenmişçesine dudak büktü. “Doğru yoldasın Kıvrıkcık. Ama bir daha dene bakalım.”

Dudaklarımı buruşturup, evimin yakınındaki sokağa saptım. Okuduğum karamsar şeyleri düşündüm. Benzer tereddütle, “Edgar Allan Poe,” dedim bu kez.

Poe’nun karanlık yaşamı göz önüne alındığında onun siyaha en uygun kişi olduğunu düşündüm. Cevabımın kabul görüp görmediğini anlamak için yan koltuğuma döndüm. Ve Burak yine o meşhur ağır çekim alkışlardan birini tutturdu. Ardından, “Poe burada olsaydı şerefine bir viski açardı,” diye ıslık çaldı. Sonra ekledi, “Muhtemelen elindeki kadehle gömüldüğünü düşünecek olursak, bunu yaparken sana samimi bir sarhoş öpücüğü bile vereceğine eminim.”

Dalga geçtiğini bilsem de, evimin önüne geldiğimde onunla birlikte gülüyordum. Burak uzun bacaklarını arabamdan dışarı çıkardığında ben de indim. Kapıları kilitlerken, “Yarın görüşürüz güzellik,” dedi. Kısa bir an afalladım. Bana söylediğini düşünüp şaşkın yüzümle ona döndüm ama o arabamı okşamakla meşguldü.

“Sevmekle arzulamak arasındaki çizgi de oldukça ince sanırım.”

Sesli bir kahkaha attı. Ardından önce alt dudağının kenarını ısırp, “Tahmin edemeyeceğin kadar ince,” dedi. Sonra dağınık gür saçını karıştırarak ufak bir göz kırptı. Gülümserken sebepsizce başımı başka tarafa çevirdim. İtiraf etmek istemesem de bazen fazla tatlı görünüyordu. Arabanın etrafını dönüp onun yanında durduğumda az önceki cümlesindeki başka şey dikkatimi çekti.

“Hem, yarın görüşürüz de ne demek? Sen davete benimle gelmeyecek misin?”

Olağan bir tavırla başını salladı. “Geçen hafta Defne’yi yemeğe götüreceğimi söylemiştim.”

Kaşlarımı çattım. O anı ben de hatırlamıştım. “İyi de, o teklifi bana ders vermek için yapmamış mıydın, ciddi olduğunu düşünmemiştim.”

Hafifçe dudak büktü. “Neden ciddi olmayacakmışım ki?”

Dik dik gözlerime bakan yüzünden kaçıp, başımı cevap ararcasına etrafta gezdirdim ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Çünkü sen neredeyse iki metre boyundasın ve Defne fazlasıyla kısa. Aranızda neredeyse kırk santim var, onunla gerçekten çıkacağını düşünmemiştim.”

Kaşlarını çatıp, inanamaz şekilde başını salladı. “Hâlâ bu kadar dış görünüşe takıntılı olmana inanamıyorum. Söylediklerimi

ya da bu işe neden giriştiğimi hiç mi anlamadın?” Öylece yüzüne baktım. Ne söylemek istediğini gerçekten anlamamıştım. Başını iki yana sallayıp gözlüğünün kenarına dokundu. “Boşver. Hadi içeri gir, Livya seni bekliyor.”

Kurduğu cümle sonrası parmaklarını daldırıp saçlarını karıştırdı ve siyah çantasını omzuna takıp, gözlükleriyle birlikte benden uzaklaştı. Keyifsizce apartman merdivenlerini adımlarken birkaç kez arkasından baktım ama o bir kez bile dönmedi. Daireme girdiğim an Livya’nın narin sesinden adımı duydum. Portakal ise birkaç miyavlama ile ona eşlik etti. İkisi de bir hayli hevesle karşıladılar beni. Livya üstüne oldukça salaş bir kıyafet giyip, kollarını dirseklerine kadar sıyırmış, önemli çizimlerinde başına sardığı bandanasını takmıştı. İşini ciddiye alıyordu. Beni aceleyle banyoya soktuğunda onun heyecanı kısa süre sonra bana da geçmişti. Ben duş alırken, o aralık bıraktığı kapıdan bu gece giymem için aldığı elbiseyi anlatıyor, Portakal’ın bile aldığı elbiseyi beğendiğini söylüyordu. Geçen günlerle kıyasladığımda daha istekli olması beni şaşırtsa da, hoşuma da gitmişti. Porselen bebeklere benzeyen güzel yüzüne gülmek, hüzünden daha çok yakışıyordu.

Sonraki saatlerde hazırlandım. O saatlerin büyük bir çoğunluğunu saçlarıma ayırdık. Çünkü inatçı saçlarım yerçekimine boyun eğmek istemiyordu. Livya ile iki saç düzleştirici ve bir kutu saç spreyi yardımıyla kıvrıcıklarımı düzleştirirken bir ara neredeyse pes ediyorduk. Ama zaferi biz kazandığımızda aynadaki görüntüm bana yabancı birine bakıyormuşum gibi hissettirdi. Omuzlarımı biraz geçen kıvrıcıklarım gitmiş, artık neredeyse belime dokunan uzun, düz saçlarım oluvermişti. Kendimi biraz savunmasız hissettim ama bunu itiraf etmedim. Livya doğuştan

gelen yetenekli elleriyle oldukça koyu tonlarda olan makyajımı yaparken onun dikkatini dağıtmadan aklımdaki soruyu sordum.

“Neden bana yardım ediyorsun Livya? Ya da neden bana gerçekten, isteyerek yardım ediyorsun? Düne kadar pek hevesli değildin ama şu an sırtarak gözlerime far sürüyorsun. Ve senin sırtman Çapulcu Haritası¹⁷ gibidir.”

Fırçayı tenimden uzaklaştırıp ne söylediğimi anlamak istercesine yüzüme baktı. Kesinlikle bu evdeki tek *Potterhead*¹⁸ bendim.

“Yani nadir görülür. Ve sadece doğru sözleri söylediğinde ortaya çıkar. Tıpkı senin gülümsemen gibi.”

Fırçayı yeniden tenime dokundurduğunda dudakları yana doğru kaydı. “Ezikçe bir benzetmeyi bile havalı hale sokabiliyorsun Işıl, bu bir yetenektir, unutma.”

Homurdandım. “Birincisi; *Harry Potter*’la ilgili olan hiçbir şey ezikçe değil. İkinc...”

“Bu cümleyi on altı yaşından büyük kimsenin yanında kurma Işıl,” diyerek lafımı böldü. Siyah küt saçlarındaki bandanasını çekti ve pudrayı bilerek yüzüme üfledi. Öksürdüm.

“İkincisi; soruma cevap vermemek için konuyu değiştirme. Neden bana yardım ediyorsun?”

Elindeki fırçayı makyaj kutusuna fırlattı. İnce kollarını göğsünde toplayıp kalçasını banyo lavabosuna yasladı. “Evet, haklısın sana bu konuda yardım etmek istemiyordum. Ama Burak benimle konuştu ve ben de ikna oldum.”

Kaşlarımı çattım. Burak’ın ikna kabiliyetine güveniyordum

17 Hogwarts’daki bazı öğrenciler tarafından yapılan, sadece sihirli sözcükler sonrası çalışan gizli harita.

18 Harry Potter hayranlarına verilen isim.

ama Livya gibi yemek konusunda bile midesinden önce mantığını dinleyen birini ne söyleyerek bu hale getirdiğini de merak etmiştim.

“Peki tam olarak ne söyledi sana?”

Derin bir nefes çekti. Üsteleyeceğimi anlamıştı. Çünkü merak ettiğim şeylerin peşini bırakmadığımı biliyordu. Geçen sene yetmiş yaşlarında olan üst komşumuzun evinden tuhaf sesler geldiğinde korkmuş ve Livya ne kadar engellemeye çalışsa da gidip kapılarına vurmıştım. Maalesef ki, seslerin çıkış noktasının yatak odaları olduğunu acı bir tecrübe ile öğrenmiş ve kendi dairemize unutmak istediğim görüntülerle geri dönmüştüm. Belki de bu yüzden Livya kolay pes etti.

“Ona olan ilgin başta sevimli gelse de, sen farkında değilsin belki ama bu ilgi artık sana zarar vermeye başladı. Burak ona olan takıntından kurtulman için onunla iletişime geçmen gerektiği konusunda beni ikna etti. Çünkü ancak o zaman etkisinden çıkıp, onun gerçek yüzünü görebileceğini düşünüyor.”

Başımı eğdim. *Gerçek yüzü...* Onlara göre gerçek yüzü neydi ki? Çocuk değildim, pekâlâ soğuk biri olduğunu anlamıştım. Ama bu, onun gibi biri için görmezden gelinebilecek bir özellikti. Onlar aksini düşünse de onu tanıyordum ve onun tek ve mükemmel bir yüzü olduğunu biliyorum. Onlara saçma gelebilirdi ama bunun doğru olmadığını ruhumda hissediyorum. Onlar bunu anlayamazdı, bu yüzden sessiz kaldım.

Makyajın kalanını sessizce tamamladık. Livya fırçaya gri ve siyahtan başka bir renk sürmediğinden biraz huzursuzdum, bana kalsa biraz turuncu kullanırdım ama ben olmak işe yaramadığından kucağımdaki kedimle gözlerimi açmadan öylece oturdum. Makyaj

bitip, sonunda sıra siyah elbiseye geldiğinde keyfim yeniden yerine gelmişti. Çünkü elbise çok güzel görünüyordu ama içine girmek sandığım kadar kolay olmadı. Kalçalarım varlığını Nutella'ya borçlu olduğu için fermuarı yukarı çekmek gerilim doluydu. Öyle ki, Livya korsenin icadıyla ilgili tarihten birkaç örnek bile verdi. Hatta Portakal beni elbiseye sığdırabilmek için girdiğimiz şekilden ürküp yatağımın altına saklanmıştı. Ama sonunda fermuar enleme kadar sorunsuz ulaştı ve ikimiz de derin bir nefes aldık.

Odama doğru yürürken üstümdeki siyahlığa bakıp kendimi adını koyamayacağım şekilde tuhaf hissettim. Elbise sadeydi. Kaliteli bir kumaşı ve zarif bir kesimi vardı. Kalem gibi tüm vücudumu hafifçe sarmıştı. Dizlerimin hemen altında bitiyor, bacaklarımın büyük bir çoğunluğunu kapatıyordu. Ama tüm bunlara rağmen göğsümün üçte birini açıkta bırakacak kadar da cesurdu. *Hem de ne cesur!* Livya'nın üç haneli fiyatı ile desteklenen göğüslerimi daha önce böyle görmemiştim. Yoğun makyajla ağırlaşan gözlerimle sadece oraya bakıyordum. Tek bir dekolte bile beni kendi tenime yabancılaştırmıştı.

Üstünde, *Kelid Aynası'ndaki*¹⁹ sözlerin; "*Erised stra ehru oyt ube cafru oyt on wohsi*"²⁰ yazdığı aynamdaki yansımam artık benden olabildiğine uzaktı. Şaşırdım. Çünkü güzel görünüyor sayılırdım. Normal güzellerden. Güzel bir kız denildiğinde gözünde canlanan görüntüdeki kızlar gibi. İlk kez, kendimi anlatırken asla kullanmayacağım bu kelimeyi gerçekten hak ettiğimi hissetmiştim. Sonraki hissim ise saçma olsa da, anneme kendimi gösterme düşüncesi idi. Kısa bir an beni bu halde görmesini istedim. Ama

19 Bakıldığında kalpte yatan istekleri gösteren sihirli ayna.

20 "Sana yüzünü değil ama kalbindekini gösteririm."

sonra bana bakıp, “Böylesine güzel bir elbisenin, dik durmayı bile beceremeyen birinin bedeninde heba olması ne acı,” diyen sesi kulaklarımda çınlandı. Ben de başımı sallayıp bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım.

“Işıl gerçekten harika görünüyorsun!”

Gülümseyen yüzüne döndüm. “Ve hepsi senin sayende. Eğer göğüslerimin elbiseden taşmayacağına güvenebilseydim uzanıp sana sıkıca sarılırdım ama öylesine gözümü korkutuyorlar ki, destekli sütyeni biraz daha abartsaymışız, Ay’a fırlatılmak üzere NASA’dan birilerini aramak zorunda kalacaktık.”

Saçlarındaki bandanayı savurup katılarak gülmeye başladı. Kahkahası bittiğinde ise yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. Çenesini omzuma yasladığında, anlamlı bir iç çekiş sonrası, “Umarım tek bir gece bile tüm bunlara ihtiyacın olmadığını anlamanı sağlar,” dedi.

Kaşlarımı çattım. Onu kollarımdan uzaklaştırdım. “Nelere ihtiyacım olmadığını?”

Sadece gözlerime baktı, gülümsedi ama cevap vermedi. O bana şal getireceğini söyleyip odasına gittiğinde ben ona seslendim. “Neden benimle gelemediğini anlamıyorum.” Yine sessizlik. Siyah ince şal ve küçük el çantasını bana uzattığında bu kez dudak büktüm. “İkiniz de yanımda yokken kendimi rezil edeceğime eminim.”

Bu kez kaşlarını çatan oydu. “İkimiz de mi? Burak nerede ki?”

Uzanıp elindeki çantayı alırken düz bir sesle söylemeye dikkat ettim. “Defne’yle yemeğe çıkacaklarmış.”

Şekilli kaşları hâlâ aynı eğimdeydi. “Kahvecideki Defne’yle mi?” Keyifsizce başımla onayladım. Bu kez tek kaşı havaya kalk-

tı. “İlginç. Ama bana şey demişti...” Durdu. Bir anda bakışları değişti ve omuz salladı. “Her neyse... Defne tatlı kız.”

Dudaklarım beklemediğim bi refleksle aralandı. “Tamam, Defne’yi ben de çok severim, çok tatlı kızdır ama sence de Burak’a göre fazla kısa değil mi?”

Bana baktığında konuşmadan önce ince dudaklarını birbirine bastırdı. “Bunun Defne’yi beğenmesine engel olduğunu sanmıyorum.”

İtiraz edecek gibi oldum ama kendimi durdurdum. Burak bir senedir etrafımdaydı ve onun daha önce bir kızı harekete geçecek kadar beğendiğine şahit olmamıştım. Sanırım bunu beklemiyordum. Ben sessiz kaldım, Livya da başka bir şey söyleyemeden zil çaldığı için kapıyı açmaya gitti. Odamda yalnız kaldığımda aynadaki yabancıya gülümsedim. Ama bu düz saçlı kız bana aynı şekilde karşılık vermiyordu sanki. Boy aynamın dibinde duran Portakal’ın dudaklarından memnuniyetsiz bir miyavlama çıktı.

“Beğenmedin mi kızım?”

Tıksırmaya dönüşen bir mırılamayla cevap verdi. Nutella yerine kraker verdiğimde de bu sesi çıkarıyordu. Yine de bunu çekimser olarak yorumladım. Ona yabancı gelmesi normaldi, çünkü karşımda gülümsediğim kızda bana ait pek bir şey görmiyordum. Keşke edebiyat fakültesi yerine *Hogwarts Büyücülük Okulu’na* gitseydim, böylece Bay S.’in dikkatini çekmek için bu hale girmem gerekmezdi. Tek yapmam gereken iksir dersinde kusursuz bir *Aşk İksir’i* yapıp, her sabah içtiği kahvesine karıştırmak olurdu. Odama giren kişinin varlığıyla sahte gülüşümü ve çocuksu düşüncelerimi silip başımı kapıya doğru çevirdim. Ve ağzım tam anlamıyla açık kaldı.

Burak üstünde daha önce hiç görmediğim bir kıyafetle karşımda duruyordu. Siyah, klasik kesim bir pantolon ve bembeyaz ütülü bir gömlek! Süper kahraman arması, rozeti ya da kendi çizdiği herhangi bir çizik bile yok üstünde ve ayaklarında klasik, tahta tabanlı bir ayakkabı var. Ama en önemlisi, her zaman dağınık olan siyah saçları şu an kusursuz bir düzenle parlıyordu. Bu görüntüsü benim aynadaki halim kadar şaşırtıcıydı. İkimiz de ses çıkarmadan bir süre birbirimize baktık öylece. İlk konuşan siyah çerçevelerini oynatan Burak oldu.

“Vay canına Kıvı... Işıl, sen, baya farklı görünüyorsun.”

Yeni saçımı kulağımın arkasına alıp utanarak gülümsedim. “İyi anlamda mı?”

Gülümsedi. “Bomba gibi anlamında.” Hemen ardından haylaz bir bakış yerleşti yüzüne. “Bomba gibi demişken... Onların patlama ihtimali yok değil mi?”

Bu cümle ile göğsüme bir esinti vurdu sanki ve hemen içgüdüsel olarak kasılıp ellerimle kapatmaya çalıştım. Kapı eşiğinde olduğunu yeni fark ettiğim Livia ise Burak’ın omzuna gelişigüzel bir yumruk attı.

“Vurmasana! Haksız mıyım, baksana şuraya, üstünde ‘ateşle yaklaşmayın’ işareti ile dolaşması gerek.”

Elimde tuttuğum şalı boynuma bağlayıp, asla tamamen kapatamayacağım füzelerimi gizledim. Yüzümdeki ısı seviyesini düşürmek için konuyu değiştirmeliydim.

“Hayrola, randevun erken mi bitti?”

Kısa bir an bekledikten sonra omuz salladı. “Ertelemek zorunda kaldık. Defne’nin işi varmış,” dedi. Gözucuyla Livia’ya baktığında bilerek mi umursamaz görünmeye çalıştı anlayama-

dım. “Her neyse, hazırsan, ki görüyorum ki fırlatılmayı bekleyen bir roket kadar hazırsın... Bay Mankafa’nın dikkatini çekip şehre pasta dilimi yağdırmaya gidelim mi?”

Cümlesinin yarısını oluşturan memnuniyetsizliği umursamadım. Benimle geldiği için kendimi daha iyi hissediyordum. Portakal’ın ensesini okşayıp dış kapıya doğru hareketlendim. Livya çıkmadan önce bana sarıldı ama şans dilemedi. Benim yerime arkamdan gelen Burak’ın yüzüne manidar bir gülümseme ile baktı. Apartmanın girişindeki merdivenleri adımlarken küçük el çantasının içinde külüstürümün anahtarını aradım.

“Gri prensesi rahat bırak. Bu gece onunla gitmeyeceğiz.”

Sürdüğüm yoğun rimelle ağırlaşan kirpiklerimi oynatıp arkamı döndüm. Burak’ın alışamadığım görüntüsünü yok sayıp yüzümü ekşittim. “Külüstürümü prenses olarak görüyorsan, gözlük numaranı yükseltsen iyi olur Burak.”

Umursamadı. Onun yerine adımlarını hızlandırıp önüme geçti, evin önüne park ettiğim gri arabama sesli bir öpücük gönderdiğinde gülümsemeden edemedim. Kaldırıma yaklaşınca yanı başında siyah, parlak, lüks bir araba durdu. Kırmızı fren lambaları yeni başlayan akşamı aydınlatırken Burak bana doğru dönüp gülümsedi.

“Bu gece bu çirkin şeyle gideceğiz.” O başıyla yanındaki şahane icadı gösterirken ben şaşkın yüzümle bakmaya devam ettim. “Hadi durma öyle. Geç kalırsak değil pasta dilimi, krema bile yağdıramazsın şehre.”

Gülümsedim. Düzleşen saçlarımı omzumdan geriye doğru atınca göğüslerim bu karanlıkta bile dikkat çekti. Hava sıcaktı ama yürürken korunma hissi boynuma bağladığım ince şal-

la tenimi kapatmama sebep oldu. Burak arabanın kapısını açtı. Binmeme yardım etmek için bana elini uzattı. Kısa bir tereddüt sonrası parmak uçlarımı avucuna indirdiğimde hızlıca soluk alıp verdiğimi ve onun avuç içinin sıcaklığını hissettim. Böyle kibar davranması alışık olduğum bir durum değildi. Ya da benim onun yüzüne baktığımda bile karnımda garip bir his oluşması... Şu an sevdiğim adamın gönlünü kazanmaya gidiyor olmasaydım bu resim başka şekilde okunabilirdi. Ama değildi. Burak beni, güzel bir arabayla gerçek prensime götüren sevimli bir ulaktı sadece. Heyecanlanmam gereksizdi.

Arabanın arka koltuğuna oturduğumda derin bir nefes aldım. Burak yan koltuğuma yerleştiğinde araba şoför eşliğinde hareketlendi. Bir süre sakince trafiğe karışan arabanın camından, karanlığı aydınlatan ışıkları seyrettim ama nedense birden içimde tutmakta zorlandığım düşüncemin dudaklarımdan çıkmasına engel olamadım.

“Randevunun iptal olmasına üzölmüş olmalısın.” Burak cevap vermeyince bakışlarımı ona çevirdim. Kısa bir göz temasından sonra sadece omuz salladığında olabildiğine umursamazdı. Bu cevap yeterli gelmedi. “Buluşmanızın şanslı gecen olmasını dileycek kadar Defne’den hoşlandığınızı bilmiyordum.”

Çerçevesinin altında kalan kaşlarını çattı. “Bunu nereden çıkardın?”

“Saçlarını yapmışsın,” dedim beklemeden. Anlamadı. Ben de zaten bildiğine emin olduğum şeyi açıkladım. “Sen sadece şans getirmesini istediğinde saçlarına şekil verirsin. Tıpkı yeni *Star Wars* filminin yönetmeninin açıklanacağı gün yaptığın gibi.”

İlk kez gözlerinde şaşkın bir ifade oluştu. Burak’ı gözle gö-

r l r şekilde  a ırtacak şey nadir ger ekle irdi. G zlemimdeki bir şey onu  a ırtmakla kalmadı, dudaklarının incelip yana doğru kaymasına da sebep oldu. Olgun bir g l msemi ile gözbebekleri-me bakarken yutkunma gereği duydum.

“Evet, haklısın, bunun şanslı gecem olmasını istiyordum.”

Kendimi zorlayarak bu itirafına gülümsedim. Ama midemde, Livya’nın makarnama avokado sosu döktüğü gün oluşan hisse benzer bir ağrı oluştu. O, alı tığım sağlıksız şeylerin dışına çıkıp, yeni ve sağlıklı şeyler denememin iyi olacağını söylemişti ama o yemekten sonra karnım    gün boyunca ağrımi ti. *Tıpkı  imdi olduğu gibi...* Düz olmasına hâlâ alı amadığım kahverengi saçımı omzumdan geriye atıp konuyu değiştirmeyi seçtim.

“Tam olarak nereye gidiyoruz?”

Burak başını yeniden bana çevirdi. Son birkaç gündür beni bu geceye hazırlarken tek açıklama yapmamı tı ama bu kez cevap verdi.

“Geçen hafta Mankafa’nın anlattığı  apkacı hikâyesini hatırlıyor musun?”

Hatırlıyordum. Eski Fransız kasabasında yaşayan bir adam asla  apkasız dola mazmı . Her hafta farklı model bir şapka takar ve tüm kasaba da  apkalarına bayılmı . Karısı hariç! Ama karısının tüm karşı çıkmalarına rağmen, adam bu zevkinden vazge memi . Son zamanlarda evinde bile şapka takar olmuş. Karısının tüm ısrarlarına rağmen onu asla çıkarmıyor, hatta yatağa bile şapka ile giriyormu . Bu duruma sinirlenen karısı bir gün tüm  apkalarını yakmı  ve kocasına, eğer kafasındaki  apkayı çıkarmazsa onu terk edeceğini haykırmı . Adam sahip olduğu tek şapka ile karısının karşısında dururken, sonunda pes edip ba ın-

daki şapkayı indirmiş. Ve adamın şapka merakının asıl sebebi ortaya çıkmış. Şaşkın bakışlarla onu seyreden karısının gözlerine bakıp şunları söylemiş: “Sen kasabanın en güzel kıızıydın. Ben ne duyacağıma emin olmadan sana evlenme teklif ettiğimde, sen düşünmeden ‘evet,’ dedin. Sana neden diye sorduğumda ise ince parmaklarını saçlarımda dolaştırıp, ‘Saçların yüzünden... Çünkü sen bana doğru yürürken bu kömür karası saçlarından başka bir şey göremiyorum,’ demiştin.” Adam titreyen parmaklarını kafasına götürüp, artık olmayan saçlarına dokunmuş. “Âşık olduğun o saçlara sahip değilim artık. Beni böyle görmeni istemedim,” demiş. Karısının gözleri dolmuş. Kocasının yanına gidip hâlâ ince olan parmaklarını adamın başına koyup okşamış. Baş eğik olan kocasının yüzünü avuçlarına almış ve ona bakmasını sağlamış. Gözbebeklerine bakarak konuşmuş. “Ben hâlâ o adama bakıyorum. Gözlerine baktığımda gördüğüm kişi hâlâ o. Başında kaç tel saçının kaldığı umurumda değil, hatta eksik bir kol ya da bacağın olsa bile fark etmez, ben sana baktığımda hâlâ düşünmeden evet dediğim, kömür karası saçlara sahip olan o adamı görüyorum,” demiş. Ve adam o günden sonra bir daha hiç şapka takmamış.

Burak’a bakıp başımı salladım. “Kel olduğu için şapka takan adamın hikâyesi.”

Burak gözlerini devirdi. “Bence hikâyenin teması bu değildi Işıl. Neden duyduğun şeylerden kendine ders çıkarma konusunda bu kadar zayıfsın?”

Bahsettiği konu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. *Belki de sorunum buydu.* Ortada olmayan şeylere kafa yormuyordum. Sanırım o da bu yüzden üstelemeyip başını iki yana sallamakla yetindi.

“Her neyse, o hikâleyi anlattığı gün, tüm kendini beğenmişliğiyle aynı yazarın İstanbul seyahatinde kaldığı otelde bir davete katılacağını söylemişti. Ben de bahsi geçen yazarı araştırıp, İstanbul gezisi boyunca kaldığı yeri ve onun bahsettiği davinin ne olduğunu buldum. Bu akşam eski butik bir otelde sanat etkinliği var ve Bay Mankafa’nın da bu akşam orada olacağına eminim.”

Ağzım açık kaldı. “Vay canına. Bu işte gerçekten iyisin Superman.”

Alınmadı. Aksine gözlüğüne dokunup havalı bir bakış attı bana. Kıkırdadım. Kısa süren yolculuk sonrası araba sakın bir frenle durdu. Kendi arabamın gürültülü motoruna öylesine alışmışım ki, böylesine sessiz yolculuk yapmak neredeyse uyku getirecekti. Külüstürümü özlediğime inanamadım. Başımı sallayıp açılan kapımdan aşağı indim. Bacaklarımın hareket alanını kısıtlayan elbisem yüzünden bu basit eylemi gerçekleştirmem biraz uzun sürdü ama iki ayağımın üstünde sorunsuz durduğumda halimden memnundum.

Geldiğimiz yer sakın ama nezih bir semtti. Önünde durduğumuz küçük ahşap binanın girişinde sıralanmış mavi ışıklandırma olmasa davet olduğunu anlamak bile imkânsız olurdu. Burak dik duruşu ile kolunu bana uzattı. Sebepsiz bir çekingenlikle parmaklarımı koluna sardım ve yürümeye başladığımda kendimi yine benzer bir ait olmama hissi içinde bocalarken buldum. Aynada gördüğüm kız, şu an Burak’ın kolunda kalem elbise ile yürümeyi beceremeyen kişi kesinlikle ben değildim. Ama Bay S. ile olmamın tek şansı buydu ve eğer kusursuz olacaksam bu hisle bir akşam geçirebilirdim. Derin bir nefes aldım...

Ay Işığı

Aldığım nefesi otelin içine girene kadar bırakamadım. Tarihi çinilerle süslü ahşap kapıdan içeri girdiğimizde şimdiden nefes nefeseydim. Kapıdaki kibar görevliye davet için geldiğimizi söyleyen Burak'ın koluna öyle bir sarılmıştım ki, parmaklarımın altındaki gömleğin kumaşı kırışmıştı. Otelin ortak salonuna doğru yönlendirilmeden önce aynı görevli elindeki listeye bakarak isimlerimizi sordu. Burak oldukça olgun bir ifade ve tok bir sesle “Broke, Light,” dedi.

Anında gözlerim ona döndü. Fazla şaşkın görünmemeye çaba gösterdim, zira listede söylenen ismi arayan gözleri şüpheyi sokmak istemezdim. Görevli bu uydurma ismi yadırgamadı, aradığı adı sorunsuz bulduğunda kibar bir baş onayı ile bizi daha genç başka bir görevliye emanet etti.

Lobi girişindeki dev ve tarihi avizenin altından geçip, yumuşak, kaliteli halı üzerinde küçük adımlarla sessizce yürümeye başlarken, gözücüyla Burak'ın yüzüne bakıp, kolunu hafifçe çekti.

Önümüzdeki görevlinin duymayacağı şekilde, “Broke ve Li-

ght Şu çizdiğin Şey mi?" dedim. Hâlâ ileri bakıyor, gözleriyle görevliyi takip ediyordu. Cevap vermeyeceğini düşündüğüm anda başını onaylarcasına salladı. "Peki onlarla tanışacak mıyım?" diye sordum beklemeden. Bu kez yüzünü bana çevirdi. Dudakları yana kaydı, gözlüğünün arkasındaki sarı gözleriyle gülümserken istemsizce benim de dudaklarım inceldi. Bu kıyafet içindeyken ona bakmak değışikti.

"Onları zaten tanıyorsun," dedi sadece. Ben yüzümü buruşturdum, o ise aklımı karıştırmaktan memnun şekilde yeniden ileriye döndü.

Otel çok da büyük sayılmazdı. Otelden çok, büyük bir konağa benziyordu, ki zaten salona doğru yürüyüp duvardaki eski fotoğraflara bakarken, bize eşlik eden görevli tarafından zamanında buranın hanedan soyundan birine ev sahipliğı yapmış olduğunu öğrendik. Şu an konaktaki her bir oda kiralanabiliyor ve konuklarına pansiyon havasında tatlı bir konaklama sağlıyordu. Tüm otelin içinde, burada yaşamış insanları merak etmene sebep olacak hafif bir müzik yankılanıyordu. Bu otantik hisle sonunda ortak salonun girişine vardığımızda görevli yanımızdan ayrıldı. Geniş ahşap kapıları aralamadan önce Burak durdu. Koluna yapışmış şekilde olduğum için ben de tökezleyerek durdum. Kolumdan çıktı, yüzüme baktı. Kısa bir süre gözlerimi izledikten sonra ağır bir soluk bıraktı dışarı ve ardından boynumdaki şalıma uzandı. İçgüdüsel bir refleksle elini tutup onu durdurdum.

"Ne yapıyorsun?"

"Bu elbiseyi giyme sebebini ortaya çıkarıyorum."

"Neden?"

Eliyle önce vücudumu saran siyah elbiseyi işaret etti. "Çünkü bu gizlediklerin," sonra gerdanımı örten ince şalı kenara çekip

sakladığı şeyi işaret etti. “Ve bunlar da vaat ettiklerin,” dedi.

Tam olarak anlamasam da parmaklarım engellediğim elinden aşağı kaydı. O kibarca şalı çözerken ben iradesizce onu izledim. Boynumu ve göğüslerimi açığa çıkardığında, “Bir kadını cezbedici kılan vaat ettikleridir,” dedi. “Ve bir erkek, kadının vaat ettikleri ilgisini çekerse gizlediklerini merak eder.”

Bu açıklama hoşuna gitmemiş olacak ki, rahat görünüp gizlemeye çalışsa da elindeki şalı yumruğunun içinde sıkıldığını fark ettim. Uzanıp sıkıldığı kumaşı elinden aldım. Birkaç saniye avucumdaki kumaşa, sonra çenemin neredeyse hemen altında varlığını hissettiren dolgun göğüslerime baktım. Açıkta kalmış hedef gibi huzursuzdum. İçimden, o ince kumaşı yeniden boynuma sarmak geçiyordu. *Bu ben değildim!*

“İstemediğin bir şeyi yapmak zorunda değilsin Işıl. Hemen, şimdi geri dönebiliriz.”

Başımı kaldırıp, ayağımdaki topuklularla eskisi kadar uzun gelmeyen bedenine döndüm. Gözlerimin içine umutla bakıyordu. Bunu neden söylediğini ya da bu gece neden beni bu halde, buraya getirdiğini anlayabiliyordum. Livya’yı da bu yüzden ikna etmişti. Bir noktadan sonra pes edeceğimi biliyordu. Çünkü ben hep pes ederdim. Büyük heveslerle başladığım neredeyse her işte, karşıma ufacık bir engel çıktığında bile kolayı seçer ve bırakırdım. Cupcake yapmayı öğrenmek için yazıldığım ama üç ders boyunca yumurta çırpmayı öğrettikleri için sıkılıp bıraktığım kurs, doğa fotoğraflarına hayran olup yazıldığım ama gündeğumunu yakalamak için sabahın beşinde uyanamadığım için iki hafta sonra bıraktığım fotoğraf kulübü, Livya’nın kalçalarımı şekle sokmam için söylenmelerinden bıkip fitnessa başlamam ama oradaki ince kızları gördüğümde, daha da depresyona girerek ikinci haftasında

biraktığım spor salonu bunlara örnek olabilirdi.

Ama bu kez vazgeçmeyecektim. Başını salladım. Bakışlarımı sarı gözlerinden ve koyu çerçevelerinden aldım. Elimdeki ince kumaşı ufak çantama tıktırdım ve Burak'ın hayal kırıklığına uğrayan baş sallamasını görmezden geldim. Duruşumu dikleştirip hâlâ alışmadığım düz saçımı geri savurdum. Burak'ın gözleri sadece bir saniyeliğine vnat ettiklerime kaydı, sonra başını başka tarafa çevirdi. Salona girmek için onun koluna uzandım ama o geri çekildi.

“İçeri tek başına girmelisin.”

Dik duruşum bozuldu. “Neden?”

“Çünkü beni görürse tanıyacaktır.”

Kaşlarımı çattım. “İyi de, beni de tanıyabilir o zaman.”

Kendinden emin bir şekilde başını salladı. “Ben ona zarar verdim ama sen vermedin. İnsanlar iyilikleri değil, kötülükleri hatırlamaya meyillidir. Sen onun yerinde olsan, sana kahve getireni mi, yoksa o kahveyi en kıymetli bölgene mi dökeni unutmazdın?”

Beni yıldırmaq için mi söylüyordu yoksa haklı mıydı, emin olamadım. Şalımı yeni bırakmışken Burak'ı da bu kapıların arkasında bırakmak istemiyordum. İki elini birden omuzlarıma koydu. Başını eğip, hafiften dizlerini kırarak gözlerimle aynı mesafeye geldi. Samimi görünmek için kendini zorladığını bildiğim bir gülümseme ile omuzlarımı ovuşturdu.

“Endişelenme Kıvrıcık.” Durdu. Kısa bir an artık bu ismi hak etmeyen, düz uzun saçlarıma bakıp başını salladı. “Korkma Işıl. Ben her zaman görüş mesafende olacağım. Sen beni göremediğinde bile. Seni asla o mankafa ile tamamen yalnız bırakmam.”

Sporcusunu motive eden koçlar gibi yeniden omuzlarımdan beni sarstı. Bu hareket yarı açıkta olan göğüslerimin hareket etmesine sebep oldu.

“Onun içeride olup olmadığını bile bilmiyoruz. Hem orada olsa bile yanıma geleceği kesin değil.”

Sırıtarak doğruldu. “O içeride ve merak etme, onun gibi biri senin roketlerin çekim alanına kolaylıkla girecektir.” İsteddiği tepkiyi vermediğimi görünce, hafifçe beni dürttü. “O girmese bile NASA’dan birilerinin geleceğine eminim,” dedi.

İstemsiz bir gülümseme ile omuz silktim. “Bu espiri yapıldı Clark Kent.”

Ona arkamı döndüğümde, “Artık Superman’e dönüştüğümü sanıyordum,” diye takıldı yeniden.

Omzumun üstünden ona baktım. “O beni kurtardığın anlada geçerli Clark.”

“Gece daha bitmedi,” diye seslendiğinde içimi kıpırdatacak kadar sevimli görünüyordu.

Beklemeden yüzümü hâlâ kapalı olan ahşap kapıya çevirdim. Derin bir nefes alıp göğüs kafesimi şişirdim. *Voldemort*’un²¹ ölümcül *Avada Kedavra*²² büyüyle karşılaşan Harry o an içinden neler geçirdi ya da ilk *Quidditch*²³ maçına çıkarken aklından neler geçiyordu bilmiyorum. Ama benim kendime söylediğim sözler şunlardı.

Lütfen, bir gece, sadece bir gece için kusursuz ol! Onun kadar kusursuz, onun beni sevebileceği kadar kusursuz biri ol!

Çenemi inançla sallayıp kapının koluna uzandım, hafifçe hareket ettirdiğim an diğer tarafta bekleyen biri tarafından zahmet-

21 Harry Potter serisindeki karanlık büyücü.

22 En ölümcül büyü.

23 Büyücü spor dalı.

sizce açıldı. Koyu bordo ceketli görevli kibar bir selamlama ile karşıladı beni. Doğallıktan yoksun mekânîk bir hareketle karşılık verdim. Farkında olmaksızın ilerledim. Bakışlarımı tembel şekilde etrafta gezdirmeye başladım. Fazla kalabalık sayılmazdı. En azından paniğe kapılmama sebep olacak kadar kalabalık değildi. Davete katılan otuzu aşkın insan ayakta durmuş birbirleriyle sohbet ediyordu. Yerde neredeyse tüm zemini kaplayan, iç içe geçmiş deseniyle tarihi ve değerli olduğunu gösteren devasa bir halı, salonun tavanında ise ondan da gösterişli bir avize asılıydı. Göze çarpan neredeyse tek şey bunlardı. Zengin bir sadelik vardı ortamda. İleriye doğru attığım birkaç adımdan sonra bu sadeliğin sebebini anladım. Az eşya, çok insan olmasının sebebi; belli aralıklarla duvara asılmış pahalı çerçeveler içindeki mektuplardı. İyi giyinimli insanlar, küçük gruplar halinde her bir çerçevenin önünde durup elindeki kadehinden yudumluyor ve çerçevelere bakarak konuşuyordu. Ortada durmaktan kaçıp en yakınimdaki çerçevenin önüne yürüdüm. Durduğum an yanımda tepsiyle biri belirdi. Zarif bardaklardaki, içine minik inciler düşmüşçesine parıltı veren içeceklere bakmakla yetindim. Tepsiyi tutan kişi gözlerime kasıtlı olarak bakmıyordu. Benim inatla hamle yapmadığımı görünce “Şampanya,” dedi kısık bir sesle.

Alkolle aram, sebzelerle olduğundan da kötüydü. Tereddütsüz başımı salladım.

“Teşekkür ederim ama almasam daha iyi, mideme dokunuyor da,” dedim onunkine benzer bir sesle. Yine bana doğrudan bakmayarak başını sallayıp yavaşça yakınimdaki kişilere yöneldi. Telefonum titredi. Hafifçe ürktüm. Uzanıp minik çantamın içinden çıkardım, Burak’tı.

“Sen siyahsın ışıl!”

Kaşlarımı attım. Başımı kaldırıp onu aradım. Ama göremedim. Yeniden titredi.

“Siyah gibi düşün.”

Ben turuncuydum, pembeydim, fıstık yeşiliydim. Siyah gibi düşünemeyecek kadar renkliydim. Başımı kaldırıp uzun boyuyla her yerden kendini belli eden ukala bedenini aradım. Yine titredi avucum.

“Kafanı deve kuşu gibi uzatıp, sağa sola sallamayı bırak!”

Yüzümü buruşturdum ve yeniden başımı kaldırmamak için kendimi zor tuttum. Yeni mesaj.

“Eline bir kadeh al ve Siyah gibi davran!”

Telefonu avucuma sıkıştırıp dişlerimi sıktım. Birkaç adım uzağımdaki garsona yaklaştığımda, genç adamın yüzü istemsizce bana döndü. Onun bana sunmasını beklemeden uzanıp kristal kadehlerden birini kaptım. Ardından Burak’ın beni gördüğüne emin olmak için bardağı hafifçe havaya kaldırdım. Karşımdaki genç garsonun, görülmeyen biriyle kadeh tokuşturmamı seyredercesine beni izlediğini fark edince, “Düşündüm de, ufak bir kadehten zarar gelmez değil mi? şerefe!” dedim ve bardağımı tepsisine hafifçe dokundurdum. Telefon titredi.

“:)”

Ekrandaki gülüşü onun şapşal suratında hayal edince sııttım ben de, beni gerçekten izlediğini bilmek rahatlatmıştı. Tepsi sahibinin hâlâ beni izlediğini fark ettim ve ona dişlerimi göstererek cömertçe gülümsedim. Garson çocuğun dudakları samimiyetle inceldi ama sonra yanlış bir şey yapmışcasına gülüşünü ve gözlerini benden kaçırdı. Kibar ama aceleci bir baş selamı sonrası varlığını hissettirmeden salonda gezinmeye devam etti. Uzaktan bir süre havada gezen tepsiyi izledim. Kimse gümüşü tutan çocukla konuşmuyor, hatta ona bakmıyordu bile. İsteklerini kısa el hareketleriyle belirtiyorlardı. Sebepsizce rahatsız oldum. Kaba ya da nazik olmadıkları için değil, aksine onu yok sayışları canımı sıkmıştı.

Derin bir nefes alıp saçımı savurdum. Asıl amacıma odaklanmalıydım. Yakınımdaki tabloya yaklaşıp çerçeve içindeki mektubu okuyormuş gibi yaptım ama aslında gözucuyla salonu tarıyordum. Bir yandan da donuk suratım ve kasvetli bakışlarımla yeni karakterimden çıkmamaya gayret ediyordum. Üç çerçeve boyunca bu davranışımı tekrarlardım. Her biri farklı dilde olan mektuplara anlıyormuş gibi göz gezdiriyor, elimdeki şampanya kadehimi dudağıma değdirip indiriyor ve sıfır mimik ile etrafa tesadüfi bakışlar atıyordum.

Sıkıcı gözlemimde fark ettim ki, davetin yaş ortalaması oldukça yüksekti. Parmakla sayılacak kadar az kadın vardı ve erkeklerin büyük çoğunluğu bu konak kadar yaşlıydı. Fakat yanlarında kısa süreli dikildiğim her grup, mektup sahipleri olan yazarların süt annesinin ismine kadar sayıyor ve aksanıyla birlikte okudukları her cümlemin içindeki derin mana üzerine tartışıyorlardı. Be-

nim zihninden onların sohbetine ortak olacak tek bir cümle bile geçmiyordu. Onlar galaksiler arası yolculuk yapanlar, ben ise taş devrinde mağaranın duvarına resim çizen ilk insandım. Onların yanından salınarak geçip, nezaketle göğüslerime bakış atmalarını görmezden gelmekten başka bir şey yapamadım.

Kelimenin tam anlamıyla sıkıldım. Biraz hava almam gerekiyordu. Burak'a güvenip bu saçma davete geldiğim için kendime kızdım. Bay S. yoktu, belki de hiç gelmeyecekti. Ve belki de Burak başından beri bunu biliyordu. Kadehi ilk aldığımda yaptığım gibi bu kez orta parmağımı ona sallamak istedim ama onun yerine tek yudum içmediğim kadehimi de alıp, elbisemden dolayı küçük adımlar atarak balkona doğru yürüdüm.

Karşıma çıkan manzara ile içerideki her şeyi ve herkesi unuttum. Bu konağın değerini daha iyi anlamıştım. Arka bahçesi minyatür ağaçlarla doluydu ve her bir köşesi minik, antika sokak lambalarıyla aydınlatılmıştı. Sanki gökyüzündeki beceriksiz yıldızlar bu bahçeye düşmüş gibiydi. Hipnotize olmuşçasına balkon demirlerine yaslanıp bu büyüleyici görüntüyü izlemeye başladım.

“Rahatsız etmiyorum, değil mi?”

Hafifçe irkildim. Başımı, yanı başımda olduğunu yeni fark ettiğim bedene çevirdim. Tanıdık mavi bakışlarla karşılaştığımda ilkinden daha şiddetli şekilde titredim. *Bu oydu!* Bay S., derin ve anlamlı bakışlarıyla gözlerime değil de ruhuma bakıyordu sanki. Öylesine yakışıklıydı ki, nefesim kesildi.

Neden bu kadar yakışıklıydı? Bu sağlıklı değildi. Böyle görünmesi, mavi gözleriyle böyle bakması hiç sağlıklı değildi. Siyah takım içinde böylesine etkileyici görünmesi hiç sağlıklı değildi. Kusursuz yüzündeki gizli gülümseme hiç sağlıklı değildi. O gülümsemenin hedefinin benim olmam hiç sağlıklı değildi. *Hem bu*

ay ışığı da nereden çıkmıştı? Neden onun yüzüne vuruyordu ki? Bacaklarım bu eşsiz bakışın ağırlığını taşıyamayarak titredi. Dik durmalıyım. Balkonun demirlerine sol elimi koydum, sağ elimin parmaklarını ise tüm gücüyle kadehin ince sapına sardım. Hemen toparlandım. Paniğe kapılmamalıyım.

Siyah gibi davran!

İç sesim Burak'ın ukala seslendirmesiyle yankılandı. Anlaşılan Burak haklıydı. Bay S. beni tanımamıştı. Normal şartlarda buna alınmalıyım, günlerce her sabah günaydın demiştim ona, beni hatırlamalıydı ama şu an bu umurumda bile değildi. Zor da olsa bakışlarımı o güzel yüzden aldım. Yeniden bahçedeki ışıklara çevirdim ürktüğünü belli etmemeye çalışan bakışlarımı. Kasap vitrinine bakan kedi gibi salyama akıtamazdım. Eğitildiğim dersleri düşündüm ve kısa bir nefes bıraktım geceye. Omuzlarımı dikleştirdim. Yüzümdeki tüm mimikleri öldürdüm. Özellikle de dudaklarımın etrafındaki gülümsememe sebep olacak olanları... Siyah gibi gizemli olmalıyım.

"İzliyorum..." dediğimde onun da başı benim baktığım yöne döndü. Yutkundum. "Sadece izliyorum..." dedim dingin bir sesle.

"Neyi?" dedi boğazından çıkan tok ama meraklı sesi.

Tek kelimesiyle direnci düşen başımı hafifçe eğip karanlıkta görünmeyen sert zemini aradım.

"Geceyi..." dedim güçlü kalmaya çalışarak. *Acaba heyecandan bayılıp, bu mesafeden aşağı düşsem çok canım yanar mıydı?*

Bir süre sessiz kaldı o da. Nabzım normale yakın bir hıza girdiği sırada "Büyüleyici değil mi?" diye sordu sessizce.

İstemsizce yüzümü ona çevirdim. Yakışıklı yüzü yine titre-

memesı sebep oldu. Bu görüntü birkaç dakikada sindirilemezdi. *Ayrıca, ay ışığının yüzünde ne kadar güzel yansıdığını söylemiş miydim? Kahretsin!*

“Hüzünlü...” diyebilirdim sadece, bakışlarımı çıkık elmacık kemikleri üstünde parlayan gözlerinden çekemeden.

Belki de onu izlediğimi bildiğinden, ağır bir hareketle yüzünü çevirdi bana. Dudaklarını aralamadan önce bir süre bekledi. Gözbebeklerime zincirlendi.

“Evet, dikkatli bakınca yalnız ve hüzünlü görünüyor.”

Geceden bahsetmiyordu. Yutkundum. “Herkes gibi...”

Dudağı acımasızca yana kaydı. “Doğru, herkes gibi...”

Siyah gibi düşünmeye çalışan beyin hücrelerim suda eriyen küp şeker gibi dağılıyordu. Renkli yanım ise külâhın kenarından akan dondurmaymışçasına bu enfes adamın yüzünü yalamak istiyordu. Tamam, bu düşünce hangi renk olursam olayım tuhaftı. *Ama Bay S. diyorum, mavi gözleri diyorum ve lanet olasınca ay ışığı diyorum! Bu şartlarda Siyah olmak için yeterince güçlü değildim!*

İrademi yeniden sağlamak için gözlerimi kapatıp nefes aldım. Ama bunu dramatik bir ifade ile yaptım. En azından ben öyle düşündüm. Gözkapaklarımı araladığımda ise ona tek bir an bile bakmadan arkamı döndüm ve salona doğru adımlamaya başladım. Biraz dar eteğimden, biraz da anın şokundan dolayı oldukça yavaş yürüyordum. Elimdeki kadehi artık zarif bir eda ile değil, bir savaş silahı gibi tutmaktaydım. Salona açılan, renkli cam çinilerle süslenmiş kapıya ulaştığımda bana seslendi.

“Bir daha karşılaşacak mıyız?”

Durdum. İçimden zıplayıp çığlık atmak ve “Eveeeeet” diye yeri göğü inletmek geçti. Ama onun yerine yüzümdeki sırıtışı silip ha-

fif bir nefes aldım. Omzumun üstünden sadece başımı çevirip ona döndüm yüzümü. Tek elini siyah kumaş pantolonuna sokmuş, kursuz olduğunu onun da bildiği, beklenti dolu bakışlarıyla beni izliyordu. Hafifçe gülümseyip umursamaz bir şekilde omuz salladım.

“Göreceğiz.”

Tepkisini beklemeden önüme dönüp yürümeye devam ettim. Hiç durmadım. Salonu boylu boyunca geçtim. Elimdeki kadehi salondan çıkarken rasgele bir yere bıraktım. Bordo ceketli görevli salondan çıktığımda kapıyı arkamdan kapattı ve koridorda öylece durdum. Hipnotize olmuş gibi donup kaldım. Kaç dakika öyle hareketsiz durdum bilmiyorum. Sonunda omzuma dokunan sıcaklıkla başımı çevirip, siyah çerçeveli endişeli gözlere karşılaştım.

“İyi misin?” Öylece baktım Burak’ın yüzüne. Endişe seviyesi yükseldi. Kaşlarını çatı. Hızlıca vücuduma göz gezdirdi. Elleriyile iki omzumu birden sarıp gözlerimin içine baktı. “İyi misin Işıl?”

Sesinde endişeden biraz fazlası vardı. Neyim olduğundan korktu bilmiyorum ama ben kahkaha atmaya başladığımda afallayan yüzü artık kaşlarını çatamıyordu. Gülmeye başladım. Öyle şiddetli kahkaha atıyordum ki, nefesim kesildi. Yaşaran gözlerim yanı başımızda bordo ceketli birini seçtiğinde olduğumuz yerin farkına vardım. Düşünmeden eğilip topuklularımı ayağımdan aldım ve beklemeden uzanıp Burak’ın elini tuttum. Afalladı. Parmaklarım hızlıca avucuna sarıldığında sertçe onu çekiştirip çıkış kapısına yöneldim. *Neredeyse iki metre olan bir adamı sürüklemek pek kolay değildi, hele o adam sizin delirdiğinizi düşünüyor ve üzerinizde hızla yürümeye müsait olmayan bir elbise taşıyor-sanız!*

Dışarı çıkıp otelden birkaç metre uzaklaşana kadar yürüme-ye devam ettim. Güvenli mesafeye ulaştığımda ise Burak'ın elini bırakıp çıplak ayaklarımla olduğum yerde tepindim. Gerçek manasıyla tepindim. Su birikintilerini tekmeleyen küçük bir çocuk gibi sağa sola sıçradım. Burak ne yapmaya çalıştığını anlamayan gözlerle sessizce beni izliyordu. Kollarımı iki yana açtım.

“Muhteşemdim Burak! Beni görmeliydin. Gizemliydim, melankoliktim, depresiftim ve en önemlisi güzeldim. Güzeldim Burak. Kusursuzdum! İnanabiliyor musun?”

Ve yeniden zıplamaya başladım. Harry'nin *Quidditch turnuvasında*²⁴ *Altın Snitch*'i²⁵ yakaladığında arkadaşlarının tribünde coşkuyla zıplaması gibi kendimden geçtim.

“Şöyle zıplamayı kes, yoksa memelerin ağzına kaçacak.”

Burak'ın huysuz sesine döndüm. “Somurtma, anlamıyor musun, işe yaradı!”

Durdum. Yüzümü gökyüzüne çevirip başımı geriye attım ve ağzımı sonuna kadar açtım. Dayanamayıp “Ne yapıyorsun?” diye sordu Burak.

Sırıttım. “Görmüyor musun, gökyüzünden pasta dilimi yağıyor.” Kendi etrafımda döndüm. “Hadi sen de aç ağzını da içine mucize dolsun.”

“Biraz daha öyle durursan mucize yerine güvercin pisliği dolacağına eminim.”

Doğrulup önce kakhaha attım sonra ona doğru yürüdüm. Tam karşısına geldiğimde parmak uçlarımda dikilip gözlerine baktım. Ay ışığı her yüzü bakılası yapıyordu sanırım. Huysuz ama sevimli suratına içtenlikle gülümsedim.

²⁴ Büyücüler tarafından oynanan takım sporu.

²⁵ Quidditch oyunundaki toplardan biri.

“Teşekkürler Burak. Sözüünü tuttun.” Düşünmeden uzanıp sarıldım ona. Uzun olduğu için kollarımı ancak beline dolayabildim ve başımı göğsüne yasladım. Sıcacıktı. İç çektim. “Teşekkürler Superman.”

Bir süre konuşmadık. Ben yüzümdeki gülümsememle Burak’ın hızla atan kalbini dinledim. O ise bir süre sonra beni omuzlarımdan çekip kendinden, güvenli sıcaklığından uzaklaştırdı. Sabit durabildiğime emin olunca beni bırakıp arkasını döndü. Telefonunu kulağına koyup yürümeye başladı. Kısa birkaç kelimeden sonra, “Araba birazdan burada olur,” dedi bana bakmadan.

Yere eğilip çantamı ve ayakkabılarımı eline aldığıında onları ne zaman etrafa savurduğumu hatırlamadım bile. Çantamın tokası açılmış, içinden fularım düşmek üzereydi. Burak ince kumaşı eline alıp baktı, sonra bana uzattı.

“Takmak ister misin, yoksa bu haline alıştın mı?”

İstemsizce çenemin altındaki kabarıklığa döndüm. Biraz önce yaşadıklarına ne kadar katkı sağladıklarına emin değildim ama gösteri bitmişti, sahnedeki inseler fena olmazdı. Başımı kaldırıp Burak’a baktığımda cevabımı merak ettiğini hissettim. Uzanıp fuları aldığımda memnuniyet dolu kısa bir bakış attığı da gözümünden kaçmadı. Hızlıca kumaşı boynuma bağlayıp assolistlerimi kapattım ve tuhaf bir şekilde kendimi pijamalarımı giymiş gibi hissettim. Kaldırımında durmuş arabayı beklerken elimdeki topukluları salladım ve yorgun bir iç çektim.

“Keşke yanımda yedek spor ayakkabı getirseydim,” diye sesli düşündüm.

Burak bana doğru bakmıyordu ama gülümsedi. “Yedek kıyafet olarak da *Hogwarts* pijamalarını mı alsaydık?”

Yolun ilerisine bakan yüzüne dönüp ben de gülümsedim.

“Kötü fikir değilmış aslında.”

Başını çevirip gözlerime baktı. “Üstünde o pijamalar varken şu ankinden daha güzel görünürdün.”

Gülümsemem sakın bir çizgi şeklini aldı. Siyah çerçeve arkasındaki bakışları midemdeki garip hissi geri getirdi. Ağzımı bir şey söylemek için araladım ama ne söyleyeceğimi unuttum. Burak kusursuz ütülenmiş kumaş pantolonunun cebine uzanıp, her zaman bileğine taktığı siyah ince lastiklerden birini çıkardı ve bana uzattı. Mekânîk bir hareketle uzanıp aldım.

“Artık kıvrıcıklarım yok ki,” dedim kendi kendime. Sanki bu lastiğin görevi sadece kıvrıcıklarımı dizginlememekmiş gibi.

Omuz sallayıp yeniden yola döndü. “Pijamalarına kavuşana kadar rahat etmeni sağlar.”

Haklı olabilirdi. Düzleşen saçlarım normal uzunluğunu ikiye katladığı için pek de rahat ettiğim söylenemezdi. Ensemdeki saçlar şimdiden eski haline dönmeye başlamıştı bile. Ayakkabılarımı bırakıp saçımı atkuyruğu yaptım ve pijama hissine bir adım daha yaklaştım. Yüzümdeki rahatlamayı gören Burak anında bana meşhur, “Ben demiştim” bakışlarından birini attı. İlk kez kendini beğenmişliği beni kızdırmadı. Bunda üstündeki kıyafet ve lanet ay ışığının etkisi de olabilirdi. Bu gece ukalalık bile ona yakışıyordu. Ama yine de kendimi zorlayıp ona gözlerimi devirdim. Başımı iki yana salladım ve gülüşümü ondan sakladım.

Pavarotti

Araba geldiğinde beklemeden içeri girdik. Hava ılıktı ama ne-dense koltuğa oturduğum an garip bir sarınma hissiyle bedenim ürperdi. Ya da külüstürüme ihanet etme hissiydi beni üşüten. Bu son model arabada sakın bir yolculuk yapmak kendimi tuhaf hissettiriyordu.

“Müzik açabilir miyiz?” diye sordum sessizce. Şoför kibarca başını salladı, direksiyon üstündeki minik tuşlara bastı. Hafif, sakinleştiren bir melodi ile doldu arabanın içi. Gözlerimi kapatıp başımı yasladım koltuğa ama olmadı. Rahatlayamadım. Doğrudum.

“Başka bir şey açabilir misiniz?”

Yine benzer kafa hareketi ile yeniden tuşladı. Bu kez hafif tempolu notalar çalmaya başladı. Bekledim. Ama hayır, bu da değildi. Tam yeniden dudaklarımı aralamıştım ki, “Zorlama Işıl. Hiçbir müzik prensesimin mırıltısının yerini tutamaz,” dedi Burak.

Geriye yaslandım. Yine haklıydı ama bu düşüncesini destekleyemezdim. Yüzümü buruşturdum. “Prensesinin mırıltısı mı?

Birincisi, küüstürüm dünyada prenses olmaktan en uzak araç sayılabilir. İkincisi, sen onun çıkardığı seslere mırıltı mı diyorsun? Geçen ay arabanın içinde birbirimizi duymak için bağırarak zorunda kalmıştık.”

Gülümsedi. “Herkes arada bir hastalanabilir. Geçen ay hastaydın, sen onu bakıma götürdün ve iyileşti. Abartmaya gerek yok bence.”

Burnumdan soludum. “Abartmak kelimesini ödediğim fatura için kullanmalısın. Ödediğim o parayla Portakal’a bir ay yetecek İsveç somonu alırdım.”

Omuz silkti. “Portakal evde yan gelip yatıyor ama prensesim senin koca kıcını sağa sola taşıyor. Düşününce neden bu kadar sık hasta olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum.”

Bedenimle ona döndüm. “Hatırlıyorsan popom hakkında konuşmanı yasaklamıştım. Ayrıca, koca bir popom olduğu gerçeğini hâlâ kabul etmiyorum. En azından sesli olarak.”

Önce keyifle sıırttı, sonra aynı keyifle üstünde oturduğum kalçama doğru kısa bir bakış attı.

“O elbise içinde sadece göğüslerinin mi vaatle bulunduğunu sanıyorsun sen? Arkanda koca Brezilya kıtasını taşıyorsun.”

Ağzım hayretle açıldı ama tek kelime etmeden dişlerimi sıkıp kollarımı göğsümde topladım. Başımı kendi camıma doğru çevirip somurttum. Ve birine her sinirlendiğimde yaptığım gibi, içimden öfkeyle şekil değiştirme büyüsünü tekrarlardım. On dördüncü tekrarımda Burak konuştu.

“Şu an içinden *Fera verto* diyorsun, değil mi?”

İç sesimde sustum. Gülümsememek için yanağımın içini ısırırdım. “Birincisi, o *Fera Verto* değil, *Vera verto*.²⁶ İkincisi, o büyü

²⁶ Evcil hayvanları cam kadehe dönüştürme büyüsü.

sadece hayvanları nesneye dönüştürmek için kullanılır. Her ne kadar şu an senin çirkin bir kadeh olmanı istesem de, o sözlerin sen de işe yaramayacağını biliyorum.”

Ona bakmasam da gülümsediğini biliyordum. “Öyle mi? Peki, sen neyi deniyordun?”

Çocuk gibi omuz sallayıp, “*Vermiculus...*”²⁷ dedim, ardından kısa bir iç çektim. “Küçük bir kurtçuğa dönüşürsen daha az rahatsız edici olacağını düşündüm.”

Kahkaha atarken, “Hoş geldin Kıvrıcık,” dedi birdenbire. Hâlâ somurtmakta olan yüzümü ona çevirdim. Yüzüme keyif ve huzur dolu sırıtmasıyla bakmaya devam etti. “Bu saçla uzun süre geçirince değişeceğini falan düşünmüştüm ama şimdi içim rahat etti.”

O gülmeye devam etti, bense somurtup başımı salladım. “Livya kimsenin yanında *Harry Potter*’dan bahsetmemem gerektiğini öğütlerken doğruyu söylüyormuş,” dedim kendi kendime.

Tam bu sırada Burak’ın telefonu çaldı. Ekrana bakan yüzünde az önceki kahkahasından eser kalmadı. Aceleyle ufak bir öksürükle boğazını temizleyip cevapladı. Sırasıyla, “Evet. Emin misin? Anladım. Tamam, hemen geliyorum,” dedi ve kapattı. Bana bakmadan şoföre, onu neredeyse her sabah aldığım hastanenin adını söyledi. Şoför kodlandığı tek hareket olan baş selamı sonrası hızlanarak yola devam etti. Bir süre bekledim. Burak konuşmayınca korkuyla eline uzandım.

“Dedene bir şey mi olmuş?”

Varlığımı yeni hatırlamış gibi uzaklara dalan gözleriyle elinin üstündeki parmaklarıma baktı. Elini yavaşça çekip, işaretparmağıyla gözlüğünü geriye itirdi. Gergin ama sakın şekilde başını

27 İnsanı kurtçuğa dönüştürme büyüsü.

salladı. “Hayır. Yani evet, sanırım.”

İçimi rahatlatmak için gülümsemeye çalıştı, belki de amacı kendi kendini rahatlatmaktı. Yolculuğun kalan kısmını sessizlikle tamamladık. Hislerini belli etme konusunda ketum olduğunu biliyordum. Ama saklamaya çalışsa da gergin olduğunu anlayabilecek kadar da tanıyordum onu. Kaçamak bakışlarla yeniden çalmasından korktuğu telefon ekranına bakıyordu ve dişleriyle, kalın dudagının üstünde koparılmamış deri bırakmamıştı. Yarın sıcak bir şey içerken canı yanacaktı. Onu rahatlatmak istedim ama yeniden eline dokunmaya cesaret edemedim. Zaten birkaç dakika içinde hastaneye gelmiştik bile.

Araba durduğu an Burak kapısını araladı, ben de aceleyle hamle yapınca aniden durup bana döndü.

“Sen de mi geleceksin?” dedi duygusuz sayılabilecek düz bir sesle.

Şaşırdım. Kekelercesine, “Gelmeyeyim mi?” diye sorduğumda dudaklarım hafifçe titredi.

Beni tek cümle ile yabancılaştırması kalbimin üşümesine sebep oldu. Hâlâ onun kişisel alanına girmeme izin yoktu. Görünmez çizgimiz bu hastaneydi ve ben hâlâ bu kapıdan içeri giremiyordum anlaşılan. Durup gözlerime baktığında aklımdan geçenleri okuduğunu düşündüm. Bu, bana bakmadan bile içimden söylediğim büyülü sözleri duyabilen biri için zor olmasa gerekti. Dudakları gülümsemeye yakın bir hal aldı.

“Gel...” dedi kibarca, o tek kelimede daha fazlası olduğunu hissettirircesine.

Sesi üşüyen kalbimi yeniden ısıttı, gurur yapmadan anında gülümsedim. Küskünlük konusunda hiçbir zaman iyi olmamışımdır. Binlerce anıyla bağlandığı insanı, tek kelimesiyle hayatından çı-

karanlardan olamadım hiçbir zaman. Gurur, sahip olduğum temel özelliklerden değildi anlaşılan.

O arabadan inip benim kapımı açmaya gelene kadar ben ayakkabılarımı yeniden çıplak ayağıma geçirmeye çalıştım. Çalıştım, çünkü ayaklarım nasıl becerdiyse yarım saatlik yolculuk sırasında bile davul gibi şişmeyi ve neredeyse bir numara büyümeyi başarmışlardı. Sanki elimdeki külkedisinin düşürdüğü cam ayakkabıydı, ben de onu zorla ayağına sokmaya çalışan tombul üvey kardeştim. Elimdeki ayakkabı benimle dalga geçiyordu. *“Az önce o davette kusursuz görünmüş olabilirsin ama sen busun makarna kafa, kendini kandırma!”* Ben varolmayan kahkahayı susturmak için hırsla ayağıma bastırırken kapım açıldı.

Burak kafamı koltuğun dibine sokmuş halde cebelleştığimi görünce yüzünü buruşturdu. Muhtemelen yüzüm kızarmış ve saçlarım elektriklenmeye başlamıştı. O soru sormadan oflayarak doğrulup söylenmeye başladım.

“Sana spor ayakkabılarımı da getirmemiz gerektiğini söylemiştim.”

Eğlenircesine kıkırdadı. Gözlüğünü düzelterip dizlerinin üzerine çöktüğünde hâlâ gülümsüyordu. Parmakları ayak bileğime dokundu. Nefesimi tuttum. Parmak uçları masaj yaparcasına bileğimden ayak tabanıma doğru süzüldü. Arabanın tavan ışığının yardımıyla inatçı siyah ayakkabımı eline aldı. Önce ayak parmaklarımı hafifçe içine yerleştirdi, yine aynı sakinlikle topuğumu sorunsuz şekilde ayakkabının içine oturttu. Benzer hareketleri diğer ayağıma yaparken ben bu kez dikkatimi Burak’a verdim. Ay ışığının yerini araba lambası almışken bile sevimli görünüyordu ya da üstündeki beyaz gömlek sandığımdan daha fazla yakışmıştı yüzüne. Artık parlamayan ama hâlâ kusursuz düzenle sağa yatırdığı

mat siyah saçları da sebep olabilirdi bu bakılası haline. *Üstelik ne uzun kirpikleri vardı...* Çerçeve arkasında kaldığı için sanırım, daha önce dikkatimi çekmemişti. Tam bunları düşünürken o başını kaldırıp gözlerime baktı ve yaraladığı dudaklarını oynattı.

"Fazla zorluyorsun Işıl. Bazen tek yapman gereken sakince oluruna bırakmaktır."

Üç uzun saniye daha baktı gözlerime, ardından yavaşça ayağa kalktı. Uzun vücudu ve ütüsü hafif bozulmuş siyah pantolonuyla biraz kenara çekilip bana elini uzattı. Avucuna bıraktığım parmaklarımı çekip, az önceki inatçılığından eser kalmayan ayak-kabılarının üzerinde durduğumda birbirimize gülümseyip hastaneye doğru yürümeye başladık.

Hastane kapısından girdiğimiz an Burak ciddileşti. Çatık kaşları gözlüklerinin altından bile belli oluyordu. Kimseye soru sormadan, ezbere bildiği yolları tereddütsüz geçti. Asansöre bindiğinde ben de yavru ördek gibi onu takip ediyordum. Burada fazlasıyla zaman geçirdiği vücut dilinden bile belli oluyordu. Onun yüzüne bakan üniformalı, önlüklü herkes ya hafifçe başını sallıyor ya da sıradan iş arkadaşını görmüşçesine yoluna devam ediyordu.

Asansör tek haneli bir sayıda durdu. İndiğimizde sessizlik tarafından karşılandık. Sessizliği, yürürken topuklu ayakkabımdan çıkan ses bölüyordu. Ve ben her adımında yeniden onları ayağımdan çıkarıp atma hissi yaşıyordum. Daha az ses çıkarmak için parmak uçlarıma basmaya çalıştım. Uzun koridor üzerinde sıralanmış odalar vardı ama hepsinin kapısı açıktı. Önünden geçerken istemsizce hepsine kafamı çeviriyordum ama bütün odalar karanlık ve boştu. 007 numaralı odaya geldiğimizde durduk. Kapısı kapalı tek oda buydu.

Burak elini kapının tokmağına götürdüğünde birkaç saniye-liğine gözlerini kapattı. Sonra kısa bir nefes bırakıp kapıyı çal-madan içeri girdi. Arkasından gitme konusunda kısa bir tereddüt yaşasam da itaatkâr içgüdüm beni içeri doğru yönlendirdi.

Sadece üç adım attım ve donup kaldım. Ben klasik bir hasta odası beklerken resmen birinin kişisel yatak odasına girmiştik. *Ama ne oda!* Devasa odanın içinde hastaya ait olan serum bağlı çift kişilik yatakta, saten nevresimler seriliydi. Yatağın iki yanın-da ahşap komodinler, üstlerinde ise antika zarif abajurlar vardı. Pencerelerde dandik güneşlikler yerine, kaliteli kumaştan kesil-diği belli olan uzun tül ve perdeler asılıydı. Ama asıl şaşırdığım ne bu saydıklarımı; ne yerdeki bordo desenli dokuma halıydı, ne de yatağın birkaç adım ötesindeki gösterişli Fransız koltuklardı.

Odanın içinde, üstlerine takım elbise giydirilmiş tam dört tane cansız manken duruyordu!

Ben gördüğüm manzaradan emin olmak için gözkapaklarımı birbirine vurup başımı salladığımda bu kez, odanın diğer köşe-sinde duran geniş çizim masası ve duvarlara yapıştırılmış onlar-ca çizim dikkatimi çekti. Burak konuşmaya başladığında ağzımı kelimenin tam anlamıyla kapatmaya zorlayıp başımı ona doğru çevirdim.

“Son durum ne?”

Odanın içinde olduğunu yeni fark ettiğim iki kişi, ayağa kalk-mış vaziyette Burak’a bakıyordu. Birinin üstündeki beyaz önlü-ğünden dolayı hemşire ya da sağlık çalışanı olduğunu düşündüm. Diğeri ise üzerindeki takım elbiseyi emanet gibi taşıyan, elmacık kemikleri kızarmış, oldukça genç bir delikanlıydı. Burak’ın soru-

sunun muhatabı önlüklü kız olacak ki, konuşmadan önce kendine çekidüzen verdi.

“Bu kez sadece dört dakika sürdü. Kontrollerini yaptıktan sonra Kerim Bey ona soruyu yöneltti. Başta tepki vermedi ama sonra başını olumsuz anlamda salladı. Yaklaşık dört dakika elli saniye sonra ise eski değerlere geri döndü.”

Burak yorulmuş gibi başını eğdi. O an, buna benzer başka bir anı, birkaç kez daha yaşadığını düşündüm. Kız ve genç çocuk arasında kısa bir bakışma geçti. Sebebini anlamasam da, Burak’tan çekiniyor gibiydiler. Bu kez takım elbiseli genç boğazını temizledi.

“Burak Bey, süre gittikçe kısalıyor ve gördüğünüz gibi, artık bu... Bu anlar da çok nadir yaşanmaya başladı. Bunu söylemek benim de hoşuma gitmiyor ama acaba artık vaz mı geçseniz?”

Burak hızla başını kaldırıp çocuğa baktı ve delikanlının yanakları bir ton daha kırmızıya döndü. Aralarındaki gergin elektriğe rağmen Burak ona gülümsedi.

“Bunu söylemeni senden halam mı istedi?”

Çocuk panikle başını iki yana salladı. “Kesinlikle hayır. Ben sadece kurul tarihi daha fazla yaklaşımadan gerekli evrakları hazırlamak için izninizi almak istemiştim.” Elini karşısındaki kıza uzatıp, “Sibel Hanım, beyfendinin durumunun bu noktadan sonra bir gelişme göstermeyeceği, aksine bu anların yeniden yaşanmasının küçük bir şans olduğu konusunda oldukça emin. Bu yüzden belki de vaz geçmeniz sizin için daha iyi olacaktır diye düşünüyorum.”

Burak hâlâ gülümsüyordu ama bu pek de sıcak bir gülümseme değildi. Sıkıldığını belli eden derin bir soluk bıraktı odaya. Gözlüğünü düzeltti ve birkaç adım atıp karşısındaki genç adamın

yanına gitti. Elini yavaşça, arkadaşvari bir hareketle çocuğun omzuna koydu.

“Bence sen Sibel Hanım’la sohbet etmek için artık başka bahaneler bulmalısın.” Bir karış uzağındaki kıza gözücuyla baktığında, kız rahatsız etmişçesine üstündeki önlüğü çekiştirdi. “Ya da doğrudan onu yemeğe davet et ve tüm bunları yemekte konuşun.” Artık kızın yanakları da pembeleşiyordu. “Sizin göreviniz burada nöbet tutmak, geri kalan sıkıcı kararları bana bırakın, olur mu?”

Elini çocuğun omzundan çekip yanından geçti. Yatağa yaklaşıp, nevresimde kendine yer açtı. Kalçasını dikkatlice yatağın kenarına koyup oturduğunda bu kez onlara bakmadan konuştu. “Ve halama söyleyin, boş yere günleri saymasın. Dedem son nefesini vermeden o kurul yapılmayacak.”

Sesi net ve kararlıydı. Bu ses tonunu kullandığına daha önce şahit olmamıştım. Önlüklü kız, genç çocukla yeniden bakıştı ve neredeyse aynı anda, sessizce odanın çıkış kapısına yürüdüler. Benim yanımdan geçerken varlığımdan şüphe duydum. Ne selam verdiler, ne de yüzüme baktılar. Kırmızı yanaklarını da alıp dışarı çıktılar.

Ne yapacağımı bilmeden öylece dikildim kapının önünde. Burak da benim varlığımı unutmuş gibiydi, bu yüzden nefesimi bile sessizce alıp veriyordum.

“Uyanmışsın Didi,” dedi Burak nazikçe, daha önce ondan duymadığım ses çeşitlerine bir yenisini daha ekleyerek. Sanki tanıdığım ukala, huysuz, umursamaz adam değildi bu konuşan, o yatakta oturan pembe pamuk şeker yiyerek ona dublaj yapan dünyanın en mutlu insanıydı.

“Neden gelmemi beklemedin? Seninle konuşacaklarım henüz bitmemişti. Beni nasıl boktan bir durum içine soktuğunu ve uyan-

mayarak durumu daha da boktan hale getirdiğini sen de biliyorsun.”

Başını hafifçe eğip gözlüklerini çıkardı. Parmakuklarıyla gözlerini ovuşturduğunda savaş kaybetmiş bir komutan kadar yorgun görünüyordu. Göğsüm soğukta kalmışçasına acıdı. Uzanıp ona dokunmak istedim. Başını kaldırırken gözlüklerini eski yerine taktı. Bu kez seslice gülümsedi.

“Uyanmış olsaydın küfür ettiğim için sıkı bir tokat yiyip, çocuklarımın çocuklarına yetecek kadar nasihat dinlerdim değil mi?” Parmaklarını ipek kumaş üzerinde okşar gibi oynattı. Sessizce, “Uyan artık Didi,” dediğinde sesinde çaresizlik vardı.

Sevdiği kişileri savunmasız görmek nasıl afallatırsa insanı, öyle afallamıştım. Burak güçlüydü, iyi veya kötü hiçbir olaydan etkilenmezdi. Netti. Kafasının dikine giderdi. Bildiğini okurken çarptığı insanları umursamazdı. Düne kadar onun için bu cümleleri kolayca kurabilirdim ama şu andan sonra değil. Şu an onun hiç tanımadığım, bilmediğim taraflarını görmek... Yabancılaşmak yerine onu yakınlaştırmıştı. Hem de kapı girişinden, sadece üç adım içeriden izlememe izin vermiş olmasına rağmen...

Mahremiyete ihtiyacı olduğunu hissettim. Bu odada olan her eşya, yaşanan her olay hakkında tonlarca soru sormak istiyordum ama yeni kazandığım giriş iznimi sınır ihlali ile kaybetmek istemiyordum. Yavaşça ayağımı kaldırarak arkama dönüp odadan çıkmayı planladım. Ama topuğum yere değdiği an tokmak gibi bir ses çıkardı. Kendi çıkardığım sestten ürküp sıçrayınca diğer ayağımın üstünde iki kez sektim. Böylece boş koridorda flamenko yapan ayakkabılarımın sesi yankılanmış oldu. Korkuyla alt dudağımı ısırıp Burak’a çevirdim başımı. Varlığını hatırlaması kaçınılmazdı ama o bana bakmadan keyifli bir sesle konuşmaya başladı.

“Ve işte bu da Işıl,” dedi gülümseyen sesiyle. Oturduğu yerde yarım dönüp bana baktı. “Dedemle tanışmak istediğini söylememiş miydin, nereye gidiyorsun?”

Çekinerek de olsa gülümsedim. Tanışacağım kişinin beni görmeyeceğini bilsem de adımlamadan önce yakamdaki fuları düzelttim. Burak yeniden önüne döndü, ben de aceleyle onlara doğru yürüdüm. Burak’ın hemen yanında durup yatağın içinde, gösterişli örtünün altında neredeyse kaybolmuş zayıf bedene baktım. Dedesinde Burak’a benzettiğim iki şey oldu; uzunluğu bu haldeyken bile belli olan boyu ve artık beyazlamış gür saçları. Bunlar dışında tanıdık gelen bir yeri yoktu. Sadece hasta biri gibiydi. Çok hasta biri...

Başımı yana eğip bakmaya devam ettim. Yaklaşık atmış saniye boyunca bakmaya devam edince kendimi tuhaf hissetmeye başladım. Konuşmalı mı, selam mı vermeliydim? Uzanıp elini mi okşamalıyım ya da filmlerdeki gibi kulağına “Sakın parlak ışığa doğru yürüme ihtiyar,” falan mı demeliydim?

Kararsız bakışlarımla Burak’a döndüğümde yüzüme bakıp sırtıyordu.

“Tahmin ettiğin gibi bir tanışma olmadı değil mi?” Eğleniyordu. Her durumda yaptığı gibi.

Gözlerimi devirip başımı başka tarafa çevirdim ve elimde olmadan yeniden odanın gizemine kapıldım. *Bunca eşya neden buradaydı ki?* Tarayıcı teleskop gibi başımı sağa sola sallayınca Burak ayağa kalktı.

“Tamam, sana iki tane soru sorma hakkı veriyorum. Şu an bu odada merak ettiğin iki şey hakkında her şeyi anlatacağım.”

Sabırsızca dudaklarımı ısırdım. Bunu beklemiyordum. Gözlerimi açarak keyifle sordum.

“Sadece iki şey mi?”

Güllümseyerek başıyla onayladı. Kısa bir hayal kırıklığı sonrası yeniden gözlerimle odayı gezdim. O ise çizim masasının başına geçmişti bile. *Sahi, neden o masa oradaydı, ya da neden çizim masasının olduğu duvar çizimlerle doluydu?* Soru hakkımı onunla harcamak istemedim. Neden odayı böylesine kişisel eşyalarla doldurduğunu sorabilirdim. Ya da neden tamamen boş odalarla dolu bir koridorda kaldığımı. Ya da az önce odadan çıkan insanların kim olduğunu sorabilirdim. Belki de dedesine neden Didi diye seslendiğini sorardım. Sağ topuğumun üstünde yarım daire şeklinde dönülce, arkamda kalan en merak uyandıran şeylerle göz göze geldim. *Cansız mankenler!*

Merakla Burak’a döndüm. “Bu mankenler neden burada ve neden takım elbise giyiyorlar?”

Burak, “Güzel seçim,” diyerek çizim masasının sandalyesinde kayıp bana doğru döndü. Önce birkaç saniye bahsi geçen mankenlere baktı. Sonra gözlüğünü sabitleştirip derin bir nefes aldı.

“Didi’nin... Yani dedemin, babasının kumaş fabrikası varmış. Fabrika dediysem, o zamanlar makineler yok tabi. İpeklerin elle dokunduğu zamanlar. Ama onun babası o zamanlarda bile en iyi-siymiş. Bir sürü işçisi varmış. Değil bir köyün tüm şehrin kaderini değiştiriyormuş. İşini var olan tek oğluna, yani dedeme tüm incelikleriyle öğretmiş tabii. Ama dedemin hayali başkaymış. O yaptığı kumaşları şekle sokmak, onlara hayat vermek istiyormuş. İngiltere’den gelen bir alicının, yanında getirdiği dikiş makinesi yolda hurdaya dönmüş. Dedem de o hurdayı alıp tamir etmiş ve kaderi tam da o an değişmiş. Delikanlı çağıma yeni girdiğinde en usta terziden daha hızlı iğne iplik kullanır olmuş. Önce tüm belde, sonra tüm şehirdeki erkeklerin takım elbiselerini o dikmeye baş-

lamış. Ama ona bu kadarı yetmemiş. Babasının karşı çıkmasına rağmen önce Ankara'ya, oradan da İstanbul'a gidip kendi markasını yaratmış. Ve başarılı olmuş. Tahmin bile edemeyeceği kadar." Parmağını kaldırıp mankenlerden birini işaret ettiğinde ben çoktan izin almaksızın hasta yatağının kenarına ilişmiştim bile. Parmağıyla gösterdiği yere bakıp yeniden onun yüzüne döndüm.

"Şu en baştaki, Zeki Müren için diktiği takım elbise."

Şaşkınlıkla ağzımı açtım. Yeniden elbiseye döndüm. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Keyifle başını salladı. "Hayır ve çeneni açmak için listenin tamamlanmasını beklemeni öneririm." Elimi çeneme götürüp kapattım. Ve sabırsızca kıkırdandım. O ise eğlenerek gülümsemeye devam etti. "Zeki Müren, Maksim Gazinosu'ndaki yedinci gecesinde bu takım elbiseyi giymiş."

"Birebir bunu mu?" Ağzımı kapatmakta zorlandım yeniden.

Göz kırptı. "Sayılır. Dedeme gelenler bilmezmiş ama dedem her seferinde iki takım elbise birden dikermiş müşterilerine. Prova sırasında çift takım denediklerini fark etmezlermiş bile. Biri ni hep kendine saklarmış. Böylece her zaman hazırlıklı olurmuş. Yani, Zeki Müren bu takım la sahneye çıkmasa da, o zarif kolları bu ceketin içinden geçmiş."

Hemen başımı kaldırıp ortadaki devasa siyah ceketle kaplanan mankene çevirdim. "Peki o kimin?"

Yerimde sabırsızca debelendiğimi görünce kıkırdadı. "O, dünya üzerindeki gelmiş geçmiş en iyi tenora ait."

Aklıma tek bir isim geldi. Çılgılık atmak üzereydim. "Pavarotti mi?"

Gururla başını salladı. "Bedeni hâlâ sır gibi saklanan o takımın sahibi, Luciano Pavarotti."

İsmiini söylediği kısmı İtalyan aksanı ile söylemişti ve dudakları o an öylesine sevimli görünmüştü ki istemsizce kıkırdadım. O ise aynı gururla devam etti.

“Pavarotti 1992’de Türkiye konseri için İstanbul’a geldiğinde, Mercedes’ini bile Almanya üzerinden getirtmiş. Yani alışkanlıklarından kolay kolay vazgeçen biri değilmiş. Ama nasıl olmuşsa konser öncesi takımlarından ikisi kaybolmuş ve acilen yenisinin dikilmesi gerekiyormuş. Çünkü sevgili tenorümüz o kadar tom-bişmiş ki, ilk perdede delicesine terlediği için, konser arasında takımını değiştiriyormuş. Ve bu durumda imdadına dedem yetişmiş. Ona saatler içinde yeni bir takım hazırlamış. Herkes büyülenmiş. Ama dedemin söylediğine göre, bu onun en iyi işlerinde biri bile değilmiş. Hatta Luciano,” dedi ve durdu. Bana bakıp olabildiğine bilmiş bir tavırla sırtıttı. “Evet, ona Luciano diyorum,” diye vurguladı. Ben ise devam etmesi için gözlerimi devirdim. Ukala bakışlarıyla devam etti. “Hatta Luciano ceketini giyip, ikinci perdede sahneye giderken, dedem hiç de mutlu değilmiş. Ama Pavarotti tüm o kameralardan, patlayan flaşlardan, ‘Do you like İstanbul, do you like şiş kebab?’ sorularından kurtulunca dedemi aramış ve o ceketin bugüne kadar giydiği en rahat ceket olduğunu söylemiş. Söylediği doğruymuş çünkü dedem ceketin bel kısmına gizli bir lastik koymuş. Böylece Pavarotti tüm o ulaşılmaz notalara çıkar-ken onu kısıtlayan kumaş gerginliği ortadan kalkmış.”

Yeniden başımı çevirip, dev cekete baktım. “Bu kulağa uydu-ramayacağın kadar gerçek geliyor. Ama diğer yandan... Pavarotti’nin ceketiyile aynı odada olduğuma inanamıyorum.”

Omuz silktilti. “Bu o kadar inanılmayacak bir şey değil ki, Pavarotti müziğe Ankara Devlet Konservatuar’ında başlamış.”

Hızla yüzüne döndüm. “Ciddi olamazsın.”

Keyifle başını salladı. “Ciddiyim, hatta aynı Pavarotti, Ankara Operası’ndan sesi yetersiz bulunduğu için kovulmuş.”

Nutkum tutuldu. “Yani gerçekten bu Pavarotti’nin takımı öyle mi?”

Bıkmış şekilde salladı başını. “Bu karşında duran, 1997’deki ünlü Rusya konseri için dedemi İtalya’ya çağırıp diktirdiği ve Moskova’da tarih yazarken giydiği takımın prova ikizi.”

“İnanılmaz,” diyebildim, başka ne söyleceğimi bilemeden. Başımı bu kez saygısızca dibine iliştirdim adamın yüzüne çevirdim. Ve ona duyduğum saygı ayağa kalkmama sebep oldu. Yüzümü ruhsuz bedenlere çevirip, parmağımla yakasında açık pembe mendil olduğunu fark ettiğim, koyu mor ve siyahın karıştığı renge sahip olan ceketini gösterdim. “Bu zevkli takım kime ait?” Sürpriz yumurtasını açan bir çocuk kadar sabırsız ve meraklıydım.

Burak çok kısa bir an sağ gözünü kısıp düşündü. Sonra olabildiğine sakın bir sesle, parça parça konuştu.

“20 Haziran 1993, İstanbul stadyum konserleri, Elton John.”

Alt çenem sonuna kadar açılıp göğsüme indi. Tek bir göz kırpmadan, eşsiz bir ruha sahip olan mankene yürüdüm. Tam önünde durup, güçsüz hasta odası ışığının izin verdiği kadar takımı inceledim. Yutkunup kendimi toparladım. Başımı eğdim, parmak uçlarımla elbiseme dokunup, dizlerimi kırdım ve nazikçe reverans yaptım.

“Ne yapıyorsun sen?”

Hâlâ reverans pozisyonundaydım ve ayağımdaki topuklu yüzünden dengemi zor sağlıyordum. Yeniden dikleştiğimde başımla zarif bir selam verdim hayali Elton John’a. Sonra yeniden Burak’a döndüm.

“O bir şövalye, biliyorsun değil mi?”²⁸ Bilmiş yüzümle ona kurduğum cümleme gözlerini devirdi. “Şövalyeler kraliyete bağlıdır. Bu onu soylu biri yapar. Ve soylu kişiler de böyle selamlanır Burak Bey. Yani şu an senin de o kıymetli poponu buraya getirip, bu efsane adamı selamlaman gerekiyor.”

Başını hafifçe yana eğip gözlerimin içine baktı, ardından sıcacık gülümseyerek başını iki yana salladı. Tabii ki yerinden kılmıdamadı. Yeniden yatağa yaklaşp, içinde yatan adama baktım. Hâlâ gür olan beyaz saçlarına, solgun yüzüne rağmen onun şansını ve yeteneğini kışkandım. Şüphesiz ki, çok mutlu bir hayat geçirmişti. En azından ailesi onunla gurur duymuş olmalıydı. En azından sevilmişti. Hareketsiz yattığı halde her gün başında bekleyen biri olması da bunun ispatıydı. Seviliyordu.

Dikkatimi yeniden toplamak için birkaç dakika geçmesi gerekti. Sonra sıradaki lacivert takımı gösterdim. “Peki bu kimin? Amerikan başkanının falan mı?”

Sakin bir kahkaha attı. “Öyle olsaydı çok havalı olurdu gerçekten. Ama değil.” Devam etmeden önce bekledi ve yorgun bir soluk bıraktı. “O babası için diktiği takım elbise.” Yaşlı adama bakıp devam etti. “Yıllar önce babasının kurallarını, rızasını, belki de kalbini çiğneyip çıktığı evine, bu kez ailesini düğününe davet etmek için geri dönmüş. Ama babası onu affetmeye hazır değilmiş. Onun gözünde bütün o giydirilmiş mankenler, tüm o insanlar hiçbir şeymiş. Oğluna çok nadir olan bir ipekböceğinin yumurtalarını verip, davetini geri çevirmiş. Dedem bu takım elbise o yumurtaların ipeğini kullanmış.”

“Babası giymiş mi peki?”

Burak yüzümle bakıp başını iki yana salladı. “Bir daha bir-

²⁸ Elton John kraliyet tarafından şövalye ilan edildi ve ona Sör unvanı verildi.

birlerini görmemişler ki. Dedem, babasını gömdükleri gün son düğmesini diktiğini söyledi bana. Kusursuz olması için öyle çok uğraşmış ki, onun sevgisine de, cenazesine de geç kalmış.”

Boğazım acıdı. Az önce imrendiğim adama şimdi canım acıyarak baktım. Arkamı dönüp akmak için beni zorlayan gözyaşlarımı ondan ve Burak’tan saklamak için mankenlere doğru yürüdüm. Hepsine tek tek baktım. Hepsi kusursuzdu. Ama yine de babasını mutlu etmeye yetmemişlerdi. *Bu nasıl olurdu?*

Telefonum çaldığında bakışlarımı ekrana çevirdim. Livya arıyordu ve beni merak etmişti. Haksız da sayılmazdı. Saat bir hayli geç olmuştu. Konuşmam bittiğinde Burak bana seçenek sunmadan odanın dışına çıktı, onu takip etmekten başka çarem yoktu. Arabamız hastane dışında bizi bekliyordu. Ben ayağımı vuran ayakkabım, dar siyah elbisem ve artık varlığından sıkıldığım açığındaki göğüslerimle yeniden arabaya bindim. Sessizce yol alırken Bay S.’in kitapları anlattığı gecelerde hissettiğim şeye yakın bir duygu vardı içimde. Birkaç farklı hikâye dinlemiştim. Birkaç farklı şahane hikâye... Ama beni en çok, sayısız övgüye sahip, tarihe imza atan adamın, babasının sevgisinden yoksun ölüyor olması etkilemişti. O bile, o kusursuz yeteneği ile yeterli gelememişken, ben nasıl gelecektim ki...

Başımı yasladığım araba koltuğunda yana çevirip Burak’a baktım. Sessizdi. Bu gece sessizlik bile ona yakışıyordu. Düşündüğüm şey kaşlarımı çatmama sebep oldu. Hepsi şu şekil verdiği Allah’ın belası saçı yüzünden olmalıydı. Başımı salladım.

“Burak?” Yüzünü bana çevirdi. Gözlüğünü işaretparmağıyla ittirip gözlerime baktı. “Bir soru hakkım daha vardı.”

Dudağı hafifçe yana kaydı. “Bu gece yeterince hikâye dinlemedin mi?” Çocuk gibi omuz salladığımda dudağının diğer kenar-

rı da ona eşlik etti. "Pekâlâ, sor bakalım."

Yorgun başımı yasladığım yerden kaldırmadan gözlerine baktım. "Neden bu gece o odaya girmeme izin verdin?"

Bir süre sadece bana baktı. Gözlerimde aradığı neydi bilmiyorum ama doğru cevabı kendi içinde de aradığını hissettim.

"Çünkü içeri girmeni istedim."

Gülümsedim. "İçeride olmak hoşuma gitti."

Gülümsedi. "Benim de..."

Araba evimin önünde durduğunda inmek için bir hayli güç kullanmam gerekti. Gerçekten yorulmuştum. Burak apartman kapısına kadar gelmedi. Sadece sırtını o havalı arabanın kapısına yaslayıp yürümemi izledi. Ve itiraf etmek istemesem de, bu yürürken daha da heyecanlanmama sebep oluyordu. Güvenli bir şekilde kapıya ulaştığımı gördüğünde ise tebrik edercesine gülümsedi. Arkamı dönüp kapıyı açmadan önce ona baktım. En içten duygularımla ona seslenirken, sesimin sessiz gecede yankılanmasını umursamadım.

"Teşekkürler Superman. Sana ve... Bay S.'e yaklaşmama yardım ettiğin için..."

Yüzündeki gülümseme azaldı ama yine de başını kibar bir şekilde salladı. Beklemeden doğrulup yaslandığı arabanın içine girdi. Ve ben az önce keyifle yankılanan sesimi, şimdi rahatsız bir his eşliğinde yutkundum.

KIVIRCIK SAÇLILAR için KURALLAR

kuruyken tarama

asla kısa kestirme

Nemli Havada Çıkma

kahkül bırakma

Nemlendirici bütçesi ayır

Sabunları aynaya bakma

Eriyen Dondurma

Gece eve girdiğim an kendimi yatağa atıp uyumuştum. Hem de ne uyumak! Uykumda kendi horlamamı duyduğuma yemin edebilirim. Beni sarsarak uyandıran Livya'nın dediğine göre yetmiş yaşındaki üst komşumuz bile horlama sesimi duymuştu. Gerçi onun çıkardığı sesleri düşünecek olursam, benimki baya masum kalıyordu. Yüzümü başımın altındaki yastığa gömüp mırıldandım.

“Ne yapayım, kısıversin işitme cihazının sesini! Biz onun aksiyon seslerini duymamak için müziğin sesini sonuna kadar açıyoruz.” Huysuzca yerimde kıpırdandım. “Ayrıca bu çok insani bir durum. İnsanlar yorgunken horlarlar.”

Yatağımın ucunda oturan Livya bacak bacak üstüne attı.

“Onunki de insani bir durum. İnsanlar yaşlansa da se...” Elimi şiddetle havaya kaldırıp onu susturdum. Tek kelimeyle gözümün önüne unutmak istediğim görüntüler sıralandı. Ürperdim. “İnsanlar yaşlansalar da sesli aksiyon filmi çekebilirler diyecektim.”

O anlamlı şekilde sırtıttı, ben gözlerimi devirerek yatağımda

doğrulduğ. Yatmadan önce silmeyi unuttuğuğ göz makyajımı umursamadan gözlerimi ovuşturduğ. Dün gece yatağıma öylesine yorgun ve mutluluk sarhoşu olarak yatmıştığ ki, ne saçlarımı yıkamış, ne de makyajımı silmiştığ. Şu an yer yer kıvrıcıklarına geri dönmüş buklelerim, gözaltlarıma hafifçe aktığına emin olduğuğ maskaramla, küçük kominimin üstündeki Potter gözlüklü saatime baktım. Saat henüz sekiz oluyordu. Bugün çalışmıyordum ve Livya da bunu biliyordu. Güzel uykumu böldüğü için mızımız çocuklar gibi inlemeye başlıyordum ki, elinde tuttuğu bilgisayarımı görünce soru sorarcasına pürüzsüz parlak yüzüne döndüm merakla.

“Görmen gereken bir mail var,” diye açıkladı. Gri laptopumu havada salladı ama bana uzatmadan geri çekti. “Ama onu okumadan önce bana gecenin nasıl geçtiğini kısaca anlatmalısın.”

Hâlâ açılmamış uykumla yüzümü buruşturduğ ama o acele etmemi emreden bir el hareketi yaptı. Saç diplerimi kaşıdığ. Kafamdaki azalmış yoğunluğu garipsedim. Yine de dün geceyi, Bay S.’in otelin balkonundaki görüntüsünü ve gülüşünü hatırladığım an çekinmeden gülümsedim.

“Güzeldi. Onunla konuştum. Hem de gerçekten, bildiğimiz, anlaşılır kelimeler ile konuştum. İnanılmazdı.”

Başını sıradaki cümlemi daha iyi duymak için öne eğdi. “Veee?”

Omuz salladığ. “Ve’si yok. Beni iyi eğittiniz. Ben de onda izimi bıraktım. Sıradaki hareketime kadar o iz onda kalacaktır. En azından öyle umut ediyorum.”

Ben gururla gülümsedim ama o donuk ifadesiyle yüzüme baktı. “Büyü bozulmadı yani, hâlâ pes etmiyorsun?”

Kaşlarımı çattım. Burak ile planlarını benim tek gecede oyun dışı kalacağım üzerine kurduklarını biliyordum ama yine de benim için biraz heyecanlanabilirdi.

“Büyünün bozulacağına, onun dikkatini çekemeyeceğime fazlasıyla emin olduğunu, bu işe pes edeceğimi düşünerek girdiğini biliyorum Livya ama üzgünüm!”

Gereksiz çıkışım onun inanamıyormuşçasına başını sallamasına sebep oldu. Bir şey söylemek ister gibi dudaklarını araladı ama vazgeçti. Göğsüne yasladığı laptopumu kucağıma kaba bir şekilde fırlatıp ayağa kalktı.

“Umarım cehennemde de dün geceki kadar çok eğlenirsin Işıl,” dedi hiddetle odamdan dışarı çıkarken.

Beynim üstüne buzlu su dökülmüşçesine kendine geldi. Livya'nın arkasından bakmadım bile. Donmuş beynim vücudumdaki hücrelerime sinyal gönderdiğinde ben çoktan mailime girmiştım. Şeytan sonunda teknolojiye boyun eğmiş ve gönderdiği mailde beni fiziki olarak odasında görmek istediği saati yazmıştı. Daha da kötüsü, bu kısa bilgi mesajındaki saat, benim dakikalar önce horladığım zaman dilimine tekabül ediyordu. Kelimenin tam anlamıyla giysi dolabımdan elime gelen ilk şeyi üzerime geçirdim ve hızla arabama koştururken ıslak mendil ile gözaltlarımı sildim. Ateş beni çağırıyordu ve ben şimdiden yandığımı hissedebiliyordum.

Nasıl geldiğimi hatırlamadığım yolculuk ya da ısınlanma sonrası, nefes nefese Şevket Hoca'nın kapısının önündeydim. Kapısına dokunmadan önce başımı eğip üstümdeki kırıışık turuncu kumaşa baktım ve yüzümü buruşturdum. Keşke daha düzgün kıyafet seçecek zamanım olsaydı. Taşlanmış kotumun ceplerini

düzeltip parmaklarımı yumruk yaparak avucumu sıktım. Yumruğumu yukarı kaldırırken iç sesim kulağıma mırıldandı.

Derin bir nefes al Işıl. O da senin gibi bir insan. En azından teoride öyle. Her teori ispatlanmak zorundadır. Şimdi içeri gir ve onun Şeytan değil de insan olduğunu kendine ispatla.

Kendime söylediklerim bacaklarımın titremesini durdurmaya yetmese de, kaçınılmaz olanı kabullenmeme yardımcı oldu. Havadaki yumruğumu gösterişsiz kapıya vurdum. Bekledim. Ses gelmedi. Bir daha vurdum. Yine beklediğim izin duyulmadı. Bu kez ardı sıra dört kere vurdum. Tam yeniden vurmaya hazırlanmıştım, “Aç artık şu kapıyı!” diye inleyen sert sesle kola asılıp aceleyle kapıyı araladım. Önce başımı uzattım sonra bütün bedenimle içeri girdim.

Oda, tahminimden çok daha normaldi. Fazlasıyla normal. Sahibinin uzun yıllar bu odada zaman geçirdiği anlaşılıyordu. Uzun duvarları boylu boyunca kaplayan kitaplık neredeyse tavana kadar kitaplar ve dosyalarla doluydu. Üzerine devasa sayfa yığınları ile kuleler oluşmuş ahşap, eski bir çalışma masası ve dikkat çekmeyecek sıradan ofis eşyaları ile kurulmuş, basit bir akademisyen odasıydı burası. Bir kazanın başında sisler içinde iksir kaynatmasını beklemiyordum tabii ki ama odanın atmosferinin daha kasvetli olacağını düşünmüştüm sanırım. Bu sadelik biraz olsun rahatlamamı sağladı.

Sayfa yığınları arasından bir kafa uzandı. “Siz miydiniz Işıl Hanım, ben de gizli bir örgüt mors alfabesi ile kapıma not bırakıyor falan sanmıştım.”

Omuzlarımı kendime çekip mahcup bir şekilde gülümsemeye çalıştım. Burnunun üstünde duran gözlüğünün arkasındaki gözlerini özensizce üzerimde dolaşp, başı yeniden kâğıt kulesinin arkasına saklandı. Ne yapacağımı bilemeden öylece dikildim. Neredeyse altmış saniyede bir nefes alıyordum. Birkaç dakika sonunda hafifçe boğazımı temizledim. Belli ki, o tek soruluk saçma sınavdan kalmıştım ama neden hâlâ işkencemin başlamadığını bilmiyordum.

“İşiniz varsa sonra da gelebilirim hocam...” diye geveledim. Cevap vermedi. Bir süre daha bekledikten sonra tam geriliyordum ki, sayfa yığınları arasından tok sesi duyuldu.

“Fransızca biliyor musun?”

Alt dudağımı ısırđım. *Yeni sınav Fransızca mı olacaktı?* Umut-suzca beynimde sahip olmadığım fransızcaya yakın tüm bilgileri mi taradım. Görünmeyen yüzüne doğru seslendim.

“*Eaux d’égout* kelimesinin kanalizasyon anlamına geldiğini biliyorum,” dedim çaresizce.

Kıkırdamaya benzer bir homurtu sesi geldi. Masadaki yığın sallandı.

“Keşke bu kelimeyi İngilizler de daha erken öğrenseydi. Belki o zaman pisliğin sebep olduğu vebalar yüzünden onca insan ölmezdi.”

Ne tepki vereceğimi bilemedim. *Sohbeti devam mı ettirmeliydim?* Kararsız kaldım.

“Evet, uzunca bir süre Avrupa’yı bok götürdüğünü ben de duymuştum.”

Lütfen bunu sesli söylememiş olayım! Yüksek sesli bir kahkaha odayı doldurduğunda cevabımı almıştım. Öyle ki, Şevket

Hoca ayağa kalkıp sayfalar arasından tüm bedenini çıkardı. Hâlâ gülümsüyor gibiydi. Yüzüme birkaç saniye eğlenerek bakıp hafif çıkık göbeğiyle masanın sağ tarafına doğru yürüdü. Ahşap masanın arkasında kalan, dikkat çekmeyecek açıyla yerleşmiş bir başka kapıyı açıp gözden kayboldu. Ben yine olduğum yerde dikilirken o elinde eski bir dosyayla geri döndü. Yüzüme bakmadan konuşmaya başladı.

“Teknoloji yılanı insanı ısırıp zehirlemeye başlamadan önce, tüm bu sayfaları nasıl mürekkep ile doldurmuşuz, insanın aklı almıyor değil mi? Şimdi birkaç tuş ve bam!” Sandalyesinin yanında durdu. “Eskiden bir ülke başkanının açığını yakalamak için aylarca evrak karıştırırlardı. Şimdi altı hanelik şifreyi girip, metresinin o gece giydiği iç çamaşırı rengine kadar öğrenmeleri an meselesi.”

Yeni bir kanalizasyon vakası yaşamamak için sadece başımı salladım ne söyleyeceğimi bilemeden. Elindeki kâğıdı gözlerine yaklaştırıp okumaya çalıştı. Sonra yüzünden çekip bana uzattı.

“İkinci paragrafta herhangi bir Türk ismi görebiliyor musun?”

Tereddüt etsem de birkaç adımla kâğıda ulaşım elime aldım. Hızlı bir göz gezdirme sonrası, özenle yazılmış ama yılların yüküyle silinmeye başlayan kelimeler arasında coğrafyamıza aşina bir isim göremedim. Kâğıdı ona geri uzatırken başımı olumsuz anlamda salladım. Hâlâ konuşmaya çekiniyordum. Gözlüğünün üstünden bana baktı. Sorgulayıcı alın çizgileri dudaklarıyla aynı anda hareket etti.

“Hızlısın...”

Çekinerek de olsa gülümsedim. “Dakikada beş yüz kelime okuyabileceğini iddia eden bir arkadaşına sahibim. Onunla rekabet

edebilecek miyim diye tartmak için denemeler yaparken hızlanmış olmalıyım.”

Başını tamamiyle bana çevirip düşünerek kaşlarını çattı. “Dakikada beş yüz kelime mi? İyi de bu imkânsız. Bunu ben bile yapamıyorum.”

Düşünmeden başımı salladım. “Bence de öyle ama neredeyse iki metre boyundaki inatçı birini ikna etmek pek de kolay olmuyor.”

Sert yüz hatlarında yarım bir gülümseme gezindi. Burnunun üstünden gözlüğünü aldı. Gözlük kenar ipleri sayesinde boynunda aşağı asıldı. Yorgun bir adımla çekmesinden bir yığın sayfa çıkarıp önüme uzattı. Mekânîk bir itaat ile elinden aldım.

“1980 tarihine kadar olan her şeyi pencerenin önündeki kutunun içine ayır, o tarihten sonra yazılanların içinde Türk ismi yok ise masamın yanındaki öğütücüye gönder.” Yakınıımızdaki gri bir makineyi işaret etti. Onayladım. Sandalyesine yavaşça otururken devam etti. “Ve en önemlisi, içinde Karen kelimesini gördüğün her kâğıdı bana vermeni istiyorum. Onları eve götürüp tuvalet kâğıdı olarak kullacağım.”

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken kendime engel olamayıp, “Karen da kim?” diye sordum.

Yüzünü ekşitip, “Eski karım,” dedi. Parmaklarımı dudaklarına götürüp kıkırdamamaya çalıştım. Sonraki yarım saat boyunca kâğıtlara gömüldüm. Gerginliğim birkaç sayfa sonra uçup gitti. Yazılanların çoğunu anladığım söylenemezdi. Almanca ve Fransızca ağırlıklı akademisyen yazışmaları, araştırma raporlarıydı. Ama sorun değildi. Demek ki sınavdan geçememenin cezası evrak işi yapmaktı. Bu ödemekte zorlanmayacağım bir bedel olduğundan, halimden memnundum.

“Varoluşa tam olarak ne yönden karşı geliyorsunuz Işıl Hanım?”

Elimdeki kâğıtla birlikte donup kaldım. Bu kadar kolay olmayacağını tahmin etmeliydim. Hocaya doğru bakış attığımda o benim yerime önüne açtığı dosyayla ilgili görünüyordu. Boğazımı temizledim, fakat konuşmadım.

“Bu aykırı varoluşunuzu bana da açıklayabilirsiniz acaba?”

Cümlesini bitirdiğinde küçük gözlerini ve tüm ilgisini dosyadan alıp benim üzerime çevirdi. Yutkundum. Hâlâ eski hacmine kavuşmayan saçlarımı kulağımın arkasına aldım. Öylesine dikkatli bakıyordu ki yüzüme, zekice bir cümle kurabilmem çok zordu. Şu an beynimin içinde geziniyor gibiydi.

“Devam eden hayata uyum sağlamada çok zayıfım...” diyebilirdim. Ve bu doğrudu. Küçük ama yuvarlak gözleri merakla biraz daha açıldı. Şaşırmış gibiydi.

“Ne anlamda?” diye sordu.

Dürüst davranmak istedim. “Uyumsuzum.”

“Hangi konularda?”

Düşünmeme gerek bile yoktu. “Hepsinde...” dedim beklemeden. Elimdeki kâğıdı hafifçe sıkıp ona baktım. Gözleri eskisi kadar katı bakmıyordu. Dürüstlüğümlü sürdürdüm. “İnsanlara basit ve olağan gelen hemen hemen her konu benim için karmâşık ve zor.”

“Giyinmek de bunlardan biri sanırım,” dedi alaycı olmayan bir tavırla, turuncu kumaşa doğru burnunu buruşturarak.

Manidar bir gülüşle destekledim. “Güzel bir örnek oldu. Ve emin olun, bu daha buzdağının görünen kısmı.”

Keyifle sordu bu kez. “Görünmeyen kısımlarını merak ettim doğrusu.”

Şüpheyile kel kafasına doğru baktım içini görmek istercesine. “Neden merak ediyorsunuz ki?” diye sorma cesaretinde bulundum.

Yaşlı sayılacak bedenine inatçı çocuk gibi dudak büktü. “Her şeye sahip olup, hiçbir şeyi olmadığını düşünen insanları okumayı severim.”

Gözlerimi devirdim. “Emin olun ben onlardan değilim.”

“Öyle mi?” dedi küçümseyen bir tavırla. O an Burak’ın kırk sene sonraki haliyle atışıyor hissine kapıldım. Bu histen güç alarak kollarımı yana doğru açıp bu iddiamı ispatlamaya giriştim.

“Kronik olarak şanssızım bir kere.”

Dramatik bir ifadeyle başını iki yana salladı. Kesinlikle Burak kadar sinir bozucuydu. Gerçi Burak’ın sık siyah saçlarının gelecekte böylesine fazla döküleceğini sanmıyordum.

“Anlamıyorsunuz, gerçekten doğruyu söylüyorum, ben doğuştan şanssızım.” Sadece bir saniye için durup düşündüm ve aklıma ilk gelen örnekle başladım. “Külahı alttan kırılmadan dondurma bile yiyemem. Ne zaman dondurma alsam külâh kırılır ve ben üstüme akmaması için hep tersten yemek zorunda kalırım. En son ne zaman üst kısmını yediğimi hatırlamıyorum bile. Sanırım ilkokula gidiyordum. Şanssızlık o yaşlarda bana daha az acımasız davranıyor olmalı.”

Manidar bir gülüşle yüzüme baktı. “Mükemmel hayat yoktur Işıl Hanım. Ve hayatta kırılan külâha, eriyen dondurmaya üzülmeye değmeyecek, gerçek acılar olduğuna emin olabilirsiniz.”

Başımı elimdeki kâğıda eğdim. Haklı olabilirdi. Ama yine de içimdeki bir şey ikna olmak istemedi.

“Bunu ben de biliyorum. Yine de... Bir çocuğun en azından

dondurma yerken mutlu olması gerekmez mi?" dedim sessizce.

Ben başımı kaldırıp ona bakınca bir süre düşünceli şekilde gözlerime baktı, ardından dudağı yana doğru hafifçe kaydı. Saniyeler sonra başını yeniden önündeki dosyaya eğip yakın gözlüğünü sabitledi. Duygusuz bir tonla konuşmadan önce bir elini bana doğru uzatıp avucudu açtı.

"Elinizdeki sayfayı bana verip gidebilirsiniz."

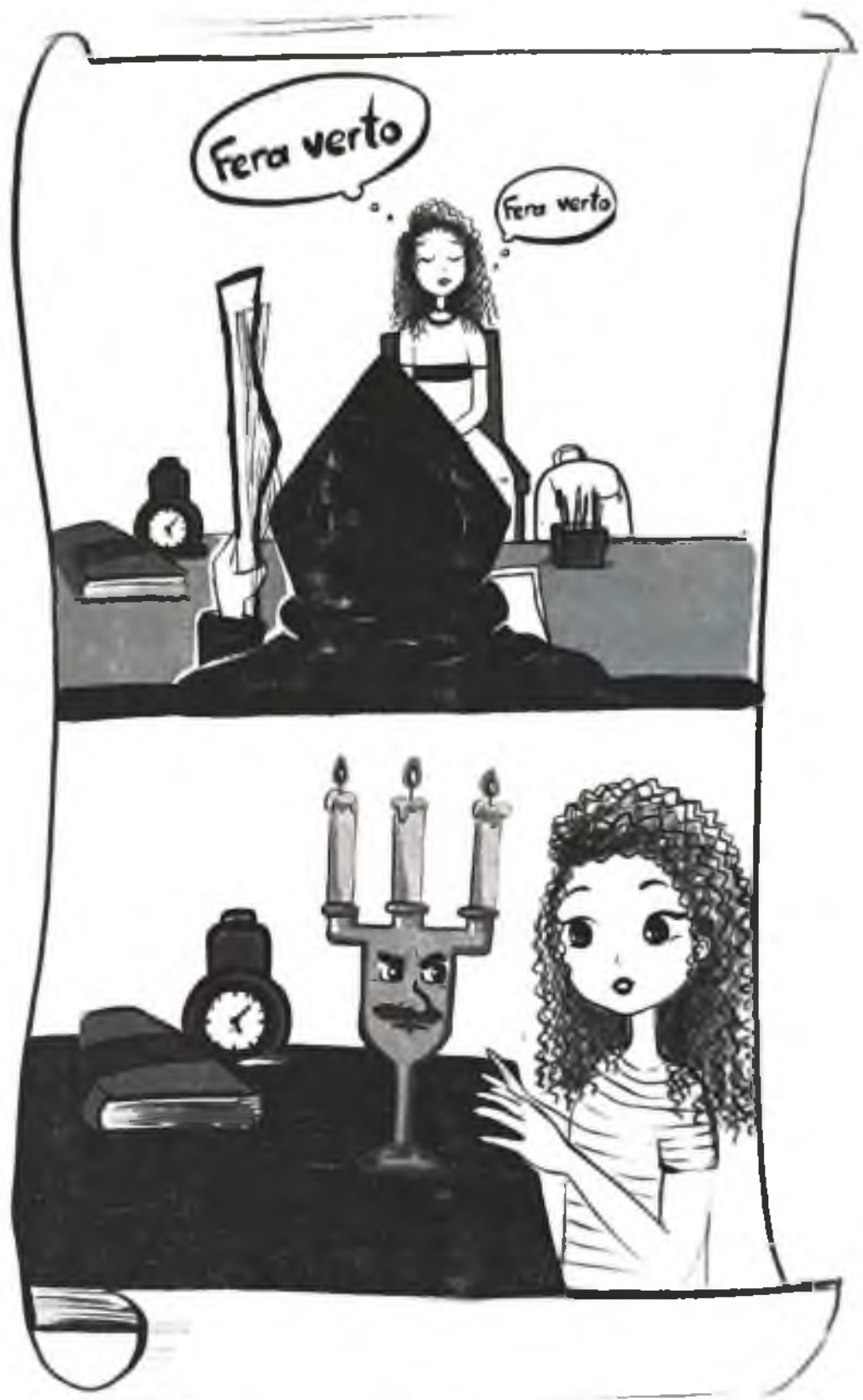
Tereddüt ettim. "Ama henüz hangi kısma ait olduğunu anlayamadım." Tuhaf bir şekilde hemen gitmek istemiyordum.

"O Karen'in elyazısı ve ben onu gözlüğüm yokken bile tanıyabilirim." Sayfadaki zarif elyazısına son kez bakıp yavaşça avucuna bıraktım. Eline aldığı anda kâğıda sadece bir saniye bakıp kenara indirdi. "Takıntılı kadınların güzel elyazısı oluyor," diye mırıldandı. Livya'nın güzel yazısı geldi gözümün önüne ama onun takıntısının ne olduğunu bulamadım.

Birkaç saniye boyunca varlığımı yok sayan bedenine baktım ve bileti kesilen yolcu gibi sakince kapıya yöneldim.

"Yarın kapıyı yumruklamadan içeri girin, Bayan Eriyen Dondurma." Durdum. "Ve bana hocam değil, Profesör diye seslenin. Onca yılı diğer sünepe öğretmenlerle aynı isimle anılmak için okumadım."

Kapıyı açmadan önce dosyalar ardındaki yaşlı adama baktım. Şu an dışarı çıkarken içeri girdiğimdeki kadar beni ürkütmemesine şaşırdım. İşin garip tarafı, yarın yeniden bu odaya gelme düşüncesinin beni artık korkutmamasıydı.

Fera Verto

“Uyuyor musun?”

Altıncı çalışında telefonu açan Burak hafif bir uyku iniltisi çıkardı.

“Asıl soru, sen neden bu saatte uyanıksın?” Durdu. “Lütfen bana saçlarını pembeye boyamadığını söyle.”

Garip derecede kulağa iç gıcıklayıcı gelen puslu sesi kıkırdamama sebep oldu. “Hayır,” dediğimde yine aynı puslu sesiyle konuşmaya devam etti.

“İyi. Sana seslenmek için pembe bir sebze ismi bilmiyordum.” Gülümseyerek gözlerimi devirdim ama yorum yapmadım. “Eee, neden uyanıksın. Bugün çalışmadığını sanıyordum.”

Arabama doğru yürürken canlı bir tonla cevap verdim. “Senin gelecekteki halinle randevuya çıkmıştım. Söylemeliyim ki, gelecekte de en az şimdiki kadar sevilesi görünüyorsun.”

Gram alınmadı. Aksine kıkırdadı. Ve o an onun gülümseyen uykulu sesinin gereğinden fazla tatlı olduğunu düşündüm.

“En azından kol kaslarımın hâlâ etkileyici görüldüğünü söyle.”

Kendimi zorlayıp yüzümü buruşturdum.

“Birincisi, tekrar ediyorum, senin kol kasların yok. İkincisi, kaslarını bilemem ama saçlarına şimdiden veda edebilirsin. Anlaşılan o ki, fazla ukala beyinleri saçları bile erken terk ediyor ve ayrıca hayatına giren kadınların da saçlarından farklı olmadığı kesin.”

Önce seslice güldü. Sonra, “Randevun kiminleydi bilmiyorum ama böyle akıllıca tespitler yapmanı sağladıysa havalı biri olmalı,” dedi.

“En az senin kadar.”

“Adam ortalığı yakıyordu desene.”

Kıkırdadım. “İşte o konuda haklısın. Şeytan kadar ateşli bir başkası olamaz, değil mi?”

Önce keyifle güldü, sonra, “Sınavı geçemediğine üzüldüm,” dedi. Görmeyeceğini bilsem de umursamaz tavırla omuz salladım. “Ama sesin iyi geliyor.”

Sebepsizce gülümsedim. “Aslına bakarsan düşündüğümde farklı geçti.” Bedenimi sallayıp nefesimi bıraktım. “Her neyse, sen dedenle misin?” Görmesem de başını sallayıp onayladığını hissettim. “Benim hakkımda bir şey söyledi mi?” dedim bu kez.

Gülümseyen puslu nefesi kulağıma vurdu yeniden. Saçma şekilde yanaklarımın ısındığını hissettim. Bir dahaki sefere onu tamamen uyanık olduğunda aramayı aklıma not ettim. Böyle çok... Kafa karıştırıcı oluyordu.

Bu arada aynı sevimli ses “Ona selam vermediğin için kaba biri olduğunu düşündü,” dedi ve ben kahkaha attım.

Arabamın kapısını tek denemede açıp içeri girdim. Anahtarını yerine yerleştirirken, omzumla telefonu kulağıma sabitledim.

“Birlikte kahvaltı yapmaya ne dersin?”

Birkaç saniye bekledi. “Öğlene kadar buradan çıkamam. Eğer hastane odasının kahvaltı için garip bir mekân olduğunu düşünmüyorsan...”

Araya girdim. “Düşünmem. Benim gariplik çıtam baya yüksek. Küçükken dönme dolapta cheeseburger yemiştim. İndiğimizde kustuğum halde bunu garip bulmadım.”

Benim de gülümsememe sebep olacak şekilde güldü. “Livya da yanında olacak mı?”

Arabayı çalıştıramadan öylece kaldım. Yerimde doğrulup, omzuma sıkıştırdığım telefonu elimle tutmaya başladım. Kısa ve sıkıntılı bir nefes bıraktıktan sonra, “Onun katılacağını sanmıyorum,” dedim keyifsizce.

“Neden?” diye sordu. Uykusu açılmıştı, sesi artık daha az sevimli geliyordu.

Cevap vermek için bekledim. “Bay S. ile yeniden görüşmem konusunda pek hevesli değil,” dedim ve bekledim. Cevap vermedi, yorum yapmadı, taraf tutmadı. Kısa süreli sonsuz bir sessizlik oldu. Dayanamadım. “Bir şey söylemeyecek misin?”

“Böregini peynirli mi, yoksa patatesli mi seversin? Kulağa öyle gelmese de, hastanenin aşçısı bir hayli lezzetli börek yapıyor.”

Suratım asıldı. Tarafını belli etmişti. O da Livya gibi pes etmemi bekliyordu.

“*Vermiculus!*” dedim yüksek sesle ve telefonu kapattım. Ben hastaneye ulaşana kadar onun solucan olmasını dileyerek gaza bastım.

Hastane kapısından girdiğimde doğrudan Burak ile bindiğimiz asansörlerin olduğu bölgeye doğru ilerledim. Dün gece etrafıma fazla dikkat etmemiştim ama bu özel hastanenin dışı gibi içi de bir hayli gösterişli görünüyordu. Fazlasıyla sakın olan giriş katında, mermer sütunların arasından geçip ilerliyordum ki bir kadın sesi beni durdurdu.

“Buyrun, isterseniz size ben yardımcı olayım?”

Durdum ve arkamı döndüm. Danışma bölümünde duran, çakma sarışın olduğunu düşündüğüm manken görünümlü kız, zarafetle yüzüme bakmadan önce beni baştan aşağı süzdü.

“Yedinci kata çıkıyorum,” dedim masumca asansörleri işaret ederek.

Sarışın kız anında yapmacık bir üzüntüyle başını salladı. “Maalesef o kat kapalı hanımefendi.”

Kafam karıştı. “Kapalı mı?”

Kız benimle daha fazla ilgilenmek istemediğini sadece hissettirdi. Ama yüzünde ve sesinde hâlâ o yıkılmaz yapmacık nezaketi vardı.

“Evet hanımefendi, kapalı. Ayrıca o yöndeki asansörlerimiz sadece hastane çalışanları ve doktorlarımız için, siz isterseniz merdivenleri ya da katın diğer ucundaki asansörleri kullanabilirsiniz.”

Yanımdan ayrılmak için yönümü değiştirdiğime emin olmak istediğini biliyordum ama ben kıpırdamadım.

“O kat nasıl kapalı olabilir ki? Daha dün gece buradaydım. Üzerinden on saat bile geçmedi.”

Kız kısa bir an afalladı ama çabuk toparlandı. “Siz hangi hastamız için gelmiştiniz acaba?”

Düşündüm. Burak’ın dedesinin adını bilmiyordum. Tam dudaklarımı aralamıştım ki, tüm kat ismimle yankılandı. “Kıvırcık.”

Hemen hemen ismimle yankılandı diyelim. Burak binmeme izin verilmeyen asansörden çıkıp bana doğru geliyordu. Neredeyse dün geceki haliyleydi. Beyaz gömleği artık ütüsü bozulan pantolonun içinden çıkmıştı. Ayaklarında artık üstünde üç siyah çizgisi olan beyaz spor ayakkabıları vardı. Ve dün gece kusursuz yapılan saçları şu an darmadağındı. Keşke görüntüsünün dün geceki etkisini kaybettiğini söyleyebilseydim. Ama kaybetmemişti. Hâlâ sevimli duruyordu. Belki daha bile sevimli... Simsiyah gözlükleriyle bana doğru yürürken üstümdeki turuncu tişörtü bugün ikinci kez yakmak istedim.

“Neden yukarı çıkmıyorsun?” diye sordu yanımda geldiği an.

Ona cevap vermek yerine danışmadaki sarışın nezaket abidesine manidar bir bakış attım.

“Çünkü o kadın kapalı olduğunu iddia edenler var.”

Benimle sadece düşük seviye bir gülümseme ile konuşan sarışın kız, şimdi tüm dişleriyle tebessüm ediyordu.

“Özür dilerim Burak Bey, hanımefendinin sizin yakınınız olduğunu bilmiyordum.” Bana baktı. Benden de özür dileyecek mi diye merakla bekledim ama gururu mesleki ahlakının önüne geçmiş gibiydi. “İsterseniz size katınıza kadar eşlik edeyim hanımefendi?” Turuncu kıyafetli bir kıza karşı ancak bu kadar ince olabiliyordu demek ki.

Onun gülüşüne benzer bir şekilde sııttım.

“Az önce asansöre yaklaşamıyordum ama şimdi kendi katım oldu öyle mi? Teşekkür ederim ama eşlik etmenize gerek yok.

Tuşa basmayı biliyorum.”

Burak’ı kolundan çekiştirip asansöre doğru yürüdüm. Açılan asansör kabinine girdim ve kollarımı göğsümde toplayıp somurttum. Burak yanıma geldi, asansör kapısının yavaşça kapanmasını bekledi ve yalnız kaldığımıza emin olduğu an gözleri kapalı şekilde elini havaya salladı.

“*Fera verto!*” diye bağırdı, hayali asasını havaya savurarak. Gülmemek için kendimi tuttum. Tek gözünü açıp beni dirseğiyle dürttü. “Şu an onu bir kurbağaya dönüştürmüş olabilirim.”

Gülümseyen dudaklarıma engel olmadım bu kez. “O yanlış sözlerle kimseyi bir şeye dönüştürmeyi başaramazsın Burak.”

“Ama seni gülümsetmeyi başardım.”

Başımı tamamen yüzüne çevirdim. Camların arkasında kalan sarı gözleri sıcacık bakıyordu bana. Bu kez ben sırtıarak sallanıp omzumla dürttüm onu. Haklıydı, o beni gülümsetmeyi hep başarıyordu. Memnun bir şekilde hayali asasını cebine sokuşturdu ve asansör kapısı aralandı.

Yine aynı sessiz, boş hasta odalarıyla dolu koridordan geçtik. Dedesinin bulunduğu odaya girerken istemsizce üstümü düzeltip parmak uçlarımda yürümeye başladım. Burak bunu fark etmiş olacak ki soru sorar gibi yüzüme baktı ama ben oralı olmadım.

Odaya girdiğimizde o çizim masasına doğru gitti, ben ise hasta yatağının yanına gittim. Dedesinin hasta bedeni aynı şekilde yatıyordu. Yanına doğru yaklaşıp başında durdum. Beyaz sakallarına bakıp, “Merhaba efendim, dün geceki kaba davranışım için sizden özür diliyorum. Mesleğinize büyük bir saygım var, diktiğiniz takımlara ise âşık oldum. Çok yeteneklisiniz. Ayrıca...”

“İşil ne yapıyorsun?”

Olağan bir tavırla omuz salladım.

“Yine kaba biri olduğumu düşünmesini istemiyorum.”

“Gel şuraya, börekler soğudu,” derken gültümsüyordu. Dedesine başımla ufak bir selam verip, geniş odanın köşesine kurulmuş çalışma masasına doğru yürüdüm.

Çoktan hastane odasında olduğumu unutmuştum. Tüm eşya ve mobilyalara yine turist edasıyla sırasıyla bakıp, takım elbiselerin önünden geçerken Elton John’un takımının önünde reverans yaptım. Burak kolumdan çektiğinde doğrulup benim için çektiği sandalyeye oturdum.

“Her geldiğinde şu hareketi yapacaksın, değil mi?”

Umursamadan çenemi havaya kaldırdım. “O Elton John ve o bir Sör.” Önümdeki börek, peynir ve zeytinlere bakıp başımı salladım. “Onun yanında kahvaltı yapmamız bile saygısızlık sayılabilir.”

Gözlerini devirdi. “Öyleyse yanında gaz çıkarmamam gerektiğini aklımda tutmalıyım desene.”

Sertçe omzuna vurdum. Ama birkaç dakika sonra börekler midemdeki yerini almıştı bile. Yeteri kadar doyduğumda, gözlerim toplanıp kenara alınmış çizim sayfalarına kaydı. Sonra başımı kaldırıp duvardaki çizimlere baktım. Duvarda ilk, daha önce de gördüğüm **BROKE & LIGHT** yazısı dikkatimi çekti. Sonra o ismin etrafına asılanlar. Kıvrımlı hatlarını oldukça ortaya çıkaran, parlak siyah tulum giymiş bir kadın, süper kahraman edasıyla elektriklenmiş gür saçlarından etrafa soluk mavi bir ışık saçıyordu. Hemen üstünde gözlerinde siyah kalın maskesi olan bir erkek, üstündeki bordo kırmızı tulumla yere yumruğunu indirmişti. Ve zemin, yumruğunu vurduğu yerden başlayarak parçalanmaya başlamıştı. Diğer çizimler aynı kahramanların değişik açılardan pozlarıydı.

“Bugün kaç tane soru sorma hakkım var?” diye sordum Burak’ın yüzüne bakmadan.

Cevap vermeden önce bekledi. “Yine iki soru hakkın var. Ve yine akıllıca kullanmalısın.”

Gözucuyla ona baktım. Çizimleri ikinci hakkıma saklamaya karar verdim. Başımla odanın kapısını işaret edip “Neden bu kat-
taki diğer odalar boş?” diye sordum. Önündeki kahvaltı tepsiyle ilgilenmeye devam etti.

“Çünkü bu kat kullanıma kapalı.”

“Ama deden var.”

Zeytini ağzına attı. “Dedem kullandığı için kapalı zaten.”

“Neden bütün katı kapatma gereği duydunuz ki?”

Zeytin çekirdeğini çıkarıp sıkıntıyla ofladı. “Bütün soru hakkı-
nı boş odalar için mi harcamak istiyorsun gerçekten?”

Kollarımı göğsümde topladım. “Pekâlâ, sorularımın cevabı-
nı tamamiyle almadığım için bu soru geçersiz sayılıyor. Yeniden
başlıyorum.” İtirazıma onay ya da red cevabı beklemeden yanımdaki
bedenine döndüm. “Neden telefonda öğlene kadar buradan
çıkamayacağını söyledin?”

Omuz salladı. “Çünkü sevgili avukatım gelmedi.”

Kaşlarımı çattım. “Avukatla ne alakası var ki?”

Peçeteyi kibarca dudaklarına dokundurup bana döndü. Başıyla
dedesinin yatağının olduğu tarafı gösterdi.

“Yatağın yanındaki kominin üstünde ufak bir dosya, o dos-
yanın içinde de birkaç kâğıt var. Eğer dedem bir daha uyanırsa o
kâğıtları imzalamalı. Ve o imza atarken yanında ben ya da vekilim
olmalı.”

Kaşlarımı çattım. “O kâğıtları imzalaması neden bu kadar
önemli?”

Sıkkin bir nefes bıraktı. “Çok fazla soru soruyorsun?”

Eğilip çerçeve arkasında saklanan gözlerine kilitlendim. “Sen de çok fazla sorudan kaçırıyorsun?”

Yüzüme baktı. Sonra başını kabullenir şekilde salladı. “Madem tüm hakkını bu soru ile harcamak istediğine eminsin, pekâlâ...”

Dudaklarımı büzüştürüp onu durdurdum. “Tamam dur! Şeytanla buluştuğum halde günümün ilk yarısı bundan çok daha iyi geçmişti.” Kurnazlıkla sırtıttığında ona vurmak istedim. “Yeni soruya geçiyorum,” dedim yenilgiyi kabul eden dudaklarımla.

Sandalyede yönümü değiştirip yeniden çizimlerle dolu olan duvara döndüm.

“Duvara astığın ve oradaki dosyada sakladığın çizimler hakkında bilgi istiyorum. Gerçek bilgiler!”

Gülümsedi. Ben kaçamak cevaplar beklerken o ayağa kalkıp önümüzdeki tepsileri aldı, servis görevlilerine ait olduğunu düşündüğüm krem rengi ufak sehpayı bıraktı. Yeniden yanıma oturduğunda masanın kenarındaki kabalık dosyamsı çizim defterini önüne doğru çekti. Daha dik oturdum, sebepsizce heyecanlandım. Defterin kapağını açmadan önce duvarda asılı olan erkek kahramana işaretparmağını uzattı.

“Bu, Broke.” Sonra kadın kahramanı gösterdi. “Bu, Light.” Parmağını indirip yüzüme baktı. “Benim tasarladığım süper kahramanlar.”

Ne diyeceğimi bilemeden sadece başımı anladığımı belli etmek için salladım. Defterinin kapağını açtı. İçinde sağa sola kaymış onlarca sayfa vardı ama o aradığı şeyi tek hamlede buldu. İkimiz de tüm dikkatimizi kâğıttaki çizime verdik.

“Broke, normal hayatta sıradan bir erkek. Keskin bir zekâsı ama berbat bir görüşü var. Gözleri 4.5 numara miyop.”

Önünde duran siyah çerçeveli, kareli gömleğinin tüm düğmeleri açık olan adamdan kaldırdım başımı. “Bu bana biraz tanıdık geldi,” diyerek gözlerimi kısıtım.

Burak gözücuyla keyifli bir bakış atıp anlatmaya devam etti. “Yalnızlığı seviyor. Ukala olmayı da. İnsanlara karşı pek kibar değil. Çünkü aptallığa tahammülü yok.”

Gözlerimi döndürüp sırttan yüzüne bakış attım.

“Kesinlikle bu sinir bozucu adamı tanıyorum.”

Tepki vermedi sadece gülümsedi ve sakince devam etmeden kısa bir an tereddüt etti.

“En azından insanların böyle düşünmesine izin veriyor. Aslında yalnızlığı sevdiği pek de söylenemez, etrafında biri olmaması onu tedirgin ediyor. İnsanlara kaba davranıyor, çünkü kibar olduğunda kolay yaralanabileceğini düşünüyor. Çünkü insanların acımasız olabileceğini küçük yaşta öğrenmiş. Bu yüzden zamanla kendini onlardan soyutlamayı seçmiş.”

İki saniyeliğine durduğunda, ben de nefesimi tutup hafif geriye doğru çekildim. İşte bunu beklemiyordum. Kısa duraksamasını fırsat bilerek, “Küçükken ne yaşamış ki?” diye sordum sessizce.

Gözlerini çiziminden bir saniye bile ayırmadı. Fark edilmeyecek kadar yavaş şekilde omuz salladı.

“İleri bir zekâsı, farklı ilgi alanları varmış. Çocuklar çamurda zıplamayı severken o çamurun içindeki solucanları toplayıp araştırmak için kutuya doldurmuş. Ama insan ırkı genetik olarak türünü tehdit edebilecek en ufak farklılığa bile karşı çıkma eğilimindedir. Belki de bu yüzden, diğer çocuklar topladığı solucanları onun şortuna doldurmuşlar ya da günlerce uğraşıp yaptığı güneş sistemini parçalamakta sakınca görmemişler. Tuhaf konuştuğunu, saçma şeylerden bahsettiğini, ayarı bozulmuş robot oldu-

ğunu söylemekte sakınca görmedikleri gibi.”

Çizimine dalan gözlerini toparlayıp başka bir sayfayı aldı eline, duvardaki süper kahraman çizimin neredeyse aynısıydı. Sesi ni de duruşu gibi toparladı.

“Ama o, zamanla durumunu kabullenmiş. Normalleşmeye çalışmak yerine, olduğu halini geliştirmeyi seçmiş. Ve tüm o anormalliklerinin aslında içinde sakladığı süper güç olduğunu, beynindeki sinirleri kullanarak kaslarını güçlendirebildiğini keşfetmiş. Ve böylece, Broke ortaya çıkmış.”

Başını bana çevirdiğinde sandalyeme yaslanmış yüzüne bakıyordum. Ne söyleyeceğime karar veremedim. Tüm bedenimle ona sarılmak istedim. Ama bunun yerine kendimi toparlayıp, “Çok havalı bir süper kahramanmış,” diyebildim.

Anlamalı şekilde gülümsediğinde yüzünde değişik bir ifade vardı. Her zamanki Burak ifadesinden farklıydı. Ama eski haline dönmesi sadece saniyeler aldı. “Aptal düşmanlarının yanında bir hayli havalı durduğu doğru.”

Kendimi zorlayıp gülümsemesine ortak oldum. Anlamsız gergin havayı dağıtmak için parmağım ile duvardaki kabarık saçından ılık saçan kızı işaret ettim.

“Şu da aptal düşmanlarından biri mi yoksa?”

Beklemeden başını salladı. “Hayır. O ortağı Light. Broke ve Light kötü adamları birlikte haklıyorlar.”

Cümlesini tamamladığı an kâğıtların içinden aynı kadın karakterin saçları parlamayan halini çıkardı. Yine tulumlar içinde karizmatik bir poz vermişti. Ama resimde gözüme ilk çarpan, bana oldukça tanıdık gelen kıvrıkcık saçlar oldu. Gözlerimi kısıp Burak’ın yüzüne döndüm. Tam dudaklarımı aralamıştım ki, Burak önümüzdeki dosyayı kapattı.

“Üzgünüm, soru barajını fazlasıyla aştın.”

Ben itiraz edecek gibi olmuşken içeri dün gece bu odada gördüğüm takım elbiseli, kırmızı suratlı genç delikanlı girdi. Burak’la göz göze geldiği an kibarca gülümsedi.

“Özür dilerim efendim, bu kadar gecikeceğimi düşünmemiştim.”

Burak ayağa kalkarken önemli olmadığını belli edercesine başını salladı. Çocuk rahatlayıp belli belirsiz hafif bir nefes bıraktı. Sonra boş koridora doğru kısa bir bakış atıp duvardaki altın varaklı saate döndü.

“Sibel Hemşire de mi geç kaldı bu sabah?”

Burak gergin bir bakışla gözlerini devirdi. “Sibel Hemşire eski vardiyasına geri döndü. Artık sana eşlik edemeyecek.”

Çocuğun kaşları şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla yukarı kalktı. “Neden?”

Burak umursamaz şekilde salladı omuzlarını. “Onun yerine artık Aysun Hanım burada olacak ve emin ol ona asılmak isteye-meyeceksin.”

Genç adam yine kızarmaya başladı. “Yanlış anladınız Burak Bey, ben sadece şey için sormuştum. Sibel Hemşire’nin dedenizin durumu hakkında kapsamlı bilgisi vardı, yeni biri durumu yeterince kavrayamayabilir.”

Burak gözlüğünü sabitleştirdi. “Sibel Hanım’ın hevesli olduğu tek şey dedemin fişini çekme konusundaki ısrarıydı. Ayrıca endişelenme, Aysun Hanım’ı durumla ilgili bilgilendirdim ve dün gecenin itibaren dosyayı o devraldı. Yani en az Sibel Hanım kadar ilgili davranacağından şüpheli olmasın.”

Genç kaçınılmaz yenilgiyi kabul etti ve kusursuz bir itaat ile başını salladı. Ben sessizce sandalyeden kalkarken hafif panikle

yeniden Burak'a döndü. "Söylemeyi unuttum. Burak Bey kız arkadaşınız aşağıda sizi bekliyormuş."

Şaşkınlıkla önce genç çocuğa sonra Burak'a baktım. Ama o da kurulan cümleden anlam çıkarmaya çalışıyor gibiydi. "Kız arkadaşım mı?"

Çocuk yine hızla başını salladı. "Danışmadaki Pelin Hanım, kız arkadaşınızın giriş kattaki misafir salonunda sizi beklediğini iletmemi istedi."

Pelin, danışmadaki sarışın kız olmalıydı ve görünen o ki Burak'ın büyüğü işe yaramamıştı. Burak anladığını belirten kafa sallama hareketini yaparken gözucuyla bana baktı ama ben o sırada oturduğumuz sandalyeleri düzeltmekle meşguldüm. Seri adımlarla odanın çıkış kapısına yürüdüm. Takım elbiseli mankenlerin önünden geçerken yine Elton John'a kısa bir reverans yaptım. Kapı eşiğinde durduğumda Burak dedesinin alnından öpüp kulağına bir şey fısıldadı. O doğrulduğunda ben de uzaktan seslendim.

"Sizinle tanışmak bir zevkti efendim, umarım yeniden görüşürüz."

Burak ve genç avukatın başı aynı anda, benzer şaşkınlıkla bana döndü ama ben normal ifadeyle omuz salladım. *Komadaki biriyle vedalaşmak çok mu garipti?*

Koridordan asansöre kadar sessizce yürüdük. Neden ikimizin de konuşmadığını bilmiyordum ama içimden konuşmak gelmedi. Bir de midemde garip bir rahatsızlık hissi vardı. Asansörün kapısı arkamızdan kapandığında Burak elini pantolonunun cebine attı.

"Sana vermeyi unuttum," diyerek cebinden ufak bir kâğıt çıkardı. "Sabah seninle konuştuktan sonra yapmıştım."

Uzanıp elime aldım. İki kareli meşhur çizimlerindendi. İlk karede ben büyük bir masanın önünde sandalyede oturuyordum,

karşımda siyah cübbesi içinde Şevket Hoca vardı. Yine etrafı ateşlerle kaplıydı. Çatık kaşlarıyla bana bir şeyler anlatıyor ben ise korkuyla kıvırcık saçlarımla yüzüne bakıyordum. Bu kez kafamın üstünde konuşma baloncucuğu yapmış, aklımdan geçen sözleri oraya yazmıştı. *Fera verto, fera verto, fera verto...* Ve bir sonraki kare; aynı masa, yine sandalyede oturan kıvırcık saçlı kız ama bu kez masanın üstünde duran koca bir şamdan var. Şamdanın üstündeki kızgın bakışlar büyümlü sözlerin işe yaradığını gösteriyor.

Elimde olmadan kıkırdadım. “Yine yanlış sözler.”

“Ama yine işe yaradı.”

Başımı kâğıttan kaldırıp gözlerine baktığımda gülümseyordu. Tepesindeki asansör ışıkları yine ay ışığında olduğu andaki gibi gözlerinin sarısının parıldamasına sebep oldu. Kıyafetlerindeki ütü bozulsada etkisi aynıydı sanırım. Asansör durduğunda ikimiz de başımızı açılan kapıya çevirdik.

Birkaç adım sonra danışmadaki sarışın kız görüş alanıma girdi. Burak’ın kulağına doğru, “Şu kız için de bir çizim yapar mısın?” diye söyledim. O kahkaha atarken giriş katın bekleme salonundan çıkan tanıdık yüzle karşılaştık. Burak gülmeyi kesti, ben de şaşkınlıkla bize doğru yürüyen kişiyi seyretmeye başladım.

Defne yanımızda durduğunda önce saçını kulağının arkasına sakladı sonra tüm dişleriyle samimiyetle gülümseyip “Merhaba,” dedi. Gülümsemeye çalışıp başımı salladım. *Kız arkadaşısı Defne miydi?* “Dedenin ismini bilmediğim için senin adını verdim, bana beklememi söylediler.”

Yukarı doğru kalkan bakışlarıyla Burak’a bakarak konuşuyordu. Midemdeki ağrı sızlayarak hâlâ orada olduğunu hatırlattı. Gülümseyen yüzü bana döndü. Defne göz makyajı yapmış ve hafif bir ruj sürmüştü. Bense muhtemelen hâlâ akşamdan kalma kızlar

gibi görünüyordum.

“Senin de buraya geleceğini bilmiyordum Işıl. Söyleseydin birlikte gelirdik.”

“Sen daha önce gelmiş miydin?”

Beklemeden başını salladı. “Geçen aylarda, dedesinin rahatsızlığını ilk öğrendiğimde gelmiştim. Bir de geçen hafta geldim.”

Birden kendimi kötü hissettim. Burak ile en samimi olan kişi bendim ama onu her gün hastaneye bıraktığım halde içeri girme zahmetine bile girmemişim. Defne’nin içtenlikle gülümseyen yüzü yeniden Burak’a döndü. Boy farkından dolayı başını hafifçe geriye kaldırıyordu ama onun bunu umursadığını sanmıyordum.

“Sen geçen hafta hâlâ komada ve görüşün yasak olduğunu söylemiştin. Şimdi odasından geldiğinize göre yoğun bakımdan çıkmış olmalı?”

Mutlu haberi bekleyen heyecanlı yüzüne bakarken gerçekten hislerinde samimi olduğunu hissettiriyordu. Öyle olduğunu da biliyordum, çünkü Defne iyi bir kızdı ama nedenini bilmesem de Burak’ın dedesini görmemiş, odasına girmemiş olmasına sevindim.

“Hayır, durumu hâlâ aynı.”

Gülümseyen yüzü üzüntüyle duruldu, ardından hafifçe kaşları eğildi. Bir saniye için bana baktı. “Ama siz Işıl’la onun odasından gelmediniz mi? Danışmadaki görevli öyle söylemişti.”

Ben başımı sallayıp onaylayacakken Burak, “Işıl bana bir şey bırakmaya gelmişti, ondan yukarıya çıktı,” dedi.

Afallayan yüzümle konuşma boyunca ilk kez Burak’ın yüzüne bakıyordum. Ellerini ceplerine sokmuş, sıkıntıyla Defne’den bakışlarını kaçırıyordu. Az önce yalan söylemişti. *Neden yalan söyleme gereği duymuştu ki?* Midemdeki sızı yine şiddetlendi. Dudaklarımı aralamaya zorladım.

“Ben eve gideyim artık, çok yorgunum, sanırım biraz uyusam iyi olacak.”

Burak'ın bakışları isteyerek benden tarafa dönmedi. Defne ise uzanıp eliyle yanağıma dokundu. “Gerçekten uykusuz görünüyorsun Işıl. İstersen yarın çalışma, senin öğleden sonraki vardiyanı ben alabilirim. Baristalar yarın kahvecide olacak, bize pek iş bırakmazlar. Timuçin Bey bile akşama doğru gelecektir.”

Bize eğitim veren baristalar ayda bir kere kahveciye gelirdi. Öyle hızlı ve ustalıkla çalışırlardı ki, bizim bir saatte baktığımız müşteri sayısını onlar yarım saat olmadan tamamlarlardı ama saat başına ücretleri olabildiğince pahalıydı, bu yüzden Timuçin Bey onları devamlı çalıştırmak yerine çalışanlarını eğitmede kullanırdı.

Defne'nin elini avcuma aldım. Dediğim gibi, o gerçekten iyi bir kızdı. “Teşekkür ederim ama Timuçin Bey benim yokluğumun kokusunu alır. Ama eğer kendimi iyi hissetmezsem haber veririm.”

“Söz mü?”

Küt saçından bir parçayı bu kez ben kulağının arkasına koydum. “Söz,” dedim gülümseyerek, onun gülümsemesine benzetmesine özen gösterdim. Onlara arkamı dönmeden önce, “Görüşürüz Burak,” dedim sakince.

Bana baktı, ifadesizce sadece başını salladı. Midem sızladı. Arkamı döndüm. Elimdeki kâğıdı sıkarak hastane kapısından çıkarken onlar yürüyerek bekleme salonuna giriyorlardı. Ve Defne yine başını geriye doğru atıp gülümsüyordu.

Eve girdiğimde Livya evde yoktu. Ben de Portakal'ı da kucağıma alıp yatağıma girdim. Sevildiğimi hissetmek istediğimde ona sarılırdım. Ve bu çok sık olurdu. Normalde kediler fazla sıkıştırıldıklarında rahatsız olup güvenli mesafeye kaçarlardı. Ama Portakal'ın genleri de en az benim kadar kusurluydu. Kalın battaniyenin altına girip onu göğsüme bastırdığımda vücut sıcaklığım onu rahatsız etmek yerine, mırıldanmasına sebep oldu. Ben de onun hızlı kalp atışı eşliğinde gülümseyerek uykuya daldım.

Gözlerimi açtığımda kollarım boştu. Portakal gitmiş, odam karanlığa bürünmüştü. Gözlerimi ovuşturup Potter saatimin 00:30'u gösterdiğini görünce gözlerime inanamadım. Ve ardından beynim mideme sinyal göndererek guruldadı. Biraz uyku sersemliği, biraz da açlıktan sendeleyerek odamdan çıktım. Önce tuvalete girip mesanemi boşalttım, sonra kaybettiklerimi yerine koymak için mutfığa doğru yürüdüm.

Kısa koridoru geçtiğimde salondan tanıdık bir ses geldi. Bay S... onun sesini kilometrelerce uzaktan bile tanırdım. Kapıyı yavaşça açtım. Livya çalışma masasına oturmuş kucığında Portakal'ı okşuyordu. Önündeki ekranda ise Bay S. vardı. Birkaç dakika sonra varlığını hissedip ikisi de başını benim tarafıma çevirdi. Livya toparlandı ve ekrandaki görüntüyü dondurdu. Kalkıp yanıma gelirken Portakal yere zıplayıp ayaklarıma dolandı.

Livya tam karşımda durdu. Güzel yüzlü her zaman olduğu gibi ne yaptığımı biliyordu. Bir elini omzuma koydu. Diğeriyle çeneme dokundu. Gözlerimin tam içine, gözbebeklerime baktı.

“Özür dilerim.”

Beklemeden sarıldım ona. Çenemi omzuna gömüp içimi çektim.

“Ben özür dilerim. Saçma sapan konuştum.” Bir süre öylece durdum. Sonra Burak’ın söyledikleri geldi aklıma. “Aslında sen haklısın. Belki de kendimi, ne olduğumu kabullenmeliyim.” Beni kendinden ayırdı. Ne söylemeye çalıştığımı anlamak istercesine yüzüme baktı. Omuzlarımı yukarı kaldırıp bıraktım. “Ben buyum. Haklısın, onda iz bırakamam.”

Sabır diler gibi gökyüzüne baktı. Sonra yeniden bana döndü. “Sen salyangoz gibisin Işıl.”

Yüzümü buruşturdum. “İğrenç miyim?”

Kıkırdadı. “Hayır. Sen geçtiğin her yerde iz bırakıyorsun. Sırtındaki kabuğunda ne taşıdığını bilmiyorum. Ama eğer o kabuğu bir yerlerde bırakabilirsen, bıraktığın izi kendin de fark edebileceksin.”

Keyifsizce dudak büktüm. Salyangoz olmak kulağa pek de iyi bir kariyer planı gibi gelmiyordu. Gözlerini devirip beni kolumdan çekiştirdi. Bilgisayarın başında durduk. Eğilip donan ekranı geriye sardı, başlatmadan önce yüzüme baktı.

“Onda iz bırakmışsın.”

Hoşuna gitmediğini belli eden bir bakışla tuşa bastı. Ve Bay S. masalsı sesiyle konuşmaya başladı.

“... Dürüst olmak gerekirse, henüz kitabı tamamen bitirmediğim. Yani, başkarakterimiz gözlerini açtığında, elinde tuttuğu kanlı bıçakla gerçekten birini öldürdü mü, hâlâ emin değilim. Siz de bilirsiniz ki, polisiye romanları dikkatli okumanız gerekir. Size söyleneni değil, söylenmeyenleri anlamalısınızdır. Ama ben yoğunlaşamıyorum. Okuduğum satırları bir daha, bir daha

okumak zorunda kalıyorum. Sanırım dün gece gördüğüm o kişi yüzünden..." Derin bir nefes alacak kadar duraksadı. "Öyle hüznü bir yüzü vardı ki... Hem kırılgan, hem kendinden emin. Birkaç cümle kurdu ve ben şu an okuduğum kitabın başında, yerde kanlar içinde yatan kişi gibi öylece arkasından baktım. Elindeki bıçakla uzaklaştı benden... Ben kitaptaki katili bulamadım ama umarım benim katilim beni yakın zamanda bulur..."

Livya yeniden ekranı durdurdu. Göz bile kırpmadan öylece donan mavi gözlere bakakaldım. Livya beni sertçe kendine çevirdi. Omzularımdan tutup kararlılıkla yüzüme baktı.

"Onda iz bıraktın ve ben bir sonraki hamlenin ne olacağını biliyorum."

Magnum

Livya'nın söylediklerini idrak edebilmek için Bay S.'in muhtemelen benim hakkımda olduklarını düşündüğüm sözlerini on sekiz kere daha izlemem gerekmişti. Hadi şunu on dokuz yapalım. Hayal değildi, karşımda, gözlerimin önünde tam on dokuz kere onu tekrar bulmamı dilemişti. Kelimenin tam anlamıyla gülümsemekten ağzım yırtılacaktı.

“Yeter artık Işıl, anladık senden etkilenmiş. Ama şimdi bulutların üstünden inip plan yapma zamanı. İlk gecenin gerçekleşmesini Burak sağlamıştı. Önümüzdeki gece onun yanında olmanı da ben sağlayacağım. Böylece ikimiz de payımıza düşen yardımı yapmış olacağız.”

Yüzümü buruşturdum, zor da olsa gözlerimi ekrandan alıp ona çevirdim. “Payımıza düşen de ne demek? Siz aranızda nasıl bir pazarlık yaptınız anlamıyorum ki!”

Beni dikkate bile almadı. Soygun planı yapan hırsızlar gibi küçük salonumuzu bir aşağı bir yukarı arşınılıyordu. Saçlarına taktığı bandanayı çekiştirip biraz geriye aldı Ve yanıma gelip ekranı kendine çevirdi. Dakikalar önce geriye sardığı videoyu bu kez ile-

riye aldı. Ben de bu arada aceleyle yaptığım sandviçimden koca bir ısırık aldım. Bir süre izledi, dinledi. Geri aldı, tekrar dinledi. Sonra bir daha. Belirli bir yeri sürekli izlemeye başlayınca son lokmamı da yutup ona döndüm.

“Ne bulmaya çalışıyorsun?”

Alt dudağını ısırıp gözlerini kıstı. Görmeye, duymaya, okumaya ya da düşünmeye çalıştığı her ne ise, “Magma, değil. Magna, değil. Mag... mag... Neydi ismi?” diye sayıklarcasına tekrarlıyordu. Ekrandaki beş saniyelik yeri defalarca izleyip sonunda, “Buldum! Tabii ya, Magnum!” diye zıpladı olduğu yerde.

Yanı başındaki Portakal ani tepkileri sevmediğinden söylenir gibi salonu terk etti. Livya bu arada hızlı hareketlerle masanın üzerinde olan telefonuma uzanıp tuşlara bastı. Ardından hoparlöre verip yeniden yanı başıma indirdi. Birkaç arama sesi sonrası tanıdık iniltili bir ses çıktı telefondan.

“Kıvırcık? Neden beni sürekli rüyamın en güzel yerindeyken arıyorsun?”

Dudağımın kenarını ısırdım. En güzel yerindeki kişinin kim olduğunu merak ederken buldum kendimi. Sesimi çıkarmadım. Benim yerime Livya konuştu.

“Burak, benim, Livya.”

Sıradaki cümlesine başlayamadan Burak onu böldü. “İşıl'a bir şey mi oldu?” Sesi artık uykulu gelmiyordu. Dudaklarım kontrolüm dışında yana doğru kaydı.

“Endişelenme, yanımda. Neredeyse tam bir ekmeği tek başına yemesi dışında bir şeyi yok.”

İnce bedenine doğru somurttum. Onun tam bir ekmek olmadığını ikimiz de biliyorduk.

“Eee, söyleyin bakalım, neler oluyor?”

Livya telefona yaklaştı. “Magnum’a girebilmek için iki bilet bulman gerek.”

“Magnum’a mı?”

Livya kararlılıkla başını salladı. “Evet. Yarın gece fotoğraf ya da resim sergisi tarzı bir şey olacak, sergi sonrası Magnum’a gidecek ve biz Işıl’ı oraya sokmalıyız.”

Bir süre konuşmadı. Gerginlik dolu bir nefes bıraktı. “Tek başına olmaz,” dedi memnuniyetsiz bir kabulleniş ile.

“Biliyorum. Bu yüzden iki bilet bulmalısın diyorum ya. Sen de etrafında olmalısın.”

Uzun bir süre ses gelmedi. Sonunda, “Emin misin?” dedi daha fazlasını söylemek istercesine.

Livya bana baktı. “Değilim. Ama bu gerekli.”

Burak’tan tek kelimelik zayıf bir onay kelimesi geldi ve konuşma bitti. Tam olarak ne yaşandı hâlâ emin değilim ama Livya beni aceleyle yatağıma gönderip, güzel bir uyku çekmemi ve yarın sabah Şeytan’ın dersinden mümkün olduğu kadar erken ayrılmamı emrederken oldukça ciddiydi.

Erken çıkmalıydım çünkü dediğine göre bu kez elbise seçimini yapmak diğeri kadar kolay olmayacaktı. İşte bu yüzden ertesi sabah Şeytan’ın ofisinde, kıvırcıklarımı savurarak koca bir kutunun içindeki yazışmaları ayıklarken sürekli saatime bakıyordum. Bu odadan çıkmalıydım.

“Bunu neden yapıyoruz?” dedim düşünmeden.

“Neyi?” Masasında oturmuş, çattığı küçük gözleriyle elindeki kâğıdı inceliyordu.

“Neden kâğıtları öğütülmek ya da tuvalet kâğıdı olmak üzere ayırıyoruz?”

Bakışları hızla bana dönerken, burnunun üstündeki gözlüğü-

nün aşağı sarkmasına izin verdi.

“Sözlerinize dikkat edin küçük hanım! Stefan Zweig’in saklandığı otel odasında, not yazdığı bu küçük kâğıdı asla saygısızca kullanamam. Ben sadece beni terk edip, evimi ateşe vermeye çalışan kadından tek bir çizgi görmek istemiyorum.”

Gözlerim merakla açıldı. “Evinizi ateşe mi verdi gerçekten?”

Bıkkın ama samimi bir ifade ile başını salladı. “Hem de ben içindeyken. Ateşli bir ilişkimiz olmuştu her zaman. Fransız kadınlarını bilirsin, tutkuyla severler. Tek sorun nefretlerinin de aynı tutku da olması.”

O yeniden gözlüğünü takarken, manidar bir gülümseme çıktı dudaklarımdan. “Tutkuyla sevmek kısmını bilemem ama tutkuyla nefret etme konusunda bizimkiler de fena sayılmaz.”

“Hangisi daha tutkuludur?” diye sordu ilgisiyle beni şaşırtarak.

“Annem ve babam arasında mı?” Fazla düşünmeme gerek yoktu. “Tabii ki de annem. Onun nefreti bir ormanı bile ateşe verebilir. Oysa babam yaz mevsimindeki bir deniz kadar sakin.”

Konuşurken gözlerimin kutunun içinde dolaştırdığımı yeni fark ettim. Dönüp onun yüzüne baktığımda bakışlarıyla yüzümü inceliyordu. Dikkatini dağıtmak istedim.

“Hâlâ soruma cevap vermediniz, bu dosyaları neden topluyoruz?”

Bu kez o konuşmaya başlamadan önce bakışlarını dolaştıracak başka bir nesne buldu.

“Çünkü artık emekli oluyorum.”

Şaşırdım. “Emekli mi? Ama siz neredeyse okul kurulduğundan beri burada ders veriyorsunuz?”

Yüzünü ekşitti. “Okul kurulduğundan beri mi? Siz beni kaç

yaşında sanıyorsunuz?” Başını dert yanarcasına iki yana salladı. “Ölümsüz olduğumu falan düşünüyor olmalısınız.” Gözucuyla bana baktı. “Ya da şeytan,” diye ekledi. Anında bakışlarımı sakladım. Derin bir soluk sonrası “Şeytanın bile dinlemeye ihtiyacı vardır. Ve ben artık fazlasıyla yorgunum. Bu bölüme ve okula veda ediyorum,” dedi.

Kısa bir an ne hissetmem gerektiğine karar veremedim. Ama birden aklıma süzülen bir düşünce yüzümü aydınlattı. Bu okulu bırakıyordu, bu bölümü bırakıyordu, bu dersi bırakıyordu, benim geçemediğim sınavlarla dolu olduğu bu dersi bırakıyordu. Yani bahsi geçen dersi geçemezsem bile...

“Hemen sıırtmayın Işıl Hanım, hâlâ bu dersi geçmek için benim notuma ihtiyacınız var. Ve ben sizin notunuzu vermeden hiçbir yere gitmiyorum.”

Acımasız cevabı düşünce sesimi yerle bir etti. Kırılan umudum ve bükülen dudaklarımla koltuğa oturup kutuma geri döndüm.

Her üç dakikada bir saatimi kontrol ettiğimi fark etmesine şaşırınmamam gerekiyordu.

“Bir yere mi yetişeceksiniz Işıl Hanım?”

Önce başımı hayır dercesine salladım ama sonra nedense elimdeki kâğıdı kucağıma indirip, ailesinden izin almaya çalışan çocuk gibi koltuğun ucuna oturarak sakince konuştum.

“Aslına bakarsanız çok önemli bir partiye gitmem gerekiyor.” Kaşları memnun olmayan bir çekimle gerilince hemen toparlandım. “Parti dediğime bakmayın, aslında bir çağdaş sanat etkinliği.”

Gözlerini devirdi. “Çağdaş sanat kelimesinin kulağa saçma bir partiden daha kabul edilebilir geldiğini düşünüyorsan, yanılıyorsun.”

Çaresizce omuz salladım. “En azından sanat.”

Yüzüme zekâmdan şüphe edercesine baktı. “Başında çağdaş kelimesi olması onu sanat yapmaya yetmez.” Durdu. “Tıpkı müziğin başına ‘pop’ kelimesini koyduğunda, onu söyleyenlerin sanatçı olmaması gibi,” diye ekledi anlamam için basitleştirmişçesine.

Ailesinden izin alamayan gençler gibi somurtup dudak бүktüm. “Michael Jackson da pop müzik yapıyordu,” diye mırıldandım kâğıtlarıma dönerken. Ve o, kesinlikle sanatçıydı.

Bir süre ben isyankâr sessizliğim, o ise umursamaz tavrıyla yaptığımız işe devam ettik.

“En sevdiğin yazar kim?” dedi birden.

Yutkunup dikleştim. Bir yalanı yalan yapan, söylemek değil, onu sahiplenmektir.

“Edgar Allan Poe,” dedim büyük bir inançla.

Bakışlarını bana çevirip kaşlarını havaya kaldırdı. *Yine o sorgulayıcı çizgiler...* Yalan olduğunu biliyordu. Dik duran omuzlarım üzerime uymayan yalanımla birlikte yıkıldı.

“J.K. Rowling,” dedim homurtuyla pes ederek.

Ama bu cevabım onu gülümsetti. Yargılayıcı alın çizgileri yumuşayıp dudak kenarlarına aktı. Elindeki dosyaya dönerken yakın gözlüğünü eline aldı.

“Peki neden seviyorsun Rowling'i?”

En azından bu kez daha derin bir cevap bulabilirdim. Öyle bir sebep söylemeliydim ki, kapıyı açıp özgürlüğümü bana geri verdiğini söylemeli ve ben partiye yetişmeliydim. Boğazımı temizledim.

“Çünkü Rowling katı kurulan düzeni aşır, tüm edebi kurallara karşı geldi. Bir çocuk kitabını alıp bir efsaneye çevirirken, tarzındaki alışılmamış üslupta...”

Konuşmamın sonunu getiremedim çünkü gözlüğünün üstünden yine dik dik bana bakıyordu. *Kahretsin!*

“Kendi cümlelerinle lütfen!”

Neredeyse oflayarak kendimi koltuğa bıraktım. Bugün bu cehennemden kurtulamayacaktım. Kaybedecek bir şeyim yoktu, içimden geldiği şekilde cevap vermek istedim.

“Harry Potter’ın hikâyesini biliyorsunuzdur.” Ona ve sert bakışlarına döndüm. Bahsettiğim kitabın kapağına dokunduğunda bile mikrop kapacağını düşüneneğini tahmin edebiliyordum. “En azından duymuşsunuzdur diyelim,” diyerek düzelttim.

Derin bir nefes alıp camdan dışarı baktım. Kampüs içindeki çiçek açmış ağaçlara bakarak konuşmaya devam ettim.

“Harry anne babasını kaybetmiş, sevgisiz büyüyen, yaşadığı yere ait olmayan, hiçbir şeyi olmayan bir çocuktur. Yaşadığı yerdeki insanlara benzemiyordu. Farklıydı. Farklı hissediyordu. Farklı olduğunu biliyordu. Ve bir gün ona gelen mektupla aslında seçilmiş kişi olduğunu ve ait olduğu yerin neresi olduğunu öğrendi. Oraya gitti ve o büyülü yerde ilk kez kendini normal hissetti.” Kısa bir an için yanında olduğum kişiyi unuttum. Yeniden yorgun bir nefes aldım.

“Rowling’i seviyorum. Bir yerlerde bana doğru uçan bir mektup olduğunu düşünmeyi seviyorum. Yaşım ne olursa olsun, onun kitaplarını okuduğumda o büyülü dünyanın içinde bir yerde kendimi hayal edebiliyorum. Elimde *Mürver Asa*²⁹ olmasına ya da Sırlar Odası’nın kapısını açmayı sağlayacak kelimeleri bilmeme

29 En güçlü asa.

gerek yok. Kendimi *Quidditch*³⁰ oynanırken tezahürat yapan biri olarak düşünmek bile yetiyor. Çünkü böylesine uyumsuz olmanın sebebi buymuş diyorum kendime. Belki de sadece mektubum gecikti. Bir gün *peron 9 ¾*'den o trene binip, tüm bu saçmalıktan kurtulacağım. Evet, ben farklı değilim, sadece mektubum gecikti, diyebileceğim. İşte bunu düşünmeyi seviyorum. Biliyorum komik ama bu çocukça düşünce bana dayanma gücü veriyor. En azından çocukken güçlü kalmama oldukça yardım ettiğini söyleyebilirim. Evet, Rowling'i seviyorum. Çünkü uyumsuz bir çocuğun içine umut tohumu atıp o tohumun yıllarca içinde büyümesine sebep olmayı sağlıyor.”

Durdum. Çünkü söylediklerim gecikmeli de olsa kulaklarımı buldu. Başımı tekrar odanın içine aldığımda umutsuzca yutkundum. Yanında olduğum kişiyi ve akşamki partiyi hatırladım. Bu sözlerden sonra asla partiye yetişemeyeceğim. *Elveda Bay S. Sonsuza kadar elveda özgürlüğüm!*

Bakışlarımı korkarak Şeytan'a çevirdiğimde tepki vermedi. Sadece yüzüme baktı. Yargılayıcı çizgileri olmadan, öylece baktı yüzüme. Sonra elindeki kâğıda döndü yuvarlak gözleri. Ve dudak bükerek nefesini dışarı bıraktı.

“Anlaşılan bugün şanslı günündesin. Dekan iki sene önce elimdeki bu belgeyi ona vermemi istemişti. Birazdan ona götürünce oldukça sevinmiş olacak.”

Anlamadım. Kaşlarımı çatmış şekilde yüzüne bakınca. Dikkatini önündeki kâğıttan ayırmadan, bir elini havada onu rahatsız eden bir canlıyı kovalarmışçasına kapıya doğru silkeledi. Afalladım. *Bu gitmem için izin miydi?* Tereddüt dolu popomu ağır çekimle kołtuktan kaldırırken aynı sinek kovma hareketini yeniledi,

30 Büyücülerin süpürgeler üstünde uçarak oynadığı bir spor.

ben de aceleyle fırlayıp odanın kapısına doğru koşturdum. Kapı koluna sarılıp kapıyı aralarken bana seslendi.

“İçtiğin şeylere dikkat et. *Muggleların*³¹ partilerine güven olmaz.”

Cümlesi bittiğinde bakışlarını kaldırıp saniyenin binde biri hızla göz kırptı bana. Sonra yeniden cehennem koruyucusu duruşuna geri döndü. Bense istemsiz şaşkın bir gülümseme ile odanın dışına çıktım.

Saat öğlene geliyorken fakülte binasından çıktığımda Livya minik arabamın kapısına yaslanmış beni bekliyordu. Yüksek bel, kısa paça pantolonu ve gözüne vuran güneşi engelleyen yuvarlak, siyah camlı güneş gözlüğü ile pek bir havalı görünüyordu. Ben, üstümdekilerden bahsetmeme gerek olmayacak kadar sıradandım. Ona yaklaştığımda doğruldu ve gözlüğünü burnunun üstüne çekti.

“Hazırsan başlayalım,” dediğinde çıplak beyaz omzuna yumruğumu dokundurdum ve “Hazırım bebek,” dedim göz kırparak.

Arabama atladık. O yine sıkışan kapı yüzünden yerine geç yerleşti. Ben tarif ettiği yere gitmek için arabayı çalıştırırken, “Öğleden sonra olan vardiyayı Defne aldı, yani tüm gün benim-sin,” dedi keyifle.

Araba usulca hareket ederken çalışmayacak olmaktan memnundum. Birkaç metre sonra, “Defne’nin bugün izin günüydü, onu vardiyamı alması için sen mi aradın, Burak mı?” diye sorarken ilgisiz görünmeye çalıştım.

Vogue kokan çantasını karıştırıyordu. “Burak beni arayıp Def-

³¹ Büyücü olmayan kişiler, normal insanlar.

ne'nin senin yerine bakabileceğini söyledi, Defne'yi de o aramış olmalı," dedi ve o bunları söylerken gerçekten ilgisizdi. Ama sonra başını bana doğru çevirdi. "Sorun mu var?"

Anında başımı iki yana salladım. "Yoo... Sadece Burak'ın sevgilisi olduğu düşüncesi hâlâ garip geliyor."

"Burak'ın sevgilisi mi?"

O başını yana doğru eğerken ben düz bir sesle, "Evet, sevgilisi. Defne. Onunla görüşüyorlar. Yani... O anlamda görüşüyorlar," dedim.

Tekrar yola dönüp dudaklarını buruşturdu. "Bana söylememiştin," dedi. Bir süre düşündü. Sonra hafifçe omuz salladı. "Sevimli bir çift olacaklardır."

Dudağımdan hava kaçırır gibi ses çıkardım. "Yapma lütfen!"

Yine alımlı gözleri bana döndü. "İtirazın var anlaşılan?"

Gereğinden fazla tepki vermemeye özen gösteriyordum ama midem yine ağrımaya başlamıştı. *Ne oluyordu bugünlerde mideme?*

"İtirazım yok ama bilemiyorum, ben hâlâ yakıştıklarına emin değilim."

Hafifçe sırtıttı. "Yoksa sen kıskanıyor musun?"

Yarım bir fren yaptım. "Kıskanıyor muyum? Kimi? Saçmalama Livya! Kıskanmam için bir neden mi var?"

Hâlâ sırtıttı. "Ben de onu diyorum, kıskanman için bir neden mi var?"

"Tabii ki de yok!"

Öyle sesli kurmuştum ki bu cümlemi, Livya ellerini havaya kaldırıp, "Tamam, tamam, sakinleş, anladım kıskanmıyorsun," dedi.

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Alışveriş için gideceğimizi söylediği yere birkaç metre kalmışken nazik bir sesle konuştu.

“Aslında kıskansan fena olmazdı.” Yüzümü buruşturup ona baktım. “Demek istiyorum ki, keşke kıskansan. Burak ve sen... Bence en sevimli çift siz olabilirdiniz.”

Sessizce önüme döndüm. Biraz ilerleyip arabayı kötü şekilde park edip durdum. Yine sessizlik oldu. Üstünde minik asalar asılı olan anahtarlığımı yuvasından çekip çıkardım. Kendimi konuşmak için zorladım.

“Buraya neden geldiğimizi unutuyorsun sanırım.” Gözlerini devirdi. “Beni birilerine yakıştıracığına verdiğin sözü tutmaya ne dersin?”

Memnuniyetsizce küçük dudaklarını buruşturup arabadan inerken, elimde sıkıttığım asalı anahtarlığımın avucumda iz çıkardığını fark ettim. Ama başımı sallayıp arabanın kapısını açtığımda bazı düşünceleri koltuğumda bırakmak en iyisiydi.

Sonraki birkaç saati, son konuşmamız yaşanmamış gibi tamamladık. Neredeyse günbatımına kadar öyle çok şey denedim ki, sonunda hangisini aldığımı ben bile bilmiyordum. Arabaya oturduğumuzda ayaklarım zonkluyordu. Livya emniyet kemerini takarken bana döndü.

“Kahveciye uğrayıp, Burak biletleri ayarlamış mı diye sorayım.”

“Şu Magnum denen mekân, galeri ya da her neyse...” Hâlâ tam olarak nasıl bir işe girdiğimi bilmiyordum. “Madem içeri girmesi böylesine zor bir yer, Burak nasıl bilet bulabiliyor?”

Kemerin yuvasına yerleştiğine emin olunca omuz sallayıp, “Burak bulur,” dedi sadece.

Daha fazla sormaya gerek duymadım. Burak yapardı. Nasıl yaptığı umurumda değildi. O bilet beni rüyalarımın erkeğine götürecekse suç işlemesine bile göz yumabilirdim.

Trafikten kendimizi kurtarıp kahvecinin berbat otoparkına girdiğimizde gün batıyordu. Solgun sarı güneş ışıkları eşliğinde kahvecinin önüne yürüdük. İçeri girmek için kapıdan çıkan kalabalık, gürültülü gruba öncelik verdik. O sırada büyük camların arkasından kafenin içine baktım.

Çok net olmasa da kasada duran Burak'ı görebiliyordum. Ve ne kadar kısa olsa da yanı başındaki Defne'yi de. Öylece onları izlemek istedim. Defne soluksuz bir şeyler anlatıyordu. Arada saçını kulağının arkasına koyuyor, kurduğu cümlelerin yanındaki adamın yüzünde etkisi oluyor mu diye de kontrol etmeyi de ihmal etmiyordu. Burak her zamanki Burak'tı. Defne'ye bakmak yerine önündeki kasada bir şeyleri tuşluyordu. Şu an onu dinlediğinden bile emin değildim. Umursamaz duruşu, çizimleriyle dolu olduğunu bildiğim yeşil önlüğü ile öylece ifadesizce duruyordu kasanın önünde. Yeterince izlediğimi düşünüp kapının koluna uzandığım sırada Burak'ın dudağının kenarı yana doğru kaydı. Küçük ama Burak'ın sözlüğünde içten bir gülümsemeydi bu. Benim gibi Defne de fark etmişti. Anlattığı şey neydi bilmiyordum ama bu gülümseme onun daha heyecanla konuşmasına sebep oldu ve Burak'ın dudağı tam bir gülümseme şeklini aldı. *Onu gerçekten dinliyordu!* Günbatımı o nadir gülümsemeye yansdı. Defne konuştuğu şeye ara verip avucundaki bir şeyi Burak'a uzattı. Burak o şeye uzunca bir süre baktıktan sonra eline aldı ve havaya kaldırıp inceledi. Rozete benziyordu. Parlak turuncu renkli bir rozet. Burak'ın taktıklarından. Burak baktı, baktı ve başını sallayıp cebine koydu. Defne ona belli etmeden heyecanla yerinde sekti ve coşkuyla gülümsemeye ve konuşmaya devam etti. Birden midem yandı. Saatlerdir yemek yemediğim için kazınmış olmalıydı. Elim kapı kolundan çekip midemin üstüne koydum. Evet, acıkmış

olmalıydım. Sebebi kesinlikle buydu.

“Aslında düşündüm de, içeri girmemize bile gerek yok. Telefonla da sorabiliriz.”

Beklemeden Livya’ya döndüm. Zoraki bir gülümsemeyle bana baktı. Elimin olduğu yere iki kez hafifçe vurdum. “Çok acıktım. Hemen eve gitsek fena olmaz gerçekten.”

Sesimin beklediğim kadar canlı çıkmamasına şaşırdım. Dönüp arabaya doğru yürüdük ve evin önüne gidene kadar sessiz kaldık. İnmeden önce ise Livya elime dokundu. Ona baktım. Söylemek istedikleri gözlerinde bekliyordu. Ne kadarına cesaret edeceğini merak ettim.

“Hâlâ onu kıskanmadığını düşünüyor musun?”

Livya hep cesur olmuştur. Ama ona istediği, dilediği cevabı veremezdim. Burak’ı ilk gördüğümde kısa bir an ondan hoşlanmış, onun da benden hoşlanmış olduğunu düşünmüş olabilirim. Ama onun ilgisinin benim yerime, arkamda asılı olan iş ilanına olduğunu anladığımda, her şey bitti. Her zaman olduğu gibi...

Anahtarı direksiyonun yanındaki yerinden sesizce söküp çıkardım. Avucuma alıp üstündeki küçük asalarla oynadım yine. Gözlerimi sonunda Livya’ya çevirdiğimde, kuracağım cümleleri gerçekten merak ettiğini hissettim.

“Belki de haklısın, onun ilgisini paylaşmak zorunda kalacağım için biraz kıskanıyor olabilirim. Ama bundan fazlası yok. O ve Defne... Yeterince sevimli görünüyorlardı gerçekten. Fazlasına ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.” Livya’nın bu düşünceme katılmadığını gözlerinde görebiliyordum. Uzanıp gülümseyerek dizini dürttüm. “Hem biliyorsun o zeki, baya zeki. Onun gibi biri, benim gibi birinden hoşlanmaz. Tıpkı Bay S. gibilerin benden hoşlanmayacağı gibi.”

Burak nasıl biri olduğumu biliyordu. Uyumsuzluğumu, saçma davranış ve düşüncelerimi, beceriksizliğimi, hatta IQ seviyemi bile biliyordu. Onunla şansım olamazdı ama Bay S. beni tanımyordu. Bu, kusurlarımı göstermediğimde onunla olma ihtimalim var demekti.

Livya dizindeki elimi ittirdi. “Bazen öylesine saçmalıyorsun ki, seni tokatlamak istiyorum.”

“Dedi, değişmesi için ona yardım eden güzel kız.”

Kaşlarını çattı. “Senin değişmene yardım etmiyorum ben. Kendi değerini anlamayı sağlamaya çalışıyorum.”

Omuz salladım. Dudaklarını hiddetle araladı ama konuşmadan geri kapattı. Uzanıp kapıyı açmadan önce bana işaretparmağını uzattı. “Henüz zamanı değil!” dedi büyük bir vurgu ile ve ilk kez tek seferde açtığı kapıdan aşağı indi. Bense sakince arabadan çıktım.

Korse, sözlükte; kimi duruş bozukluklarını düzeltmek için sağlık nedenleriyle ya da vücudu güzel göstermek gibi bir amaçla kullanılan, esnek iç giysisi olarak geçiyor. Bence kesinlikle modern işkence yöntemi olarak anılmalı! Ama asıl garip olan yanı, insanların bunu başlarına silah dayandığı için değil, kendi rızalarıyla yapmalarıydı.

“Livya, ben ciddiylim. Su bile içsem bu şey içimde patlayacakmış gibi hissediyorum.”

Ayakkabılığın önünde kalıp gibi duruşumu bozmadan öylece Livya'ya bakıyordum. Ama o katı bir mürebbiye kadar merhametsizdi. “Öyleyse su bile içmeyeceksin! Üzgünüm.”

İnce şalı omuzlarıma atıp beni kelimenin tam anlamıyla ev-

den ittirerek çıkarmaya çalışıyordu. O dış kapıyı açmadan önce ben son kez kendime bir bakış attım. Yine siyahlar içindeydim ama bu kez elbise boyum dizlerimin bir hayli üzerinde bitiyordu. Göğüslerim geçen seferkine göre birkaç santim daha kapalı olsa da, bu kez kumaş vücudumu öyle bir sarmıştı ki, dünya üzerinde koca kalçalarımı örtebilecek aksesuar olduğunu sanmıyordum. Bu elbise modeli için fazla kiloluydum. Ayrıca burnum bile düşse eğilip yerden alamazdım. Çünkü içimdeki korse bana sadece nefes alabilecek kadar tolerans gösteriyordu. Tepemde sıkı bir atkuyruğu yapılan düz saçlarıma son kez bakıp, bol siyah tonlu makyajımı kontrol ettim. Bu görüntüye neresinden bakarsan bak ben değildim. Rahatsız iş kıyafetim içinde kapıyı açmadan önce koridorda duvara yaslanan Portakal'a baktım.

“Bana şans dile kızım.”

Ama o burnundan tıksırıp huysuzca yere uzandı. Son günlerde bunu çok sık yapıyordu. Fazla kilo almıştı, sanırım mide rahatsızlığı yüzünden yine veterinerine gitmesi gerekiyordu. Kendi sağlığını önemsemiyordum ama Portakal'a iyi bakmalıydım. O ailem diyebileceğim tek kişiydi. Orali olmasa da ona uzaktan öpücük attım ve Livya'nın açtığı kapıdan dışarı çıktım.

Apartmanımızın önünde geçen geceki siyah gösterişli araba duruyordu. İçinden ise geçen gecedeki halini formatlayıp yüksek versiyona geçen Burak indi. Simsiyah giyinmişti. Siyah pantolon, siyah gömlek, siyah ceket, siyah ayakkabılar, siyah gözlük ve tabii ki siyah yapılmış saçlar. Parlayan arabasının önünde durup yüzünü basamakların tepesindeki bana çevirdi, bir saniye için bekledi, gözlüğünü parmak uçlarıyla sabitleştirdi ve gülümsedi. Şaşkınlığım gecikmeli de olsa gülümsemesine karşılık verdiğinde, hemen arkamdan Livya'nın ince sesi duyuldu.

“Dikkatli olun!”

Başımı ona çevirdim ama uyarısını çoğul yapmış olsa da, göz kırpmadan sadece Burak’a bakıyordu. Ve yine gözbebeklerinde bu iki kelimedenden fazlası vardı. Burak ise çenesini kendinden emin bir tavırla sallayarak ona güvence verdi. Açıklama beklercesine Livya’ya baktım ama o sırtıma peş peşe vurup “Hadi bakalım, iyi eğlenceler. Unutma su bile içmek yok,” dedi ve göz kırptıktan apartmandan içeri girip yok oldu.

Birkaç saniye arkasından baktım ama sonra pes edip başımı iki yana salladım. Topuklu ayakkabılar ile basamaklardan inmekte hâlâ zorlanıyordum ama alışıyordum. Belki üstümdeki kıyafete de zamanla alışırdım. Son basamaktan sonra Burak’ın önünde durdum. Sebepsizce birbirimize sırttık.

“Selam bebek,” dedi sonunda haylaz bir ifadeyle.

Elimdeki minik çantayı sıkıp gözlerimi kaçırmamaya çalıştım. “Bana mı diyorsun yoksa yine benim külüstüre mi kur yapmaktasın?”

Kıkırdadı. “Sen gelmeden önce onunla hasret giderdik, merak etme.”

“Umarım komşuların bizi şikâyet etmesine sebep olacak şeyler yaşanmamıştır,” derken hâlâ sırıtmaktaydım.

Başını kaldırıp, bakışlarını etraftaki binaların üstünde gezdirdi hızlıca. Yeniden bana döndüğünde, “Güvenlik kameralarının kayıtlarını silmeliyim desene,” dedi ve ben sesli bir kahkaha attım. Binmem için önünde durduğu arabanın kapısını açtı. Ben yürümeden önce, “Yine bomba gibisin,” dedi.

Gözleriyle kalçamı işaret edince yanaklarımın ısınmasını yok sayıp omzumun üstünden şuh bir bakış attım. Ya da ben böyle düşündüm. Haylaz bakışları tüm yüzüne yayıldığında, ben de onun

bedenine övgüyle baktım.

“Sen de öylesin.”

Elini abartı şekilde kalbinin üstüne koydu. Sonra üstündeki ceketini hafifçe kaldırıp pantolonunun arkasına doğru baktı.

“Bu kıyafetin şekilli kalçalarımı ortaya çıkardığını biliyordum. İltifatın için çok teşekkür ederim,” dedi ve ben kahkaha atarak kendimi koltuğa bıraktım.

Aynı şoförün direksiyon başında olduğunu farkedince ona içten bir selam verdim. Ona söylediğimi anlaması biraz zamanını aldı ama sonra büyük bir memnuniyetle karşılık verdi, hatta arabayı sürmeye başlamadan önce ufak bir iltifat bile etti.

“Magnum tehlikeli bir yer mi?” diye sordum yolculuğumuza devam ederken.

Burak yüzünü bana çevirmeden başını salladı. “Tehlikeli derecede sıkıcı insanlarla dolu.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. “Dalga geçme, gerçekten soruyorum.”

Bana bakıp sırıttı. “Dalga geçmiyorum, gerçekten sıkıcı insanlarla dolu bir yer.”

“Öyleyse Livya neden dikkatli olmamızı istedi?”

Bakışlarındaki haylazlık kaybolursa da umursamaz ifadesi hâlâ üzerindeydi. “Sıkıcı insanların ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyor olmalı,” dedi ve önüne döndü.

Kısa bir süre anlam çıkarmaya çalışsam da, sonra omuzlarımı salladım. Sakinleşmek, rahatlatmak için, “En fazla ne olabilir ki?” dedim kendi kendime sesli düşünür gibi.

Gecenin sonunda bu basit sorunun cevabını çok farklı şekillerde alacaktım. Kötü şeyler olacaktı...

357 Magnum

Galata civarında bir sanat galerisinin önünde durduk. Arabadan inmeden önce derin bir nefes almak istedim ama oturuyor vaziyetteyken kaburgalarımı daha da fazla sıkıştıran lanet korsem izin vermedi. Bunun yerine rahatlamak için Burak'a döndüm. Yüzü bana moral vermekten çok uzaktı. Siyahlara bürünen bedeni bana bakma zahmetinde bulunmadan kendi kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Birkaç dakika boyunca gelip benim kapımı açması için bekledim. Nezaket kurallarına bağlı biri olmasa da bunu atlamazdı. Özellikle bu gece. Üstünde o kıyafetler varken. Üstümde bu kıyafetler varken! Korse giymiş bir kadına kaba davranmak vicdansızlık sayılmalıydı. Kapımın yardımsız açılmayacağını kabullenip uzanıp kendim açtım. Bedenimi koltuktan kaldırmak için orta ölçekli bir güç harcasam da sonunda asfalt zeminde dimdik durmayı başardım.

Ben kapısını kapattığım an alışamadığım arabam yanımdan uzaklaştı ve kelimenin tam anlamı ile ortada kaldım. Etrafa bakan gözlerim Burak'ı aradı ama yoktu. Yeni bir araba farı görün-

düğünde kaldırıma çıktım. Bedenimi dış cephesi tamamen siyaha boyanmış, üstünde keskin harflerle *Art-S* tabelası olan galeriye çevirdim.

Karanlık girişin önünde, gösterişsiz bir kalabalık vardı. Adımlarım o insanlara yaklaştıkça ellerinde sigara ve bardak tutarak sohbet eden ciddi insanlar gördüm. Belli ki içeriden çıkıp nefes almak istemişlerdi.

Galerinin giriş kapısına daha fazla yaklaşmalı mıydım, emin olamadım. Burak hâlâ görünürde yoktu. *Nereye kaybolmuştu ki?* Telefonum titrediği an yardım halatıymışçasına aceleyle ona sarıldım.

“Bu gece tek başınasın.”

Panikledim. Bulunduğum yere ait olmama hissi yeniden beni ele geçirdi. Ne yapacağımı bilmeden öylece ekrana bakmaya devam ettim. Sonra başımı kaldırıp girişinin önüne dizilmiş, formlarıymış ya da anlaşımlar gibi çoğu siyah giyinmiş, ulaşılmaz insanlara göz gezdirdim. Üstümdeki renklerin ne olduğunun önemi yoktu. Atkuyruğum kafa derimi acıttı. Sanırım kıvrıcıklarım hareketlenmek üzereydi. Panik seviyem yükseldi, derin soluklarım yüzünden korse de kalın belimden kurtulmak istercesine daha fazla kaburgalarımı sıkıştırdı. Tüm bedenim bağırıyordu. *Buraya ait değiliz!* Tam arkamı dönüyordum ki elimdeki siyah alet yine titredi.

“Şimdilik...”

Gözlerimi yumdum. Şimdilik... Bu kez sakın bir yarım ne-

fes aldım. Birkaç adım ötemdeki sigara dumanıyla karışmış olsa da oksijen, sıkışan ciğerime iyi geldi. Tek kelime ile yenilendim. Ayrıca duman pek de sigara gibi kokmuyordu. Belki de başka bir şeydi içtikleri, emin olamadım. Gözkapaklarımı açtığımda daha sakindim. Dik durdum. Beni göreceğinden emin değildim ama etrafa gelişigüzel bir gülümseme gönderdim. Bir yerlerde koruyucu meleğim vardı. Sakin kalmalıydım.

Açık alandaki temiz havayı kirleten zarif bedenleri geçip galerinin siyah cam kapısına dokundum, güç kullanmama gerek kalmadan yavaşça açıldı. Kapıyı aralayıp, içeri girdiğimde kısa bir an gözlerim kamaştı. Binanın her şeyinin zıttı bir şekilde içerisi beyazdı. Bembeyazdı. Tüm duvarlar, zemin ve tavan süt beyaz rengindeydi. Sadece mecburi birkaç kirişin böldüğü geniş alanda oturacak tek bir şey yoktu. Sadece ayakta durup dolaşan insanlar vardı. Bir de beyaz duvarların üstünde belli aralıklar ile asılmış siyah çerçeveli tuvaler...

Tepelerindeki ışıklandırmalar ile daha da parlayan çerçevelere yürürken buldum kendimi. Bundan başka ne yapacağımı da bilmiyordum zaten. Ama girişin kenarında sıralanmış ince kadehlerden bir tane kapmayı akıl edebildim. Ne demişti Burak, içmesen de elinde tut, ruhundaki siyah, içkiyle daha kolay beslenir. İçmesem de elimde tutarak içimdeki siyahı kandırdım.

İçgüdüsel olarak yaklaştığım ilk tuval, sarı ve turuncu renklerin birbirine geçtiği sakin bir resimdi. Hemen yanındakinde ise, aynı turuncu bu kez kırmızıyla kavgaya tutuşmuşçasına karışmıştı. Nerede olduğumu ya da neden burada bulunduğumu, üstümdeki dar elbiseyi, ağrıyan kaburgalarımı, hatta kusurlarımı bile kısa bir an unuttum. Buradaki insanlardan herhangi biri gibi olmak kolay geldi. Ayrıca duvarda asılanlar hiç de Profesör'ün burun

kıvırdığı gibi değersiz gelmemişlerdi bana. Fena değillerdi. Sanat görecektir derler ve gördüğüm şey hoşuma gitmişti.

Yeni biraz uzağındaki koyu kırmızı ve bordonun savağını izlemek için boynumu uzatıyordum ki, yanı başımdaki purlu her bittin duyu organlarımı tek yere odakladı.

“Yanlış sıra ile başladınız.”

Bakışlarımı renklerden uzaklaştırıp sesin sahibine çevirdiğimde kim olduğunu yüzüne bakmadan bile biliyordum. Bay S.’in gözleri balkondaki gecedeki gibi luntal bir bakış ile üzerimde doluştu. Sonra çarpık ama sert bir gülümseme ile yineledi.

“Ashua bakarsanız sol taraftan başlayıp, bu yönde ilerlemeliydiniz. Bu şekilde daha anlamlı olacağına emin olabilirsiniz.”

Midem vftendümde yer değiştirmeye karar verdiğinde ben sakin kalmakta zorlanıyordum.

Beni buldu!

Yine şahane görünüyordu. Kusursuz yüzü, önüne düştüğünde geriye attığı hafif uzun saçları ve zevkli takımıyla muazzam bir karışım oluşturmuştu. Bu kez dizlerim titremedi ama onun güzel yüzüne, mavi gözlerine, çarpık gülüşüne bakarak konuştuğumda sesimin titreyeceğini biliyordum. Bu yüzden başımı ciddi anlamda zorlayıp işaret ettiği yöne çevirdim. Rolüme bittirilip rahat davranmaya çalışarak, etkilenmeden dudak bittirdim.

“Bu tuvalden başlamak bana neye mal oldu acaba?”

Ona bakmadan kurmuşum özensiz cümlem. Ve o bu durumu göz ardı etmek istemesine bedenimin yarısını bana, yarısını duvardaki resime dönerek açıkladı.

“Resim eski ilişkisini renklerle anlatmış.” Kısa, tombul bir

bardak tutan elini odanın diğerk ucuna uzattı. Uzak olsa da pembe ve sarıyı tanıyabiliyordum. “İlk renkler daha yumuşak ve uçarı. Çoğu ilişkinin ilk zamanları gibi.” Kadehle birlikte işaretparmağı odanın diğerk duvarına kaydı. Yeşil, mavi, lacivert. “İlişkisi ilerledikçe renkler değışmeye, birbirine karışmaya ve sertleşmeye başlıyor.” Turuncu. Kadeh yine yön değıştirdi. Bize yakın başka bir duvarı işaret etti. “Hırçınlaşıyor,” dediğinde önünde durduğum kırmızılı tuvali gösteriyordu. İşaret parmağına eşlik eden kadehi, birkaç adım ötemdeki son iki tuvali işaret etti bu kez. Hüzünlü ama metanetli bir sesle, “Sonunda ise her ilişkide olduğu gibi, karanlık ile bitiyor,” dedi.

Gözlerim bulunduğum duvarın sonundaki simsiyah boya ile kaplanmış çerçeveyi seçebiliyordu. Yeniden önümdeki kırmızı resime döndüm. Gerçekten ilgimi daha fazla çekmişti. Düşünmeden sordum.

“Bu tam olarak hangi dönemleri dersiniz?”

Benim bile şaşırdığım rahatlığım onun hoşuna gitti ya da sohbetin devamlılığındandı yüzündeki hoşnut ifade. Dudakları yarı incelmış şekilde, işaretparmağını çenesine dayadı ve yüzünün tamamını resime döndü. Kısa bir an düşündü. Bense bu duruşunun fotoğrafını çekmek istedim. Böylece birkaç dersine katıldığım fotoğrafçılık kursu bir işe yaramış olurdu en azından. Ona gözucuyla bakıyorken bile kalp atışlarım hızlanıyordu. Dudaklarını yarı aralamışken durup bana baktı.

“Sizce?” dedi, açıklamaktan son anda vazgeçmiş gibi.

Onunkine yaklaşamayacak benzer bir düşünme ifadesiyle durup bekledim. Sesimdeki heyecanı bastırıp, gizemli kadın imajımı bozmamaya özen göstererek cevap verdim.

“Kullanılan kırmızının tonuna bakacak olursam, sanatçı tam

bu resimde sevgilisiyle kavga ediyor olabilir.”

Etkilenmişçesine dudakları hafifçe hareket etti. Bana doğru bir adım attı. Parfümünün kokusu burnuma geldi. Ona bakmıyordum ama fazla yakındı.

“Ya da sevişiyor da olabilir.”

Yutkunmak zorunda kaldım. Başım ona dönmek için yalvardı ama pes etmedim.

“Bu kırmızı ancak yoğun bir öfkeden çıkmış olmalı,” dedim.

“Ya da tutkudan...” diye üsteledi.

Beklemeden kurduğu cümle bu kez dizlerimi titretti. Ayrıca fısıldıyordu. *Bay S. kulağımın dibinde, tenimin biraz uzağında, en karşı konulmaz ses tonu ile fısıldıyordu!* Bu sahne rüyamda gördüklerimden bile tehlikeliydi. Ne gerçek kişiliğim, ne de bu gece kiralık taşıdığım yeni karakterim bunu kaldıracak kadar güçlü değildi.

Gücümü toplayıp elimdeki kadehi sıktım ve yüzümü ona çevirdim. O sırada onun mavi gözleri dar elbisemde dolaşıyordu. Bakışları kalçalarımın olmasa gerekenden fazla durduğunda rahatsız hissettim. Bu his hoşuma gitmese de, kendime bile itiraf etmedim. Bu anı hiç bir hissin bozmasına izin veremezdim. Mavi bakışları sonunda yüzümü bulduğunda omuzlarımı dikleştirdim. Düz saçlarımdaki atkuyruğum hafifçe sallandı.

“Belki de yanıyorsunuzdur,” dedim kendimden emin.

Hafifçe kaşlarını çattı. Gözlerinin hemen yanında çizgiler oluştu. Çizgileri bile güzeldi.

“Hangi konuda?” dedi.

Bu kez ben kadehimi kaldırıp duvarları işaret ettim. “Belki de başlanması gereken siyah tablodur.”

Şaşırdığını hissettim. Bu his kendime daha çok güvenmemi

sağladı. Devam ettiğimde sesim daha güçlü çıkıyordu. Hikâyeler benim oyuncaklarımdı ve ben oyun oynamaya bayılırdım. Siyah ve gri tabloları gösterdim önce.

“Yalnızlıktan içi siyaha boyanmış olan ressamımız, üstündeki özensiz kıyafetleriyle yolda yürümektedir. Son zamanlarda sıkça yaptığı gibi iç sesinde hayatın anlamsızlığından dert yanıyordur yine ve tam o anda, onu görür. Hayatının aşkını. Kız çiçekçi dükânındadır belki, ya da en tazelerini bulmak için sebze seçiyordur ince parmaklarıyla. Tam bir domatesi ya da fesleğen yapraklarını koklarken görmüştür onu adam. O an adımları donar, huysuz düşünceleri susar ve kalbi siyahtan griye dönmeye başlar. Çünkü siyahtan bir anda kurtulmak kolay değildir.” Kırmızı tuvale çevirdim yönümü. “Burada onu izliyor. Belki ikinci görüşüdür onu. Evet, ikinci karşılaşmaları olmalı. Çünkü siyah dağıldıktan sonra, kalbi daha kolay uyum sağlar bedenine. Ve genelde ilk görüş sonrası gelir tutku. Tutkuyla bakıyor burada. Kırmızı bir tutkuyula.” Gözucuyla ona imalı bir bakış attım ve durduğum yerde, ufak bir açı değiştirip peşi sıra giden tuvallele devam ettim. “Tutku önce canlı kırmızılarla karşılığını buluyor, ama sonra o aynı tutku duruluyor, önce açık kırmızı olan aşka, sonra tatlı bir sevgiyle pembeye dönüşüyor.” Uzak uçtaki ilk duvarı işaret edip. “Sonra heyecansız bir sarı ile bitişe yaklaşıp, yorulmuş bir krem rengiyle sona eriyor. Fırçayı yeniden eline alıp, yeni resimler yapması için bembeyaz bir sayfa ile öylece bekliyor.” Yüzümü en başta duran beyaz, boş tuvalden alıp mavi gözlere çevirdim. Memnuniyetsizce dudak büküp, heyecansız final kısmına geçtim. “Bu aşk hikâyesi, kırmızıyı çabuk kaybettiği için, monotonluğa, alışkanlığa yenilmiş belki de. Ya da belki henüz bitmedi, farklı renkler ile yeniden başlayacak, kim bilir.”

Gözleri bana bakarken bu kez daha yumuşaktı. Samimi bir sesle kurdum sıradaki cümlemi, farkında olmadan rolümden çıkmıştım.

“Bu sırayla düşünmek kendimi daha iyi hissettirdi.”

Yalan değildi. İçindeki renkleri dışarı vurma fikrini sevmiştim. İçinde bu kadar fazla renk taşıyor olma fikri güzel gelmişti. Ren-gârenk duygularını korkusuzca dışarı saçmak güzel olmalıydı...

Önce yarım, tatlı bir gülümseme verdi bana ama ardından başını iki yana salladı.

“Çok üzülerek söylüyorum ki, şu an önünde durduğunuz kırmızılara boyanmış çerçeve, ayrılık sevişmesini resmeden bir tablo. Ressam; tutku kadar anlaşmazlık, hırs ve kavga ile de dolu olan, onu hasta eden aşktan kurtulmadan önce vücudunda kalan her şeyi bu tuvale akıtmış. Akıtmış ki, ondan geriye tek bir tutku kırıntısı, ona geri dönmesine sebep olacak tek bir kırmızı leke kalmasın içinde...” Durup siyah tabloya baktı gözucuyla. “Ve sonrası, siyah...” Duygusuz bakışları yine yüzümdeydi. “Üzgünüm ama çocuksu, iyimser bakış açınız biten bir ilişkiyi canlandırmaya yetmeyecek.”

Fikrimi küçümseyen yüzü hâlâ güzel olsa da, bana yanlış yola saptığımı fark ettirdi. İyimser olmanın, renkleri dışarı savurmanın zamanı değildi. Siyah yeterliydi.

“Belki de haklısınız. Siyah, bitiş olmalı. Hem siyah, içinde tüm renkleri barındırır derler. Tüm renkleri oraya saklamış olması mantıklı. Onu anlıyorum.”

Kederli bir ifade ile yeniden renklere döndüm. Belli belirsiz bir nefes bıraktım sonra. Sağ omzumun arkasından, bir adım daha yakı-nıma geldi. Artık çok, çok fazla yaklaşmıştı. Yoğun parfümü yana-ğımın hizasında durdu. İkimizin de yüzü duvardaki resme dönüktü.

“Sizin de siyahınızda başka renkler sakladığınızı hissediyorum.” Dudakları, artık bukleli saçlarımın korumasında olmayan, açığındaki kulağıma dokunurcasına fısıldadı. “O renklerin hepsini görebilmeyi isterdim. Özellikle kırmızıyı...”

Yutkundum. Ben bir adım dahi olsa uzaklaşmasını beklerken, o parmak uçlarını korse ile incelttiğim bel boşluğuma dokundurdu. Aynı parmaklar belime daha hissedilir baskı yaptığında gözlerimi kapattım. *Ne yapmalıyım, nasıl tepki vermeliydim? Siyah karakterim şu an nasıl karşılık vermeliydi?* Kurumuş dudaklarımı beceriksizce aralamaya çalışırken, tanıdık sert bir ses ile gözlerim açıldı.

“Arabanız Magnum’a gitmek için hazır hanımefendi.”

Başımı hızla sol tarafıma doğru çevirdiğimde, Burak gözleklerinin arkasında saklamaya çalıştığı sert bakışlarıyla bana bakıyordu. Aynı gözler önce sadece bir santim yanımdaki adama, ardından belimdeki eline kayınca, çenesini belli belirsiz hafifçe sıktığını fark ettim. Bay S. ise yüzünü, hâlâ bakmakta olduğu tablodan almamıştı. Ama benim baktığım yöne döndüğü an, Burak arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı. Başta anlamasam da, Bay S.’in onu tanıma ihtimali yüzünden gittiğini çözmüştüm.

Tenimin üşüdüğünü hissettim. Burak’ın uzaklaştığı her adımıyla, kendime olan güvenim de onunla birlikte o kapıdan çıkıyordu. Tek kelime etmeden yürümeye başladım ben de. Parmaklarından koptuğum adama bakmadan küçük adımlarla yürürken bana seslendi.

“Magnum’da mı olacaksınız?”

Durdum. Balkondaki gecedeği gibi yine yüzümün yarısıyla ona baktım. Mavi gözlerini yine kalçamdayken yakaladım. Yüzümü yine olması gerekenden daha geç bulduğunda, gözlerinin

yukalandığını farkındaydı ama bu hoşuna gitmişti. Dudaklarında mihnetliyetmiş, ince bir gülümseme belirdi. "Sizi orada görebilecek miyim?"

Yeni koruma ile onun da orada olacağına emin oldum. Belli ki Burak tek cümle ile ona konumunu bildirmek istemişti. Beklediği onayı ufak bir gülümseme ile verdim ona ve atkıyağımın sallayarak kapıya yöneldim. Elindeki kadehi hiç dokunulmamış, eksiksiz olarak yerine bırakıp dışarı, karanlık geceye doğru ilerledim.

Mutlu muydum, değil miydin anlayamadım. Ona yeniden dokunmak tuhaftı. Onun bana gerçek anlamda dokunmuş olması daha da tuhaftı. Onun tarafından istenilmek ise en tuhaftıydı. Onu balkonda gördükten sonra yaptığım dans yerine, bu kez ayagımdan çıkarmadığım topuklularımınla birlikte, kaldırıma yanaşan arabama yürüdüm.

Kimsenin açmasını beklemeden içeri girip, arka koltuğa kendimi bıraktım. Gözlerimi kapatıp derin bir soluk çektim içime. Bay S.'in havallı silüeti gözümde dans etti. Nefesimi bırakırken açtım gözlerimi. Uyuşukluğum bu kez daha çabuk geçti. Yan tarafındaki diğer kapı açıldı, içeri uzun bacaklarıyla Burak girdi. Soluklanmasını fırsat vermeden söylendim.

"Sen nerelece kayboldun?"

Yüzüme bile bakmadan şoföre birkaç cümle kurdu. Araba söylediği konum için hareketlendiğinde cevap vermek yerine, gözlük çerçevesini ittirip arkasına yaslandı. Sıkkin bir nefesle korsemizin izin verdiği kadar ona döndüm. "Neredeydin?" diye sordum daha uysal bir sesle.

Siyah ceketinin omuzları oynadı. Yüzüm yerine yola bakıyordu. "Yokluğumu fark etmiş gibi görünüydün."

Parlak siyah saçlarına, yumuşak hatlı tatlı yüzüne bakarken, az önce şahit olduğu yakınlığı hatırlayıp bakışlarımı kaçırdım. Bu geceki amacım Bay S.'e yaklaşmak olsa da, ona yaklaşmak Burak'tan uzaklaşmama sebep olmuşçasına mahcuptum.

"Magnum'a giriş biletini almaya gitmiştim," dedi birden.

Çenemi kaldırdım yeniden. "Zaten almamış mıydın?"

Sorumu umursamadı. Ceketinin iç cebine uzandı, elini içinden çıkarıp bana uzattı. "Al bakalım," dedi keyifli bir sesle.

Kâğıt parçası bekleyen parmaklarımı ona uzattım ama Burak uzanıp elimi ters çevirdi, avcumu açtı. Ve bir dilenciye verir gibi avucuma sert, metal bir şey bıraktı. Anında kaşlarımı çattım. Avcumda duran şeye anlam veremedim. "Bu ne?"

"Neye benziyor?" dedi umursamaz sesi.

Afalladım. "Mermi?" dedim. Evet, avcumda duran şey buydu. Daha önce dokunmadığım, hatta canlı olarak görmediğim ama bir şekilde benim ve herkesin bildiği şeydi avcumda duran.

Saçma bir alaycılıkla başını iki yana salladı. "Hayır, o Magnum'a giriş biletin."

Az öncekinden daha büyük bir şok yaşadım. "Ne!"

İsteddiği için değil, mecbur kaldığı için bütün bedenini bana doğru çevirdiğini hissettirerek yüzüme baktı. "Magnum'un ne olduğunu biliyor musun Işıl?"

Çok kısa bir an düşünüp yüzümü buruşturdum.

"Bir dondurma markası mı?" dedim. Bu arada avcum hâlâ havada asılı durmuş bekliyordu.

Gözlerini devirmek ve gülümsemek arasında kaldı. Ama ikisini de yapmadı. Onun yerine hafifçe yüzüme eğildi.

"Hayır, bir tabanca ismi," dedi. Ürkek gözlerime bakarak devam etti. "Ve bu da, o marka tabancaya uyumlu bir mermi, yani o

mekâna girmek için gerekli olan bilet.”

Ağzım birkaç santim açıldı. Avcumdaki korkutucu soğukluğa baktım.

“Ama... Nasıl... Neden... Yani neden böyle bir bilet, ya da neden böyle bir isim? Bu ancak gangster filmlerinde olacak bir şey. Fırça tutan ellerde merminin işi ne?”

Geri çekildi. Duygusuz bir sesle açıklamaya başladı.

“1940’larda Amerikalı bir ressam, bu merminin aynısını, yani 357 Magnum mermisini, eski Magnum marka tabancasına yerleştirip, tuvalinin önüne geldi. Silahı alnına dayayıp tetiğe bastı ve tuvali onun kanıyla boyandı. Bu, sanatseverler için korkunç bir intihardan çok, eşsiz bir sanat çalışması olarak görüldü. Sıçramış kanla boyanan o tuval, binlerce dolara satıldı.”

Nutkum tutuldu. “Bu delilik!”

Yine gözbebeklerime dönüp hafifçe eğildi. “Çünkü sanatçıların çoğu dahilik ile delilik arasında yaşar. Üstünde kurşun deliği olan, kahverengiye dönmüş kan lekeleri bulunan kumaşa bakarak viskisini yudumlayacak insanlar için, kafasına silah dayayacak kadar deli. Ve sen şu an, o tuvali salonunun duvarına asmak için yarışan insanlarla dolu olan bir partiye katılıyorsun.”

Sesine karanlıkta korkutmak istediği küçük bir çocuğa hikâye anlatırcasına ürkütücü bir ton eklemişti. Yeniden arkasına yaslanmadan önce hafifçe dudakları yana kaydı.

“Avcumdaki 357 Magnum. O adamın beynine giren şey. Bu gece senin giriş biletin. Keyfini çıkar.”

Bir türlü indiremediğim avcuma döndüm yeniden. Giderek ağırlaşan metale doğru dişlerimi sıktım ve Burak’a baktım.

“Neden böyle yapıyorsun?”

“Ne yapıyorum?” dedi, aslında sahip olmadığı masum bir ifadeyle.

“Kasıtlı olarak kasvetli bir hikâye anlatıyorsun. Kısaca, sanat tarihinde özel bir anlamı olan bu mermi ile içeri gireceğiz diyebildin. Gözümü korkutman gerekmiyordu.”

Çerçevenin arkasındaki gözlerini kıstı. “Hikâyelerden hoşlandığını sanıyordum,” dedi meydan okurcasına.

“Mutlu hikâyelerden!” diyerek karşılık verdiğimde avucumdaki mermiyi sıktım.

Arkasına yaslandı. “Her hikâyeyi mutlu bir sona bağlayamazsın Işıl.”

Cevap vermek yerine kollarımı göğsümde toplayıp inatçı çocuklar gibi surat astım.

Bağlayabilirdim. O adamın kafatasına giren bu küçük şey, benim Bay S.’in kalbine girmemi sağlarsa, o korkunç hikâye mutlu son ile bitebilirdi. O adam için mutlu son olmaması benim için de olmayacağı anlamına gelmiyordu. Kusursuz olacaktım.

Beton

Araba sessiz geçen dakikalar sonunda durduğunda artık eski soğukluğu olmayan metali küçük çantama sokuşturdum. Burak'a baktım. Gözleriyle kapımı gösterip beni drtnce, yine kendi kapımı kendim açıp dışarı ıktım. Bu gece centilmenlikten olabildiğine uzaktı.

Korsemler, topuklu ayakkabılarım, pırasa atkuyruğum ve ben kaldırımında duruyorduk yine. Üstümde taşımaya alışkın olmadığım kadar kalabalıkla birlikteydim. İdare etmem gereken çok fazla ayrıntı vardı. *Oturup kalkınca hafifçe toplanan elbiseni aşağı ekiştir, göğüs kısmının düzgün durduğuna emin ol, sağa sola sallanan saçını geriye savur, yürürken topuğunun sıkışabileceği boşluklara dikkat et, dudağını çok ıslatma yoksa rujunu tazelemen gerekir, gözlerine de dokunamazsın ve en önemlisi derin nefes almamalısn!* Bu kalabalık daha şimdiden yormuştu beni.

Dik duruşumu bozmamaya çalışarak Burak'ı aradım gözlerimle. Kısa bir an yine ortadan kaybolacağını düşünsem de birkaç uzun dakika sonunda yanıma geldi. Beni yine şaşırtıp kolunu

destek almam için bana uzattı. Gurur yapmadan pahalı ceketinin koluna sarıldım.

“Yine kaybolacağını düşünmüştüm Broke.”

Yürümeye başlarken cevap vermedi ama dudağının kenarı hafifçe kıpırdadı. Bu kelimeyi duymak hoşuna gidiyordu. Onun yüzüne bakarken bulunduğumuz yerin farkına varamamıştım. Başımı girmek üzere olduğumuz oval kapıya çevirdiğimde hafifçe ürktüm. Bu kapının önünde ne kalabalık vardı, ne de sıra. Yine siyaha bürünmüş girişin tabelası ayırt edilemeyecek siyahlıktaydı. Altından geçerken okuyabildim kalın harflerle yazılmış **MAGNUM** yazısını. Bu, görüp merak ederek girebileceğin bir yer değildi. Nerede olduğunu bildiğinde geleceğin yerlerdendi.

Giriş sonrası sessiz bir koridoru yürüdük. Sadece benim topuk sesim çıkıyordu ve bu sesi tek başına duymak beni huzursuz ediyordu. Koridor sonunda irice bir adam beklemekteydi. Onun yanına gitmek saatler sürdü sanki. Yakınlaşan görüntüsüne bakarak yutkundum. Burada olmayı şimdiden sevmemiştim.

İri adamın önünde durduk. Boyu Burak’tan yirmi santim daha uzundu. Yaşça bizden biraz daha büyük olmalıydı, hatta belki de aynı yaştaydık ama cüssesi yaşının önüne geçiyordu. Bu genç adam bana *Hagrid*’i³² hatırlattı. Eğer yüzü saç ve sakallarla kaplı olsaydı Hagrid’e kuzeni kadar benzerdi. Dürüst olmak gerekirse ürkütücü cüssesine rağmen, burada bulunma amacının korkutmak değil de, korumak olduğu belli oluyordu.

Dev bize, benim kafamı zorlanmadan saracağını düşündüğümü büyüklükteki elini uzattı. Burak beklemeden geniş avucuna minik mermiyi indirdi. Dev, iri elini havaya kaldırıp tek gözünü kapattı.

32 Harry Potter kitaplarında, Hogwarts’ta bekçilik yapan, Harry ile yakın arkadaş olan iri yapılı, sevecen kişi.

Kurşunu üç saniye için inceledi sonra indirip kendi cebine bıraktı. Bozuk paraların birbirine çarpması gibi ufak bir metal ses duydum ama onun cebinde bozuk para biriktirdiğini sanmıyordum.

Dev gözlerini üzerime indirip bana baktı. Ben başımı kaldırıp deve baktım. Evet iriydi, oldukça iri. Vücudu takım elbise ile kaplı olsa da altında bir kas yığını olduğu belli oluyordu. Ama sert yüz hatlarına, göz çevresi ve alnındaki derin çizgilere rağmen, teninin nasıl bu kadar gergin ve parlak olduğunu merak ettim. Çünkü yüzü basbaya parlıyordu. Hatta elmacık kemikleri hafif pembeleşmişti. Bu berraklık rastlantı olamazdı. Öyle dikkatli bakıyordum ki, Burak'ın beni dirseğiyle dürttüğünü hissetmedim bile. Dev hafifçe kaşlarını çattı. Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama dev sonunda morumsu kalın dudaklarını oynattı.

“Bir sorun mu var hanımefendi?”

Gök gürültüsünü anımsatan sesine düşünmeden karşılık verdim. “Aslında var.”

Burak'a bakmıyor olmasam da, başını şimşek hızıyla bana çevirdiğini fark etmiştim. Dev, merakla karışık başka bir duyguyla, daha çok çattı temizlenmiş yüzünü.

“Cildiniz ne kadar parlak,” dediğimde Burak ve devin aynı anda kaşlarını havaya kaldırdığına yemin edebilirim. Çekinerek omuzlarımı kendime çektim. “Şeyy... Kusura bakmayın, öylesine güzel parlıyor ki söylemek istedim. Yaptığınız özel bir şey var mı acaba?”

Olağan bir hareket ile cevabımı almak için deve döndüm. Ağzını sadece yemekleri çiğnemek için kullanıyor, konuşmayı gereksiz bir egzersiz sayıyor olabilirdi. Ama iri adam önce birkaç kez göz kırptı, sonra dişlerini göstererek gür ama kibar sesiyle konuştu.

“Aslına bakarsan yapıyorum. Tüm gün burada durmak yüzümü ve ellerimi çok kurutuyor.”

Başımı çevirip, gözümle koridor boyunca etrafı taradım. “Hava alacak herhangi bir yer yok, bu yüzden olmalı.”

Dev hemen başını onaylarcasına salladı. “Eve gittiğimde Türk kahvesinin telvesine limon sıkıp yüzüme sürüyorum. Hem cildi mi yumuşatıyor, hem de nefes aldırıyor.”

“Ve şahane bir şekilde de parlatıyor,” diyerek destekledim samimiyetle. Elmacık kemikleri biraz daha kızardı. Kıkırdamaya benzer bir homurtu çıktı dudaklarından. Artık bana büsbütün sevimli gelen iri yüzüne bakıp gülümsedim. “Biliyor musun, ben büyük bir kahve dükkânında çalışıyorum. Eğer gelersen sana sıkı bir indirim yaparım, hatta oldukça kaliteli bir Türk kahvesi bile ısmarlarım. Sen de şu mucize tarifini bana uygulamalı olarak gösterirsin.”

Dev artık büsbütün kahkaha atmaya başladı. Uzun koridorda yankı yapan sesi tekrar tekrar kulağımızı buluyordu. Onun keyifli gülüşü bitmeden ben çantamdan mermiyi bulup ona uzattım. Koca parmakları arasında kaybolan kurşuna tek bakış bile atmadan cebine soktu.

“Geleceğime emin olabilirsin. Ve saçlar konusunda bildiklerime de inanamayacaksın,” dedi sakladığı bir sırrı verirmiş gibi.

Boyu fazlasıyla uzun olduğu için başımı kaldırıp kısa saçlarının olduğu yere bakış atıp, ona göz kırptım. “İnanırım,” dedim iltifat edercesine. O, bize arkasında kaldığını yeni fark ettiğim siyah kapıyı açmak için hareketlendiğinde ben devam ediyordum. “Adım Işıl. Geldiğinde beni kıvrırcık saçlarımla kolaylıkla tanırsın.” Dev gözucuyla düz uzun saçlarıma soru sorarcasına bakınca elimle savuşturdum. “Bu uzun hikâye, maskemizi yaparken anla-

tırım,” dedim sırtarak.

Kapıyı sonuna kadar açtığında iri bedeni kahkahayla hafifçe titriyordu. “Benim adım da Sufi ama bana Beton diyorlar. Bundan pek hoşlandığımı da söylenemez gerçi.”

Ona elimi uzattım. “Tanıştığımıza memnun oldum, Sufi,” dedim keyifle.

Tuttuğu kapıyı bırakıp koca elini bana uzattı çekinerek. Ona ismiyle hitap etmem hoşuna gitmişti. Öyle zevkle sıktı ki elimi, canımı yaktığını hissettirmedim ona. Onu arkamızda bırakmadan önce ayrıntılı olarak kahvecinin yerini tarif ettim. Büyük bir dikkatle beni dinleyip başını salladığında, gülümseyerek el salladım parktaki arkadaşından ayrılan minik bir çocuk gibi.

Bir başka uzun koridorda yürüyorduk şu an. İlki kadar sessiz değildi ama topuklularım hâlâ ses üstünlüğünü kendinde tutuyordu. Bakışlarını üstümde hissettiğim Burak’a döndüm. Gülümsüyordu. Sebebini bilmeden ona karşılık verdim.

“Ne oldu?” dedim sonunda.

Cevap vermeden önce başını gülümseyerek iki yana salladı. “İnsanlarla bu kadar kolay iletişim kurup arkadaş olman inanılmaz,” dedi. Ona bakışından ne söylemek istediğini anlamadığımı düşünüp, beklemeden destekledi düşüncesini. “Birinin yaşına ya da boyutuna bakmadan kolayca arkadaş olabiliyorsun.”

“Öyle mi yapıyorum?” diye sorarken hafiften utanmıştım ama sonra omzumu yukarı kaldırıp indirdim. “Aynısını sen de yapıyorsundur,” dedim etkileyici bir yetenek olduğunu düşünmediğimden.

Dudaklarından alaycı bir ses çıkardı. “Ben mi? Ben oyuncak bebeklerle bile arkadaş olamam.”

Söylediği şeyin anlamını yeni fark etmiş gibi dudaklarını ve

gölümsemesini toparlayıp önüne döndü. Hastane odasında çizgi romanı hakkında söyledikleri geldi aklıma. Dirseğimle dürttüm onu.

“Benimle arkadaşsın ve ben oyuncak bir bebek olmadığım-
dan oldukça eminim.” Tepki vermeyince devam ettim. “Oyuncak
bebeklerin fizikleri şahane oluyor. Sen hiç benimki kadar koca
popolu bir bebek gördün mü? Yani gerçek olduğuma emin ola-
bilirsin.”

Başını bana çevirdi. Öyle güzel ve içten gülümsedi ki, göz-
lerimi yüzünden hiç almak istemedim. Ama koridor bitmişti. Bu
kez çift kapaklı, deriyle kaplanmış bir kapıydı karşımda duran.
Burak kısa bir an gözucuyla bana baktı, sonra hafif bir güç uygu-
layıp yumuşak ağır kapıyı itti. Ve içerideki ses kelimenin tam
anlamıyla yüzüme çarptı. Daha içeri adımımı atmadan dizlerim
titredi. Burak sürüklercesine içeri girdiğime emin olduğunda ka-
pıdaki elini bıraktı ve güvenli dünya o kapının arkasında kaldı.

Büyük, geniş, masalar, koltuklar, fazla parlamayan abajurlar-
la dolu oval bir mekândı. Gece kulüplerinin, salaş barların ucuz-
luğundan uzaktı ama verdiği his güvenli bir yerde olmadığını,
insanların akıllarından tehlikeli düşünceler ve istekler geçtiğini
hissettiriyordu. Ahşap asma balkonları, devasa taşlarla donanmış
avizesi ile 1950’lerin caz kulüplerine girmiştik sanki. Mekân ya-
nıyordu. Usul usul insanın kanına, bedenine dokunuyordu. Çalan
müzik gibi... Her tonun üstünde olması gerekenden fazla dolaş-
ması bu yüzdendi sanki, mekânla birlikte müziği de atmosfere
katmak, insanları hayattan koparmaktı amacı... Mekânın diğer
ucunda birkaç ağır enstrüman eşliğinde, ince tutkusuyla caz ya
da blues söylediğini düşündüğüm kadın da bu hissi destekliyordu.

İçeride kırmızımsı bir loşluk vardı, çünkü zemin boylu boyun-

ca kırmızıydı. Koyu kırmızı. Ayrıca kimsenin kabul etmeyeceğini bilsem de ortam hafif sisliydi. Belki sis gözlerimdeydi, emin olmadım. Birkaç adım ötemden itibaren her yer insan doluydu. Burak'ın düşüncesinin zıttı olacak şekilde kolay iletişim kuracağım insanlara benzemiyorlardı. Hemen hemen herkes siyah giyinmişti. Birkaç kan kırmızı elbise de ilişmişti gözüme ama çoğunluğun karanlığını yıkamıyordu. Kısa adımlarla biraz içe yürüdük ama hâlâ giriş bölümünün sakinliğinden uzaklaşmamıştık. Burak durdu. Bana baktı. Bakışlarındaki duyguyu çözemedim. İşaretparmağının ucuyla siyah çerçevesini sabitledi ve bakışlarını benden aldı. Sonra ona tutunduğum elimi de kolundan ayırdı. Bir adım geri çekilip, önce geldiğimiz kapının arkasında kalan görünmeyen koridora, sonra kusur arayan gözleriyle elbiseme baktı yeniden.

“Askılarını biraz aşağı indirir misin?”

Bu haliyle bile bana fazla gelen dekolteye baktım. “Neden?” dedim mızızlanarak. Ses tonumun yüksek olmamasına dikkat ettim.

Benden istediği şeyin hoşuna gitmediği belliydi.

“Biraz daha... Görünmelisin,” dedi ağzının ucuyla.

“Bence şu an fazlasıyla görünüyorum!”

Hızlı bir adımla yanıma geldi. Koluma sarılıp gözlerime baktı.

“Onun için değilsin.” Belli belirsiz sıktı dişini. “Etrafına bir bak, o buraya geldiğinde seni görecektir mi dersin?”

Başımı çevirip baktım. Görmeye çalıştım. Etrafta süzülen kadınları, ellerindeki kadehi zarif şuh kahkahasıyla yudumlayan, gizemli gözleriyle bacak bacak üstüne atmış kadınları, karşısındaki adama bakmıyorken bile ilgisini üstünde tutabilen becerikli kadınları gördüm.

“Bunu istiyor musun?” diye fısıldadı.

Bunu istemiyordum ama onu istiyordum. Beni görmesini istiyordum. Benimle olmasını istiyordum. Benimle olmayı istemesini istiyordum. Kusursuz olmayı, kusursuz görünmeyi istiyordum. Gözlerimi Burak'a çevirdiğimde cevabımın ne olmasını istediğini biliyordum ama ben yine de başımla sorusunu onayladım.

Kolumu yavaşça bıraktı. Gözlerindeki umudun çerçevesinden aşağı düştüğünü gördüm. "Peki," dedi sakince. Bir adım geri çekilip iki elini birden kumaş pantolonunun ceplerine soktu. Rahat görünmeye, umursamaz davranmaya çalışıyordu ama ben öyle olmadığını biliyordum.

Mızmızlandım. "Birkaç santim oynamanın neyi değiştireceğini anlamıyorum."

Ben ellerimi askılarıma götürdüğümde o başka tarafa bakıp alaycı tavrıyla konuşmaya başladı.

"Bir filmde bilge bir adamın da dediği gibi; çünkü seks satan Kıvrıcık." Durdu. Askıyla işim bitmişti. O devam etti. "Bu her yer için geçerli. Sadece film değil, kitap, müzik hatta çizgi roman. Sana hangi seride bolca meme göreceğini düşünmeden söyleyebilirim. Hatta hangi oyuncunun, hangi filmde, kaç saniye göğüslerini gösterdiğini söyleyen siteler bile var." Yeniden durdu. Kulağıma doğru yaklaştı. "Bak mesela o kelimeyi az önce söylediğimde en az altı kafa bize döndü ve şu an kulakları hâlâ bizde. Çünkü tekrar SEKS dememi bekliyorlar."

Kaçamak bakışlarla bizi kontrol eden gözleri ben de yakaladım ve istemsizce tiksindim.

"Yüzünü buruşturma. Bunun iğrenç olduğunu beynimizde biliyor ama biz insanlar hormonlarımızın kölesiyiz. Bu yüzden o birkaç santim oynama, onun ilgisini diri tutmasına yardım ede-

cektir. Çünkü o bir...”

“Mankafa,” diyerek sözünü kestim gözlerimi devirerek. İki elimi artık biraz daha incemiş bel boşluğuma indirdim. “Bazen fazla tespit yapıyorsun Burak!”

Omuzları hafifçe yukarı kalktı. “Gözlemlerimi paylaşıyorum.”

“Keşke bazen o eşsiz gözlemlerimi paylaşmak yerine, biraz da kendin uygulasan.”

Yüzündeki alaycı ifadeyi silmeyi başardım ama kendini beğenmişliğini yıkmam imkânsızdı. Cevap vermeyip gözlüğünü sabitledi. Az önce içeri girdiğimiz kapı aralandı, mekâna iki kadın ve bir adam girdi. Adam orta yaşlıydı, kadınlar ise benden genç görünüyorlardı. Adam bir kadının koluna girmiş, diğerinin beline sarılmıştı. Hiçbiri bu durumdan şikâyetçi görünmüyordu. Onlar yanıımızdan geçip ilerideki kalabalığa karışırken, Burak beni biraz kenara çekti. Uzun boynunu bana doğru eğdi.

“Senin mankafa her an gelebilir. Unutma ben her zaman sana yakın bir yerlerde olacağım.” Cebinden telefonunu çıkarıp yüzüme yaklaştırdı. Diğer eliyle de kolumu kavradı. Müziğin ritmik sesi arasında iyice anlamamı istiyor gibiydi. “Tek kelimelik acil durum kodları belirleyelim.” O kısa bir an düşünürken, ben abarttığını düşünerek hafifçe yüzümü buruşturdum ama o fark etmedi.

“Rahatsız olduğun bir şey olduğunda **SARI** kelimesini yaz. Hemen gelmem gereken, *Broke* olmamı gerektiren bir şey olduğunda ise **KIRMIZI**. Anlaşıldı mı?”

“Grinin elli tonundaki gibi mi?”

Tiksinircesine yüzünü kırıştırdı.

“Hayır, trafik lambasındaki gibi! Siz zamane gençleri nereden buluyorsunuz böyle hastalıklı şeyleri?”

Gözlerimi devirdim yeniden. “Dedi, robotlarla ilgili fantezi kuran adam.”

Kolumu bırakıp telefonunu ceketinin iç cebine sokuşturarak gözlüğünü düzeltti.

“Onlar robot değil, Cyborg. Ve o okuduğun hastalıklı kitaplardaki adamlardan çok daha gerçekler,” dedi büyük bir inançla.

Kıkırdamadan edemedim. Yanımdan uzaklaşmadan önce iki parmağıyla önce kendi gözlerini, sonra çevirip benimkileri işaret etti. Bu meşhur gözüm sende işaretiydi. Gözünün ben de olmasından memnundum ama onu gözden kaybedince yine hafifçe paniklemiştim. Panik duygusunu bastırıp iç kısımlara doğru ilerlemeye başladım.

Mugglelara Güvenme!

Masalar yerine bara yürüdüm ve zorlanarak da olsa tabureye oturdum. Anında barmen önümde belirdi. Ama konuşmadı, sadece barın arkasında durup nazikçe yüzüme baktı. Ne söyleyeceğimi bilemeden öylece baktım genç adama. Livya'nın "su bile içmeyeceksin!" sözünü kulağımdan savurup, rujumu umursamadan alt dudağımın kenarını hafifçe kemirmeye başladım. Barmen bakışlarına soru işareti eklemişti. Bildiğim içki isimlerinin hangisinin bu ortama uygun olduğunu bilmiyordum. Ben de bu yüzden, güzel bir suratı olduğu için kasıtlı olarak bu görevi yaptığını düşündüğüm barmene, "Şaşırt beni!" dedim.

Şaşıran o oldu. Fazla biçimli olduğunu düşündüğüm siyah kaşlarını çattı.

"Sizi şaşırtayım mı?" diye sordu şüpheyle.

Çaresiz başımla onayladım. Genç barmen tam arkasını dönüyordu ki, kulağımda Profesör'ün sözü yankılandı bu kez.

"İçtiğin şeylere dikkat et, Muggleların partilerine güven olmaz!"

Tuhaftı ama bu bana Livya'nın uyarısından daha etkili geldi.
"Durun!"

Barmen durdu. Sesim fazla çıkmış olmalı ki bar taburesinde oturan birkaç kişi daha bana doğru döndü. "Şeyy... Şaşırtılmak istemediğime karar verdim. Bana... Bana buzlu bir su getirmeniz yeterli. Teşekkür ederim."

Barmen cevap ya da tepki vermeden sayısız şişenin bulunduğu raflara gitti, birkaç uzun dakika sonra bol buz küpleriyle dolu su bardağımı önüme indirdi ve görevine ciddiyetle devam etti.

Bardağı dudağıma değdirmeden önce burnuma yaklaştıırıp koklama içgüdüme karşı geledim. Suyun nasıl koktuğunu hatırlamıyordum ama içinde farklı bir şey olsaydı anlaşılırdı diye düşündüğüm için dudaklarımı hafifçe ıslatmakta sakınca görmedim. Tadı da tuhaf değildi. İçim rahatladı.

İlgilenecek bir şey bulmayınca sahnedeki kıza çevirdim başımı. Çok güzel bir sesi vardı. Boğazından zor notaları öylesine kolaylıkla çıkarıyordu ki, insanda ona eşlik etme hissi oluştuyordu. Bir süre sonra söylediğı parça bitti. İçgüdüsel bir hareketle ellerimi birbirine vurup alkışlayacak gibi oldum. Ama üç sakın vuruş sonunda, alkışlayan tek kişi olduğumu fark edip durdum. Kısa süren alkışımın sebebini merak eden bir iki bakış yakaladım etrafımda. Anlaşılan mekândakiler kızın farkında bile değillerdi. Hafif utanmış yüzümü yine sahneye çevirdim. Kız benim alkışımı fark etmişti. Yeni parçasına başlamadan önce bana doğru hafifçe gülümsedi ve başıyla kibar bir selam yolladı. Sonra adını bilmediğim enstrümanlar eşliğinden yeni bir parçaya başladı.

Her yudumdan önce burnuma yaklaştığım bardağımla oturmaya devam ettim. Ben yine bir yudum öncesi koku duyuma odakla-

namamışken beklediğim ses sonunda beni buldu.

“Size içki ısmarlamak için geç kaldım demek.”

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Bay S. ve ihtişamı yanıbaşımdaydı. Ama yalnız değildi. Birkaç adım gerisinde iki erkek ve bir kadın duruyordu. Bay S. benim yanımdaki varlığını sürdüreceği için sanırım, onlara dönüp imalı bir bakış attı. Erkeklerden sadece biri sırtırcasına gülümsedi, Bay S.’in yanından geçerken onun omzuna dokundu bana ise kibarca başıyla selam verdi. Diğer adam bana ufak, umursamaz bir bakış atmakla yetindi, kadın ise alımlı gözleriyle olması gerekenden fazla gözlerime baktı ama sonra samimiyetle gülümseyip usulca yanımızdan uzaklaşarak ilerideki masalardan birine kuruldular.

Bay S. bana döndüğünde oturduğum tabureye yaslanabilecek kadar yaklaştı. Müzik sesini kulağımdaki sesiyle bastırdı.

“Sizi masamıza davet edebilmem için kaç kadeh içmeniz gerek?”

Yüzüne baktım. Sadece gözleriyle gülümsüyordu. Bu gülüşe karşılık verdim.

“Belki çoktan gerekli sayıyı geçmişimdir. Şansınızı denemelisiniz.”

Dudağının kenarı gözlerine ortak oldu. Karşı konulmaz bir asaletle elini bana uzattı.

Elimdeki bardağı indirip, memnuniyetle başımı salladığımda centilmen parmakları tabureden inmeme yardım etti. Titremesini sakladığım elimin aynı kolu sarması için bana sessiz bir komut verdi. Bu komuta boyun eğdim. Onun kollarında arkadaşlarının masasına doğru yürüdük.

Siyah deri koltukların üç tarafını sardığı masada benim için

yer açıldı. Kibarca oturdum. Bay S. de hemen yanıma ilişti. Ve anında tüm vücudu ve ilgisiyle bana döndü.

“Romantik biri olsaydım, sürekli karşılaşmamızı kadere bağlardım.”

Kararsız kalıp gülümsemeye çalıştım. Keşke kaderi ne denli zorladığımı bilmeseydim.

“Romantik biri olsaydım, bu sözünüzü iltifattan sayardım.”

Sert duruşundan ödün vermek istemiyordu ama cümlem gözlerinin iştahla parlamasına sebep oldu. Karşı çaprazımda kalan kişi seslice güldü. Başımı ona çevirdim. Keyifle ve samimiyetle sırıtırıyordu.

“Sonunda dişli biri,” dedi, bu sahnenin onu eğlendirdiği belli oluyordu. Hızlı ritimlere geçen sanatçı bana doğru uzanıp sesini yükseltmesine sebep oldu. “Dikkat etmelisin, ağzı iyi laf yapar,” dedi gözleriyle Bay S.’i işaret ederek.

Elimde olmadan gülümsedim. Karşımdaki sarışın, sevimli yüzlü, gamzeli genç kolay anlaşılabilir biriydi. O da benim gibi henüz yirmili yaşlarında olmalıydı. Gözlerindeki heyecan ve samimi ifade tüm bedenine yayılıyordu. Karakterimden çıkmamak için kendimi tutmam gerekti. Gülümseyen yüzüne bakarak tek kaşımı kaldırdım.

“Sorun değil, benim de kulaklarım iyi duyar.”

İlkinden daha güçlü kahkaha atarken elini havaya kaldırıp garsonu çağırdı. Bakışım yanındaki sarışın kıza kaydı, ki hali hazırda o da bana bakmaktaydı. Üstünde taşımakta usta olduğu elbisesi ve doğuştan boyalı gibi duran sarı saçlarıyla bana gülümsemekteydi ama samimi olduğuna emin olamadım. Bedeni öylesine inceydi ki, çıplak gözle baktığım halde vücudunda inceltme efekti

varmış gibi hissettim. Kimse bu kadar ince olmazdı. Olmamalıydı. Benim her bölgemde fazlalık vardı. Benden sıyırdıklarıyla o kıza yelek yapabilirlerdi. Hatta sadece kalçamdan onun için kalın bir kazak bile çıkardı. Eminim annesi onunla gurur duyuyordu.

Saçma düşüncelerimi savurdum. Başımı çevirip Bay S.'e baktım. Gülümsemiyordu ama keyifli görünüyordu. Ya da saldırmaya hazır... Bu bakış doğru yolda olduğuma işaretli. Sanırım yeni kimliğime alışıyordum, hatta bundan keyif alıyordum.

Sohbet ettiğim çocuğun sayısız şey söylediği garson masadan uzaklaşırken grupta olmadığını yeni fark ettiğim adam çatık kaşları ile masamıza oturdu. Genç sayılırdı ama açıkça belliydi ki yaşı bizden büyüktü. Bu yorgun çizgilerle dolu yüzünden anlaşıliyordu. Üstündeki oldukça bol ve salaş giysiler temizdi ama genel olarak dağınık görünüyordu, hem görünüşü hem de ruh hali. Oturur oturmaz işaretparmaklarını şakaklarına yaslaması bu teorimi doğrular gibiydi. Gruptaki herkese hızlıca göz gezdirdim, bu masadaki herkes normal şartlarda benim yüzüme bile bakmayacak kişilerdi. Buna emindim.

Birkaç saniye içinde masamızın üzeri sayısız bardakla donatıldı. Hangisinin benim için geldiğini bilmiyordum ama o an keşke buzlu suyumı barda bırakmasaydım diye düşündüm. Bay S. bana sormadan içinden birini önüme sürükledi. Karşımda oturan alımlı sarışın tereddütsüz ince bardağını kırmızı dudaklarına götürdüğünde ben de kendi kadehime dokundum ama içmedim.

“İyi ki bu gece yanlış tablo önünde görmüşüm sizi.”

Bay S. ilgimin ondan uzaklaşmasından rahatsız olmuş görünüyordu. Bacak bacak üstüne atmış olsa da bedenini daha fazla yaklaştırdı bana. Kadehimi daha sıkı tuttum.

“Henüz tamamiyle yanlış yerde durduğumu kabul etmedim.”

Anında başını salladı, uzun saçları alnını örttü. “Tamamiyle yanlış sıradan gidiyordunuz.”

“Buna emin olamayız,” diye direttim.

“Kesinlikle yanlış yerdeydiniz,” dedi kendinden emin gözlerinin içine bakarken.

“Peki buna kim karar verdi?” diye üstelerken, neredeyse elimi bel boşluğuma koyacaktım.

“Ben.”

“Öyle mi? Siz kimsiniz?”

Küçümseme ile karışık meydan okuyan sesime karşılık önce alnındaki saçını geriye yatırdı, sonra elini bana uzattı.

“Sümer. Sümer Mutlu.”

Afalladım. Ağzım gerçek anlamda açık kaldı. Adını öğrenmiştim. *ADINI ÖĞRENMİŞTİM*. Yüzümdeki aptal ifadeyi hayal ederek toparlanmaya zorladım kendimi. Belli belirsiz yutkunup önce atkuyruğumu geriye ittirdim. Sonra elimi güçsüzce avucuna bıraktım. O devam etti.

“Birlikte renklerin dansını izlediğimiz galerinin sahibiyim. Bu da o tablolara can veren ressam arkadaşım.” Şakaklarını ovuşturarak adamı işaret etti. “Ve aynı zamanda size haklı olduğumu ispatlayacak olan kişi.”

Elimi avucundan çekmeden gösterdiği adama baktım ama o bana bakmadan kurdu özensiz cümlesini. “O düzen ile sıralamamız onun fikriydi, ne diyorsa doğru,” dedi sadece.

“Söylemiştim,” diyerek destekledi parmaklarımı esir alan kişi.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Otomatik pilotun da yardımı ile sadece başımı salladım aşağı yukarı. Sonra elimi ayırdım

parmaklarından. Odaklanamıyordum. Yüzümdeki güçlü ifademi kaybediyordum. Belki de çoktan kaybetmiştim. *Adını öğrenmiş-tim!* Avucundan alığım elim artık sahip olmadığım kıvrıkcıklarımı aradı. Ama düz saç tellerime dokununca geri çektim. Kontrolümü sağlamalıyım. Diğer parmaklarımın sardığı kadehi düşünmeden dudaklarıma götürüp hepsini boğazıma boşlattım. Sanırım elma aromalı asitti bardağımdaki sıvı. Boğazımı böylesine yakan, başka bir şey olamazdı.

Acıyla sıkıttığım gözlerimi aralarken, “İçmesini de biliyor. Onu sevdim,” dedi sarışın gamzeli çocuk.

Bay S... yani Sümer *(bu isim tuhaf geliyor, iç sesimde bile)* sert hatlarıyla parmağını sırttan sarışına çevirdi.

“Ağzını ne zaman kapatacağını bilmeyen kuzenim Gökhan,” Parmak yanındaki mükemmellik abidesine çevrildi, “Ve ona yıllardır nasıl katlandığını çözemediğimiz güzel nişanlısı Peri.”

Peri manidar bir bakışla Gökhan’a baktı, Gökhan’sa nişanlısının elini avucuna alıp, parmaklarının üstüne zarif bir öpücük bıraktı.

“Biz buna aşk diyoruz sevgili kuzenim. Senin bilmediğin konular bunlar. Üstelik unutmamalısın ki, sadece kuzen değil, aynı zamanda ortağız. Ve bu gece başarılı işimizin şerefine içiyoruz.” Başını kederle tutan adama çevirdi yüzünü. “Satılan güzel tablolarının şerefine,” dedi ağzı kulaklarında.

Kuzen Gökhan mutlu görünüyordu ama şerefine içilen tablolar onun olmasına rağmen, ressam keyiften olabildiğine uzaktı. Mekânın çalışanlarından olduğunu düşündüğüm takım elbiseli biri elindeki ufak paketi masanın ortasına bırakıp gitti. Masadaki kimse yadırgamadı, aksine saniyeler önce yaşama sevinci olma-

yan ressam şimdi coşkuyla o ufak pakete uzanıyordu.

“Sonunda!” dedi keyifle paketi titreyen parmak uçlarıyla açarken. Kâğıt yırtıldığında içinden bir düzine puroya benzer, koyu renkli kalın sigaralar çıktı. Beklemeden içlerinden birini alıp dudagina götürdü adam ve aceleyle yaktı ucunu. Çakmağı masaya vurup derin bir nefes çekti. Nargile dumanına benzer beyaz bulutlar dağıldı dudaklarından. Oturduğu yerde huzurla kayarken, “Beklediğime değdi,” dedi. “İşte şimdi kutlamaya başlayabiliriz,” diye şakıyarak elini sürmediği bardagina uzatıp neşeyle içmeye koyuldu.

Gökhan ve Bay S... yani Sümer, onun çakmağını alıp beyaz dumana yenilerini eklediler saniyeler içinde. Gökhan Peri'nin sigarasının ucunu yakarken, Peri gözücuyla bana baktı. İlk derin nefesini gözleri kapalı dışarı bıraktıktan sonra kirpiklerini birbirine vurup gözlerime döndü.

“Sen almayacak mısın?”

Şaşkın ördek gibi onları izlediğim hissine kapıldım. Omuzlarını dikleştirmeye çalıştığımda küçük bir çocuk gibi uzun süredir kambur oturduğumu anladım.

“Ben sigara kullanmıyorum,” dedim sesimdeki çekingenliği bastırarak. Eksiklik değil de, benim tercihim olduğunu hissettirmeye çalıştım.

Kız etkilenmedi. Çıplak omuzlarını sallayıp, “Ben de,” dedi dudak bükerek.

O an elindekinin sigara olmadığına emin oldum. Zaten havada uçuşan dumanda da tütün kokusu yoktu. Kaşlarımı buruşturup mekânın içindeki başka masalara dikkat etm e zahmetine girdim. Beyaz duman belli belirsiz neredeyse her masadan tavana yükse-

liyordu. Buraya ilk adımımı attığımda sisli görmemin sebebi buydu belki de. Bu farkındalık mekâna daha farklı bakmamı sağladı, dakikalar önce etkileyici olan mekân, şimdi çok daha... rahatsız edici göründü gözüme.

“Denemek ister misin?”

Bay... Sümer bana soruyordu. Havada soluduğum şey hoşuma gitmemişti. Onu ciğerlerimin de sevmeyeceğini biliyordum. İçimde bir şeyler bunun yanlış olduğunu biliyordu. Ama ben itiraz edemedim Sümer kalın sigaralardan birini benim önüme çekti. Bakışlarımı Sümer’in sert mavi gözlerinden alıp önümdeki sarılmış sigaralara çevirdim. İradem dışı dudaklarımı ısırdım. Kararsız parmaklarım uzanırken biri önümden paketi geri çekti.

“İçmeyi bilmeyen dudaklarda ziyan olmasını istemeyeceğim kadar pahalılar.”

Huysuz ressam itina ile paketi kucağına aldı ve masadaki herkes bana vazoyu kırmasından korkulan yaramaz çocukmuşum gibi bakış attı. Bu ifade Sümer’in gözlerindeki bana olan ilginin azalmasına sebep oldu. Bedeni artık bana dönük değildi. Yutkundum. Gözlerim çaresizce etrafı taradı. *Burak beni görüyor muydu? Ona kurtarma mesajı atmalı mıydım? Pes etmeli miydim? Bay S. 'den alabileceğim şey bu kadar mıydı? İsmi yeterli miydi?*

Belli belirsiz başımı salladım iç sesime. Tekrar güçlü davranmalıydım. Omuzlarımı geriye alıp dikleştirdim, omurgamdaki sıcaklık korsemim içinden kalçama kadar süzüldü. Beklemeden Sümer’e döndüm, dudaklarına götürdüğü sigarasını parmaklarının arasından çekip aldım. Şaşkın ama hâlâ sert olan bakışlarıyla bana döndü. Ne yaptığımı daha iyi görmek için hafifçe kıpırdandı.

“Bakalım fiyatını hak ediyor mu?”

Sümer'e aynaya bakarak çalıştığım bir bakış attım. Tam o anda kucağımda bulunan çantamdan telefonum titredi. Burak'ın biraz sonra yapacağım şeyi engellemek için yazdığını biliyordum. Ama umursamadım. İştahla derin bir nefes aldım sigarasından. Beyaz dumanını dışarı üflerken başımı geriye yasladım ama bunu havalı görünmek için değil, başımı döndüren histen kurtulmak için yaptığımı belli etmedim. İçtiğim şey neydi bilmiyordum ama tek nefes ile beynimin sallanmasına sebep olmuştu. Daha başımı eski yerine getiremeden Profesör'ün sözleri kulaklarımda yankılandı yeniden.

"İçtiğin şeylere dikkat et, Mugglelara güven olmaz!"

İşte o uyarı bunun içindi. Biri beynime *sersemletme büyü* yapmış gibi hissediyordum. Biri tüm dünyaya *sersemletme büyü* yapmış gibi hissediyordum. Kafam ağırlaşmıştı. Başımı zorlayarak gövdeme yaklaştırdım ama gülümsemeye çalışıyordum. Bakışlarım Gökhan'ı seçtiğinde yine neşe saçıyordu.

"Tekrar ediyorum. Onu sevdim."

Onun kahkahasına gülümseyerek karşılık vermeye gayret ettim. Sonra da dönüp Sümer'e sigarasını uzattım. "Bunlar için kaç tablo sattınız bilmiyorum ama fena değil."

Dudağının kenarı hafifçe yukarı kalktı. Tam bir gülümseme değildi ama ilgisi geri gelmişti. Gözleri hafifçe göğüslerime kaydı, sigarasını dudaklarına götürdüğünde ancak yukarı kaldırdı bakışlarını. Midemdeki bir şey bu hissi sevmedi. Alışık olmadığım için olmalıydı. Onun gibi birinin benim gibi birini istemesi tuhaftı. Midem gibi ruhum da bu duruma alışık değildi.

Bana yeniden sigarasını uzatmaması için önümdeki bardaktan

gelişi güzel bir yudum aldım. Boğazımdan inen şey yine yakarak geçti. Pekâlâ, buna alışmam zamanımı alacaktı anlaşılan. İkinci yudumu da aldım. Ama hayır, alışamıyordum. Yeniden -mış gibi yapmanın daha kolay olacağına karar verdim. *Dudağına değdir* ve masaya indir. O sırada masaya iki tabak dolusu tatlı ve atıştırmalık geldi. Ama kimse ilgilenmedi. Benden başka! Gözleri dumanla kapandığı her an ağzıma çaktırmadan ufak bir lokma attım. Sersemletme büyüsünü bedenimden çıkarmanın başka yolu yoktu. Mideme inen her yeni lokmada beynimin uyuşması düzeliyordu. Ben bunu yaparken onlar dolu olan bütün bardakları sigaraları eşliğinde bitirdiler.

Masadaki herkes gibi Sümer de gözle görülür derecede rahat bir tavra girmişti artık. Bütün vücuduyla bana döndü. Elinde tuttuğu kadehi bırakmadan kolunu başımın arkasında bir yerlere yasladı. Kollarını saran kumaş gerildi. Tek kanadıyla kişisel alanımı kendi hâkimiyetine almıştı. Gülümsemeyen ama artık sert olmayan çıkık elmacık kemikleriyle gözlerime baktı. *Yakışıklıydı.*

“Adını ne zaman söyleyeceksin?”

İlk kez sınır belirleyen iyelik eki olmadan, doğrudan bana hitap etmişti. Heyecanımı bastırıp dudaklarımı ısırمامak için kendimi tuttum.

“Sorduğun zaman,” dedim.

Dudağının kenarı zarafetle yana kaydı. *Çok yakışıklıydı...* “Öyleyse soruyorum.”

Gülümsedim. “Işıl...” dedim utanarak.

Başıyla minik bir selam verdi. Resmi bir tanışma anında elimi sıkmış gibi hissettim. Oldukça yakınımda olan bedeniyle sessiz hâkimiyetini sürdürüyordu. Kıpırdayamıyordum. Bu istiladan

memnun muydum emin değildim ama buna karşı koymadığım bir gerçektir. Başımın arkasında uzanmış olan kolu hafifçe hareketlendi. Parmak uçlarının belli belirsiz ensemde dolaştığını hissettim. Yutkundum. Bakışlarımı ona çevirmeye cesaret edemedim. Onun gibi birinin, benim gibi birine dokunmak istemesi olağanüstü bir düşünceydi.

“İşıl geçenlerde videonda bahsettiğin kişi mi?”

Gökhan ısrarla sohbetimize ortak olmak istiyordu. Açıkçası ilgisi sevimliydi. Arkadaş canlısı hali rahatsızlık hissimi azaltıyordu. Sorduğu soru kalbimde havai fişek fırtınasına sebep olsa da belli etmedim. Bahsi geçen videodaki kız olduğumu söylemesini isteyen kalbimle, Sümer’e doğru dönüp kaşlarımı çattım.

“Video?”

Öyle bir sormuştum ki, sanki kameranın icadından haberim yoktu. Kolunu çekti. Bedeni tamamen masaya döndü. İçkisini yudumlamadan hemen önce “Saçma bir şey,” diyerek kestirip attı önemsemez tavırla.

Bu cümle sebepsizce göğsümü acıttı. Gökhan yine söze girdi. “Sümer çok başarılı bir eleştirmen,” dedi alay edercesine.

Sümer, “Kapa çeneni!” diye tersledi onu anında.

İçkisini yudumlarken, gözlerinin etrafındaki çizgileri daha da sertleştğinde yeni bir soru sormak için dudaklarımı aralamıştım. Ama masamıza yine takım elbiseli görevli gelince ben de Gökhan gibi çenemi kapatmak zorunda kaldım. Hepimizin önüne, üstünde numara yazan, ince çubuklara takılı, ufak pankartlardan bıraktı ve gitti. Masaya bırakılan diğer şeylere olduğu gibi buna da tepki göstermediler. Gözlerimle giden görevliyi takip ettim, aynı şeyi diğer masalara da bırakıyordu.

“Sonunda,” dedi yine huysuz ressam.

Müzik sesi kesildi. Herkes sahneye döndü. Ben de onlara ayak uydurdum. Güzel şarkıcı yoktu artık, onun yerine iyi giyinimli, kır saçlı bir adam mikrofonun bacağına kendi boyuna göre ayarlayıp boğazını temizledi. Ve fevkalade düzgün Türkçesi ile konuşmaya başladı.

“Beyefendiler, hanımefendiler ve tabii ki sanatseverler, hepiniz hoşgeldiniz.” Coşkusuz sönük bir alkış sonrası yine sükunetle devam etti. “Başlamadan önce sevgili James için kadehlerimizi kaldıralım.”

Adam, cümle sonrası tek elini ceketinin yakasına koydu, diğer elindeki kadehi giriş tarafındaki duvara karşı kaldırdı. Onun arkasından tüm kadehler aynı yöne döndü. Başımı kadehlerin işaret ettiği yere çevirdiğimde dev deri kapının hemen üstünde, etrafı ışıklarla aydınlatılan tabloyu gördüm. Tuvalin üstüne sıçramış kahverengi lekeleri seçebiliyordum. Bu mekâna adını veren kişiyindi. Burak’ın bana anlattığı hikâyedeki ressamdı. Onun kanıyla boyanmış tabloydu.

Midem sızladı ama bütün bardaklar dudaklara götürülünce ben de önümdeki bardaklardan birini aceleyle kendi dudağıma dokundurdum. Sümer ile aynı anda masaya bıraktım bardağımı. Okul gösterisinde her hareketi yanındakilere bakarak yapan çekingen çocuk gibiydim. Onlar ne yöne dönerse, ne yaparlarsa onu taklit ediyordum. Ve şimdi tüm gözler yeniden mikrofon tutan adamdaydı. Adamın önüne hızlı hamlelerle portatif bir kürsü kuruldu. Bu sahneyi defalarca canlandırdıkları belli oluyordu. Adam ceketinin iç cebinden birkaç küçük okuma kartı çıkarıp yakın gözlüğünü taktı. Yeniden mikrofonta konuşurken yine olabildiğine kibardı.

“Bu gece çok kıymetli eserlerimiz var,” dediğinde yanı başındaki adam kollarındaki siyah kadife örtüyü kaldırdı. Altından küçük ölçülerde bir tablo çıktı. “İlki Fransa’dan geliyor. Hitler döneminden sağ çıkmış, elden ele dolaşıp bodrumlarda, çatı aralarında saklanmış, düne kadar Fransız bir ailede bulunan bu eser, şimdi yeni ailesini arıyor. Açılış dokuz bin dolar...”

Gözlük camlarının üstünden bakarak kalkan numaraları sessizce söylemeye başladı. Rakam giderek artıyordu. Şaşırmıştım. Rakam dolgun çift hanelilere geldiğinde huysuz ressam yine burundan soludu.

“Tablo iyi korunmamış. Tozlar renklerin içine işlemiş ve iyi temizlenememiş. Kırmızının solgunluğunu buradan bile görebiliyorum.”

Sonra tekrar bardağını yudumladı. Gökhan dudak büktü. “Ölü yatırım,” demekle yetindi.

Sümer yorum yapmadı. Tıpkı ondan sonra gelen iki tablo ve adını ilk kez duyduğum birinin kişisel günlüğü artırmaya çıktığında olduğu gibi. Sonunda yerinde kıpırdandığında yeni bir çerçeve görücüye çıkmıştı. “İşte bu,” dedi kararlılıkla.

Gökhan ve huysuz ressam toparlandı. Mikrofonlu adam Amsterdamlı sanatçının tuvalini anlatırken, huysuz ressam pek etkilenmiş görünmüyordu.

“Caspar David Friedrich’in stilini bariz bir şekilde taklit etmiş.”

Gökhan dikleşmiş omuzlarını salladı. “Ama bu etkileyici olduğu gerçeğini değiştirmiyor.”

Ressam soğuk bakışlarını devirdi.

“Kopya etmenin etkileyici bir yanı yok.”

Gökhan elindeki numarayı havaya kaldırırken, “Bence kıskanıyorsun,” diye karşılık verdi keyifle. Şekerci dükkânında şeker seçen bir çocuk kadar coşkuluydu.

Gülümsemeden edemedim. Sanki yeniden lisedeydim. Burası da okulun popüler çocuklarının masasıydı. Ama bu kez ben onları kaçamak bakışlarla uzaktan izleyen kıvrıcık saçlı, tuhaf kız değil, onların yanında oturan alımlı kızlardan biriydim. Bu düşünce daha da gülümsememe sebep oldu.

“Sen ne düşünüyorsun Işıl, sence de Friedrich’in tarzına yakın mı?”

Soru Peri’den geldi. Beni mi deniyordu, yoksa gerçekten fikrimi merak mı ediyordu emin olamadım. Söylediği kişinin kim olduğu ya da yaptığı resimler hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bunu onlara da söyleyebilirdim. Tanımıyorum, bilmiyorum diyebilirdim. Demeliydim de. Dünyanın sonu değildi, insanlar her şeyi bilemezdi. Bir konuda fikri olmaması onu cahil, bilgisiz ya da zevksiz yapmazdı. Ama... Sümer’in gözücuyla bana baktığını fark edince, bu riske giremedim. Bahsi geçen tabloya bakıp dudak büktüm.

“Stili gerçekten benziyor ama Gökhan’a da katılıyorum, bu onun güzel görüldüğü gerçeğini değiştirmiyor.”

Gökhan onun tarafını tutmuşum gibi gamzesiyle önce bana doğru kadehini kaldırdı, sonra Sümer’e bakıp, “Ve zevkliymiş,” dedi imalı şekilde. Kadehini indirdiği an yeniden sayısını kaldırdı. Bense Peri’nin bana tekrar soru sormaması için aceleyle bardağımı dudaklarıma yapıştırdım. Ve içindikilerin bir kez daha boğazımı yakmasına izin verdim.

Tablo Gökhan’ın oldu. Huysuz ressam hariç masadaki herkes hoşnut görünüyordu. Müzayede bitti. Masalardaki kartlar top-

lanırken kaburgalarımındaki ağrı artık yok sayamayacağım kadar baskı yapıyordu. Mideme olması gerekenden fazlası girmişti. Korsem ölçülerine dayanamadığı bedenimden ayrılmak için isyandaydı.

Masamıza gelen koyu kırmızı ceketli bir garson Sümer'in önüne ufak, minik bir kutu bıraktı. Sümer içini açtı, birkaç saniye bakıp gözüyle kontrol etti. Sonra kapatıp adama onay verdi, o gidince beklemeden kutuyu ceketinin iç cebine koydu. İçindekini deli gibi merak ettim ama sormadım. Çünkü bu geceki karakterim soru soran bir tip değildi.

Soluğumun hızlandığını hissediyordum. Daha fazla dayanamayacaktım. Başımı kaldırıp mekânın içinde gezdirmeye başladım. Niyetim yakınlarımda olduğunu umut ettiğim Burak'ı görmekti ama göz göze geldiğim, göğüsleri oldukça dikkat çeken kızıl kadın aradığım kişi değildi. Bakışlarımı masadakilere belli etmeden kucağıma indirdim. Telefonumu çantamdan çıkarıp elim aldım. Hızlıca tuşlara bastım.

“SARI.”

Livya'yı dinleyip su bile içmemeliydim. Hatta Profesör'ü dinlemeli ve ağızma hiçbir şey sokmamalıydim. Yediklerim ve o bardaktakiler korsemın midemi ve kaburgalarımı zorlamasına sebep olmakla kalmamış, tek nefesle bile beynimi bulandıran şeyle birleşince yavaştan başımı da döndürmüştü. Ama sakın olmalıyım. Kibarca oturduğum yerden ayağa kalktım. Herkes bana bakınca beyaz dumanların arasından Sümer'e dönerek düşünmeden konuştum.

“Lavaboya gitnem gerekiyor, izninizle.”

Peri gözlerini benden alıp kadehini dudaklarına götürürken, Gökhan'a baktı imalı şekilde. O an kurduğum cümlemi değiştirmeyi diledim. Çünkü burada bulunan kadınlar sadece makyajını tazelemeye giderdi, işlemeye değil! Masanın yanından ayrılmadım. Sülmer'in bana eşlik etmek isteyeceğini düşünüyordum. Ama o sadece başını sallayıp önüne dönmüştü. Peri'nin tam o anda dudağının kenarının inceldiğine yemin edebilirdim. Çantamı sıkarak onlara arkamı döndüm ve sanki onlarca kez bu mekânda bulunmuş gibi yürümeye başladım. Ama bulunmamıştım, bu yüzden yeterli uzaklığa ulaştığımda birilerine lavaboların yerini sordum. Dar elbisemin izin verdiği hızla ana salondan geçip, uzun bir koridoru arkamda bıraktım. Sonunda kurtuluşum olan yere girdiğimde hâlâ nefes almakta zorlanıyor olsam da, biraz daha sakindim.

Korse

İçerisi müzikten ve gürültüden arınmıştı. Ağrım giderek artıyor, pahalı fayanslar üstünde dikkatle yürüyordum. Aynanın karşısında makyajını tazeleyen biri beni gördüğünde birkaç saniye yüzüme baktı, bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama sonra vazgeçip tekrar aynasına döndü. O an tanıdım onu. Sahnede şarkı söyleyen kızdı. Yüzü bu yakınlıkta daha genç ve güzel görünüyordu. Dudaklarım benden izinsiz aralandı.

“Şahane bir sesiniz var,” dedim doğrudan samimiyetle.

Yeniden bana baktığında bunu beklemediğini anladım. Ben yanına doğru yürürken, elindeki minik güzellik kutusunu el çantasına koyup, saçını kulağının arkasına aldı.

“Teşekkür ederim. Beni tanımanıza şaşırdım. Buraya gelen konuklar genelde sahneye dönmezler bile,” dedi kibarca.

“Neden?”

Hafifçe omuz salladı. “Onlar için tüm gece çalan pahalı bir plaktan farkım yoktur. Aylardır duyduğum ilk alkış sizin yarım kalan alkışınızdı.” Kıkırdadı ama sesi hiç de memnun gibi çıkmamıştı.

Yabancı bir topuklu ayakkabı sesi geldi kulağımıza. Yeni biri daha girdi parlak fayansların arasından. Bu içerde dikkatimi çeken iri göğüslü, alımlı kızıl kadındı. Önce bana sonra yanımdaki kıza gözlerini dikti. Küçümseyen bir ifade ile yürüyüp yanımdaki lavabonun musluğuna uzandığında şarkıcı kız konuşmasına devam etti ama bu kez kasıtlı olarak sesini biraz daha yükseltmişti.

“Konukların dikkatini çekmek için güzel bir sesten fazlasına ihtiyacın vardır. Ve burada bu konuyla ilgilenen sayısız kişi olduğuna emin olabilirsiniz.” Ne söylemek istediğini anlamamıştım. Ama sanırım diğer kadın anlamış olacak ki, eğlenircesine küçük bir kıkırdama çıktı kalın kırmızı dudaklarından. Kız ince kol saatine baktı. “Gitmeliyim. Bilirsiniz, plak fazla teklediğinde yerine yenisini takmaktan çekinmezler.”

Gülümseyerek yanımdan geçti. Çıkarken diğer kadına onaylamayan bir bakış atmayı da ihmal etmedi. Aralarındaki mevzuyu merak edemeyecek kadar zor durumdaydım. Elimi koyu mermerde yaslayıp yokuş çıkmışcasına soluklandım. Artık ciddi anlamda canım yanıyordu. Tek elimle çantamı karıştırıp telefonumu elime aldım. İki bükümdüm.

“KIRMIZI!” Yazdım kocaman harflerle. Telefonu avucumda sıktım. Yeniden ekranı açtım.

“Burak ya da Broke, her kim olursa fark etmez. Fena halde KIRMIZIYIM şu an!!! Çabuk ol!”

Sonra doğrulmadan telefonu çantama fırlattım.

“Zor bir gece miydi?”

Başımı kaldıramadım. Derin bir nefes bıraktım.

“Tahmin bile edemezsin,” dedim ince bacaklarını izlediğim kadına.

İzlediğim bacaklar bana döndü.

“Tahmin edebilirim. Bazen moruk görünürler ama gece ilerledikçe tırmalamaya başlarlar, değil mi?” dedi şuh sesiyle dert yanarcasına.

Kaşlarımı çatıp kafamı kaldırdım. “Kimler?” diye sordum.

Afallayan yüzüme bakıp kırmızı dudaklarını hafifçe seğirtti. Sonra tekrar aynaya dönüp Marilyn Monroe modeline benzettiğim saçlarını düzeltmeye devam etti. Ben hafifçe doğrulurken o bana doğru döndü tekrar.

“Seni Magnum’da ilk kez görüyorum. Sacit Bey yenileri almak konusunda çok ketumdur, aracılığını yapan kişi güçlü biri olmalı,” diye sıralarken kollarını göğsünde toplamış beni süzüyordu. Ve böyle yaptığında göğüsleri daha da ortaya çıkmıştı.

Neden bahsediyordu? “Sanırım beni biriyle karıştırdınız,” diyebildim geveler gibi.

Siyah farla süslenmiş gözlerini devirdi.

“Oynamana gerek yok. Senin barda oturup avlandığını gördüm. Sonra Sümer’in kolunda onun masasına gittiğini de. Ayrıca ayık kalmak için içme numarası yapmayı bilen tek kişi sen değilsin tatlım. Karşında tek yudum içmeden altı şampanya açtırmış biri duruyor.” Gurur duyarcasına kıkırdadı ve devam etti. “Ben sadece senin aracının kim olduğunu merak ediyorum.”

Ben küçük dilimi yutarken o birkaç zarif adımla tam önümde durdu. Şaşkın gözlerime bakıp gülümsedi. Gerçekten güzel bir kadındı. Genç sayılmazdı. Tavandan vuran beyaz ışıklar yüzündeki çizgileri saklamasını zorlaştırıyordu. Gerçek kızıl olmadığını biliyordum ama bu renkle doğmuşcasına her zerresine hâkim-

di. Ben hipnotize olmuş gibi onun yüzüne bakarken, o ne zaman ortaya çıkardığını anlamadığım kartvizitini bana uzattı.

“Pekâlâ söyleme bakalım! Ama bu sende kalsın küçük kız. Belki sen bana, bakarsın bir gün ben sana lazım olurum,” dedi ve elimi avucuna alıp kartı içine indirdi. Sonra havaya doğru sesli bir öpücük bıraktı ve kalçalarıyla dans ederek dışarı çıktı.

Arkasından kaç dakika baktım bilmiyorum. Nutkum tutulmuştu. Kartı çevirip üstündeki yazıları okudum. “*Kişisel danışman Nevin*” yazıyordu. Elim kirlenmiş gibi hissettim. Öyle sesli soluk aldım ki yeniden ağrım vücudumu ele geçirdi. Ağrı artık dayanamayacağım boyuta gelmişti. Sanki biri beni kiskacın içine sokmuştu da her saniye daha çok bastırıyordu. Nefes almam zorlaşmıştı.

Sağa sola yalpalarcasına kendimi en yakınımıdaki kabine attım. Canım fazlasıyla yanıyordu. Ellerimi göğüs kafesimde, midemde ve kaburgalarımda gezdirdim. Sorun kesinlikle korseydi, emindim ve onu çıkarmalıydim. Elimdeki kartı atacak bir yer aradım gözümle ama yoktu. Çantam kabinin dışında kalmıştı, ben de düşünmeden kartı göğüslerimin arasına sıkıştırıverdim.

Ben kabinde boğuşurken tanıdığım kurtarıcı ses yankılandı mermerlerde.

“İşıl? İçeride misin?”

Burak gelmişti. Aceleyle seslendim.

“Evet, buradayım, çabuk ol lütfen.”

Kısa bir sessizlik.

“Şey... İçeride başkası var mı?” dedi çekinircesine.

“Kimse yok Burak! Hemen gelmelisin yoksa ambulans çağırmak zorunda kalacağım!”

Burak’ın başta tereddütlü, sonra aceleci adımlarının sesi yak-

laştı. Bulunduğum kabinin kapısını aralayıp beni gördüğü an gözleri hızlıca üstümde gezindi.

“İyi misin? Sana bir şey mi yaptı?”

Oldukça endişeli görünüyordu. “Saçmalama Burak, bana ne yapmış olabilir ki?”

Cevap vermedi, sadece gözlüğünü geriye doğru itirdi. “Tamam, sorun ne öyleyse?”

Bu kez hata aradığı makineymişim gibi üzerimde gezindi gözleri. Yeniden kaburgama destek verip dik durmaya çalıştım.

“Nefes alamıyorum.” Ciddi olduğumu düşünmedi. “Gerçekten nefes almakta zorlanıyorum. Her soluğumda buralarım ağrıyor,” derken elimi karın bölgemde dolaştırdım. İkna olmuş görünüyordu.

“Peki ne yapabilirim?” dedi uysalca.

Derin kısa bir soluk bıraktım.

“Korsemi çıkarmalıyım!”

Dudak büktü. “Tamam çıkar.”

“Tek başıma çıkarabilecek olsam seni çağırmazdım Süper Broke! Size kahraman okulunda hiç mi bir şey öğretmediler?”

Omuz salladı. “Kadınların korseleri nasıl çıkarılır dersini kaçırmış olmalıyım.” Gülümsediğimi fark edince üsteledi. “O sırada sütyenlerle ilgileniyor olmalıyım.”

Seslice kıkırdadım. Ama aynı anda keskin bir acı saplanınca yüzümü buruşturdum.

“Güldürme!” diye inledim.

Yanı başıma eğilip, parmaklarını omuzlarıma koydu. “Sen gerçekten ciddisin,” dedi, yavru bir kediye dokunurcasına. Ben de acı çeken yüzümle ona baktım. “Pekâlâ, seni şu korseden kurtaralım bakalım Light.”

Bu isim istemsizce gülümsememe sebep oldu. Tamamen dik durdum. Hızlıca ona arkamı dönüp, “Önce elbisemi çıkarmalıyım, fermuarımı aç,” dedim aceleyle.

Birkaç saniye bekledikten sonra parmak uçlarıyla yaptığını düşündüğüm şekilde yavaşça fermuarım aşağı indi. Bu küçük değişim bile biraz olsun rahatlamama sebep oldu. Kalın askıları omuzlarımdan aşağı indirdim beklemeden. Siyah kumaş topuklularımın üstüne yığıldı. Düşünmeden ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp, elbiseyi bacaklarımdan kurtardım. Sonra hepsini kapalı olan klozet kapağının üstüne indirdim. Yeniden önüme döndüğümde Burak arkasını dönmüştü. Bu çok ince ve sevimli bir davranıştı. Önce gülümsedim ama sonra uzanıp parmak uçlarımla omzunu tıklattım.

“Çok kibarsın ama korsemi çıkarmama yardım etmelisin.”

Bana dönmedi. Hafifçe boğazını temizledi.

“Muhtemelen şu an yüzde altmış, hatta yetmiş oranında çıplaksın. Sana bakabilmem için sınırın yüzde ellinin üstüne çıkması gerekiyor.”

Ağrım izin verseydi kesinlikle kahkaha atardım. “Evet, normal şartlarda bu yüzde hesaplama olayın faydalı olabilir ama şu an yüzdeler umrumda değil! Tek istediğim rahatça nefes almak!”

Öyle kararlı konuştum ki bana doğru dönmek zorunda kaldı. Gözleri bir an bile vücuduma kaymadı. Her zaman alaycı olan yüzü bu kez ciddiyetle bakıyordu. Birden tenim ısındı, yüzümün kızardığını hissettim ve yutkunmak zorunda kaldım. Az önceki kararlılığım yok oldu. Korse göğüs altımdan başlayıp, baldırlarımın hizasına kadar geliyordu. Oldukça kısa bir mini elbise görünümündeydi.

“Şey... Ben üst kısmını biraz indireceğim ama içinden çıkmak için senin çekip çıkarmana ihtiyacım var.”

Bunları söylerken rahat olamadım. Sanırım Burak’ın yüzde teorisi doğrudu. Ama dönüş yoktu. Ona söylediğim gibi üst kısmı yavaşça aşağı doğru çekiştirdim. Ama kalın belim ve tatlı göbeğime geldiğimde elastik kumaş takılıp kaldı. Burak benden komut beklemeden yardım etmeye koyuldu. Ama pek işe yaradığı söylenemezdi. Hafifçe geri çekilip yüzüme manidar bir bakış attı.

“Güzel olmalıydım,” dedim nefes nefese, onun söylenmesine izin vermeden.

“Bu aptal olacağın anlamına mı geliyordu yani?”

Acı çeken bir nefesle “Burak, lütfen, şu an, tespit, YAP-MA!”

Her hecede zorla nefes almıştım. Birkaç uzun ve çekiştirmeli saniye sonra “Sen bunun içine nasıl girdin ki?” diyerek isyan etti.

Burak artık daha az kibar ve daha az utangaçtı. Kumaşı çekiştirirken, “Livya’yı hafife alma,” dedim.

Parmaklarını tenimden uzaklaştırıp doğruldu. “Bunu üstünden çıkarmana yardım edecek bir büyü olmadığına emin misin? *Vingardium leviosa*³³ falan desek mesela.”

Gergin hali dağılmış gibiydi. Ben de soluklandım.

“O zaman korseyle birlikte ben de havaya fırlarım dâhi Broke.”

Tam bunu söylemiştim ki, yaklaşan bir topuklu ayakkabı sesi geldi. Burak’ı aceleyle kabinin içine çekip kapıyı kapattım. Ses yaklaşp kabinlerden birine girdi. Biz ise sessizce birbirimize bakıyorduk. Kabinin içi geniş sayılırdı ama yan yana sıkıştık.

Burak kulağıma doğru fısıldayarak, “Şimdi ne yapacağız?” dedi.

³³ Herhangi bir eşyayı uçurma büyü.

Alt dudağımı sarkıttım. Bilmiyordum. Ama beklemek en iyisiydi. Bekledik. Bekledik. Ama kadının işi oldukça uzun sürdü. Kaburgalarım isyanlardaydı. Seslice ofladım. Sesin sahibi kabin-den çıktıktan sonra musluk sesi geldi. Kapandı ve yine bekledik. Uyuşuk adımlar uzaklaşınca hızlıca kaldığımız işe devam ettik ama artık ne kibardık, ne de utangaç.

Burak dizlerinin üstüne eğilip lastik kumaşı tuttu ve tüm gücüyle çekiştirmeye başladı. Sonraki konuşmalarımız tam olarak şöyleydi. Ve tüm o sözlerin sonradan başıma iş açacağını bilmiyordum.

“Burak! Yavaş olsana canım yanıyor!”

“Yavaş olmuyor, bir anda yaparsam daha az canın yanacak.”

“Nefes alamıyorum anlasana!”

“Sakin ol. Bir iki üç dediğimde, tamam mı? Bu kez olacak, güven bana.”

Bir, iki, üç ve sonunda özgürlük... Derin, yüksek sesli bir nefes aldım.

“Ohh... Bu çok iyi hissettirdi.”

İkimiz de nefes nefeseydik. “Sana ne yaptığımı bildiğimi söylemiştim.”

Ciğerlerim engelsiz oksijenle buluşurken, “Bu ilk ve sondu,” dedim kabinin duvarına yaslanıp.

O da sırtını yasladı. “Sende bu kafa varken, son olacağını sanmıyorum.”

Sadece bir saniye için gözlüklerinin arkasındaki sarı gözleri artık yalnızca iki parça ile kalmış çıplak vücuduma kaydı. Her ne kadar o iki parçanın çekicilikten uzak olduğunu bilsem de (*Livya her çamaşır gününde, sütyen ve külotlarının ninesinin giydiklerinden bile çirkin olduğunu söylerdi*) içgüdüsel olarak kollarımı

göğsümde topladım.

Burak beklemeden doğrulup siyah ceketini çıkardı. Ardından gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Şaşkınlıkla gözlerim açıldı. Hemen yaslandığım yerde dikleştim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum kekeleyerek. Elim klozetin üstünde olan elbise yığınınına gitti.

Ama o sırttı. “Çıplaklık oranını eşitlemeye çalışıyorum.”

Soyunuyor olamazdı, değil mi? Korktuğum neydi bilmiyorum ama korktuğum gibi olmadı. Gömleğinin altında *Superman*’in armasına benzeyen, kocaman, afilli bir B harfli tişört vardı. Ben sakinleşip harfe doğru bakarken o çıkardığı siyah gömleğini bana uzattı.

“Elbisenin üstüne giyersin. Şu üstünden söktüğümüz şey olmadan fermuarını çekebileceğini sanmıyorum.”

Uzanıp alırken gülümseyerek birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Böyle bir kurtarıcım olduğu için çok şanslıydım. Ama şanssızlığım daha kuvvetliydi. Biz gözlerimizi seyre dalmışken kabinin kapısı şiddetle yumruklandı.

“Çıkın dışarı!!”

Korkuyla yerimde sıçradım. Gömleği göğsüme çekip gözlerimi kapıya diktim. Aynı kapı muhtemelen tekmelenerek gürültüyle aralandı. Yeni bir çığlık ile kendimi geriye doğru attım. Kapı sonuna kadar açıldığında arkasında bir polis bize silah doğrultmaktaydı!

“Çıkın dedim!”

Gür ses emretti. Biz de korkuyla itaat ettik. Kabinden titreyerek çıkmadan önce Burak’ın gömleğinden kollarımı geçirmeyi başarmıştım. Ön kısmı ile kendimi saklamaya çalışırken, kalçamı gizlemek için de santimlik minik adımlar atıyordum.

“Hem de suç üstü,” dedi biri büyük bir keyifle.

Kulaklarım uğuldadı. Başka biri Burak’ın yüzünü duvara çevirip bedenini aramaya başlamıştı bile. Artık silah inmişti. Polis yelekli üç erkek, bir de kadın vardı. Kadın polis bana yaklaştığında refleks olarak geriye çekildim.

“Arkanı dön, arayacağım seni,” dedi sertçe.

“Arayacağın bir yer var da sanki,” diye karşılık verdi az önceki keyifli ses.

Sesin sahibine baktım gözücuyla. Gözlerindeki bakış kendimi böcekmişim gibi hissettirdi. Üstümdeki gömleğe daha sıkı sarıldım. İçimden ağlamak geldi. Göğsüm acıdı.

“Göründüğü gibi değil Memur Bey.”

Bu Burak’ın sesiydi. Başımı ona doğru çevirdim. Aranması bitmişti. Artık duvara bakmıyordu. Endişeyle önce önündeki adama, sonra bana baktı. Ardından gözleriyle bana güç vermek istercesine çenesini sıktı. Onunla arama kadın polis girdi ve beni sertçe duvara ittirdi. Yüzümü duvara dönüp ellerimi soğuk faysa yaslayınca parmaklarımın arasındaki gömlek iki yanına açıldı. Dudaklarım titredi. Utanıyordum. Aşağılanıyordum. Ağlamak üzereydim. Kollarımı fazla kaldırmıyordum ki sahip olduğum kumaş, kalçalarımı daha da açığa çıkarmasın.

“Buna gerek olmadığının farkındasınız. Kıza eziyet etmeyi bırakın!”

Burak’ın sözleri boğazımı yaktı. Ama benim dışımdaki kimse üzerinde etkisi yoktu. Kalın kaba parmaklar çıplak tenimde hızla dolaştı. Başımı utançla yere eğdim. Gözlerim çıplak vücuduma takıldığında gözlerimi kapattım. Kadın çabuk tatmin olup beni yeniden önüme döndürdüğünde hemen gömleğin önüne sarıldım. Ama kadın ellerimi hafifçe ittirip sütyenime dokunmaya başladı-

ğında gömleğin etek kısımlarını çekiştirebildim sadece. Ne aradığını bilmiyordum.

“Ben bir şey yapmadım ki,” diye geveledim titreyen sesimle. Kadın gözlerini devirdi. “Doğruyu söylüyorum. Görüldüğü gibi değil. Ben... Şey değilim.” Utançla dudaklarımı ısırdım. “Ben düşündüğünüz şeyi yapmıyorum,” diyebildim.

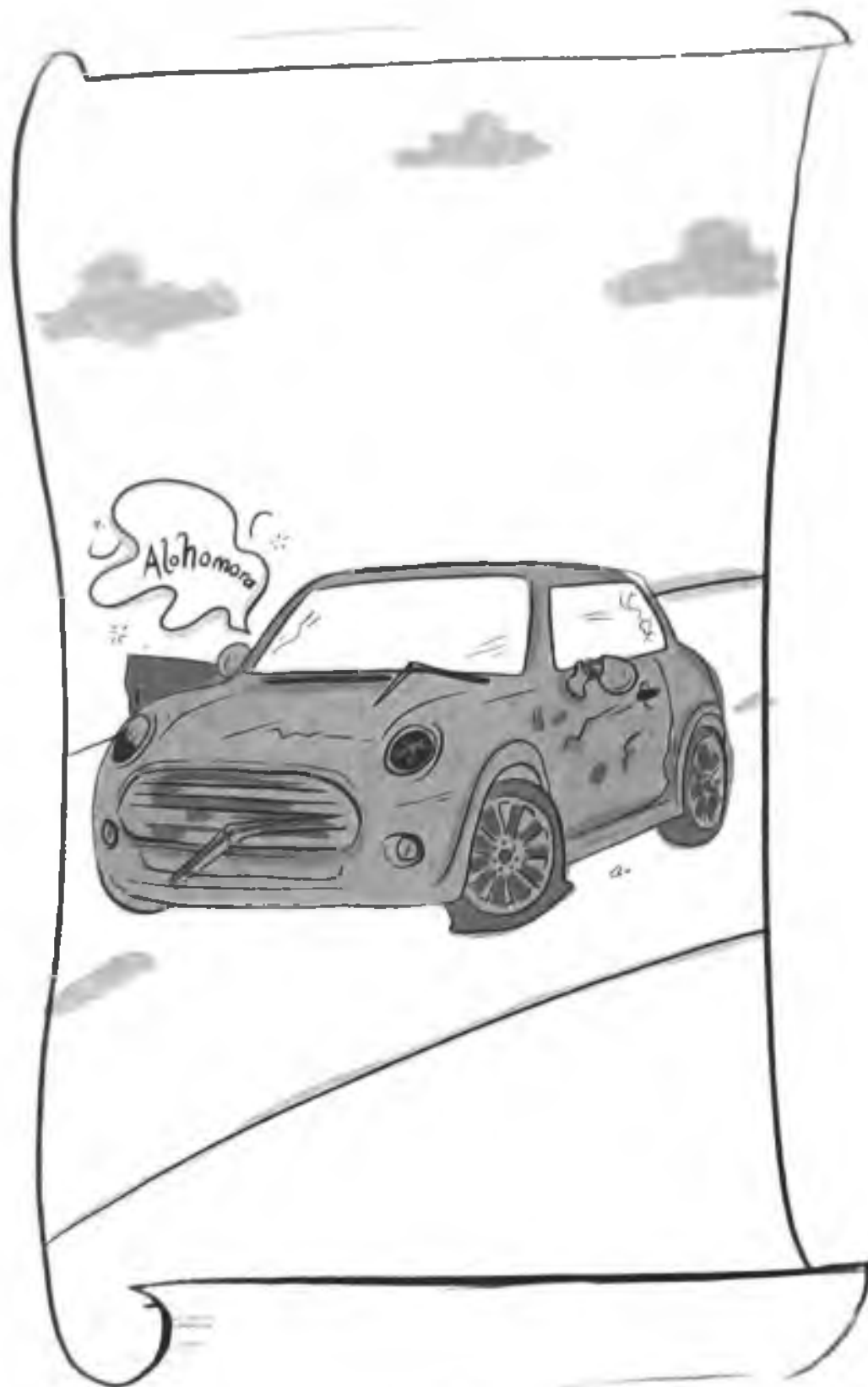
Kadın tam o sırada göğüslerimin arasındaki kartı çıkarıp eline aldı. Ve seslice okudu.

“Kişisel danışman Nevin.” Kartı indirmeden gözlerinin üstünden bana baktı alayla. “Anlaşılan baya kişisel çalışıyorsunuz Nevin Hanım.”

Az önce içinden çıktığımız kabine girdi, klozet üstündeki siyah elbisemi ve ayakkabılarımı alıp, tiksinen bakışlarıyla kucağıma attı. “Giy şunları kişisel danışman Nevin, gidiyoruz,” diye emretti.

Arkasını döndüğünde kıkırdayan koca adamları, “Siz de işinize bakın hadi! Burada izleyecek bir şey kalmadı. Gidip narkotiklere yardım edin, yoksa burası sabaha kadar temizlenmeyecek,” diyerek azarladı.

Elbise, çanta ve ayakkabılarımı kucağıma sıkıştırdım. Geride korsemi bırakarak polisin kolunda oradan çıktım.

Hızır Otobüs

“Fuhuş! Kızımızı fuhuş yaptığı için tutukladılar!”

Bu annemdi ve çok ama çok sinirliydi. Karakolun merdivenlerini yavaşça inerken, o kollarını iki yana açarak söyleniyordu. Ben, babam ve Livya onun arkasından yürüyorduk. Livya sanki ameliyat olan bir hastaymışım gibi koluma girip bana destek oluyor, çıplak bacaklarım, bozulmuş atkuyruğum, arkasını kapamamış kırılgan elbisemin üstüne giydiğim gömlek ve kucağıma sıkıştırdığım topuklularım, gecenin son karanlığında dar-madağın görünüyordum. Öyleydim de.

Babam ve annem saatler önce tutuklandığım haberini almış ve nasıl olmuşsa hemen hemen aynı zamanlarda buraya varmışlardı. Babamın üzerinde bir sürü cebi olan açık kahve bir pantolon, üstünde bol mavi bir gömlek vardı. Hafif kıvrıkcık saçları ve sakalları, en son günler belki de haftalar önce kesilmişti. Karizmatik ama sıradan görünüyordu. Annem ise kalem eteği, yüksek boyunlu ipek gömleği ve aynı renk ince ceketiyle olabildiğine kontrollüydü. Sadece gergin ol-

duğunda yaptığı gibi sarı saçlarını tepesinde sıkı bir topuz yapmıştı. Ama her hali ile hâlâ çok güzel görünüyordu. Yaptığı topuz yemyeşil olan gözlerini daha da ortaya çıkarmıştı. Belki de gözlerinin böylesine parlamasının sebebi yaşadığı sinir kriziydi, emin değilim.

Şafak sökmek üzereydi ve annem karakolun bahçesinde durmuş burnundan soluyordu.

“Kızımız eskort olmuş!”

“Eskort olmadım!” diye çıkıştım kalan son gücümle.

“Eskort falan olmadı. Saçmalama lütfen.”

Babam beni destekledi. Yanımdan geçerken sırtıma dokunup yüzüme şefkat dolu bir bakış gönderdi. Bu, “ben senin tarafındayım” deme biçimiydi. Annem hemen ona döndü.

“Nereden biliyorsun, yanında mıydın? Ne yaptığı, nasıl yaşadığı hakkında ne kadar bilgin var?”

Babam sakince ellerini pantolonundaki ceplerden birine soktu.

“Biz de gençliğimizde buraya birkaç kez gelmiştik Ece.” Gözleriyle ona geçmişi anımsatan bir bakış attı. “Bu yüzden, abartma istersen.”

Annem sakinleşmek yerine daha da hiddetlendi. Kolundaki kısa kayışlı marka çantasını çekiştirip babama doğru yürüdü.

“Eğlenirken fazla ses çıkardığımız ya da ne bileyim, tarihi suttunlarda içki içtiğimiz için zararsızca uyarılmıştık. Ama fuhuştan tutuklanmadık!”

Babam yine devirdi bakışlarını. “Kızımız fuhuş falan yapmadı.”

İki kolunu birden ince beline koydu. “Nereden biliyorsun? Geçinmek, para kazanmak için ne yapıyor mesela?”

“Kahvecide çalıştığımı biliyorsun!” dedim inanamayarak. Livya beni daha sıkı tuttu.

“Bu senin iddian,” dedi aynı sinirle. “Şu haline bir bak. Üstündekiler...”

“Gerçekten saçmalamaya başladın Ece. Yanlış anlaşılma olduğu ortada, her şeyi yaptığın gibi bu konuyu da dramatize etme lütfen.”

Gözlerini öyle büyük bir hızla devirdi ki, boynundaki altın kolyesi yere düşecekti.

“Ne yapayım, senin gibi umursamaz mı olayım? Senede iki kere telefon etmekle mi yetineyim?”

Babam başını bıkkın bir ifade ile sallayıp nefesini dışarı bıraktı.

“İşte başlıyoruz.”

“‘Kendi ayakları üstünde durmasına izin ver,’ saçmalığını ortaya atan sendin. Şimdi o ayaklar çıplak bacaklarıyla birlikte karakoldan çıkıyor, üstelik neredeyse siciline işlenecek iğrenç bir kelime ile!”

Ve annem buna benzer birkaç cümleyi nefes almadan sıralamaya başladı. Babam konuşmanın bir noktasında bana doğru baktı. Gözüne fazla yıpranmış görünmüş olacağım ki sımsıcak gülümsedi. Fısıldarcasına sakın bir sesle “Sana söz veriyorum, bu yaz kumsalda deniz kestanesi toplarken bu olayı gülerek anlatacağız,” dedi.

Tam onun gülümsemesine karşılık verecektim ki, annem ince topuklu ayakkabısını yere vurarak ikimizin arasına girdi.

“Bu kadar yeter Caner! Bu yaz yanına gelmiyor. Tüm yazı benimle Ankara’da geçirecek.”

Besbelli babam yine abarttığını düşünüyordu. Sıkılmış olduğunu saklamadan parmak uçlarıyla gözlerini ovuşturdu. “Kendi karakterinin oluşmasına izin vermeliyiz Ece.”

Annem kollarını göğsünde topladı. Daha sakın ama küçümser bir bakış attı babama.

“Senin gibi işe yaramaz biri olsun diye mi?”

“Hayır, senin gibi sorunlu olmasın diye!”

Livya ile başımızı kelimenin tam anlamı ile pinpon maçı seyredercesine iki yana oynatıyorduk. Bir noktadan sonra bu rekabet yorucu geldi. Kendimi yeniden, odasında oturup bağırışmaları duymamak için gözlerini kapatarak mırıldanan küçük Işıl gibi hissettim. Keşke Portakal da yanımda olsaydı. O zaman eskiden yaptığım gibi, kendi diktiğim ama hiç benzetemediğim *Hogwarts* cübbelerimden birini giyer, ona sarılıp havaya hayali büyüler savurarak, odanın içinde vals yapabilir ve tüm bunlar olmuyormuş gibi davranabilirdim.

Tartışmanın bir yerinde annem, “Bu olayın beni nasıl etkileyeceğini düşündün mü hiç?” diye sordu babama.

Onu çıldırtan şeylerin başında bunun geldiğini biliyordum. Yeni eşi siyaset basamaklarını hızla tırmanan biriydi. Yani annem artık daha kontrollü olmalıydı. *Bundan daha fazla kontrollü olabilecekmış gibi.*

Babam kurduğu cümleye inanamıyormuşçasına kaşlarını çatıp, eliyle beni işaret etti.

“Asıl sen, bu olayın onu nasıl etkileyeceğini düşündün mü?”

Çok küçük bir saniye için durdu. Yeşil gözleri bana bakarken hava artık açık griydi. Sert olmayan ama hayal kırıklığı dolu bir sesle konuştu.

“Şu an kendini düşünüyormuş gibi görünmüyor. Düşünseydi kendini bu duruma sokmazdı.”

Alt dudağımı ısırdım ve ikimiz de bakışlarımızı başka tarafa çevirdik. Bir anda omzumda yeni bir el hissettim. Başımı elin sahibini görmek için döndürdüğümde gözlerimi yukarı kaldırmak zorunda kaldım. Ayağımda topuklularım yokken Burak yine eski uzun boyuna geri dönmüştü. Yüzünde yorulmuş ama daha çok endişelenmiş bir ifade vardı. “Nasılsın?” dedi fısıldarcasına.

Alt dudağım titredi. Livya’nın kolundan ayrılıp onun uzun, sıcak göğsüne sarıldım. Ayakkabılarım kucağımdan düşüp yere çarptığında turuncu gündoğumu gökyüzünü boyamaya başlamıştı. Gözlerimi sıkıca kapattım. Ağlamamak için kendimi zorluyordum. Burak artık geri dönen ama eskisi kadar belirgin olmayan kıvrıcıklarını okşarken yüzünü bana eğdi.

“Seni daha erken kurtarmaya gelmeliydim.”

Şimdi ağlamaya daha yakındım. Ama annemin sert sesi beni gözyaşlarımdan ve Burak’ın şefkatli kollarından kopardı.

“Hatemi’nin torunu sen misin?”

Hafifçe geri çekildim. Boynumu geriye atıp Burak’ın gergince gözlüğünü geriye itmesini izledim. Konuşmadan önce hafifçe boğazını temizledi.

“Evet efendim.” Uygunsuz olmaktan korkar gibi beni kendinden biraz daha uzaklaştırdı. Sonra sakın ama kesin bir sesle devam etti. “Sicilimize... *Siciline* işlenmeyeceğini bilmenizi istedim. O konuyu avukatlar halletti. Geçmiş dosyasında dahi bulunmayacak. Yani endişelenmeyin, sizi etkileyecek bir durum söz konusu olmayacaktır. Hatta buraya geldiğinizi bile unutabilirsiniz.” Bana baktı. “Kötü bir rüya olarak hatırlarsınız zamanla.”

Annemin bir saniye için rahat bir nefes aldığını fark etmiştim. Ama kaşlarını yeniden çatması kısa sürdü. Yargılayıcı gözleri Burak'ın üstünde dolaştı. Kumaş pantolonunun içinden çıkmış B harfli tişörtüne, dağılmış siyah gür saçlarına, gözlüğünün arkasına saklanan yüzünü inceledi. Ardından kollarını göğsünde birleştirdi.

“Tuvalette basıldığı kişi sensin, öyle değil mi?”

Yerin dibine geçmek istercesine yüzümü sakladım. Biz o kabindeyken içeri giren kadın elini yıkadıktan sonra lavabonun üstünde duran sahipsiz çantamı fark etmiş. Sessizce eğilerek kabinlerin altına bakıp iki yerine dört bacak görünce dışarı çıkar gibi kapıya kadar yürümüş ama kapı girişinde durup bizim gürültülü konuşmalarımızı dinlemiş. O an korse ile boğuşurken kurduğum her cümlenin aslında başka bir faaliyet sırasında kullanıldığını düşünecek olacak ki, hemen birilerine haber vermek istemiş. Çünkü orası saygın bir mekânmış ve böyle ahlaksızlıklar hoş görünemezmiş.

Ve işte benim mükemmel şanssızlığım da tam bu noktada devreye girmiş.

Normalde aynı kadının gidip güvenliğe, muhtemelen girişte bekleyen tatlı koruma Beton Sufi'ye şikâyet etmesi gerekirken, senede bir kez baskın yapıldığını dakikalar önce öğrendiğim Magnum'a tam o sırada polisler girmiş ve kadın bizim durumumuzu güvenlik yerine onlara anlatmış. Polislerde bu eğlenceli sahneyi kaçırmak istememiş haliyle. İşin kötü yanı, aynı saygın mekândan birkaç gerçek eskort kadının da yakalanmış olmasıydı.

Utancım Burak'ın sesiyle yarıda kesildi. “Evet, benim. Ama ima ettiğiniz gibi bir durum olmadığını bilmeniz gerek. Biz sadece...”

Annem elini havada sallayıp onu susturdu.

“Biliyorum biliyorum. Her ne kadar şu anki görüntüsü aksini söylese de, Işıl’ın o kapasitede biri olmadığını biliyorum Hate-mi.”

Hangi kapasitede olduğumu merak ettim. Ama sormadım. Tahmin edebiliyordum. Bu arada annemin Burak’a seslendiği etiketin hoşuna gittiğini hissetmiştim. Çünkü annem güç barındıran etiketleri severdi.

“İsmim Burak, Ece Hanım.”

Anlaşılan Burak, bu etiketten rahatsız oluyordu. Annem bir süre Burak’ın gözlerine baktı. Sonra tek kelime etmeden bakışlarıyla çantasını karıştırmaya başladı.

“Her neyse. Işıl eşyalarını kaldır ve arkadaşlarıyla vedalaş. Gidiyoruz.”

“Nereye?” dedim sessizce.

Bana bakmadan konuştu.

“Ben ilk uçağa bilet bulana kadar sana gidelim. Sen o kıyafetlerden ve üzerine sinen karakol kokusundan kurtulursun, ben de başımın ağrısı için Livya’nın çaylarından birini içerim. Belki biraz da uyuruz. Sonra birlikte Ankara’ya gideceğiz.”

Herkes aynı anda ağzını açtı ama ilk konuşan ben oldum.

“Ben seninle gelemem. Şey... Girmem gereken son bir sınavım daha var.”

Annem telefonunu eline aldı. “Benimle geliyorsun Işıl.”

İtiraz kabul etmeyeceğini biliyordum ama bu kez pes etmeyecektim. “Gelmiyorum!” dedim ve arkamı dönüp çıplak ayaklarıma aldırmadan bahçe kapısına doğru yürümeye başladım. Burak ve Livya’nın arkamdan geldiğini duyabiliyordum. Ve babamın

anneme sakın sesiyle bir şeyler anlattığını da. Karakolun bahçesi bittiğinde durup bekledim. Livya yanı başımda durduğu an nefes nefese konuştu.

“Özür dilerim Işıl, aptallık ettim. Burak’ın ailesinin bu işi halledeceğini düşünmem gerekirdi. Ama inan öylesine korktum ki, panikledim. Önce babana ulaşmaya çalıştım. Ama bana bıraktığın numara bir kayıkhaneye aitti. Telefona çıkan kişiye baban için not bıraktım ama zamanında ulaşmamasından korktuğum için anneni aramak zorunda kaldım. Baban bana geri döndüğünde çoktan annenle konuşmuştum. Buraya gelip sana böylesine öfkeleneneceğini bilseydim... Off... Gerçekten özür dilerim.”

Tüm bu olanların onun yüzünden olduğunu düşünmesi çok tatlıydı. Ancak her şeyin sorumlusu bendim. Elimi narin omzuna koydum.

“Senin suçun değil, üzülmene ne olur. Annemin daha kötü hallerini gördüğümü bilmen gerek. O uyurken onun saçlarını yakmıştım mesela. Az önceki sözleri o günün yanına bile yaklaşılamaz, merak etme.” Livya ve Burak’ın yüzünde acıklı bir gülümseme dolaştı. Ben görmemiş gibi yapıp devam ettim. “Ayrıca sen onları alıp eve git. Uçak saatine kadar annemi idare edersen, hatanı telafi etmiş olacaksın. Bu arada odam için söylediklerini not alabilirsin. Trafikte birine hakaret etmem gerekirse o sözleri kullanırım.”

Hüzünle kıkırdadı. “Sen ne yapacaksın,” dedi sonra.

*Dursley’lere*³⁴ kafa tutup evden ayrılan ama gidecek yeri olmayan *Harry Potter* gibiydim.

Gururluydum ama sahipsizdim. Ya da öyle sanıyordum. Burak

34 Anne babası öldükten sonra *Harry Potter*’a on yedi yaşına kadar bakmış ama ona pek de iyi davranmamış olan aile.

kolundaki siyah lastiğini çıkarıp bana uzattı ve gülümsedi.

“Al, kıvrıcıklarını dizginle. Prenses bizi bekliyor.”

Kaşlarım düşünceli şekilde büküldü. “Prenses mi?”

Başıyla işaret ettiği yere baktım. Yorgun kaslarımı zorlayarak dudaklarımı şaşkınlıkla araladım. Benim minik, gri hurdam karşı kaldırımında duruyordu! *Harry’yi Dursley’lerin evinden ayrıldığı*nda gelip kurtaran *Hızır Otobüs*³⁵ gibi, benim küçük hurdam da beni kurtarmaya gelmişti.

Turuncu güneş her yeri aydınlatırken, kalacak geçici yuvama kavuşmak için ona doğru yürüdüm.

35 Zor durumda kalan büyücülerin yardımına koşan sihirli otobüs.

Güç Seninle Olsun

“Burası Kaos! İkisinin de uçuşu akşam. Annen odanı topluyor. Baban benim kitaplığımdan kitap seçmekte.”

Livya’dan durum bildirimi istediğim mesajları okuyordum. Ben Burak’la külüstürüme binmiş, o ise annemle babamı da alıp küçük sevimli evimize gitmişti. Bizim yolculuğumuz külüstürümün motorunun fazla ısındığında teklediği için onlarınkinden daha uzun sürüyordu. Sıradakine geçtim.

“Geçen aylarda kaybettiğin kırmızı sweatshirtini annen buldu. Ama bulduğu yerle ilgili söylenmeleri hâlâ devam ediyor. Baban ise seçtiği kitabı okuyor. Annen ona laf söylerken okuyabilmesi inanılmaz.”

Orada olmasam bile anlattığı manzarayı gözümde canlandırabiliyordum.

“Tavsiyem; onlar gitmeden gelmemeye çalış.”

Son mesajından sonra telefonu kucağıma indirdim. Başımı henüz kimselerin dolaşmaya başlamadığı sokaklarda dolaştırdım. Sakin bir muhite gelmiştik. Sıra sıra bahçeli, yüksek duvarlı, muhtemelen içinde havuzunu saklayan evlerin olduğu sessiz bir yerdi. Bu sessizliğin sebebinin saatin çok erken olması olmadığını biliyordum. Sorunsuz hayatları varmışçasına, günün her saati sakinmiş gibi duruyordu tüm sokaklar, evler, hayatlar...

En gösterişlilerinden birinin bahçesine girerken arabamı sürmekte olan Burak'a döndüm.

“Neden dedenin Hatemi olduğunu söylemedin?”

Hatemi, aynı isimli erkek giyim firmasının sahibiydi. Ülkenin marka değeri olan giyim firmalarından, moda haftalarında mankenlerin podyumunda yürümek için birbirlerini öldürebileceği, Vogue'un katalog çekimlerinde yer verdiği saygın markalardan biriydi. Bu yüzden girmekte olduğumuz devasa parmaklıklı demir kapıdan geçerken şaşkın değildim. Ayrıca dedesinin hastanenin bir katını kendi için kapattırma sebebini artık anlayabiliyordum. O isim bir hastaneyi kapatabilir, ya da parmaklıklar arkasında kalan birilerini kurtarmaya yetebilirdi. Bu gece olduğu gibi... Bütün bunlara rağmen Burak sadece omuz silkti.

“Sormadın ki.”

Elimde olmadan gözlerimi devirdim.

“Çünkü boktan bir, ‘sadece iki soru sorabilirsin kuralı’ koymuştun. O hakkımı dedenin genel bilgi taraması için harcayamazdım.”

Cümle içinde onun sesini abartılı şekilde taklit ettiğim halde cevap vermedi. Ama minik arabam gösterişli bahçeye girerken dudağı eğlenerek yana kaydı. Burak'ın soyismi daha önce dikkatimi çekmemişti. Çekseydi bile o markayla bağı olduğunu an-

lamam imkânsızdı. Burak varlığını ya da yokluğunu belli eden insanlardan değildi.

Arabayı villanın ana girişine yakın bir yere park etti. Kapıyı açıp, çıplak ayaklarımla yere bastım. Dengemi sağlamakta zorlandım. Arnavut kaldırımlarına benzeyen yerde adımlamaya başlarken üstümdeki, artık nefret ettiğim elbisemi çekiştirdim. Burak saniyeler içinde yanımda belirdi. Kolunu bana uzattı. Bu nezaketi için ona minnettar bir bakış attım. Sakince yürüyüp biz önüne geldiğimizde kendiliğinden açılan kapıdan içeri girdik.

Bizi saygılı gülümsemesiyle sevimli bir kadın ve içeri adım atar atmaz dikkati çeken oldukça büyük bir avize karşıladı. Bembeyaz granitle kaplı girişi aynı hızla yürürken, sayamayacağım kadar çok kapısı olan odalara bakıp etkilenerek dudak büktüm.

“Vaoov. Sen zenginsin,” dedim. Burak tepki vermedi ama rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. “Epey zenginsin,” diye üsteledim. Bu kez alınmışçasına gözlerini devirdi. “Yani senin süper gücün bu mu?” dedim yüksek sütunlu gösterişli evi inceleyerek. “Zengin olmak. Batman gibi.”

Geekler göndermeler konusunda her zaman hassas olmuştur. Belki de bu yüzden bana oldukça saçma bir şey söylemişim gibi sert bir bakış atmıştı. Ne yani, Batman'in gücü zengin olmak değil miydi?

Burak'ın evi beni şaşırtsa da, odası tam hayal ettiğim gibiydi. Tek farkı hayalimde bu kadar büyük bir oda düşünmemiş olmamdı. Neredeyse bizim dairenin tamamı kadar genişti. Öyle ki, yatağı odanın içinde seçilmiyordu. Bir duvarı kaçınılmaz olarak boylu boyunca çizimlerle doluydu. Diğer duvarında film arşivleri sıralanmış, bir diğerine sayısız çizgi roman dizilmişti. Bir köşede ise koca ekranlı bir bilgisayar vardı ve sağına soluna sadece ajan

filmlerinde kullanıldığını gördüğüm kulaklıklar, klavye, ses sistemleri takılıydı. Tüm oda öylesine renkli ve kalabalıktı ki, tek seferde her şeyi algılamak imkânsızdı. Tüm o şeylere bakarken, Burak'ın bu odada gereğinden fazla vakit geçirdiği hissine kapıldım.

Bir saat sonra, Burak'ın devasa odasında, tam kurutmadığım kıvrıkcık saçlarım, üstümde Burak'ın bana büyük gelen tişört ve eşofmanıya hayatımda oturduğum en rahat koltuğa kendimi bırakmıştım. Duş almak biraz olsun rahatlamamı sağlamıştı ama hâlâ akşamın anıları beynimin içinde dönüp duruyordu. Özellikle onca insanın içinde yarı çıplak kaldığım anlar kafamın içinde tekrar ve tekrar canlandığında, kendime doğru çektiğim dizlerimi koltuktan aşağı savurup ayağa kalktım.

Kurcaladığım birkaç süper kahraman oyuncağından sonra odanın içinde olduğunu yeni fark ettiğim bir şey buldum. Hastane odasındaki takım elbiseli mankenlerden bir tanesi daha, tam karşımda duruyordu! Koyu bordo bir takımdı. Yakalarındaki siyah saten kumaş ve bordo yeleğiyle daha da zengin ve klas görünüyordu. Parmaklarımı uzatıp elbiseye dokunurken, çok değerli bir şeyi incitmekten korkarcasına nazıktım.

“O dokunduğun Michael Jackson’a ait.”

Tökezleyip neredeyse burnumun ucundaki mankene sarılıyordum. Ben doğrulmaya çalışırken, Burak kahkaha atarak elindeki koca tepsiyle bana doğru yaklaştı. O da yenilenmiş görünüyordu. Giyinmem için beni odada yalnız bıraktığında duş almış olmalıydı. Siyah gür saçları ıslaktı. Böyle daha fazla haylaz çocuklara benziyordu. Tüm gece üstünde kalan takımını çıkarmış, yeniden kot pantolon, tüm düğmeleri açık gömlek ve armalı tişört görüntüsüne geri dönmüştü. Gözlüklerinin arkasından bana gülümseyerek baktığında, bu halini daha çok sevdiğime karar verdim.

Kendimi toparladığımda beklentiyle yüzüne baktım. Bu takımın kime ait olduğunu deli gibi merak ederken buldum kendimi. Hastanede duyduğum isimlerden sonra artık hiçbir isim imkânsız gelmiyordu. Ama onun yüzündeki sırıtmayı gördüğüm an az önce söylediğinin gerçek olmadığını anladım.

“Sakin ol Kıvırcık. Bu karşısında bayıldığın takım, Michael’a değil, bana ait.”

Aramızdaki boşluğu *moonwalk* hareketi yaparak tamamladı. Kahretsin ki, gülümsemeden edemeyeceğim kadar da iyi yapıyordu. Yanı başımda durduğunda bu kez o da benim gibi takım elbiseyi seyretmeye başladı.

“Neden burada, neden diğerleriyle birlikte hastanede değil?” diye sordum sakince.

Tepsiyi sabitleştirip, hafifçe omuz salladı.

“Burada olması hoşuma gidiyor. O kumaşın üstünden dedemin ellerinin geçtiğini bilmek huzur verici.”

Birkaç saniye sessiz kalabildim.

“Giysene. Belki üstünde olması odanda olmasından daha iyi hissettirir.”

Hafifçe başını salladı. “Dedem hayatımın değişeceği gün giymemi istemişti.”

Yüzümü buruşturdum. Başımı yana eğip hâlâ takıma bakmaktaydım.

“Hangi günmüş ki o? Evlendiğin gün falan mı?”

Beklemeden hafifçe çenesini salladı. “İnsanların bana bakmasından hoşlanmadığımı biliyordu. Bu yüzden düğünümde yüzümü gizlemek için *Darth Vader*³⁶ kıyafeti giyeceğimi ona da söylemiştim. O günü kast ettiğini sanmıyorum.”

³⁶ Star Wars serisinin kötü karakteri.

Yüzümü bu kez tiksintiyle buruşturup ona baktım. *Bu söylediğinde ciddi olamazdı!* Ama onun ciddiyetle elbiseye baktığını görünce, başımı sallayıp doğruluğunu sorgulamamayı seçtim.

Nefesimi seslice dışarı bırakıp yeniden dünyanın en rahat koltuğuna bıraktım kendimi. Ve oturduğum an, koltukta bıraktığım kötü anılar beynime yeniden hucum etti. İnleyerek cenin pozisyonuna geçip uzandım ve koltuğa daha çok gömüldüm. Ama görüntüler durmadı. Gözlerimi sıkıca yumduğumda o aptal korseden kurtulmak için debelenmem, çirkin sütyen ve külodumla polislerin karşısında aranmam, annem ve babam tarafından karakoldan çıkarılmam peş peşe sıralandı. Acımasız anılar hız treni gibi defalarca etrafımı sarınca yeniden inleyip başımı Burak'ın birkaç beden büyük tişörtünün içine çektim. Yok olmak istiyordum.

“İyi misin?”

Burak yanı başıma gelip, koltuğun boş tarafına oturmuştu. Başımı deve kuşu gibi korkarak dışarı çıkardım. Kıvırcıklarımın bazıları koltuktan aşağı sarkıyordu.

“Annem beni asla affetmeyecek,” dedim dudak bükerek.

“Merak etme, ailenden uzak olmak kişiliğini oturtmana yardımcı olur,” dedi dikkatimi dağıtmak istercesine.

“Peki ya sevgi?” diye sordum iç çekerek.

“Onun için de köpek alırsın. Ya da Portakal'ı evlendirip to-run sevmeye başlarsın. Yavru kediler sevgi deposu gibidir, anneni aramayacaksın.” Gülümsemeye çalıştım ama berbat hissediyordum. “Annen gerçekten güzel kadınmış,” dedi birden.

Şaşırmadım. “Öyledir. Hiç ona benzemiyorum değil mi?”

“Yoo, bence benziyorsun. Yani, bariz bir şekilde değil belki ama dikkatli bakıldığında benziyorsunuz. Ama yine de... Çok faz-

la benzemediğın için memnunum,” dedi biraz çekinerek.

Neyi kastettiğini biliyordum. Ben asla annem gibi dişli biri olamazdım. Hafifçe başımı oynattım, nemli birkaç bukle daha sarktı aşağı. Yüksek tavana çevirdim bakışlarımı ve sıkıntılı bir nefes bıraktım dışarıya.

“Her zaman böyle değildir. Yani, değildi. Sanırım. Uzaktan nasıl görüldüğünü biliyorum. Ama... şey, iyi biri aslında.” Bir süre durup hafızamda belli bir anıyı aradım. Bulmam zor olmadı. Sık sık hatırladığım için hemen gözümde canlandı.

“Biliyor musun, ben küçükken, ama fazla da küçük değiken, babam 6 aylık bir eğitime gitmişti. Alternatif tıpla alakalı bir şeylerdi sanırım. Annemin köpürdüğünü bugün bile hayal meyal hatırlıyorum. Annem oldum olası alternatif kelimesine alerjisi varmış tepki gösterirdi. Ve ben babam etrafımda yokken daha kolay korkan bir çocuk oluyordum.”

“Kim olmuyor ki?” diye böldü Burak sessizce.

Haklı olabilirdi. Sakince devam ettim. “Babamın gittiği uzun ayların bir gecesinde, kâbus görüp annemin yanına gitmişim. Tam hatırlayamıyorum ama rüyamda mutfağımızdaki büyük kahve kupasına saklanmış bir canavar görmüş ve bu rüyanın gerçek olduğu konusunda epey ısrar etmişim.” Sadece bir saniyeliğine duraksadım. “Ben anlattım, annem dinledi. Bittiğinde sert davranmadı. Kızmadı. Bir önceki gece uykusuz kalmasına rağmen elimden tutup beni mutfığa götürdü. Benden rüyamdaki kupayı göstermemi istedi. Ben de gösterdim. Başta onu yere atıp kıracağını düşünmüştüm, belki o da bunu yapmayı düşünmüştür ama kırmak yerine onu sakince tezgâha indirdi. Sonra yanına un, şeker, yumurta ve kakao koydu. Ve kek yapmaya başladı. Ben de

ona yardım ettim. Hiç konuşmadı. O saatte yenen tatlının her lokmasının büyüdüğünde kalçalarımın toplanacağından bahsetmedi. Sadece yumurtaları çırpıp reklamlardaki samimiyetsiz anne kız gibi kek yaptık. Hatta o, kek hamurunu kupanın içine döküp pişirirken, şarkı bile mırıldanıyordu.”

Gözlerimi kapatıp o melodiye hatırladığım kadarıyla taklit etmeye çalıştım. Biraz sonra beceriksiz mırıldanmamı kesip gözlerimi yeniden araladım.

“Kötü biri değil. En azından öyle düşünmek istiyorum. Özellikle böyle zamanlarda. Kendimi olduğumdan daha da kötü hissettirmeyi başardığı anlarda...” Dişlerimi sıktım. Nefesimi bıraktım. Yüzüm hâlâ tavana bakıyordu. “Asıl canımı sıkan ne biliyor musun? Annemin haklı olması. Orada, Magnum denen o yerde yanlış çok şey vardı. Giyindiğim, konuştuğum, içtiğim, dokunduğum, soluduğum... Orada çok şey yanlıştı. Bunun farkındayım. Farkındaydım. Ama yine de... Bilmiyorum...”

Birkaç saniye sonra Burak sessizce sordu.

“Peki tüm bunlara değdi mi sence?” Cevap vermeden öylece tavana bakmaya devam ettim. “O... Bunlara değer mi?” diye üsteledi.

Beynime hücum eden anılar içinde mavi gözleri bulup çıkarmam zor oldu. Mavi gözlerin içinde henüz aşkı görememiştim ama bu gece annemin yeşil gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığı hâlâ eski günlerdeki yerini koruyordu. İki bakışı da değiştireceğime kendime söz vermiştim. Sert mavi bakışlara aşkı, yeşil gözlere ise bir kez bile olsa gururu yerleştirmeyi başaracaktım.

O an Burak’a Bay S.’in adını öğrendiğimi söylemediğimi hatırladım. Kısa bir tereddüt sonrası yerimde doğrulup, alçak sehpa-ya indirdiği tepside koca bir dilim pizza aldım.

*"O kadar açım ki bi Hipogrif'i bile yiyebilirim!"*³⁷ dedim.

İlk ısırık sonrası bu kez büyük bir hazla gözlerimi kapatıp iç çektim. "Para birimi yerine pizza dilimi kullanmalıyız," dediğimde Burak'ın sorusundan da, kendi iç sesimden de kaçmış oldum.

Burak üstelemedi. Yorum yapmadı. Ben ağzımdaki lokmaları yutarken bana sessizce eşlik etti. Tepsi neredeyse boşalıp, yeniden dudak büken duruşuma geçtiğim sırada ise yerinden kalkarak dolapların olduğu tarafa gitti. Yeniden yanıma geldiğinde elindeki şeyi bana uzatıyordu.

"Doğrul ve buna sarıl."

Uzattığı şey ince bir battaniyeydi. Elim yünl kumaşa uzatsam da suratımı buruşturdum.

"Yaz mevsimindeyiz Burak."

"Isınmak için değil. Depresyon battaniyesi bu." Elime bıraktığı kumaştan sonra başka bir dolaba gitti ve saniyeler sonra geri geldi. Ben de bu arada oturup koltukta bağdaş kurmuştum. Küçük bir kutu uzattı. "Ve bunu kucağına al," dedi.

Ben kucağıma indirdiği kutunun kapağını kaldırıp minik top çikolatalarla göz göze gelmişim ki, o film dağından bir tane kutu çekip koltuğun karşısındaki devasa ekranın yanına gitti. Siyah kutuya bir cd takıp yeniden yanıma, koltuğun boş tarafına oturdu ve arkasına yaslandı.

"Şimdi sen de arkana yaslan ve her şeyi unut!" dedi. Ardından kumandayı kaldırıp tuşa bastı.

Saniyeler sonra siyah ekranda on bir yaşımdan beri hafızamda yer eden eşsiz melodi çalındı. Harry Potter giriş müziği...

Hipnotize olmuş gibi ekrana bakakaldım istemsizce. İlk sah-

³⁷ Çok acıkan büyücülerin kullandığı bir deyim. Hipogrif; ön bacakları, kanatları ve kafası bir kartal, arka bacakları, vücudu ve kuyruğu bir atı andıran, efsanevi yaratık.

ne; kahverengi bir baykuşun üstünde oturduğu *Privet Drive* tabelası ve tüm sokak lambalarının ışığını toplayan *Dumbledore...*

Herkesin kendini iyi hissetmek için defalarca izlediği film, dinlediği şarkı, gittiği mekân, içtiği kahve, oturduğu bank, seyrettiği resim, izlediği manzara ya da gizlice gittiği deniz kıyısı vardır. Herkesin kendini dinleyecek, derdini unutacak bir yöntemi, bir yeri vardır. Benimki de buydu. Çocukçaydı ama ben buydum.

Ben mutsuzken *Harry Potter* okurdum. Ben mutluyken *Harry Potter* okurdum. Ben yalnız hissettiğimde *Harry Potter* okurdum. Ben sıkılınca *Harry Potter* okurdum. Ben heyecanımı bastırmak için *Harry Potter* okurdum. Ben korktuğumda *Harry Potter* okurdum. Ben kendimi bir yere ait hissetmek istediğimde *Harry Potter* okurdum. Ben annemle babamın kavgalarını duymamak için *Harry Potter* okurdum. Ben uyumsuzluğumu unutmak için *Harry Potter* okurdum. Ben gece uyumakta zorlandığımda *Harry Potter* okurdum. Ben sebepsizce *Harry Potter* okurdum, izlerdim, dinlerdim.

“Ne zaman bir sayfaya dönecek olursanız, ne zaman ihtiyacınız olursa, *Hogwarts* sizin için hep orada olacak,” demişti Rowling. Uzunca bir süre Harry, Hermione, Ron, Luna benim en yakın arkadaşlarımdı. Belki de bu yüzden, onu izlemek ya da okumak, hatta dinlemek hâlâ onlarla dertleşmek gibi geliyordu. O kitap, o dünya benim ruh dengemi koruyordu.

Yüzümü minnetle Burak’a döndüm. Gözlüğünü işaretparmağıyla geriye ittirdi.

“Bitince depresyonun geçmezse, favori filmin olan, *Azkaban Tutsağı*’nı da açarım merak etme.”

Düşünmeden uzanıp sıkıca sarıldım. “Teşekkürler Broke,” dedim içten bir sesle.

Sonra bana verdiği battaniyeyi ikimizi saracak şekilde üzeri-

mize örttüm.  nce ona bir dilim pizza verdim, sonra kendime en b y   n  seçip yeniden arkama yaslandım. Konu madan öylece izlemeye ba ladık.

Harry: *Hogwarts*’a giden trende ilk kez *Binbir  e it Fasülye  ekerlemeleri*’ni³⁸ denerken başımı koluna yasladığım Burak’a döndüm.

“Peki sen moralin bozukken ne izlersin?”

Artık koluna yaslanmadığım için hafifçe kıpırdanıp oturu unu de i tirdi. Cevap olarak sadece ba ıyla duvarın birinde asılmış olan *Star Wars* tablosunu işaret etti. Yüzümü ek ittim.

“Hiç anlamam  u seride ne buldu unuzu.” Tamamen do rulup elimi havaya kaldırdım. “Parmaklarını şöyle yaptıkları sel amlama o filmdeydi değil mi?” Bahsettiğim hareketi beceremeyince elimi havada sallayıp savurdum ve *Uzay Savaşları* denildiğinde aklıma gelen şeyleri sıraladım. “I ın kılıçları, bir ayı, kapsüle benzeyen ve saçma sesler çıkaran robot falan...” Bunların aynı film içinde olduğundan bile emin değildim.

Burak deh ete d  m   şekilde yüzüme baktı. “ u an tamamen anlamsız sesler çıkarıyorsun Işıl.”

Gözlerimi devirdim. *Harry Potter* d    nl   m  d    n nce, insanların bir şeylere hayranlı ının saçma gelmemesi gerektiğini biliyordum ama yine de i     sel bir k    msemi hissi kabarıyordu içimde. Burak avuçlarını uzun dizlerine vurup ayağa kalktı.

“Anla ıldı. Şimdi büyülere son veriyoruz.”

Yürümeye ba larken kumandaya basıp filmi kapattı. K    k  ocuk gibi mız mızlandım.

“Yaaa! Ama neden?”

38 Hepsı farklı tatta olan sihirli şekerlemeler. Örneğin; kusmuklu, kulak pislilikli, pırasalı.

Yeni bir kutuyu eline almıştı bile. İçindeki cdyi siyah cihazın içine takarken, boş kutuyu bana doğru fırlattı. “Çünkü seni bir üst lige geçiriyorum. Dik otur bakalım,” dedi yanıma gelirken.

Kucağıma fırlattığı boş kutuyu elimde çevirip afişine baktım. *Star Wars IV* yazıyordu. Kaşlarımı çattım. “Neden 4. kısımla başlıyoruz?” diye sordum.

“Çünkü izlenme sırası 4-5-6-1-2-3 ve sonra boktan 7, boktan 8 olarak devam eder de ondan.”

Boş kutuyu, bitmiş çikolata paketimin yanına, alçak masaya indirdim.

“Neden I’den başlatmamış ki?” dedim, film başlamadan.

“Çünkü onu yazan adam bir dâhi,” dedi fısıltıyla, pürdikkat ekrana bakıyordu.

“Einstein gibi mi?” diye sordum. Saçma olsa da ben de fısıldıyordum.

“Einstein sıkıcı bir teori üretti ama *George Lucas*³⁹ bize koca bir evren verdi. Bence bu onu Einstein’dan daha havalı biri yapıyor,” dedi siyah ekranda, kocaman sarı renkli yazılar akarken.

Kıkırdadım. Elime tutuşturduğu peluş sevimsiz ayı, filmi izledikçe sevimli gelmeye, anlamsız sesler çıkardığını düşündüğüm robotun sahnelerini ise artık ağzım kulaklarımda izliyordum. Tam olarak kaçınıcı filmin neresinde uykuya daldım hatırlamıyorum. Ama rüyamda *Skywalker*⁴⁰ gibi karanlık tarafa geçmek üzereyken bir elin beni rüyamdan çekip kurtardığını hatırlıyordum.

Gözlerimi araladığımda koltuğa gömülmüş, depresyon battanım üstüme örtülmüş ve nazikçe Burak tarafından uyandırılmaktaydım. Gözlerimi ovuşturup yavaşça doğruldum. Oda artık

39 *Star Wars*’un yaratıcısı olan Amerikalı yazar, senaryo yazarı, yönetmen.

40 *Star Wars* serisindeki bir karakter.

karanlıktı, günü bitirip geceye geçmiş olmalıydık.

“Livya aradı. Anneleri havalanına bırakmış.” Gözlerimi aradım. Gözbebeklerim loş ışığa biraz daha alışırken, “Yuvana dönebilirsin ya da istersen burada kalabilirsin,” dedi Burak.

Gözlerimi ovuştururken, “Şeytanla dersim var yarın. Odasındaki yokluğumu fark edecektir,” diye homurdandım. Ama aslında bu zorunlu ders seanslarından eskisi kadar nefret etmiyordum. Bunu Burak’a itiraf etmedim. Bir yatak kadar rahat olan koltukta doğruldum. Ayağa kalkmadan önce üzerimdeki büyük kıyafetleri çekiştirirken, Burak önüme iki parça eşya indiriyordu.

“Senin için birkaç şey aldıldım. Daha rahat edersin.”

Kollarımı iki yana açıp gerinirken manidar bir bakış gönderdim yüzüne.

“Keşke süper güçlerinden birinin zenginlik olduğunu daha önce söyleseydin. Benim yüzümden maaşını kestiklerinde o kadar üzülmezdim.”

Kıyafetleri bırakıp geri çekildi. “İşimin en sevdiğim parçası, maaşımı kesintiye uğratan olaylardan aldığım zevk. Kesilen her kuruşuna değiyor merak etme.”

Gülerek başımı iki yana salladım, kabalıktan böylesine zevk alıyor olması inanılmazdı. Yalpalanan kıvrıcıklarımı gözümün önünden çektim. Burak kolundaki siyah lastiklerinden birini çıkarıp bana uzattı. Yorgun kollarımı başımın üzerine kaldırıp kıvrıcıklarımı toplarken sordum.

“Sahi sen neden kahvecide çalışıyorsun ki?” Kollarımı indirip etrafa bakındım. “Deden istese o kahveciyi satın alabilir, hem de içinde Timuçin Bey varken.” Kısa bir an durdum. “Gerçi içinde o varken istememesi daha olası ya neyse.” İkimiz de kıkırdadıktan sonra yeniden, bu kez daha ciddiyetle baktım gözlerine. “Söyle-

sene, ciddiym, neden kahvecide çalışıyorsun?”

Omuz salladı.

“Bilmem... Senin banka hesabındaki paralara dokunmama sebebinle aynı sanırım.”

Beni o paradan uzak tutan şey yıkılmaz gururumdu. Anneme ve babama kendi başımın çaresine baktığımın ispatı, rakamlara dökülen özür dileme şekillerini kabul etmediğimin göstergesiydi.

Ama Burak kime karşı ve neden gurur yapıyor olabilirdi ki?

Ben bunları düşünürken, o giyinmem için çoktan odanın dışına çıkmıştı. İki kere tıklattığı kapıdan yeniden içeri girerken beni ***Broke & Light*** çizimlerinin başında dikilirken buldu. Benim için aldırıldığı kot pantolonunun içine popomu zorlanmadan sokmuş ve beni ölçülerime kadar tanıyan birinin ellerinden kâğıda geçen halime göz gezdiriyordum. Uzanıp sayfalardan birini elime aldım.

“Neden gerçek hayatta da kâğıt üzerinde durduğum kadar havalı görünmüyorum ki?”

Yanıma geldiğinde sırtıttı. “ünkü gerçek hayatta suçlular yerine mankafa peşinde koşuyorsun.”

“Ha ha ha...” dedim huysuzca.

Sonra elimdeki çizimi daha da havaya kaldırıp başımı yana eğdim. Bu çekici süper kahraman, esin kaynağı olamayacağım kadar etkileyici görünüyordu.

“Sahi, Light’ın yeteneği tam olarak neydi? Lütfen bana bu korkunç saçların en azından paralel evrende bir işe yaradığını söyle!”

Burak hafifçe gülümsedi. Işık saçan saçları işaret etti.

“Light, saçlarındaki özel elektromanyetik güç sayesinde yakınındaki kişileri koruyup, bir kalkan gibi onların zarar görmesine engel olabiliyor. Fazla sinirlendiği takdirde elektromanyetik dal-

ga ile karşısındakinin beynini bile patlatabilir.”

Heyecanla sırtıtmaktan kendimi alamadım. “Peki ya Light normal hayatta nasıl biri?”

Sadece gözlerime baktı. “Bence bunun cevabını sen zaten biliyorsun.” Gözlerimi uzunca bir süre, özgüvenle poz veren, parılayan kadının üzerinde gezdirdim. Cevabı bildiğime çok da emin değildim. “Ya da yakında anlayacağını umuyorum,” dedi sessizliği fark edince.

Etrafımdaki insanların neden olduğum kişiden fazlasını içimde sakladığımı düşündüğünü anlayamıyordum. Ben buydum. Fazlası yoktu. Beni kandırmaları gereksizdi.

Dağınık çalışma masasındaki kâğıt yığınlarını karıştırdım. Ben göz gezdirirken onun belli etmemeye çalıştığı gerginliğini hissedebiliyordum. Yine alt dudağını kemiriyordu. Ona döndüğümde gözlüğünü geriye itti tepki beklercesine.

“Bunlar şahane Burak! Sen gerçekten yeteneklisin.”

Bunları gerçekten inanarak söylemişim. O da bunu hissetti. Kalın alt dudağını son kez ısırp gülümsedi. Saçını gelişi güzel karıştırıp, boyalı parmak uçlarını havada savurdu ve hızlıca konuşmaya başladı.

“Hikâyenin başlangıç kısmı bitti. Gelişme bölümündeyim. Final bölümleri öncesi hızlanmam gerek ama evet, güzel gidiyor.”

Önce onun heyecanlı sevimli yüzüne bakıp gülümsedim. Sonra kâğıtlara belli bir anlam arayarak göz gezdirdim. “Tam olarak neden acele etmen gerekiyor ki?”

İlkinden daha belirgin heyecanı ile konumaya başladı bu kez.

“Bir yarışma var. Büyük bir yarışma. Amerika’nın, aynı zamanda dünyanın en büyük iki çizgi roman şirketinin ortak düzen-

lediği bir yarışma. Dünyanın her yerinden, isteyen herkes katılabilir. Kazanan kişiler, iki şirketten birinde çok iyi bir konumda işe alınacak. Muazzam bir şey. Ve ben onlarla katılacağım.”

Parmaklarıyla çizdiklerini gösterirken yüzünde daha önce hiç görmediğim bir heyecan vardı. Tüm bunları ilk kez sesli söylemiş gibi, sanki söylediklerini ilk kez kendi kulağıyla duymuşçasına şaşkın ve coşku doluydu.

Uzanıp parmaklarımla hafifçe kolunu sıktım.

“Umarım başarsın.” Sonra dönüp fazla uzakta olmayan cansız mankene baktım. “Eminim bu, dedenin de çok hoşuna gidecektir.”

Gözlerini onun için dikilen takımdan ve benden kaçırıp dağılan sayfalarını belli bir düzene göre dizmeye koyuldu. Geçiştiiren bir mırıldanma sonrası masadan yarı uzaklaşarak bana baktı yeniden.

“Hikâye içinde yan karakterler de olmalı. Bunlardan biri için dün gece karşılaştığımız Beton’u düşünüyorum,” diyerek konuyu değiştirdi.

Sandalye kolunda asılı, kötü hatıralar taşıyan elbiseme uzanıp koluma asarken, kaşlarımı çattım. “Sufi’yi mi?”

Hevesle başını salladı. “İsmi Rocki olacak. Hem Sufi ile uyumlu hem de Beton gibi sağlam. Renkli bir karakter olabilir. Sonuçta, bakım yapan bir devi kim okumak istemez ki?”

Aynı anda kıkırdadık. Birden gözüme masanın üst kısmındaki rafların birinde duran rozet kasesi takıldı. Küçük balık fanuslarına benzeyen kâse içindeki yığının en üstünde duran, bir kez gördüğünde unutamayacağın parlak, turuncu bir rozet vardı. Burak’ın sayısız rozeti vardı. Her yeni günde yakasında farklı birini görebil-

lirdiniz. Ama bunu daha önce görmediğime emindim. En azından yakasında görmemiştim. Ama Defne'nin bu turuncu rozeti ona verdiği anı hatırlıyordum.

Düşünmeden uzanıp kâse içindeki metaller arasından turuncu olanı çekip aldım. Avcuma koyup incelerken Burak sessizdi. Üstünde süper kahraman ya da *geek*likle alakalı bir sembol yoktu. Kalın çerçeveli, siyah bir gözlüğü anımsatan maske vardı sadece. Broke'un maskesi.

"Bu, Defne'nin hediyesi mi?"

Sorumla aynı anda başımı kaldırıp yüzüne baktım. Şaşırmış görünüyordu. Muhtemelen nereden bildiğime dair teoriler üretiyordu. Ama şaşkınlığı hafif bir omuz silkmesine dönüştüğünde sakince başıyla onaylamıştı.

"Yani artık çizim çantandakileri saklamak yerine, onlarla hava atmaya başladın öyle mi?" Gülümseyerek sormuştum sorumu ama çizimlerini başkasıyla paylaştığı düşüncesi gülümseme sırasında dişlerimi sıkmama sebep olmuştu.

"Yakında çizdiklerimi dünyadaki birçok insanla paylaşacağım zaten. Sanırım çantanın fermuarını biraz aralamaktan zarar gelmez." Cümlesini rahat kurmaya çabalasa da bu durumun onu korkuttuğunu hissedebiliyordum. Bunu o da fark etmiş olmalı, uzanıp elimdeki turuncu rozeti alırken hafifçe dudak büktü. "Ama merak ediyorsan söyleyeyim, Defne'ye ben göstermedim. O da senin gibi çantanın içinden düşen kâğıtları kurtarıırken göz atmış." Pembe yalanımı hatırlayıp mahcup oldum. Rozeti kâsenin içine fırlattı. "Çok beğendiğini söyledi. Hatta benimle birkaç fikrini paylaştı. Aslında kalıcı yan karakterlerle hikâyeyi zenginleştirmeye onunla konuştuktan sonra karar verdim sayılır."

Durdu. Bakışlarını masanın kenarındaki minik lekeyi çıkarmaya çalışan tırnağına çevirdi. “Sanırım haklıydın. Birileriyle çizimlerimi paylaşmak sandığım kadar... Korkutucu olmayabiliyormuş.”

Bahsettiği şeyin sadece çizimleri olmadığını düşündüm. Bugüne kadar hayatında olan şeylerin ne kadarını başka biriyle paylaştığını sormak istedim. Ama yapamadım. Bunun yerine dişlerimi göstererek önümdeki sandalyenin sırtına elimi attım.

“Sanırım sadece Sufi’yi değil, Defne’yi de hikâyene ekleyebilirsin.”

Burak dudaklarını belki anlamına gelecek şekilde hafifçe bük-tü. Ben sıktığımı fark etmediğim sandalyeyi bıraktım. Tam o anda Burak yeni hatırlamışçasına ceplerini karıştırıp bana bir kâğıt uzattı. Yine çizimlerinden biriydi. Beklemeden elime alıp baktım ve aynı saniyede kahkahalara boğuldum.

Çizimde Sufi ve ben vardım. Sufi masaj koltuklarına benzer bir koltuğa gözlerindeki salatalık parçaları, başındaki saç bonesi ile uzanmıştı, ben ise yanı başında ona maske yapıyordum. Evin çıkış kapısına gidene kadar bu sahneyi gözümde canlandırarak kahkahalar attım. Soğuk mermerleri çıplak ayaklarımızla geçerken, artık sesimiz koca evde yankılanır olmuştu. Merdiven bittiğinde dev avizenin altında durup etrafa göz gezdirdim.

“Sizinkiler ne zaman geliyor?” diye sordum.

Uyukladığım anları saymazsam, biz eve girdiğimizden beri birilerinin varlığını hissetmemiştim. Çalışanlar bile saygılı birer evcini gibiydiler. Arada bir gülümseyen suratlar görünüyor ama göz açıp kapatana kadar ortadan kayboluyorlardı.

Hafifçe omzunu salladı. “Annem odasından pek çıkmaz.”

Annesinin göremediğim odaların birinde olduğunu bilmek

çekinmeme sebep oldu. Annelerle aram iyi değildi. Evin içinde gezen bakışlarımı Burak'ın yüzüne çevirdim.

“Neden?” diye sordum, cevap vermedi, sadece alt dudağını sarkıttı. Kaşlarımı hafifçe eğdim. “Peki, baban?” diye denedim bu kez.

Cevap vermeden önce kısa bir an durdu. Gözlüğünü geriye ittirirken ufak bir tereddüt yaşadığını hissettim. Ama yine de cevap verdi. “Öleli üç yıl oluyor,” deyiverdi hissiz olmaya zorladığı bir tonla.

Öylece kalakaldım. Yüzüme bakmayan gözlerini izlerken böyle bir şey beklemiyordum. Ama çabuk toparlandım. Onu ürkütmek istemiyordum. Yaşadığı tereddütün sebepsiz olduğunu düşünmeliydi.

“Yani bu koca evde tek başına mı kalıyorsun?” diyerek şaşkınlığımı başka yöne çektim. Bu yön onu memnun etmiş gibiydi.

“Odam neden o kadar kalabalık sanıyorsun.”

İkimiz de zorla olduğunu bildiğimiz şekilde gülümsedik.

“Sanırım daha çok arkadaş davet etmelisin. Orası dokuz yaşındaki bir erkek çocuğunun odasına benziyor.”

“Dedi, Harry Potter pijamasıyla uyuyan kız...”

Utanmadan gülümsedim. “Ben ciddiylim. O odaya kız atmayı deneme. Yoksa sonsuza kadar annenle yaşamak zorunda kalırsın.”

Yüzüne yakışan, karizmatik bir gülüş yayıldı yanaklarına.

“Yanılıyorsun. Odama attığım kızların hepsi oraya bayıldı. Buna sen de dahilsin.”

Abartı şekilde saçının ön kısmını geriye attığında, itiraz etmeyip gözlerimi devirdim zorlanarak ama birden diğer kızların gerçekten var olup olmadığını merak ederken buldum kendimi. *En çok da Defne'nin buraya gelip gelmediğini...* Bu düşüncem

yüzümden okunmasın diye, Sufi çizimini yeni kotumun cebine sıkıştırıp yüzümü gizledim.

Villa çıkışındaki gri minik arabam, karanlığı aydınlatan bahçe ışıkları altında yıkanmış, hatta cilalanmış bir şekilde parlayarak beni bekliyordu. Bunun için o sırada bahçenin uzak bir köşesinde belli belirsiz görünen kırmızı yanaklı amcaya teşekkür etmem gerektiğini hissettim. Bu yüzden tren garında uzaklaşan vagonlara el sallayan insanlar gibi kollarımı sağa sola salladım uzun uzun. Adam da mahcup bakışlarıyla karşılık verdi. Burak sadece gülümsedi.

Arabaya binmeden önce ona döndüm yeniden. Bir süre sadece birbirimizin gözlerine baktık. Bu ara bunu çok sık yapıyorduk. Bu ara bunu yapmak bana çok iyi hissettiriyordu. Ona bu gece, daha doğrusu dün gece için teşekkür etmek istiyordum. Ama hiçbir cümle bunu karşılayamayacak gibi hissettim. Bu yüzden sadece gülümsedim kurtarıcıma.

“Güç seninle olsun”⁴¹ Broke,” dedim sakince.

Dudağı hafifçe yana kayarken kapı eşeğine yaslandı. *“Güç seninle olsun Light.* Umarım karanlık tarafa geçmezsin.”

Umarım dedim gözlerimle. Ama hangi tarafın karanlık olduğunu tam olarak bildiğimden emin değildim. Emin olduğum tek şey, dün gece yaşadıklarımın boşa gitmesini istemediğimdi. Bir de annemin gözlerinde o bakışı yeniden görmek istemediğim...

Eve vardığımda saat geç sayılırdı. Gündüzüm gecemle karışır-

⁴¹ Star Wars serisinde duyulmaya alışılan replik, bir vedalaşma cümlesidir.

ken hâlâ günlerce uyumamış gibi yorgun hissediyordum. Yalpalayarak daireye girdim, asalar sarkan anahtarımı girişteki kâseye fırlattım. Kaba sesimle birlikte Livya kısa koridorda koşturdu, tek kelime etmeden küt saçını savurup uzunca bir süre sarıldı bana. Ben de ona. Konuşmaya gerek duymadan sarılacağın bir kucak olması çok güzeldi.

Livya annemlerle geçirdiği saatlerin özetini bana geçerken Portakal kucağımdan inmedi. Mırıldamasının hırıltısını avcumda hissediyordum. Odamın kapalı kapısının önünde durduk. Livya ince parmaklarını omuzlarımdan alıp şevkatle gözaltlarımda dolaştırdı.

“Hadi gidip uyu. Ben sana yarın sabah güzel bir kahvaltı hazırlarım. Yorgunluğunu ve ağrılarını yok edecek şahane bir karışımım var. Ve bu kez tadını da beğeneceğine inanıyorum. Baban ve annenden tam not aldı.”

İnançsız bir ifade ile yüzümü buruşturdum. Regl ağrımı geçireceğini söylediği karışımının tadını hatırladıkça hâlâ midemden ses geliyordu. Alınmış bir eda ile kalçama vurduğunda odamın kapısını açtım ve kaşlarım alnıma yapıştı. Doğru kapıyı açtığıma emin olamadım bir süre. Annem odamı toplamıştı. Her şey yerli yerinde, derli toplu ve düzenliydi. Etrafta yoğun bir temizlik kokusu vardı. Yatağımın örtüsü, kitaplığım, artık içinden kıyafetleriminin sarkmadığı dolabım, her şey mobilya mağazasında müşterileri cezbetmek için kusursuz bir düzenle konulmuş gibi mükemmel görünüyordu.

“Annenle iddiaya girdik.” Başımı çevirip şaşkın yüzümle Livya’nın eğlenen gözlerine bakınca, “O, bu düzeni iki hafta koruyabileceğini söyledi. Ama ben bu hafta sonuna kadar dağıtacağını biliyorum,” dedi.

O sırtarak uzaklaşırken kazanan kişinin Livya olacağını düşünmek istemedim. Odama adımladım. Annemin bir ev cini gibi odamın içinde söylenerek etrafı toparlamasını hayal edebiliyordum. Tertemiz komodinime dokunurken Portakal yatağın dibindeki minderine zıpladı. Yıkandığını anladığım temiz yatağını koklayan Portakal'a bakıp gülümsedim.

"Beğendin değil mi?"

Portakal şişko karnını oynatıp sesli şekilde mırıldandı. Giysi dolabımı açtım, üst üste dizilmiş kıyafetlerimin içinden pijamalarımı alıp giyindim. Çıkardıklarımı katlayıp kenara koyarken yere fırlatma iç güdümü bastırdım. Öylesine yorgundum ki, bu gece Bay S.'i yani Sümer'in yayınını bekleyemeyecektim. Son kez eşyalarımı göz gezdirip, otel odasında geçirilen ilk gecede gibi dikkatlice pürüzsüz nevresimi kaldırdığımda çarşafın üstünde ufak bir not kâğıdı gördüm. Kendi gibi ince ve zarif elyazısını, annemin sesini duyarcasına okumaya başladım.

Odanı düzenli olarak topla Işıl!

Odadan çıkan bazı şeylerin ne olduğunu anlamak için incelemeye göndermek istedim!

Kıyafetlerini yıkamadan önce ayıklamayı unutma!

Geçen sene hediye ettiğim beyaz marka gömlek pembe olmuş!

Kediyi veterinerine götür!

Bir kediden çok, obez bir kaplan yavrusuna benziyor. Kendi yediklerinden ona verme! En azından biriniz sağlıklı beslenmiş olur.

Bu maddeleri okurken kızgın sesi kulaklarımda çınlıyor, hat-
ta sarı saçlarını savurup elini ince beline koyarak söylenmesini
gözümde canlandırabiliyordum. Ama okuyacağım son maddeyi
yazmadan önce durup dinlendiğini elyazısından anlayabilmişim.

*Ve... Seni aradığımda aç! Endişelenmeyi sevmediğimi bili-
yorsun.*

Son maddenin içinde gizli olan sevgi kırıntısına kıkırdamadan
edemedim. Kâğıdı birkaç kere daha okuyup Burak'ın bu geceki
Sufi çizimiyle birlikte yanımdaki komodine koydum.

İnce örtüyü kapatmadan önce Portakal'a yanıma gelmesi için
göz kırptım. Kalın göbeğini kaldırıp yatağa atlaması normalden
uzun sürse de memnuniyetle kucağıma yerleşmeye koyuldu. O
uygun pozisyonunu ararken ben uzanıp kulaklığımı aldım. Ku-
lağıma taktım, tuşladım, başımı yastığa indirip derin bir nefes al-
dım. *Yastık onun gibi kokuyordu... Annem gibi...* Gitmeden önce
yatağımda biraz dinlenmiş olmalıydı. Bir daha kokladım...

Portakal'a sarıldım. *Azkaban Tutsağı*'nı kaldığım yerden din-
lemeye başlarken, Portakal kesik kesik mırıldandı ve ben anne-
min kokusuyla uykuya daldım...

Cisimlen

Yeni haftaya “*Sen kimsin?*” sorusu ile başlamış ama bu kez üç kişi ile girdiğim sınavdan yine sağ çıkamamıştım. Bu yüzden Profesör’ün odasında artık gözle görülür derecede azalan dosyalar arasındaki işkencem devam etmekteydi. Sadece sayfa başlarındaki kelimeleri seçebildiğim kadar eski bir kâğıt tomarını atılacaklar kutusuna indirirken Profesör, her zamanki gibi bana bakmadan konuştu.

“Partin nasıl geçti?”

Sınav sorusuna verdiğim cevap yerine bunu merak etmesine şaşırmamam gerekliydi. Çünkü soruya bu kez, benlik algısıyla alakalı bir kitaptan kopyaladıklarımla, tam iki sayfalık zırvalık doldurmuştum ve görünen o ki işe yaramamıştı. Bu yüzden bu sorusu rahatlattı. Ama o geceyi hatırlayınca cevap vermeden önce seslice homurdandım.

Sabah yine kaçınılmaz olarak geç kalırken saçımı toplayacak tokalarımı annemin nereye koyduğunu bulamamıştım. Ben de komidimin üstündeki *Luna* gözlüğümü⁴² taç olarak saçıma geçir-

42 Luna Lovegood giyim tarzı, seçtiği kelimeler ve garip bakışlarıyla, Hogwarts’ta okuyan öğrencilerden biridir. Gözlüğü Spectrespecs de kişiliği gibi dikkat çekici ve gariptir.

miştim. Bu yüzden amacına uygun kullanılmayan gözlüğümün arasından önüme düşen buklelerden birkaçını geriye ittirirken, “Berbat...” dedim omuzlarımı bırakıp.

Burun kemerinin üstündeki gözlüğünün ardından bana baktı.

“Ne oldu, dondurma yerken kaşığın falan mı büküldü?”

Yapmamam gerektiğini bilsem de, küçümseyen cümlesine bakıp somurttum. *Ona dondurma olayımdan bahsetmemeliydim.* Ardından meydan okurcasına elimdeki kâğıtları kutuya atıp ayağa kalktım ve bastırarak sıralamaya başladım.

“Bana iki beden küçük gelen elbiseyle saatlerce gezindim. Esrar içilen bir masada içki içtim. Silah zoruyla yarı çıplak arandım. Fuhuştan gözaltına alındım. Ailem şafak vakti beni karakoldan çıkardı. Ve tüm bunlar bir korse yüzünden başıma geldi!”

Pekâlâ, şimdi de dalga geçsin de görelim! Kendi kulağıma bile yeterince berbat gelmişken, bu saygınlık timsali adama fevkalade rezil geleceğine emindim.

Gözlüğünü çizgilerle dolu yüzünden alıp şaşkınlıkla dudak büktü.

“Vay canına. İki beden küçük elbise ha! O elbiseyle yürümek bir hayli zor olmuş olmalı. Hatırlıyorum da, bir keresinde Alman büyükelçiliğindeki davete ayağıma yarım numara küçük olan ayakkabımla gitmiştim. Bütün gece ayağımı vurmuştu. Hatta sonraki üç gün boyunca topallamak zorunda kalmıştım.”

Ağzım açık kaldı. “Anlattığım onca şeyden, dikkatinizi çeken sadece bu mu oldu?”

Hissiz yüzünü hafifçe seyirtti. “İnsan kendine uygun şeyleri seçmeyi bilmezse, sonrasında canının yanması kaçınılmazdır ışı.”

Gözlerimin içine bakan bakışlarıyla öylece olduğum yerde

dikildim. Söylediğinden fazlasını işlemek istercesine bakıyordu. Beynimin, hatta ruhumun içini okuyordu sanki. Gözlüğünü eski yerine taktı. Bakışlarını benden alıp önündeki kâğıda indirirken konuştu.

“Ayrıca, seni *mugglelar* konusunda uyardığımı hatırlıyorum.”

Dudak büktüm. Uyarmıştı. “Tüm gece o sözünüz kulaklarımda çınladı biliyor musunuz?” diyerek itiraf ettim.

Parmak ucuyla takip ettiği satıra bakıyordu hâlâ. “Yeterince etkili olmamış anlaşılan,” dedi cevap beklemeden.

Bükülen dudaklarıma pişman omuzlarımın ağırlığı eklendi ve kendimi yeniden emektar koltuğa bıraktım. “Evet, yeterince etkili olmadı,” dedim kendi kendime konuşur gibi. Tüm söylediklerime rağmen o ana dönsem, yine aynı seçimi yapacağımı biliyordum. Beni o masada tutacak her şeyi yine yapardım.

“Sorun şu ki, insanlar daima kendileri için en kötüsünü seçmek gibi bir huya sahiptirler.”

Başımı şimşek gibi kaldırıp ona baktım. Dudaklarım hayretle araladı.

“Hey, bu *Dumbledore*’un⁴³ sözü!”

Ama o karşılık vermedi. Bana bakmayan yüzü önündeki sayfaya göz gezdiriyordu. Ama çok küçük bir an dudağının kenarı haylazca yana doğru kaydı. Bu hareket iri yanağında elmacık kemiğinin öne çıkmasına sebep oldu. Artık bana sevimli gelen yüzüne sırtımdan edemedim.

Profesör’ün her şey olduğunu düşünebilirdim. Bir Şeytan,

⁴³ Hogwarts’ın müdürü, gelmiş geçmiş en iyi büyücü ve Harry’nin akıl hocası.

ölüm yiyici, gaddar bir cellat, katı bir diktatör... Ama bir *Potter-head*, asla! Bu düşünce içimi ısıttı. Gülümseyerek kâğıtlara gömülürken bu kez içimden söylenmek gelmemiştir.

Henüz yarım saat geçmişti ki çalışma masasındaki telefon çaldı. Çok da eskiye ait olmayan ama bana taş devri döneminden kalma gibi gelen telefonu tam beşinci kez çalışında kaldırıp kulağına koydu. “Evet,” dedi ve bekledi. Kulağına söylenenleri ifade-siz suratıyla dinledi, başına üşüşen sineği kovalarcasına “Peki,” diyerek kapattı. Ama birkaç dakika sonra ayağa kalkıp siyah ince çantasını koltuğunun altına alarak odanın çıkış kapısına doğru yürüdü. Yürüdü. Yürüdü ve kapıyı açıp dışarı çıktı. Tek kelime etmeden öylece gitti. Kıpırdamadan açık bıraktığı kapıya bakı-yordum. *Ne yapmalıydım?* Günlük işkencem bugünlük bu kadar mıydı, yoksa başka bir mekânda devam mı edecekti?

“Ne bekliyorsun orada! Eğer cisimlenemiyorsan⁴⁴ benimle yürümek zorundasın.”

Sesi kapının dışından yankılandı. Arı sokmuşçasına yerimde sıçradım. Taşlanmış kotunun belini çekip koşar adım peşi sıra yürümeye başladım. Açıklama yapmaksızın taksiye bindik. Yine açıklama yapmaksızın indiğimiz taksiden sonra yürümeye başladık. Hava sıcaktı. Güneş temiz gökyüzünde yükselmekteydi. Ağaçlarla sıralanmış, gölgelik yolda yürüyorduk. Profesör’ü gün ışığında, normal insanlar gibi görmek tuhaftı. O normal biriyken onun yanında yürümek daha da tuhaftı. Bu tuhafıktan hoşlanıp

44 Işınlanma yetisi.

hoşlanmadığıma emin değildim. Güneş arada yüzümüze vururken, saçlarım arasındaki tuhaf gözlüğümü gözümüne indirmemek için kendimi zor tuttum. Kendimi babasıyla zoraki bir gezintiye çıkan genç gibi hissettim. Daha önce pek de yaşamadığım bu his, tüm huysuzluğuma rağmen beni gülümsetecek gibi oldu.

Taşlanmış kotumun cep kısmındaki aşınmış kısa iplikleri parmak ucumla çekiştirip, onun yürüme hızına ayak uyduruyordum. Hafif çökmüş omuzlarıyla oldukça ağır ve yavaş yürüyor sayılırdı. Konuşması ya da bakışları gibi. Ağır ama etkili. Yürürken bile düşündüğü belliydi. Bakışları gibi.

“Eee, söyle bakalım son yazdığın o saçma şeyleri hangi kitaptan aldın?”

Soluğu daha derin çıkıyordu. Henüz çok az yürümüş olsak bile yorulmuş olmalıydı. Koltuk altındaki dosyasının yerini sabitleştirdi, krem rengi gömleğinin kollarını sadece bir kere kıvırdı. Kravatını sıkı sıkı tutan gömleğinin sadece yaka düğmesini açtı. Beklemediğim beklendik sorusuna sadece omuz sallayınca devam etti.

“Neden kendi cümlelerinle konuşmak ya da kendin gibi olmak bu kadar zor geliyor sana?” dedi samimi sayılan bir sesle.

“Çünkü kendim gibi olmak işe yaramıyor.” Ayağımın ucuyla çapraz yöne gönderdiğim taş vurdum.

“Ne konuda?” diye üstelediğinde yol boyunca konuşmak zorunda kalacağıma emin oldum.

“Size daha önce de söylemiştim. Ben uyumsuzum.” Başımı onun tarafına çevirdim. “Büyüler dünyasında *muggle*, insanların dünyasında *wizard*⁴⁵ gibiyim. Ait olduğum bir yer yok.”

“70’li yıllarda Almanya’da kalmıştım. Orada gurbetçi, burada

⁴⁵ Büyücü.

Almancıydım,” dedi etkilenmemiş gibi eğip dudak bükerek.

Elimde olmadan gözlerimi devirip ona baktım. “Aynı şey olmadığına eminim.”

Gözlerinin etrafındaki bilgiç çizgilere güneş vurdu. “Belki de ait olduğun bir yer aramayı bırakmalısın.”

“İnsanlar her zaman kabul göreceği bir yer aramaz mı?”

“İnsanlar mutlu olacağı yeri arar Işıl,” dedi tereddüt bile etmeden. “O partiye gitme sebebin bu muydu? Ait olmak, ya da kabul görmek istediğin yer orası mıydı?”

Sesli söylendiğinde bu sebep kabul edilemeyecek kadar basit göründü. Ayrıca öyle bir yerde kabul görülmek istediğime çok da emin değildim.

“Oradaki biri,” diye geveledim. Bay S. yani Sümer, o nerede yaşıyorsa, kabul görülmek istediğim yer orasıydı. Sanırım.

Profesör daha da yavaşlattığı adımlarıyla, ki bu neredeyse durmuş demektir, döndü ve gözlerime baktı. Bu o, ruhumu okuyan bakışlardandı.

“Oradaki biri mi, yoksa orada olmayan biri mi?”

Kıpırdamadan, siyaha yakın koyu gözlere baktım. Yutkundum. Kimi kastettiğini düşünemedim o gözlerini çekip, yeniden ağır adımlarıyla yürümeye devam etti.

“İnsan ait olmayı istediği kişi, ya da birileri tarafından kabul görmek için fazla şey feda ederse, işlerin nereye varacağını çok iyi biliyorum,” dedi geride kalan bedenime seslenerek.

Keyifsiz itaatkâr bedenim yeniden yanı başına ulaşınca derin bir soluk aldım.

“Nereye varıyor, karakola mı?” dedim homurdanarak.

“Olabilir. Bazen orası, bazen başka bir yer. Ama her zaman içinden çıkılmaz bir hal alır.”

Ayağıma denk gelen taşlara beceriksizce vurmaktan başımı kaldırmamıştım. Biraz da Profesör'ün söylediklerini içimde bir yerlere oturtmaya çalıştığımdan geldiğimiz yeri yeni fark ediyordum.

“Neden buraya geldik?” Daha önce birçok kez kapısında beklediğim hastane tabelasına bakan bakışlarımı onun sert çizgili yüzüne çevirmiştim.

“Benim karakolum da burası,” dedi hızlanan adımlarıyla içeri girerken. Acele edip peşi sıra takip ettim onu ama o içeri girer girmez katı bir ifade ile bana bakmadan konuştu. “Bekle burada. Birazdan dönerim.”

Cevap beklemeden, kapı eşiğine bıraktığı şemsiyeymişim gibi benden uzaklaştı. O gözden kaybolana kadar, insan kalabalığı arasında arkasından baktım. Bakışlarım seyredecek yeni bir şeyler ararken, şamdana çevirmek istediğim danışma görevlisi sarışın kız çarptı gözüme. Burak'ın dedesinin nasıl olduğunu öğrensem fena olmazdı. Düşünmeden masasına doğru yürüdüm. Başında dikildiğim an, atkuyruğu sarı saçları ve mükemmel gülümsemesiyle bana sırtıttı. Ardından programlandığı sorusunu sordu.

“Buyrun, nasıl yardımcı olabilirim?”

Dudaklarını kapatmadan bir saniye önce beni hatırladı. Hatırladığını gözlerinde gördüm. Ama duruşunu bozmadı. Bulunduğu masaya ellerimi yasladım. Onunkini taklit eden kusurlu gülümsemeyle şakıdım.

“Hastamın durumu hakkında bilgi alabilir miyim?”

Sabahın köründe kalkıp yaptığını bildiğim muazzam makyajlı gözlerini kıstı. “Hastanızın ismini alabilir miyim?”

“Bence adını biliyorsunuz,” dedim imalı bir sesle.

O kusursuz yüzünü buruşturdu ve hızla gözlerini üstümde

dolaştırdı. Giydiklerim, beni daha önce gördükleriyle benzer  ekildeydi. Yıpranmış bir kot, özensiz bir tişört, kabarık, elektrikli sa lar ve tuhaf bir gözlük. Sıradandı. Yani onun için yetersizdi. Çoğu kişi için yetersiz olduğu gibi. Yine tatmin olmayan gözleriyle yüzüme baktı. Onun beni g rd  u, sınıflandırdığı gibi bir kız olmaktan nefret ediyordum.

“ zg n m hanımefendi ama hastanızın kim olduğunu bilmiyorum.”

Belli etmese de gözlerindeki meydan okumayı görebiliyordum. Beni hatırladı ını biliyordum.

“Eminim, yedinci katı kapatmanıza sebep olacak kadar değerli olan hastanızın kim olduğunu biliyorsunuzdur,” dedim yüksek sesle. Ona karşı güçlü görünmek istiyordum ama yine de Hatemi ismini sesli olarak söylemek istemedim.

Sarı saçını geriye savurdu. “Onu biliyorum. Ama sizin hastanızın kim olduğunu bilmiyorum.”

Başımı ona doğru yaklaştırıp fısıldadım.

“Aynı kişiden bahsediyoruz tatlım.” Sırıtarak geri çekildim. “Ve ben o hastanın durumunu öğrenmek istiyorum.”

Dişlerini sıktı. Ama yine de gülümsüyordu. Bana nazik davranmak ona eziyet ediyor gibiydi. “Hasta bilgilerimizi sadece hasta yakınlarına verebilirim hanımefendi.”

Kollarımı iki yana açtım. “Ben o hastanın yakınıyım.”

Bu kez o hafifçe bana doğru e ildi.

“Tam olarak nesi oluyorsunuz acaba?”

Gözlerimi kıstım. “Ben... Ben... ” diyebildim ama sonra sustum. *Ben kimdim ki?* Sıkılmışçasına başımı savurdum. “Sizden alacağım bilgiye ihtiyacım yok. Bizzat evine u rayabilirim,” dedim ve onun sessiz zaferini görmezden gelip arkamı döndüm.

Öyle hiddetli döndüm ki, yüzümdeki yenilmiş ifadeyi sarışından gizlemek için hızla birkaç uzun adım attım. Yumruğumu sık-tım. İşe yaramayacağını bilsem de sesli olarak bir kelimeyi tekrar ediyordum.

“Vera verto, vera verto, vera ver...”

“Hayrola, kime büyü yapıyorsun?”

Profesör aniden önümde belirdi. Ona çarpmamak için durdum. Ağzımdan çıkan sözlerin anlamını biliyor olması bile öfkemi yu-muşattı. Başımı çevirip kusursuz sarışına huysuz bir bakış attım. “Burada bir arkadaşımın dedesi kalıyor. Onun durumunu öğren-mek istedim ama cevap vermediler.”

“Ve sen de, okul dışında büyü yapmanın yasak olduğunu⁴⁶ bil-diğin halde onu şamdana çevirmeye çalıştın, öyle mi?”

Profesör de yüzünü baktığım tarafa çevirmişti. Kıkırdadım. Bana doğru döndüğünde onun da yüz çizgileri yumuşamıştı. Gü-lümsemem bittiğinde kıza arkamı dönüp omuz salladım.

“Neyse, sorun değil, zaten durumunda bir değişiklik olduğunu sanmıyorum. Olsaydı Burak bana söylerdi. Yani sanırım. Sanırım söylerdi,” dedim ama pek de emin olmadan. *Acaba söyler miydi? Durumunda bir değişiklik olsa haberim olur muydu? Yoksa Def-ne'den sonra mı öğrenmek zorunda kalırdım?*

“Bu Burak, özel biri sanırım?”

Profesörün sorusu çattığım düşünceli kaşlarımın çözünmesine sebep oldu. Ona baktığımda imalı sorusunu gözleriyle destekli-

⁴⁶ Genç Yaşta Büyücülüğün Makul Kısıtlanması Kararnamesi'nden dolayı, Sihir Bakanlığı'nın koyduğu yasağa atıfta bulunuyor. Harry bu suçtan dolayı birkaç kez uyarıldı, hatta bir kere aynı suçtan yargılanmak zorunda kaldı.

yordu. Neyi ima ettiğini biliyordum. Başımı iki yana salladım.

“O benim için fazla zeki. Ya da... Ben onun için fazla akıllı-
zım,” dedim çekinerek. Gerçek olsa da sesli söylemek moralimi
bozmuştu biraz. Yeniden yürümeye başladığında ona eşlik ettim.

“Aslına bakarsınız, ikinizi çok benzetiyorum,” dedim hasta-
neden çıkarken. “Görünüş olarak değil. O neredeyse iki metre
boyunda, sizin gibi şey değil...” Kaşlarının üstünden bana baktı
sertçe. Alt dudağımı ısırdım. “Her neyse. Dediğim gibi görünüş
olarak değil ama kafanızın içi ile onun gelecekteki hali gibisiniz.”

Dudağı yana doğru kaydı. “Öyleyse ona hayatı boyunca, Fran-
sız bir kadına güvenmemesi gerektiğini söyle. O kadın ne kadar
güzel olursa olsun.”

Eski eşi Karen’i hatırlamış gibi ürperdi. Kıkırdadım. Birkaç
adım sonra, “Neden buraya geldik?” diye sordum şansımı yeni-
den deneyerek.

Durdu. Bana döndü. Yüzüme baktı. Ona yaklaşmak Burak’a
yaklaşmak kadar zordu. Ama sonunda tuttuğu kâğıdı bana uzat-
tı. Elime bıraktığı kâğıt sonrası da arkasına dönüp, hafif kambur
omuzlarıyla yürümeye başladı.

“Anlaşılan derslerimizi arada bir burada yapmamız gereke-
cek,” diye seslendi uzaklaşırken.

Ne demek istediğini anlamadım. Gözlerimi elimdeki kâğı-
da çevirip, kendimi yazılanları okumaya ve anlamaya zorladım.
Elimdeki alt alta sıralanmış, gün, saat ve tarih listesiymiş. Profesör
adına, hastanenin diyaliz merkezinden verilmiş randevulardı.

Falcı Hagrid

Öğleden sonra vardiyam için kahveciye girdiğimde, Sümer'in bu saatte orada olmayacağını bilsem de tüm masalara göz gezdirdim. Dudak büküp kalabalık masalar arasında koşturan ve birazdan onunla aynı kaderi paylaşacağım Aslı ve birkaç çalışana selam vererek kasaya doğru yürüdüm.

Burak yine kimseyle ilgili görünmeyen yüzü ve yakasındaki turuncu rozeti ile kasada görev yapmakta, Defne ise bugün orada olmaması gerekirken, onun arkasındaki tezgâhta, koca makineler arasında neredeyse görünmeyerek kahve bardaklarını hazırlamaktaydı. Krema ile kusursuz bir kalp dizgisi yaparken seslice selam verdim. İkisi de bana baktı. Defne kırmızı yanaklarıyla gülmüsed, Burak sadece başını sallayıp kasaya geri döndü.

Yeşil iş önlüğümü boynumdan geçirirken Defne'ye yaklaştım. "Nasıl gidiyor?"

Süslemesi bitince içi krema dolu porselen sürahiyi dikkatle tezgâha bıraktı.

"Yoğun bir sabahtı. Yakınlardaki okulların hepsinde sınav varmış. Sınav öncesi ve sonrası herkes buraya doluştu."

Ellerimi arkama uzatıp kalın kayışı kalçamın üstünde düğümledikten sonra saçımdaki gözlüğü çıkardım. Ama engelsiz kalan saçlarım anında alnımı örttü. Kendi saçımı kullanarak beceriksiz bir topuz yapmaya çalışırken, yaptığı şaheseri sahibine uzatan Defne'ye baktım yine.

“Bugün kasada olduğunu bilmiyordum,” dedim nedense.

Defne dert yanarcasına yüzünü buruşturdu ama bana pek de inandırıcı gelmedi.

“Diyorum ya, bu sabah öyle yoğundu ki, Burak tek başına zorlanıyordu. Ben de kasaya ona yardıma gelmek zorunda kaldım.” Gözucuyla Burak'a bakar gibi oldu. İtiraz ya da destek gelmedi. “Seninkinin masasını bile boş tutmakta zorlandık. Timuçin Bey sonunda pes edip o masaya da müşteri aldı. İsabet oldu, çünkü seninki iki gündür ortalıklarda görünmüyor.”

Onun olması gereken masaya kısa bir bakış atıp yeniden önüme döndüm ve yeni bir sohbet konusu açamadan işe girişmek zorunda kaldım. Masalar arasında servis, boşları toplama ve masaları silme görevlerini Aslı'nın yarı hızında yerine getirirken, (çünkü Aslı sağlıklı olamayacak üstün bir hızla çalışırdı,) aklım sürekli Profesör'ün diyaliz listesindeydi. Bu yüzden uygun boşluk ve Timuçin Bey'in yokluğunu yakaladığım an tezgâhın arkasına geçip telefonumu elime aldım. İnternette diyaliz hakkında bir şeyler öğrenmeye çalıştım.

“Neyi araştırıyorsun sen?” dedi Burak, yaslandığım tezgâhın arkasından ekranıma bakmaya çalışarak.

“Hangi hastalıklarda diyalize girmek gerekiyor onu öğrenmeye çalışıyorum,” dedim donuk bir sesle. Birkaç dakikalık araştırmam pek de iç açıcı sonuçlar vermemişti.

“Neden böyle bir şeyi öğrenmeye çalışıyorsun ki?” Ona Profesör’ün durumundan söz etmeli miydim karar veremedim, bu yüzden geçiştiren bir omuz sallamasıyla yetindim. “Şeytan’a sorabilirsin, o sana yardımcı olabilir. O da diyalize giriyor nasıl olsa,” derken ilgisini ekranımdan çekip uzaklaşır gibi oldu.

Doğrudum. “Hey! Sen bunu nereden biliyorsun?” Cevap vermedi. Bana dönüp imalı bir ifadeyle kollarını göğsünde birleştirdi. Yüzünde sinsiliği hissettiren bir ifade ile bakarken huysuzlaştım.

“Öyle bakmaktan vazgeçip söyler misin artık?”

Sırıtmaya yakın dudakları “Ben bilirim,” dedi, ilkokulda başkalarına söylemek için yanıp tutuştuğu sırrı olan itici çocuklar gibi bakıyordu. Ona yumruk atmak istedim.

“Ne yani, zenginsin diye mi?” diye sordum.

Bana onun evini ilk gördüğüm an zenginlik vurgusu yaptığında baktığı gibi, hakarete uğramışçasına baktı.

“Evet, çünkü zenginler her şeyi bilir!” Aramızda çocukça bir bakışma savaşı geçti. Sonunda yorulduğu için pes etti. “Tamam tamam. Geçen hafta Şeytan’ı hastanede gördüm. Takip ettim ama tam olarak neden orada olduğunu anlayamadım. Bilirsin hastanede beni severler. Doğru kişilere, doğru sorular sordum. Ki bu sadece danışmadaki sarışın kıza sordum demek oluyor. Ve şeytanın ileri seviye böbrek yetmezliği olduğunu öğrendim.”

“Hasta bilgilerini kimseye vermediklerini sanıyordum,” dedim kollarımı keyifsizce göğsümde toplarken.

“Ben kimse değilim Light. Az önce kendin söyledin; ben zenginim!” Havaya hayali paralar saçtı.

Gözlerimi devirdim. “O lafı söylediğim için beni pişman edeceksin, değil mi?”

Öyle olmasa da umursamaz görünmeye özen göstererek sırtı ve siyah gözlüğünü geriye itti.

“Beni olduğum gibi görmelisin Işıl.”

“Sinir bozucu ukalanın teki olarak mı?”

“Asosyali unuttun.”

Bakışlarım istemsizce turuncu rozetine kaydı. “Eskisi kadar asosyal olduğumu sanmıyorum.”

Başını eğip birkaç saniye yakasındaki turuncu renge baktıktan sonra omuz salladı.

“Hâlâ yeteri kadar öyleyim,” dedi.

Beklemeden kolundaki siyah kalın lastiklerden birini çıkarıp bana uzattı. O arkasını dönüp giderken kıvrıcıklarını topladığımda gülümsediğimi fark ettim.

Kapanışa birkaç saat kalmıştı. Ayaklarım artık beni taşıyamıyordu. Gözle görülür şekilde sürüklediğim bacaklarımla hâlâ kalabalık olan masalar arasından geçip dikkat çekmeyen duvarlardan birine yaslandım. Aslı gülümseyerek yanı başımda belirdi.

“Gören de çuval çuval yük taşıdığını zannedecek.” O oldukça dinç görünüyordu.

“Herkes senin gibi on kaplan gücünde yaratılmamış Aslı. Şu an bir yatak için ruhumu bile teslim edebilirim,” diyerek homurdandım.

Kahkaha attı. Diş telleri parladığında gecikmeli olarak parmaklarıyla gülüşünü gizledi. Keşke telleri olmasaydı diye düşündüm. Tam o sırada kapıdan içeri, birkaç kafanın ona dönmesine sebep

verecek kadar dikkat çeken büyüklükte biri girdi. Uzun boylu, iri cüsseli, kısa siyah saçlı bu adamı tanıyordum. Kaşlarım hayretle alnıma yapıştı. Tüm yorgunluğumu unutup ona doğru koşturdum.

“Sufi!”

Etrafa bakınan yüzü beni duymamıştı. Ya da herkes ona Beton dediği için kendi ismine yabancıydı. Yeniden bağırdım aynı coşkuyla. Bu kez başını yere doğru eğip bakışlarıyla beni aradı. Ondan en az otuz santim aşağıda olan yüzümü gördüğünde kısa bir an yüzünü buruşturdu ama sonra sert hatlı yüzü yumuşayıp gülümsemeye geçti.

“Işıl! Seni tanıyamadım.” Gür sesi samimiyetle yankılandı.

Hiç düşünmeden uzanıp iri bedenine sarıldım. Kollarım göğsünde bir yerlere anca yetişirken, kendimi *Hagrid’e*⁴⁷ sarılıyormuş gibi hissettim. Ama bu his daha fazla gülümsememe sebep oldu.

“Gerçekten geldin!” dedim. Geri çekilip sevimli iri yüzüne bakarken.

“Kalın bir kafam olabilir ama içindeki hiçbir şeyi unutmam. Özellikle bu, güzel bir kıza verilmiş bir söz ise.”

Bedeniyle tezat oluşturan kibar sesi öyle tatlıydı ki, ona yeniden sarılmak istedim. Gülümseyip elinden tuttum ve kalın ama yumuşak parmaklarına asılıp, yeni arkadaşını ailesine göstermek isteyen sabırsız ufak bir çocuk gibi kasaya doğru çekiştirdim onu. Burak girdiği sipariş fişini sahibine uzatmış ve isim yazmak için kalemını eline almıştı. Tam başını kaldırmıştı ki, kısa sipariş sırasının sonunda bizi gördü.

⁴⁷ Hogwarts bekçisi, Harry'nin dev soyundan gelen arkadaşı.

“Beton!” dedi şaşkınlıkla, gözlüğü gözleriyle birlikte yukarı kalkmıştı.

Önündeki plaza tipli kadın tiz bir sesle itiraz etti. “Hayır, Sude yazacaksınız!”

Bakışlarını bizden alıp konuşan kişiye baktı.

“Size değil, arkanızdaki kişiye söylemiştim. Ayrıca size bir lakap takacak olsaydım, bu pekâlâ Beton olmazdı.”

Kadın gösterişli elbisesini savurup, tepkisizce kasadan uzaklaşırken biz ilk sıraya sokulduk. Burak, Sufi’ye bakarak sırıttı. “Ona beton değil, taş derdim mesela,” dedi imalı şekilde.

Sufi ile aynı anda kadına bakış atıp, neredeyse aynı anda kıkırdadılar. İkisine de öfkeli birer bakış attım. Yaşı ya da boyutu fark etmezdi, erkek her zaman erkekti!

Kasayı Defne devraldı, biz de kısa bir sohbele giriştik. Burak bize nefis bir Türk kahvesi yapmayı teklif ettiğinde, Sufi ona birkaç püf noktası söyledi. Masalardan birine oturdu. Ona eşlik etmek için can atsam da, Timuçin Bey’in korkusu buna engel oldu. Masalar biraz daha sakinleştğinde ancak Sufi’nin karşısına geçip oturabilmişim. Biten fincanımı ters çevirip bana fal bakacağını söylediğinde sabırsızca kıpırdandım. İri parmaklarının arasında minyatür gibi görünen fincanı bir aşağı bir yukarı çevirdi ve cüssesiyle tezat oluşturan kibar ama tok sesiyle konuşmaya başladı.

“Bir yola girmişsin,” dedi. Kalın işaretparmağıyla fincanın içindeki telveyi göstererek. Bana kahverengi lekelerden farksız gelen şekillere bakıp başımı salladım onaylayarak. “Bu yolun sonunda istediğine kavuşacaksın.” Şiddetle gülümsedim. Bu, Bay S.’den yani Sümer’den başkası olamazdı. “Ama istediğin şekilde değil!” dedi uyarır gibi.

Gülümsemem silindi. Kaşlarımı çattım. “Bu ne demek şimdi?”

Aslı ve Defne’nin yanı başımda olduğunu yeni fark ediyordum. Onlar da benim gibi pürdikkat Sufi’yi izliyorlardı.

“Birine kavuşmak için çıktığın bu yolda, aslında kendi içinde bir yola çıkacaksın. Yolun sonunda yalnız değilsin. Biri var yanında. Birileri...” Kızlar daha çok sokuldu. Hep birlikte ona doğru eğildik. “Maskeler var burada. Bir kadın maske takıyor. Bir adamın maskesi düşüyor. Bir kadın ve bir erkek maskeleriyle dans ediyor. Kadın aynı ama bu kez adam farklı.”

Nefes almadan onu izliyorduk. Fincanın içindeki bir şey onu gülümsetti. Konuşmayınca üçümüz neredeyse aynı anda, “Eee-ee?” dedik sabırsızca.

Bize bakıp kalın yüz çizgileriyle gülümsedi. Parlak, bakımlı yüzü ışıldadı. “Bu fincanın içinde aşk var. Zor olacak ama eğer doğru maskeyi takarsa, sonunda aşkı bulacak.”

İtirazlarıma aldırmadan fincanı kapattı. Sesimiz sandığımızdan yüksek çıkmış olsa gerek, saniyeler içinde masamız sert bir sesle titredi.

“Neler oluyor burada!” Aslı, Defne ve ben, yine neredeyse aynı anda ayağa fırladık. “Neden üçünüzün aynı anda mola verdiğini öğrenebilir miyim, hem de oturarak!”

Mesai saatleri içinde oturmak için ancak bayılmış olmamız gerektiğini hepimiz biliyorduk. Aramızda kaçamak bakışlar atarken tam Aslı konuşacak gibi olmuştu ki, Sufi ağır çekimde oturduğu yerden ayağa kalktı. O kalkarken sandalye yere sürtünerek rahatsız edici bir ses çıkardı. Timuçin Bey pahalı takımı içinde, korku dolu gözlerle birkaç santim önünde giderek yükselen adama bakarken yutkundu.

“Bir sorun mu var?” dedi Sufi, korkutucu olduğunu bildiği bir sesle.

“Ha-hayır efendim. Kusura bakmayın, ben sizinle ilgilendiklerini fark etmemiştim,” dedi Timuçin Bey, boğazındaki âdemelması titredi.

“Evet, benimle ilgileniyorlar. Hem de oturarak. Umarım sakıncası yoktur.” Sufi dişlerinin arasından homurdanarak konuştu.

“Tabii ki yok. Ne demek. Müessesemiz iyi hizmet için var. Afiyet olsun,” dedi. Sesi nezaket, biraz da korku doluydu. Akli başında her insan Sufi’den ürkerdi.

Arkasını dönüp yanımızdan uzaklaşırken, ki yürümeden önce cebindeki antibakteriyel sıvıyı eline damlatmayı ihmal etmemişti, uzak bir köşede durup bizi seyretmeye koyulmuştu. Durumdan pek de hoşnut olmasa da, tam dokuz müşterinin kahve falı baktırmak için sipariş verdiğini görünce tek kaşının ilgiyle havaya kalktığı gözümünden kaçmamıştı.

Ne zaman geldiğini fark etmediğim tanıdık ses kasaya yakın bir yerden kulağıma geldi.

“Ne bu şimdi? Bu iri kıyım ciddi ciddi falcılık mı yapıyor orada?”

“Bunu gidip onun yüzüne sormaya ne dersin Mete?” dedi Burak, karşısında durup ilgiyle izlenilen Sufi’ye kaşlarını çatarak bakan Mete’ye.

Mete, Sufi’nin elinde çevirdiği fincana heyecanla bakan Aslı’ya gözlerini dikmişti. Kendisi defalarca denemesine rağmen hoşlandığı kızın dikkatini çekememişken, Sufi gibi rakibi bile olmayan birinin bu kadar kolay onun tüm ilgisine sahip olması canını sıkıyordu. Şişkin göğüs kafesini biraz daha kabarttı. Üze-

rindeki tişört özellikle koluna dar geliyordu. Burak gözüyle onu dürttü. Bunun cesaretlendirmekten çok, eğlence arayışı olduğunu biliyordum. Ama Mete farkında değildi. Sufi'in kalabalık masasına doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Sonunda fal meraklısı birkaç kişi arasında durup huysuz sesiyle konuştu.

“Büyük bir adam için küçük işler değil mi bunlar?” dedi. Cümlelerin birkaç yerinde gözü Aslı'ya kaymıştı. Sufi sadece başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Mete biraz korkusuz, biraz da saf merakıyla sordu bu kez. “Ne yani, orada geleceği mi görüyorsun?”

Sufi elindeki fincanı yavaşça masaya indirdi. “Ben sadece gördüğüm işaretleri ve şekilleri okuyorum. Ve şekiller çoğu şeyin habercisi olabiliyor.” Sufi yüzündeki bilgiç gülümsemesiyle Mete'nin gözlerinin içine baktı. “Mesela senin o şişirici hapları daha fazla kullanmaya devam edersen, geceleri altına kaçıracağını öngördüğüm gibi.”

Birkaç kişi kıkırdadı. Buna ben de dahildim. Aslı gülmedi. Mete kızardı. Anlaşılmayan birkaç kelime homurdandı, sonra Aslı'ya çok ufak bir bakış atıp masadan birkaç adım uzaklaştı. Kendimi kötü hissettim.

“Çok ayıp Sufi. Fal baktığını sanıyordum. Kalp kırdığını değil!” dedi Aslı çekinmeden.

Sufi iri omuzlarını salladı. “O başlattı,” dedi pişman olmayarak. Aslı'nın kaşlarını şiddetle çatmaya devam ettiğini fark ettiğinde ise koca kafasını söylenircesine sallayıp, hâlâ uzaklaşmamış olan Mete'yi süzdü. Ayağa kalktı. Bu kez masadan ses çıkarmamaya özen gösterdi. Heybetli cüssesi yanıımızdan geçip Mete'nin tam karşısında durdu. Mete korkunun izlerini taşısa da belli etmemeye çalışan yüzüyle önce Aslı'ya sonra ona baktı. Sufi

elini Mete'nin omzuna indirdi. Mete hafifçe titredi.

“Kalbini buradan birine kaptırdığını anlamak için içtiğin fincana bakmama gerek yok ufaklık.” İşaretparmağını Mete'nin göğsüne dokundurdu. “Sana bir tavsiye; kızlar, günün sonunda şişmiş bir göğüs yerine, kocaman kalbi olan adamları seçerler. Bunu en iyi ben biliyorum. Bu yüzden içtiğin saçma şeyleri bırak.” Mete'nin kulağına eğilip neredeyse duyulmayacak bir sesle, “Ve artık kıza hislerini söyle,” diye fısıldadı.

Ardından geri çekilip ona göz kırptı. Sufi doğrulduktan sonra kısa bir an kasada onu izleyen Burak'a da baktı. Ama bir şey söylemedi. Yeniden fal baktığı masasına oturdu. Mete kasanın olduğu tezgâha yaslanıp insanlarla çevrili olan Sufi'yi izlemeye devam ederken, kahve sırasına bir çift yaklaştı.

“Emir senin yüzünden kaldığım iki sınav var ve bunu da kaçırırsam seni kendi ellerimle öldürürüm.”

Mavi gözlü güzel bir kız yanındaki oldukça yakışıklı olan erkeğe söyleniyordu. Çocuk kollarını iki yana açtı. “Cennetsiz yaşa diyen sendin. Bu yüzden kahve almama da karışma be kadın.”

Aslı, Defne ve ben istemsizce çocuğa baktık. Çocuk mavi gözleriyle haylazca gülümsedi. Sonra bize doğru fısıldadı.

“Siz onun gerginliğine bakmayın. Kendisi benim için deli oluyor da.”

Kız gözlerini devirince elimizde olmadan kıkırdadık. Oldukça tatlı görünüyorlardı. Genç adam Sufi'yi ve elindeki kahve fincanını fark edince hemen ilgiyle masaya yaklaştı.

“Fal mı bakıyor?” Başımızı salladık. Masal dinleyen yaramaz çocuklar gibi kimseyi umursamadan sandalye çöküp yanağını avucuna yasladı. “Söylesene koca adam, Juliet'imle beni gelecek-

te neler bekliyor? Yakışıklılarımı öpücüklere boğduğunu görüyor musun mesela?”

“Yakışıklılar mı?” diye sordu Aslı.

Birlikte olduğu kız panikle elini kaldırıp, “Lütfen sormayın!” dedi ama geç kalmıştı.

Genç ayağa fırladı. “Biri yakışıklılarımı mı sordu?” dedi ve tişörtünü yukarı sıyırıp karın kaslarını gösterdi. “İşte burada...” dedi çocuk, sahip olduklarını cömertçe ortaya saçarken. Sufi’nin etrafındaki kızlar arasında bir kıpırdanma oldu.

Mete tam o sırada gözlerini devirdi. “Bunu ben de yapabilirdim!” diye Burak’a fısıldadı.

“Beni deli ediyorsun Hanzade!” dedi mavi gözlü kız başını iki yana sallarken.

Çocuk tişörtünü indirirken kızlara göz kırptı. “Size bana deli olduğunu söylemiştim değil mi?”

Kız bıkmışçasına hiddetle arkasını döndü. Çocuk hemen kızın koluna dokundu.

“Dur Juliet, şimdi ne yaptım?”

Kız kollarını göğsünde topladı. “Ne mi yaptın? Soyunmak için bahane arıyorsun Emir!”

“Kızlar yakışıklılarımı merak etti, ne yapayım!” dedi arsızca. Oldukça sevimli görünse de kız kendini tuttu. Genç kızı kollarından tutup önüne çekti. Kızın kolları hâlâ göğsünde topluydu.

“Bak, dünyada bazı şeyler gizemlidir ve insanlar o şeyleri merak ederler. Mesela piramitleri kimlerin yaptığı ya da voleybolcuların neden birbirlerinin popolarına vurduğu gibi.”

“Veeee?” dedi kız, sırf çocuk o kelimeyi beklediği için.

“Ve benim yakışıklılarımın neden böylesine etkileyici görün-

düğü de bu gizemlerden biri.”

Kız gülümsemesini tutmak için dudaklarını birbirine bastırdı. Çocuk yeniden tişörtünü yukarı sıyırdı. Sayısız parçadan oluşan gösterişli kasları göründü.

“Dokunmak ister misin?” Kız tepki vermedi.

“Dokunmak istediğini biliyoruuuum.”

Kız cevap vermek yerine kendini zorlayıp gözlerini devirdi ve kapıdan dışarı çıktı. Çocuk onu izleyen yüzlere dönüp haylazca sırıttı.

“Dokunmak için deliriyor,” dedi. Ve sevimli yüzünü de alıp kızın peşinden gitti.

Burak Mete’ye döndü. “Adam işi biliyor.”

Mete somurtup, az önceki kız gibi kalın kollarını göğsünde topladı. “Bunu ben de yapabilirdim.”

Burak başını salladı. “Ama yapmadın!”

Mete haksızlığa uğramışçasına Sufi’yi gösterdi. “Çünkü o dev bana yapmamamı söyledi,” diye mızızlandı. Burak ona belli etmeden bana baktığında ikimiz de kıkırdadık.

Tüm müşteriler gittiğinde çalışanlar olarak Sufi’nin anlattığı birkaç hikâyeye gülüyorduk.

Çıkış saati geldiğinde ise Timuçin Bey karşımıza geçip bize fırça atmak yerine, Sufi’ye iş teklif ettiğini söyledi. Burak dahil hepimiz şaşırdık. Marka zincirinin temasına aykırı olsa da, haftada bir ya da iki kere gelip kahvecide fal bakmaya ne dersin diye sordu ona, hem de korkusuz ve kendinden emin bir işletmeci görüntüsüyle. Sufi düşündü ve kabul etti. Kibarca Timuçin Bey’in elini sıkarken Burak’la birbirimize inanamayarak bakıp gülümseyorduk.

Weasley Kanı

“... Kısacası, adını daha önce duymadığım bu yazarın beni şaşırttığını söylemeliyim. Aynı şekilde yönetmeni de şaşırtmış olacak ki, romanın filme uyarlaması sırasında sıkça yazarı telefonla arayıp, çekim arasında onunla uzun ve hararetli konuşmalar yapmış. Ona hak vermemek imkânsız. Filmin rengi ile yazarın ruh halini bize geçirmekte zorlanmış olmalı. Sonuçta, kim babasını öldürüp aylarca dondurucuda saklayan bir adamın hikâyesini anlatmakta zorlanmaz ki? Üstelik o adam, babasını küçük parçalar halinde yok etmeye çalışırken!”

Yüzümü ekşittim. Midem bulandı. Uzanıp sesi sonuna kadar kıstım. Belki de ilk kez Sümer’in anlattıklarını dinlemek istemiştim. Öyle ki, kitapla ilgili söylediklerini duymasın diye Portakal’ın kulaklarını kapatmışım. Açıkcası duygusuzca konusunu anlattığı bu kitap pek de ilgimi çekmemişti. Mimiklerini kendine sakladığı bir gece yayını yapıyordu. Gözleri yine çok güzeldi de, bakışları soğuktu, sesi soğuktu, kollarını oynatması bile soğuktu. Acaba hep böyle miydi diye düşünürken buldum kendimi. *Yoksa hep böyle soğuktu da ben mi onu farklı görüyordum? Ama son-*

ra dudağının kenarı yavaşça yana kaydı. Söylediği bir şey onu gülümsetti. Kalbim yeniden ısınmaya başladı. O, onu nasıl görüyorsam öyleydi. Çok yakışıklıydı. Portakal'ı ittirip hemen doğruldum ve sesi yeniden açtım.

"... Anlayacağınız, adamın yakalanmasına sebep olan şey ne dikkatsizliği, ne paranoyası ne de geride bıraktığı ipuçlarıydı. Hesaba katmadığı tek şey aşktı. Aşık olduğu kadına kendini açtı ve bam... Titizlikle ördüğü kusursuz duvarı yerle bir oldu. Üstelik babasından geriye sadece ayak parmakları kalmışken..." Derin bir nefes aldı. *"Aşık olduğu kadına saklanmadan, gizlemeden, gerçek kimliğinde, aslında kim olduğunu gösterdiğinde onun yanında kalacağına inanmıştı. Söylediklerine, yaptıklarına rağmen onu anlayacağını düşünmüştü."* Gözünü kameradan alıp uzaklara baktı. *"Belki de yaptığı en büyük aptallık buydu."* Yeniden doğrudan kameraya baktı. *"Yoksa değil miydi? Siz ne düşünüyorsunuz?"* diye sordu onu izleyenlere, sanki yanı başındalarmış gibi.

Nefret etsem de yayının yorum kısmını açtım. Ona gelen iltifatlarla dolu cümlelerin sıralandığını görmek sinirimi bozduğu için, o özelliği hep kapalı tutardım. Ama bu soruya insanların nasıl cevap vereceğini merak ettim.

-Kesinlikle aptallık.

-Bence âşık olduğun insana kendini açmalısın.

-Aptallık değil.

-Böylesine büyük bir kusuru varken ona itiraf etmesi aptallık.

-Evlen benimle.

-Tabii ki söylemeliydi. Aşk doğruluktur.

-Gerçekçi olalım. Sevgilim bir katil olsaydı bunu bilmek istemezdim. Duyduğumda hâlâ onun yanında kalıyorsam, bu benim aptallığım olurdu.

-Bence hayatımızdaki kişiden bile saklamamız gereken sırlarımız olabilir.

-Beni bırakacağını bildiğim şeyleri söylememek en iyisi.

-Bu zamanda aşk mı kaldı?

-Seni seviyorum Bay S.

-Aptallık değil. Hayatı boyunca rol yapamaz!

-Aptallık!

-Kendin olmalısın.

-Âşık olduğu insan olarak kalmalıydı. Gizlemeliydi.

Ben hangi taraftayım diye düşündüm. Âşık olduğum kişiye saklanmadan, gizlemeden, gerçek kimliğimle, aslında kim olduğumu gösterebilir miydim? Karşımda duran adama göstermemiştim. Gösterememiştım. Ama şu an göstermiyor olmam, gelecekte ona kendimi açamayacağım anlamına gelmezdi, değil mi?

Yeniden ardı ardına sıralanan yorumlara çevirdim bakışlarımı.

-Adam yakışıklı mıymış?

-Dondurucunda kim olduğu fark etmez. Sen bana böyle bak yeter!

-Sen aptallık diyorsan öyledir.

-Konu neydi? Ben gözlerine bakmaktan dinleyemedim de :)

-Seninle her şeye varım Bay S.

-Âşığım sana!!!! Katil bile olsan fark etmez.

-*Bıçaklar ne tarafta?*

-*Seviyorum se...*

Dayanamayıp yeniden kapattım. Yüzümü buruşturdum. Neredeyse az öncekinden daha fazla midem bulanıyordu. İnsanlar inanılmazdı. Bahsettiği konuya verdikleri tepkilere inanamadım. *Ben de böyle miydim?* Burak bir keresinde, insan beyninin aynaya baktığında kendini olduğundan üç kat daha güzel ya da yakışıklı gördüğünü söylemişti. *Ya bu da öyle bir şeyse? Ben de bu kızlar gibiysem de farkında değilsem?*

Brokoli saç, sarı çizme, nefesimi kesen korse, ya da giydiğim onca şey... Gözümün önüne sıralananları yok saydım ve başımı şiddetle iki yana salladım. Kesinlikle ben o salyalarını akıtarak izleyenlerden değildim!

“İddiayı kazandım!”

Ürktüm. Uzanıp yeniden sesi kısıtım. Portakal’la birlikte arkamdan gelen sese döndük.

“Ne?”

Livya elindeki boş çamaşır sepetini beline yaslamıştı.

“Az önce odana gidip kurumuş çamaşırlarını bıraktım. Ortalık *Tarantino*’nun⁴⁸ filmlerine benziyordu.”

Yeterince açıklayıcı olmadı. “Yanii?” dedim soru sorarcasına.

Üzerine kusursuz eyeliner çektiği gözlerini devirdi.

“Yani, karışık. Şey gibi, immmmm sen ne diyordun? İçerisi *Weasley*’lerin⁴⁹ evi gibi.”

Şaşkınlıkla karışık gurur dolu bir ıslık çaldım kahkaha atarak.

48 Filmlerinde abartılı dövüş ve kan sahneleri kullanmayı seven Amerikalı yönetmen.

49 Safkan büyücülerden olan Weasley ailesinin evi, kalabalık nüfusu yüzünden oldukça karışık ve karmaşa halinde görünür.

Portakal bile anlamlı şekilde miyavladı. Livya saklamaya çalışsa da hafiften utandı. Onca söylenmelerine rağmen beni dinlediğini bilmek mutlu etmişti. Tatlı bir huysuzlukla elini havada savurup beni susturdu.

“Kısacası, seni annenden iyi tanıdığımı biliyordum,” dedi.

Gülümsemem silindi. “Rakibin bu konuda pek de iddialı değilken kazanman kaçınılmazdı,” diyerek homurdandım.

Portakal’ın tüylerini farkında olmadan fazla çekiştirmiş olacağım ki, huysuzlanıp elimi tırmaladı, sonra hantal poposunu kucağımdan aşağı bıraktı. Bu ara fazla ergen tavırları vardı. O, iri poposunu sallayarak Livya’nın yanından geçerken, ben sandalyemde biraz daha kaydım.

“Bu hafta sonu doğum günü. Ama aradığımda açmayacağı için kutlayamayacağım sanırım. Gerçi kutlamış olsam bile fark eder miydi emin değilim,” dedim umursamaz görünmeye çalışarak.

Livya beline yasladığı sepeti düzeltti.

“Haksızlık etme. Buraya geldiğinde seninle ilgili pek çok şey sordu. Yani, söylenmelerine ara verdiğinde demek istiyorum. Gerçi bu, çok kısa süreler anlamına geliyor ya neyse.” İmalı şekilde gözlerimi devirdiğimi fark edince devam etti. “Yine de senin yaptıklarınla ilgilendi. Bana hayatında biri olup olmadığını sordu mesela.”

Doğrudum. “Sen ne dedin?”

“Şu an için görüştüğü biri yok dedim.”

Kollarımı hayrette iki yana açtım. “Neden?”

“Çünkü yok.”

Yanı başımdaki ekranı işaret ettim.

“Sü... Bay S.’i unutuyorsun sanırım.” Ona gerçek ismini söy-

lemek istemedim. Henüz değil.

“O senin hayatında değil,” dedi kural koyduğu küçük kardeşimişim gibi.

“Ama olacak!” diye karşılık verdim büyük bir inançla.

Durdu. Omzumun üstünden sessiz ekrana baktı. “Onu... hâlâ istiyorsun?”

Başımı salladı. Pes edemezdim. “Yarın akşam galeriye gideceğim.”

“Peki...” dedi sessiz bir kabullenişle. “Seni engellemeyeceğim. Ama, bu kez sana yardım edemem.”

“Neden?”

“Çünkü ben iyi bir arkadaşım. İyi arkadaş, arkadaşını her konuda desteklemez. Ona zararı olacağına emin olduğu konuda onu uyarır ve elinden geliyorsa engeller. Ama sen bütün bunlara rağmen yine de devam etmek istiyorsan, bu kez destek olamam. Üzgünüm.”

Göz kırpmadan bana bakan süt beyaz yüzünü izledim. Ciddiydi.

“Bu kulağa pek de iyi bir arkadaşmışsın gibi gelmiyor.”

Hafifçe gülümsedi. “Arkadaşını uyarmak seni kötü bir arkadaş yapmaz. Bu seni sevdiği anlamına gelir.” Durdu. Yeniden kararlılığına geri döndü. “Ve ben incineceğini bile bile sana destek olamam Işıl.”

Gözlerinin içine baktım. “Onu tanıımıyorsun.”

“Ama seni tanıyorum,” dedi ve sepetiyle birlikte odadan çıktı.

Kafamı laptopuma çevirdiğimde yayın bitmişti. Karanlık ekranda kendi yansımaı gördüm. *Ben bile kendimi tanıımıyorken o nasıl beni tanıyor olabilirdi ki?*

Alarm sesimi her on günde bir değiştiriyordum. Çünkü yine Burak'tan aldığım bir bilgiye göre;

Ne kadar rahatsız edici olursa olsun bir süre sonra kulağımız aynı alarm müziğine alışıyor ve yadırgamıyormuş. Ama alarm sesimi değiştireli üç gün olmasına rağmen yine, yine, yine uyuya kalmıştım. *Kahretsin!*

Profesörle olan buluşmama gitmeden önce kahveciye uğramalıydım. Elime gelen ilk şeyi üzerime geçirip doğruca kahveciye gittim. Nefes nefese koşturup içeri girdiğimde koca bir dala takılmışcasına kendimi yere attım. Çünkü Sümer kendi masasında oturmuş kitabını okumaktaydı. Ona görünemezdim! *Bir kahretsin daha!*

Sümer'in beni görme riskini alamayacağım için kasaya kadar emeklemeye çalıştım. Şaşkın gözlerin ilgisinden kaçarak kasada sipariş alan Aslı'nın yakınlarında bir yere ulaşmıştım. Bir komando gibi saklanarak ona tam beş kere "Burak!" diye fısıldamış, o ise sırasıyla; Durak, Bırak, Kurak diye anlayıp sonunda beni Defne'ye göndermişti. Çünkü o tabii ki Burak'la birlikte makinelerle ilgileniyordu. Bu ara hep dip dibeydiler. Bu durumun canımı sıktığı gerçeğini görmezden gelerek Burak'ın yanıma gelmesini bekledim.

"İşıl inan artık sana şaşıramıyorum bile," dedi Burak kafasını iki yana sallayarak. Başını aşağı sarkıtıp, bana bakıyordu.

"Sana ihtiyacım var," dedim yalvarırcasına.

"Bunun için ayaklarıma kapanmana gerek yoktu."

Gözlerimi devirdim. "Sana yalvarmak için değıl, Bay S.'den gizlenmek için bu haldeyim."

Gözlüğünü geriye doğru itip tükenmiş bir nefes verdi. “Öyleyse ayağa kalkmaya hazır ol, çünkü senin mankafa çıkış yapıyor.”

Korkarak sindiğim yerden onun masasına doğru baktım. Kitabını ve telefonunu alıp dış kapıya yönelmişti.

“İyi günler efendim. Yarın sizi görmek için sabırsızlanıyorum!” diye bağırdı Burak arkasından. Sümer’e bakamamıştım ama Burak’ın sırtına bakılacak olursa tatmin edici bir tepki almıştı. Yeniden bana baktı. “Senin aksine, ben beni iyi hatırlamasına katlanamam.”

Yorum yapmadım. Doğruldu, dizlerimi silkeledim ve aceleyle konuşmaya başladım.

“Benim öğlen Şeytan’ın dersine yetişmem gerek ama ders saati gelmeden önce bana yardım etmelisin!”

“Neden?”

“Çünkü Livya bana yardım etmeyeceğini söyledi.”

“Ne konuda?”

Sabırsızca başımı salladım.

“Sü... Bay S. konusunda. Bu akşam galeriye gideceğim. Üstüme düzgün bir şey almalıyım. Ve sinir bozucu olsan da, bir Jedi olarak kıyafet işinden anlıyorsun.”

Gözlüğünü geriye ittirdi. “Üzgünüm ama sana yardım edemem.”

“Neden?”

“Çünkü...”

“Çünkü mutlu olmamı istemiyorsun!” Kollarımı hiddetle iki yana açtım. Livya’dan da, ondan da bıkmıştım. “Neden anlamıyorsunuz, onunla olabilirsem mutlu olacağım! Sadece bir kerecik sen de benim için mutlu olamaz mısın?”

Gözlerimi izledi. Defne'nin hazır olan sipariş için ona seslendiğini bile duymadı.

“Eğer gerçekten mutlu olacağına inansaydım, olurum ama senin tek yaptığın kendini kandırmak! Kendini okuduğun kitaplardaki gibi masalsı bir aşk yaşayacağına öylesine şartlamışsın ki, o çocuğu elde etmeyi bu yüzden istiyorsun!”

Yanına elindeki kahve fincanıyla gelen Defne'ye döndü. Bir hamlede elindeki fincanı kaptı ve tezgâha indirdi. Yeniden bana baktığında gözlerini kıstı. “Eğer bu kahveden üç yudum alabilirsen, onu gerçekten sevdiğine inanacak ve sana yeniden yardım edeceğim.”

Parmak uçlarıyla fincanı önüme doğru sürükledi. Gözlerindeki meydan okumayı görebiliyordum. Defne nefesini tutmuş bizi izliyordu. “Anlaştık!” dedim soğuk bir kararlılıkla.

Elime alıp önce kokladım. Kesinlikle filtre kahveydi. Hem de double. *Double, kahretsin!*

Buna rağmen inatçı gözlerimle dudığımdan aşağı akmasına izin verdim.

Birinci yudum!

Tadı zift gibiydi! Boğazımdan mideme inişini hissetmiştim. Ve midem bana küfür ediyormuş gibi hissettim. Elimde olmadan yüzümü ekşittim. Ama Burak'ın dudığının gülümsemeye yakın seğirdiğini fark ettiğim an duruldum. Derin bir nefes aldım.

İkinci yudum!

Damağım çatlayacaktı. Bir kahve tiryakisi, Kolombiya or-

manlarında elle toplanmış bu çekirdekleri elmas kadar değerli görebilir, hatta bu tat için saatlerce sıra bekleyebilirdi ama benim için değersizdi. Yüzümü buruşturmamak ya da öğürmemek için kendimi zor tutuyordum. Çok sertti. Belki birazcık yumuşatabilseydim...

En derin nefesimi alıp fincanı yeniden kaldırdım ama güzel olduğu kadar acımasız da olan kokusu midemi uyarınca dayanamadım. “Bir tanecik şeker koyamaz mıyım?”

Ve Burak bilgece sırıttı. “İşte ben de bundan söz ediyorum Işıl.” Bana doğru eğildi. Sarı gözlerinden kaçamadım. “O adam bu fincandaki kahve. Ve sen ona şeker atamazsın.”

İki saniye daha baktı gözlerime. Kolundaki siyah lastiklerden birini çıkarıp fincanın yanına indirdi ve arkasını dönüp gitti. Ben sessizce tokayı avucuma alırken Defne konuştu.

“Şeyy... Işıl kapanıştan sonra hep birlikte sinemaya gidiyoruz. Sen de gelmek ister misin?”

Cevap vermedim. Önümde duran fincandaki koyu sıvıya bakıyordum. “Aranızdaki sorun ne bilmiyorum ama gelersen belki buzları eritmenize de yardımcı olur.”

Hızlıca başımı kaldırdım. “Hep birlikte gidiyoruz derken?” İstemsizce Burak’ın olduğu tarafı işaret ettim.

Defne saçını kulağının arkasına alıp, içtenlikle gülümsedi.

“Evet hepimiz. Nasıl oldu bilmiyoruz ama Burak ilk kez gelmeyi kabul etti. Bu yüzden çok heyecanlıyım.” Belli belirsiz alt dudağını ısırdı. “...yız, heyecanlıyız, yani hepimiz...” diye düzeltti panikle. Fark etmemiş gibi yaptım.

Burak daha önce benden başka kimseyle dışarıda görüşmezdi. Uzun boyuna rağmen makineler arasında kaybolan Burak’ı takip

etti gözlerim. Üstünde hangisi olduğunu bu mesafeden seçemediğim süper kahraman tişörtü, siyah gözlüğü ve dağınık gür saçlarıyla aynı Burak gibi görünüyordu. Ama yakasındaki küçük turuncu rozet değişmeye başladığının ya da bir şeyleri değiştirmek istediğinin göstergesiydi.

Defne yeniden konuştu. “Sadece Beton gelemiyor. Kapalı alanda fazla kalamıyormuş.”

“Çünkü bir tabut, bir kürek ve büyük bir çukurun olduğu kötü bir anım var.”

Arkamdan gelen gür sese ve başımın üstünde beliren heybetli gölgeye döndüm. Ve bahsettiği anıyı merak etmedim. Defne siparişler için uzaklaşırken, Sufi’nin yüzüne bakmak için başımı kaldırdım.

“Elbiseler hakkında ne biliyorsun?”

İri bakışları üstümde dolaştı. “Görünüşe göre, senden fazlasını.”

Huysuzca somurttum. “Ha ha ha... Bana dokunan komedyen kesiliyor bakıyorum. Hemen bana bir laf atmalar falan. Kimden öğreniyorsunuz bunu bilmiyorum ki?” dedim son cümlem söyleirken sesimi yükseltmiş ve dönüp bariz bir şekilde Burak’a bakış atmıştım.

“Siyah tişörtünün üstüne beyaz atlet giymişsin,” dedi Sufi. Sanki bu yeterli bir açıklamaymışçasına.

Dudağımı büktüm. “Birincisi; acelem vardı. İkincisi; ne olmuş yani, böyle bir tarzın moda olduğu zamanları hatırlıyorum.”

Sufi hantalca iri başını salladı. “O tarz tarih olalı yaklaşık iki sene oluyor. Modayı bu kadar yakından takip etmen ne güzel.”

“Tekrar ediyorum: Ha ha ha!” dedim huysuz bir homurdan-

mayla. Ama sonra kafamın üstünde bir ampül yandı. “Madem kapalı alanda fazla kalamıyorsun. Benimle hızlı bir alışveriş yapmaya ne dersin?”

Koca omuzlarını salladı. “Bir dev ile görünmekten çekinmiyorsan neden olmasın.”

Gülümsedim. “Arkasına saklanabileceğim biriyle gezmek en büyük zevkimdir.”

İşaretparmağını burnumun ucuna dokundurdu.

“Senin gibi tatlı birinin saklanmaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.”

Daha çok gülümseyip, parmak uçlarıma kalkarak koluna girdim.

“Biliyor musun Sufi, sanırım bu hızla gidersen en iyi arkadaşım sen olacaksın.”

Leke

Şaşırtıcı bir şekilde Sufi ile alışverişimiz çok kısa ve keyifli sürmüştü. Beni müdavimi olduğunu içeri adımımızı attığımız an anladığım, büyük ve güzel bir mağazaya götürmüş, karnım ağrıyana kadar kahkaha atarak bir şeyler denemiştım. O çalışan kişilerle yaptığı dedikoduyu bitiremezken, ben koca paketimle dışarı çıkmıştım bile.

Koşturarak hastane yolunu tuttum. Bu kez buluşmanın fakülte odasında değil, hastanede olacağını söyleyen bir mesaj yollanmıştı. Gerçi ona mesaj değil de, emir demek daha doğru olurdu.

12:15 Diyaliz Merkezi. Geç kalma!

Yaklaşık yirmi beş dakika gecikmişim ama bunun sorun olmayacağını ümit ediyordum. Arabama park yeri bulmak için tam on dokuz dakika dolaşmamı da eklersem artık pek de ümitli olduğum söylenemezdi. Koşar adım hastane içine girmek üzereydim ki, Profesör kapıdan göründü. Ben binadan içeri girerken, o dışarı çıktı. Hızımı kesemediğim için dönen kapıdan içeri girmiş bulun-

dum. Olduğum yerde tökezledim. Ters yöne döntüp yeniden ona doğru koşturdum. Yanı başında durduğumda nefes nefeseydim.

“Geç kaldın!”

Göğsüm şiddet ve utançla inip kalkıyordu. “Biliyorum,” dedim. Sert siyah gözleriyle bana bakınca hemen ekledim. “Özür dilerim.”

Sıcağa aldırmadan giydiği kahverengi ceket ve hafif kambur yürüyüşünü takip etmeye başladım. Korkudan nereye gittiğimizi bile soramadım. Konuşmadan dakikalarca yürüdük. Sonunda fazla büyümemiş ağaçlarla kaplı, geniş bir parka girmiştik. Ağaçların ılık serinliği arasında yürürken, “Bekle burada!” dedi sertçe. Durdum ve itaatkâr bir köpek gibi bekledim.

Arka kısmını görebildiğim, beyaz, ufak bir karavana yaklaştı. Camı açık olan karavana bir şeyler söyledi. Birkaç dakika sonra karavandan uzatılan el iki adet külah uzattı. Profesör bana doğru yürürken öylece ellerine baktım. Yanıma geldi. Elindeki külah dondurmalarından birini bana uzattı. Hipnotize olmuşçasına uzanıp aldım. Yanımdan geçti, temiz bir banka oturdu. Bense elimdeki külahla öylece kaldım.

“Otur!” dedi sesi. Ben yine komutuna uydum. Yürüdüm ve oturdum. Gözlerimi sessizce külahla dikmişim. Bir süre sonra, “Hadi yesene,” dedi. Sesi bu kez sert değildi.

Ona baktım. “Ya kırılırsa?”

Dudağı belli belirsiz yana kaydı. Toparladı. “Kırılmaz!” dedi kendinden emin.

Dondurmaya baktım yeniden. “Kırılır. Her zaman kırıldı. Söylemişim.”

“Merak etme ben yanıdayım. Kırılırsa benimkini alabilirsin.”

Ona baktım. Sert kaşları yumuşamıştı. “O da kırılır ya da yere

düşerse. İnan bana bazen oluyor,” dedim.

Dudaklarını birbirine bastırdı.

“Bir tane daha alırsız. Hepsi kırılırsa, külahsız dondurma alırsız. Onunda başına bir şey gelirse, kafanı dondurma kutusuna sokarım. Sonuçta, bir insan en azından dondurma yerken mutlu olmalı, öyle değil mi?”

Kırıksıklarla dolu gözlerinden biriyle göz kırptı. Gözlerim doldu. Alt dudağım titredi. Düşünmeden uzanıp ona sarıldım. “Teşekkür ederim,” diye fısıldarken sesim çatladı. Bir saniye sonra ise küçük bir ses geldi. Kollarımı kalın ceket ve tombul karnından ayırıp baktım. Dondurmam yere düşmüştü. Gözlerimi silerken sesli bir kahkaha attım.

“Sana söylemiştim!”

Bu kez saklamadan gülümsedi ve elindeki dondurmayı bana uzattı.

“Bu yaşta halka açık alanlarda dilimi göstermek konusunda hevesli olduğum söylenemezdi,” derken şikâyet etse de, yüzünde huzurlu bir ifade vardı. O an onun korkutucu yüzünden artık korkmadığıma karar verdiğim andı.

Bir süre kimse konuşmadı. Profesör ağaçları, parkta dolaşan insanları izledi, ben de şapırdatmalarımı saymazsak, sessizce dondurmamı bitirdim.

“Kırılan külahlardan başka neleri sorun ediyordun? Biten kurşun kalemelerini mi, yoksa bulamadığın çilekli sütünü mü? Bundan sonra nerelere gitmemiz gerektiğini öğrenmek için soruyorum da.”

Son lokmamı yutarken ona asabi bir bakış attım. Elimdeki peçeteyle dudaklarımı sildikten sonra, ciğerlerime derin bir nefes çekip, ılık esen rüzgâra karşı hiç düşünmeden aklımda belirenleri sıraladım.

“Parmaklarım piyano çalamayacak kadar kısaydı, ayaklarım dans edemeyecek kadar paytak basıyordu, sudan korktuğum için iyi yüzemiyordum, balık etli olduğum için ne esnektim ne de hızlı koşabiliyordum. Hiçbir becerisi olmayan bir kızdım. Annem bunu bana sıkça hatırlatırdı. Ama yine de duruşumu, davranışlarımı, düşüncelerimi dert etmezdim. Tüm bunlara rağmen, küçükken gece uyumadan önce tek bir şey için dua ederdim. “Allah'ım! Lütfen sabah uyandığımda saçlarım düzleşmiş olsun!” Ama olmazdı. Annem, ‘O saçlarını düzeltmezsen dışarı çıkamazsın,’ derdi. Düzeltmezdim. ‘Neden hiçbir şeyi beceremiyorsun?’ derdi. ‘Neden saçma şeyler düşünüyorsun? Neden diğer çocuklar gibi salıncağa binmiyorsun? Neden kelebek resmi çizmiyorsun? Neden saçlarını toplamıyorsun?’”

Durdum. Dudağımı büküp başımı eğdim. Bir yandan pantolonuma damlattığım dondurma lekesini tırnağımla çıkarmaya başlarken, bir yandan devam ettim.

“Onun suçu yoktu belki de. Kız çocuğu olacağı haberini alan her anne adayı, karnını okşarken tüm bunların hayalini kuruyordur.”

Bir süre durdum. Kuruyan leke kotumda beyaz, soluk bir iz bıraktı.

“Ona, çizdiğim tırtılı odama asıp kelebeğe dönüşmesini beklediğimi söyleyemezdim, ya da salıncağa bindiğimde beni sallamadığı için öylece durmaktan sıkıldığımı ya da saçlarımdaki tokayı

çıkarırken canımı çok yandığı için saçlarımı toplamak istemediğimi...”

Gözümde biriktiğini fark etmediğim damla beyaz lekenin üstüne düştü. Leke temizlendi.

“Kıvırcık saçlarını sevmiyordu sanırım...” sessizce sordu.

Belli belirsiz burnumu çektim. Kıvırcıklarımı savurup başımı kaldırdım.

“Her bir telinden nefret ederdi. O nefret ettikçe onlar daha da kabarırdı sanki. Kabardıkça onları saklaması daha da zorlaşırdı. Saçlarım ona bilinçli olarak baş kaldırırdı. İtaatsizlik onun tahammül edebileceği bir şey değildir. Bir de mükemmel anne tablosuna aykırı olan her şey... O tabloda kusursuz görünmek için her gece tek istediğim, bu tellerin kendiliğinden durulmasıydı.”

Sustum. Birkaç saniye sonra, Profesör hafifçe boğazını temizledi.

“Dilediğimiz şeylere nadiren ihtiyacımız vardır Işıl. En mutlu insanlar her şeyin en iyisine sahip olanlar değildir. Onlar her şeyi en iyi hale getirenlerdir. Güzellik, para, kırık bir külah dondurma ya da kıvırcık bir saç. Sahip oldukları şeyler, her ne ise...”

Avuç içlerimle sardığım banktan güç alıp tamamen ona döndüm.

“Hiçbir şeyi beceremiyorum. İyi olduğum tek bir şey yok!”

Düşmüş omuzlarını salladı.

“Yazıyorsun.”

“Ama iyi yazamıyorum. Bunu siz de biliyorsunuz,” dedim söylenircesine.

“Bence gayet iyisin. Yazdıklarına çok gülüyorum. Ve ileride tarzını daha da oturttuğunda, birçok çocuğun yüzünde gülümse-

me olacağıma eminim,” dedi sakince.

Başımı kaldırıp gülümsemeye yakın olan yumuşak yüzüne baktım. Afallamıştım.

“Ben... Ben böyle düşündüğünüzü bilmiyordum. Neden daha önce söylemediniz?”

Dudaklarını eğdi.

“İyi olduğunu düşünmek için birinin sana bunu söylemesini bekleme. Eğer bir konuda iyiysen buranda,” işaretparmağını şakağıma dokundurdu. “Ve buranda hissedersin.” Parmağı kalbimin olduğu yeri işaret etti. “Bir şey seni mutlu ediyorsa, insanlar ne söylerse söylesin yapmalısın Işıl.”

Duyduklarını sindirmeye çalışan beynim, ne düşüneceğine karar vermek için tekledi. Profesör kollarını göğsünde topladı. “Sen ne yaparken mutlu oluyorsun mesela?” dedi, beynime yardım etmek istercesine.

Dudaklarımı ve omzumu eğdim. “Yemek yerken ve yazarken,” dedim çekingen bir dürüstlikle.

Kıkırdamaya yakın bir ses çıkardı. “Öyleyse ye ve yaz!”

Keyifli yüzü göğsümü ısıttı. Pantolonumdaki leke gibi içimdeki hüznün de uçup gitti. Yerimde kıpırdanıp ona döndüm. “Sizi mutlu eden bir şey var mı?” diye sordum heyecanla. Kolay kolay mutlu olabilen biri olmadığı kesindi.

Başta cevap vermeyeceğini düşündüm. Ama ceketini düzeltip, oturuşunu dikleştirdi ve olgun bir dinginlikle başını salladı.

“Var. Baktığımda bile mutlu olduğum iki şey var.” Parmaklarını kaldırdı. “Kitaplarım ve kızım. İkisinin de karşısına geçip, saatlerce onları izleyebilirim.”

Kaldırdığı iki parmağından birini öne çıkardı.

“Kitaplığımı seyrederim. Kapağına baktığım kitabı okuduğumda hissettiklerimi anımsarım. İçinde yazanları hatırlamaya zorlarım kendimi. Sanki yazılanları ben yaşamışım gibi, beynimde o anımı ararım. Çoğunlukla bulurum da. Yerimden kalkmadan savaşlar kazanırım. Ateşli aşklar yaşarım. Bir kardeşi kaybedip ağlar ya da en yakın dostum tarafından ihanete uğrarım.”

Diğer parmağını öne çekti.

“Kızıma bakarım. O piyano çalarken onu izlerim mesela. Ya da ders verirken sınıfına gizlice girer, sessizce sıralardan birine oturur, onu izlerim. Ders anlatırken kollarını havada oynatışını seyreder, ileride aynı kollarla çocuğuna nasıl dans etmeyi öğreteceğini düşünürüm. Kaşlarını çatığında küçükken onu kızdırdığımda bana bakışını hatırlarım. Saçını kulağının arkasına aldığımda, ona sarıldığımda burnuma dokunan saçlarının kokusunu hatırlarım.”

Parmaklarını eliyle birlikte indirdi. Gözlerime çevirdi yorgun bakışlarını.

“Baktığında bile seni mutlu edecek şeylerin olmalı hayatta ışıltı. Ya da baktığında bile seni mutlu edecek biri. Ona baktığında bile mutlu olan biri olmalı yanında.”

Etrafı çizgilerle dolu olan bakışları gözlerimden çekildikten sonra bile onu izlemeye devam ettim. Yanımdan kalkıp gittiğinde, arkasından bakıp yavaş adımlarını izledim. Kalbim ve beynim aniden ağırlaşmıştı. İçimde bir yerlerde sakladığım, belki de hiç kullanmadığım kutum sürüklenmiş, tam orta yerde açılıp, içindekiler etrafa saçılmıştı. Beynim ve kalbim şimdi darmadağınktı. Etrafa saçılanları toparlayıp doğru yerlere koymak için zamana ihtiyacım vardı.

Cimri

Kelimenin tam anlamıyla iki ayağım bir pabuça girmişti. Profesör ile oturduğumuz banktan kalkmam planladığımdan daha uzun sürmüş, bu yüzden eve koştura koştura girip, aceleyle hazırlanmaya başlamıştım. Saçlarımı dümdüz yapıp açık bırakmış, yüzüme Livya'dan gördüklerimi hatırlayarak oldukça acemi bir makyaj yapmıştım. Gözlerim bence rakunları anımsatıyordu ama videosunu izleyerek destek aldığım kız, gotik makyajın modasının geçmeyeceği konusunda oldukça kararlıydı. Bu yüzden rakun yerine asi olarak görünmek fena olmayacaktı. Sufi ile aldığımız koyu bordo elbise bedenimi ve göğüslerimi yine ortaya seriyordu ama bu kez nefes aralığımı sıkıntıya sokmayacak bir beden almıştım. Uzun bir süre korseye elimi süreceğimi sanmıyordum. Yani bu geceki rolüm için kostümüm hazırды.

Livya evden çıkarken gözucuyla bana bakmakla yetindi ama yorum yapmadı. Ben ona iyi akşamlar dilerken o sessiz kaldı. İlk kez Burak'ın da varlığından yoksun atılıyordum geceye. Tam manasıyla ilk kez yalnızdım. Bu yüzden kapısı açılmayan arabama söylenirken oldukça gergindim.

“Hadi amaaa! Bari sen benim yanımda ol!”

Ama inatçı kapı ancak sihirli sözleri söylediğimde aralandı.
Alohomora!

Art-S tabelasının altından geçerken ölümüne korkuyordum. Düz saçlarımı geriye atıp, bu kez fazla uzun olmayan topuklu-larım ile içeri yürüdüm. İlk geldiğim akşama göre sakindi. Birkaç çift ve dingin bir olgunlukla dolaşan az sayıda kişi vardı sadece. Ben de onlara ayak uydurup zarif adımlarla tabloları birine yaklaştım.

Bu kez birbiriyle uyumsuz sayısız resim asılıydı duvarlarda. Yeşil ve mavinin bol kullanıldığı bir manzara resmine seyre-dedim. Bir süre sonra beni bulmasını istediğim kişinin aksine farklı bir el dokundu omzuma. Yavaşça dönüp yanaklarındaki çukurla gülümseyen Gökhan’ı buldum karşımda.

“Bu ne güzel sürpriz Işıl.”

Kibarca ve içtenlikle gülümsedim. Elimi avucuna alıp üzerine yumuşak bir öpücük kondurdu. Böylesine bir selamlamaya alışık olmadığım için parmaklarımı utangaç bir gülümsemeyle geri çek-tim. Yanı başındaki Peri sahiplenici bir tutuş ile Gökhan’ın krem rengi takımının koluna girip beni başıyla selamladı.

“Geçen gecedен sonra oldukça sakin bir akşam,” dedim.

Gökhan gelişigüzel şekilde etrafa bakış attı.

“Alıcılar sergi gecelerini sever. Bir alıcı isimsiz bile olsa, sa-hiplendikleri tabloların başkaları tarafından istenildiğini görmek istiyor. Seyircisiz gösteri olmaz öyle değil mi?”

Yine gülümsedim sadece. Peri gözlerini dikip bana bakarken konuşmak pek de kolay olmuyordu. Bakışlarım nazikçe etrafı ta-radı.

“Sümer bu gece galeride değil sanırım,” diyerek niyetimi faz-

laca açık ettim. Acemi hareketim ikisinin de dudaklarının yana kaymasına sebep oldu.

Gökhan hemen keyifle cevapladı.

“Sümer yaptığı yayınlar için kurgu geliştirmeye gitti bu gece.”

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum.

“Ne kurgusu?”

“Reklam için. Önemli bir şey değil.”

Tam reklam olayının derinine inecekken Peri kıpırdanarak kendini Gökhan’ın kolunda öne doğru çekti.

“O gece geri dönmedin?”

Aklımı Sümer’le ilgili düşüncelerden uzaklaştırıp Peri’ye döndüm. O gece ile hatırladıklarım midemi ağrıttı. Belki de bu rahatsız histen dolayı duygusuzca, “Evet,” demekle yetindim.

“Çok uzun süre dönmeyince, peri tozu çekiyorsun zannettik,” dedi Gökhan yine keyifli şekilde.

“Peri tozu?” diye sordum anlamayarak.

Gökhan uçan süpürgenin ne olduğunu açıklarcasına elini havada savuşturdu.

“Peri tozu. Biliyorsundur. Magnum’da kullanmayan yoktur. İsmi geçen yıl ben koymuştum. İlham perimi tahmin edersin,” derken Peri’nin beline sarılıp, onu hafiften kendine doğru çekti.

Omuzlarımı dikleştirdim. “Evet, biliyorum tabii ki. Ama yok, hayır. Çekmedim. Yani o an. Şeyy... O konuda titizimdir. Peri tozu için daha hijyenik yerler tercih ederim.”

Gökhan anında başını salladı. “Ödediğimiz bedeli düşününce en doğrusunu yapıyorsun.”

Onu onaylarmış gibi başımı salladım. O zehrin fiyatını merak bile etmiyordum. Yeniden sözü Sümer’e getirmek istiyordum. *Acaba bu gece gelecek miydi?*

“Baskın sırasında Magnum’da mıydın?”

Sümer kelimesi dudaklarımdan çıkamamıştı bile. Peri gözlerini kısmış bana bakıyordu.

“Hayır. İçeride tanıdıklarım var. Lavaboya gitmeden mekândan çıktım. Dönüp size haber veremediğim için üzgünüm.”

“Bizim de baskından önce çıkmamızı sağlayan dostlarımız vardı merak etme,” dedi beklemeden, ondan fazlasına sahip olduğum hiçbir ayrıcalık olamazmışçasına. Yeniden sözü Sümer’e getirmek için yeltendim ama Peri gözlerini daha çok kıstı konuşmadan önce.

“O gece birkaç eskortun yakalandığını söylediler. Hatta biri hizmet verirken yakalanmış diyorlar. Senin de kulağına gelmiştir.”

Belli belirsiz yutkundum. “Öyle basit şeyleri, hakkında konuşacak kadar önemsemem,” dediğim an, başımı sohbetinden sıkılmış gibi başka yöne çevirdim.

“Haklısın,” diyen sesi daha az şüpheciydi.

Peri birileriyle ilgilenmek için yanımdan ayrıldı. Gökhan elime bir bardak tutuşturup içmem konusunda ısrar etti. Memnuniyetle kabul ettiğimde bu kez dudağıma bile dokundurmadım.

Ufak bir kahkaha sebep olacak kadar eğlenceli şeylerden bahsettiğinde sonunda araya girmek zorundaymış gibi hissettim. Bu gece Gökhan’la sohbet etmek için yüzümü bu hale sokmamıştım. Saçımı geriye attım.

“Sümer bu gece hiç uğramayacak anlaşılan.”

İmalı şekilde sırttı. İçkisinden ufak bir yudum aldı. “Annesi küçük bir operasyon geçirmek zorunda kalmış. Toplantı sonrası onun yanına gidecektir. Annesi Sümer’e düşkündür. Sümer kendisine düşkün kadınları sever. İyi anlaşırlar.”

Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. “Anne ile iyi anlaşmak. Sahi hangi dil bu?”

Sesli bir kahkaha attı. “Ben de o dili çok geç öğrendim.” Daha büyük bir yudum aldı. “Annem ve babam boşanalı altı sene oluyor. Uzunca bir süre onlara öfkeliydim. O yüzden ne demek istediğini anlıyorum.”

Gözleri saniyenin milyonda bir hızıyla durgunlaşıp eski heyecanlı duruşuna geri dönse de, kendimi ona daha yakın hissetmiştim. Aynı yaraları taşıyan insanlar kolay kaynaşırdı.

“Bizimkiler de ayrı...” dedim sessizce.

Yüzüme baktığında bir süre konuşmadı.

“Deneyimli bir boşanma çocuğu olarak verebileceğim en büyük tavsiye; onlara kızgın olmayı bırakmalısın. Emin ol verdikleri karar onlar için de zordu. Bencilce ama yine de zor. Ve iyi tarafı, ikisinin de seni hediyelere boğması. Bunu düşün Işıl,” derken oldukça samimiydi.

Onlara kızgın olmayı bırakmak! Adımı unutmak gibi bir şeydi bu. Onlara, özellikle ona kızmayı bırakamazdım. Öfkem bana yolladıkları paraları umursamamı bile engelliyordu. Alacakları ufak hediyeler için öfkemi geride bırakmak istemezdim. Bu öfke beni artık çok yoruyor olsa da... *Peki, deneyebilir miydim?*

Bu jestini görerek içten bir gülümseme verdim ona. Hüzünlü bakışını çabuk sildi yüzünden ve kadehinden büyük bir yudum alıp, beyaz dişleriyle sırttı.

“Boşanmalarının ilk yazını hatırlıyorum da, iki tane spor arabam olmuştu. İkisin de aynı renk olması büyük şanssızlıktı ama yine de güzel bir yazdı.” *Vay canına, bu pek de ufak sayılacak hediyelerden değildi.* Şaşkınlığımı fark etmeden başını çevirip biraz ötedeki güzel sevgilisine döndü. “Peri’nin de epey yardımı oldu

o dönemde. Sert durur, göstermez ama çok merhametlidir. Her zaman yanımda oldu. Hâlâ oluyor.” Durdu. Gözleri, yanındaki adamla kibarca konuşan kızı takip ediyordu. “Onsuz ne yapardım bilmiyorum,” dedi derin bir nefes eşliğinde. Kadehinde kalan bütün sıvıyı dudaklarından aşağı gönderdi. Yeniden keyiflendi.

“Bir diğer tavsiyem de bu. Günün sonunda başını yaslayacağın bir omzun olmalı.” Peri yanına geldi. Onun ince beline sarılıp, sertçe kendine çekti. “Ve bu, seksi bir omuz olursa daha da şanslısın demektir,” dedi göz kırparak. Peri’nin dudağına ufak bir dokunuş bıraktı kendi gülümseyen dudaklarıyla.

“Çok yakışıyorsunuz,” diyebilirdim. Gerçekten yakışıyordlardı. *Sümer ile yan yanayken onların onda biri kadar yakışıyor muyduk acaba?*

“Teşekkürler,” dedi Peri. Bu kez bakışları biraz daha arkadaş canlısıydı. *Bu, beni grubuna karşı bir tehdit olarak algılamaya son vereceğinin sinyali olabilir miydi?*

Geç olmuştu. Sümer olmayacaksa burada işim yoktu. Kısa bir vedalaşma sözü ile onlara ve tablolar arkamı dönüp çıkış kapısına doğru yürümeye başladım. Gökhan’ın sesi durdurdu beni.

“Hey, iki gün sonra kutlama yapıyoruz. Neden sen de gelmiyorsun?”

İstemsizce Peri’ye kaydı gözüm ama onun yüzünde negatif bir ifade göremedim.

“Ne kutlaması?” diye sordum. Bir daha Magnum benzeri bir yere adımımı bile atmazdım.

“Peri yine benim dağıttıklarımı topluyor. Birkaç galeri sahibinin gözünü boyamak için sebebi olmayan kutlama yapıyoruz. Tabii ki, soranlara oldukça havalı bir neden uyduracağız. İnsanların galeriyi doldurması için sebebimiz olmalı değil mi? Mesela Fri-

da'nın ayağının kesildiği gün için toplanıyor olabiliriz, değil mi?"

"Hayatım, Frida tablosuna sahip insanların yanında bu espiri yapmamaya dikkat et olur mu?"

Peri'ye dönüp gülümsedi. "Sana benim dağıttıklarımı topladığını söylemiştim değil mi?" Peri'yi daha fazla çekti kendine. "Çok şanslıyım, çok!" dedi yüksek sesle ve bu kez ilkinden daha ateşli bir öpücük kondurdu kızın dudaklarına. Mahremiyet vermek için usulca çıktım galeriden.

Küçük arabımın içinde düşünceler beynimden çıkıp tüm arabayı doldurmuştu. Belki de Gökhan haklıydı. Kızgın olmayı bırakırsam belki, belki bazı şeyler daha kolay olabilir, normalleşebilir, kabul edilebilir olurdu. Üç kere yol değiştirdikten sonra kesin kararımı vermiştim. Kararım doğrultusunda gideceğim yeri biliyordum.

Arabamı hastane kapısına gelişigüzel park ettim ve uzun saçlarım uçuşarak hastaneye girdim. Danışma masasındaki sarışın kızın yokluğunda hızlıca boş olduğunu bildiğim kata çıktım. Sessiz koridoru tamamlayıp, 007 numaralı odanın açık kapısına tıkladığımda Burak çizim masasının üstüne eğilmişti. Dedesi ise gösterişli eşyaları arasında aynı pozisyonda yatmaktaydı.

Burak varlığını hissettiği an doğruldu. Bakışları beni buldu. Hiçbir şey söylemeden bir süre birbirimize baktık. Ona kızgındım. Bana kızgındı. En azından son görüşmemizde olanlar bunlardı. Ama ayrı geçen saatlerden sonra onun yüzüne, siyah çerçeve arkasında kalan bal sarısı gözlerine bakarken kızgınlığım uçup gitmişti. Birden ve farkında bile olmadan. Öyle olması gerekiyormuşçasına.

Gözlerimi kaçırmadan yutkundum.

“Benimle Ankara’ya gelmeni istiyorum.” Durdum. Cevap vermedi. Yeniden yutkunup devam ettim. “Yarın onun, yani annemin doğum günü. Şeyy... Karakol olayından sonra çok sinirlendi. Kabul etmek hoşuma gitmese de, haklı sayılırdı. Eğer gidersem aramızdaki buzlar eriyecektir. Bir de... şey... Sanırım artık ona karşı... Daha az kızgın olmak istiyorum. Yani, bu türlüşünü denedim. Neden bir de ipi onun tarafından tutmayayım ki? Belki böylesi daha... Daha iyi hissettirir.”

Sustum. Burak’ın bakışlarında, yüzünde, oturuşunda bile değişiklik yoktu. Anlaşılan benim aksime, onun kızgınlığı tek bakışla geçmiyordu. Bakışlarımı yüzünden aldım. Kısa bir tereddüt sonrası topuklularım üstünde yarım daire çizdim.

“İyi geceler Bay Hatemi,” diyip tamamen arkamı döndüm. Elim boş olarak odadan dışarı çıkıyordum.

Tam birkaç küçük adım atmıştım ki, “Gelirim ama bir şartla!” dedi Burak. Gözlerimi kapatıp rahatlamış bir nefes bıraktıktan sonra yeniden ona döndüm. Şartını öğrenmek istercesine başımı salladım.

“Prensesi ben süreceğim!” dedi edepsizce.

Şüpheyle gözlerimi kısıtım. “Bu bir taciz girişimi mi olacak?”

Sağ elini kalbine götürdü. Parmak uçları siyah boya içindeydi.

“Ne büyük hakaret! Ben hoşlandığım kızlarla önce arkadaş olurum, onları taciz etmem. Alışma sürecim var benim. Ve prensesle birbirimize alışmak için bir seyahatten daha iyisini düşünmüyorum.”

Haylaz yüzüne bakarken gözlerimiz duruldu. Önce ben gülümsedim. Sonra o. Böylece sessizce özürler dilenip, barış sağlanmış oldu. En kalıcı barışlar, gösterişsiz olanlardır.

Kollarımı dekoltemi kapatacak şekilde göğsümde topladım.

“Birincisi; iiyğğ. İkincisi; bunun, bina fetiştî olanlar gibi, sapıklık sözlüğünde bir ismi olduğuna eminim. Ve üçüncüsü; sen normal değilsin Burak Hatemi.”

Sırıttı. “İltifat sayarım.”

“Hakaret saymalısın.”

Daha fazla sıırıttı. Kollarımı çözüp yalancı sinirimle arkamı döndüm yeniden. Elbisem hafifçe uçtuğunda, “Benzin parasına ortak olmam,” diye seslendi.

Kapıdan çıkmadan önce yeniden ona baktım.

“Deli misin sen! Elimi cebime bile sokmam. Sen zenginsin! Tüm masrafları orada yatan delikanlı karşılayacak.”

Başımla işaret ettiğim yere bakarak dudak büktü. “Bu dediğini duysa çok kırılırdı.”

“Bence ona delikanlı dediğim için hoşuna giderdi,” dedim üste çıkarak.

Elindeki kalemle beni işaret etti. “Bence sen tam bir beleşçisin.”

İşaretparmağımı ona salladım. “Ve sen de cimrisin.”

Yeniden arkama dönmeden önce gülümsüyordum. Onunla atışmayı özlemiştim. Kapıdan çıkarken yine seslendi. Ama sesindeki keyfi, yanı başında şuursuzca yatan adam bile hissedebilirdi.

“Zenginlerin cimri olduğuna dair efsaneyi duymadın mı sen hiç?”

Odadan dışarı çıkarken cevap verdim.

“Zorlama Broke. Çantayı ve benzin parasını hazırlayıp, sabah erken saatte o cimri kıçınla beraber benim malikânenin önünde ol. Çünkü Broke ve Light olarak ilk maceramıza çıkıyoruz!”

Sesim boş koridorda yankılanırken keyifle gülümsüyordum.

Miras

Yola çıkalı birkaç saat olmuştu ama neredeyse bir arpa boyu yol gidebilmiştik. En sağ şeritte, bir kaplumbağadan biraz daha fazla hız yapabiliyorken bile, Burak yine de külüstürüme övgüler yağdırmayı ihmal etmiyordu.

“Prenses diye diye şımarttın onu. Baksana şuna, araba olduğunu unuttu!” Avucumdaki kırık cipslerin hepsini aynı anda ağzıma doldururken söyledim.

“Üstüne alınma güzelim. Birileri annesiyle karşılaşacağı için gergin,” dedi Burak direksiyonu okşayarak.

“Hiç de gergin değilim!” Ağzımdaki birkaç cips parçası etrafa saçıldı. Somurttum, ağzımı kapatıp çiğnemeye devam ettim.

İnkâr etsem de gergindim. Annemle normal şartlarda görüşmek bile yeterince zor ve yorucuyken, şimdi bir de bana kızgın olması vardı. Tabii gittiğim yerde, annemin mükemmel yeni ailesi ve kusursuz çocuklarını da unutmamam gerekliydi. Geçen birkaç senede, bir iki kez, kısa süreli misafirleri olmuş ve onlardan pek de haz etmemiştim. Hislerimizin karşılıklı olduğunu da biliyordum.

Benim yaşlarımda bir kız ve ondan üç yaş ufak bir de erkek çocuğu vardı evlendiği adamın. İkisi de sinir bozacak kadar uyumlu ve normal çocuklardı. Annenizin sizi azarlarken, bak komşunun çocuğuna karnesi şöyle iyi, bak komşunun çocuğuna o bilmem nereyi kazandı, şunu yaptı bunu yaptı diye anlattığı komşu çocukları gibiydiler. *Hatasız, kusursuz komşu çocukları!* O kusursuzlar şimdi benim annemin çocukları olmuşlardı. Bu bile benim gibi fabrika hatalı biri için yeterli gerginlik sebebiydi.

Uzun kilometreler sonunda biraz daha rahatlamıştım. Yediğim abur cuburlar bütün stresimi almıştı. Arka koltuğa uzanıp Burak'ın çizim çantasını elime aldım.

“Yanından ayırmıyorsun,” dedim fermuarını açarken. Artık bakmamdan rahatsız olmayacağını biliyordum.

“Sen tatlı ailenle zaman geçirirken boş durmayayım diye yanıma aldım.”

Ona ters ters baktığımı fark edince dudağı haylazca yana kaydı. Siyah saçları karışık ve araba kullanırken güneş yüzüne sıkça vurduğundan gözleri daha da açık sarı olmuştu. Ve böyleyken daha da izlenesi oluyordu. Ona belli etmeden bal gözlerini seyretmeye çalışıyordum ama yaptığım şeyi fark ettiğim an başımı sallayıp önüme döndüm.

Ben *Broke & Light*'in pozlarına bakarken, Burak'ın telefonu çaldı. Kot pantolonun cebinden zorlanarak çıkarıp ekrana baktı. Aceleyle kulağına götürdü.

“Evet, dinliyorum,” dedi dikkatle. Karşıdaki ses beklediği şeyi söylememiş olacak ki, gözlerini devirdi sıklıkla. “Üzgünüm ama ben gelene kadar oradan ayrılamayacağını biliyorsun. İhtiyacın olan şeyler olursa yeni hemşire arkadaşına söylersin, o senin

için eksiksiz yerine getirir, endişelenme.” Karşıdaki ses kısa birkaç şey söyledi. “Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Durumunda en ufak bir değişiklik bile olsa aramayı unutma.” Ve kapattı.

“Hastaneden miydi?” diye sordum yol çizgilerini takip eden gözlerine bakarak.

Başını salladı. Oradan ayrılması onun için böylesine zorken, benimle yolculuğa çıkmasını istediğim için kendimi biraz bencil hissettim. Sonra birkaç şeyi hâlâ sormadığımı hatırladım.

“Sahi o avukatın hangi belgeleri imzalatması gerekiyor?” Başını çevirip bana baktı. Omzumu havaya kaldırdım. “Başına muhafız dikecek kadar önemli olan kâğıtların ne olduğunu merak ediyorum.”

Önüne döndü, bir süre yolu izledi. Sonra keyifsizce cevap verdi.

“Dedem beyin kanaması geçirmeden birkaç ay önce, kendi hisselerinin tamamını bana bırakmış.”

“Ee, bu çok güzel bir şey.” Yüzünü ekşitti. Kaşlarımı eğdim. “Değil mi?”

Gözlerini kaçırdı. “Ben... Ben istemiyorum.”

“Neden?”

Konuşmadan önce gözlüğünü işaretparmağıyla geriye ittirdi, derin bir nefes aldı.

“Annem ve babam kendim olmama izin verirlerdi. Kendimi insanlardan soyutladığımda, beni istemediğim ortamlara zorla sokan ebeveynlerden olmadılar hiçbir zaman. Yalnızlığıma saygı gösterdiler. Uyumsuzluğuma. Seçimlerime. On dört yaşında üniversiteye geçtiğimde, öğretmenlerin benim için çizdiği geleceği, yapabileceklerimi, benim vaat ettiklerimi onlara anlattıklarında

bile, benim güzel sanatlar okumama izin verdiler. Çünkü çizirken mutlu olduğumu biliyorlardı. Çizerken kendim olabildiğimi. Çizerken kimseyle konuşmadan milyonlarca söz söyleyebildiğimi anlayabiliyorlardı.”

“Neden sonra edebiyat fakültesine de girdin ki?” diye böldüm onu.

Omuz salladı. “Mezun olmak korunmasız kalmak gibiydi. Bir de, yaşıtırlarımla okumanın benim için iyi olacağını düşündüm. Biraz da gözlemlemek için. Kolay bir bölüm gözlemlerim için iyi olacaktı. Hem çizgi roman da edebiyat sayılır, öyle değil mi?”

Edebiyat kolay bir bölüm müydü? Kaldığım derslerin farkında değildi sanırım. Ayrıca çizgi romanla edebiyatı aynı kefeye koymasını Profesör’ün duymasını isterdim. Bu teoriyi kabul etmesi için dünyayı *İfritlerin*⁵⁰ yönetmesi gerekirdi.

“Ee, peki sorun ne? Kimse sana istemediğın bir şey yaptırmaz, öyle değil mi?”

“O kadar basit değil. Sorun şu ki, hukuksal açıdan yaptıracabiliyor. Dedemin başka erkek torunu yok. Bu, soyadını devam ettirecek tek kişi yapıyor beni. Dedem çoğunluk hisseyi bana bıraktı. Ama ben... İstemiyorum. Ben göz önünde olmak, insanların bana bakmasını... İstemiyorum. Ben bunu yapmak istiyorum.” Uzanıp kucağımdaki çizimlerinden herhangi birini eline aldı. “Çizmek istiyorum. Gözden uzak, kendi dünyamda kalmak. Mecbur kalmadıkça kimseyle görüşmeden sadece çizmek istiyorum.” Hiddetle alıp elinde salladığı sayfayı kucağıma bıraktı yorulmuşçasına.

“Peki sen başka birine devredemiyor musun?”

Hafifçe salladı başını. “Halam haricinde, sadece kendi soya-

50 Üç metreyi aşan boylarına rağmen, aptallıklarıyla tanınan ilkel yaratıklar.

dından birine devredebileceğim şartını koymuş. Yani ya babamı mezarından çıkarmam ya da çocuk yapmam gerekiyor. Ve ben hangisinin daha zor olduğunu bilmiyorum.” Kendini zorlayarak gülümsedi. “Ölüleri geri getiren bir büyü biliyor musun?”

Dumbledore’un sıkça dediği ve *Voldemort*’un da çok iyi bildiği gibi, hiçbir büyü ölenleri geri getiremezdi. Sıkıntılı bir gülümseme de benim yüzümde belirdi.

“Kahvecide bu yüzden çalışıyorsun değil mi? O işi istemediğin için. Ufak çaplı bir başkaldırı olsun diye.”

“Biraz öyle, biraz da...” Durdu ve başını iki yana salladı. “Her neyse... Annem bu halde olmasaydı çoktan uzaklara gitmiştim. Ama onu bırakamam. En azından böyleyken.” Direksiyonu biraz daha sıkı kavradı.

“Nasıl şu an?”

Dudağı seğirdi. “Babam ölmeden önce harika bir ikiliydiler. Herhangi bir romantik filmin fragmanını düşün. Tam olarak öylediler işte. Annem de varlıklı bir aileden geliyor, babamla Paris’te tanışmışlar. Biri kruvasan seçerken çarpıştıklarını söyler, diğeri kahve siparişi verirken birbirinin önüne geçip kavga ettiğini. Ama her versiyonunda günün sonunda birbirlerine âşık olduklarını anlatırlardı. Babam daha ilk tanıştıkları gün annemi öptüğünü gururla söylerken, annem; öpmek için cesaretini toplayamadığını farkedince haline acıyıp ilk hamleyi kendinin yaptığı konusunda ısrar ederdi.” Uzaklara dalıp gülümsedi. “Hayatları boyunca sevgi konusunda yarışıp durdular.”

Gülüştünü sildi, keyifsizce devam etti.

“Dedem o dönem babamı Paris’teki önemli modacılarla görüş-türüyormuş. Meslek aile içinde devam etmeli derdi hep. Babam

da fena terzi değildir. Ailedeki herkes dikme konusunda iyidir aslında. Ama halam en iyimiz. Evlendiği halde Hatemi soyadını bırakmadı. Babam ölünce, marka isminin ona kalması konusunda dedemle çok fazla tartıştılar. Ama dedem, bir İtalyan'la evli olduğu için ona çoğunluk hisseyi vermeyeceği konusunda katıydı. Elleriyle yoktan var ettiği isim, hatır bilmez İtalyanlara kalamazdı. Halbuki halamın eşi çok sempatik bir adamdır, dedem de onu çok severdi. Ama anlaşılan tamamiyle aileden görecektir kadar sevmiyormuş.”

Yorgun bir nefes bıraktı.

“Annem babamdan sonra sevdiği her şeyi bıraktı. Seyahatleri, takıları, kıyafetleri, güzel yemek ve şarapları, kahkaha atmayı... Babamla yapmayı sevdiği her şey, babamla birlikte öldü sanki. Şimdi tek yaptığı ilaç içip uyumak. Senelerdir gün ışığını bile içeri almadığı odasında öylece yatıyor. Çok nadir zamanlarda odasından çıkıp bana sesleniyor, gözlerime bakıp birkaç damla yaş döküyor, yanağıma uzun bir öpücük kondurup tabuttan farksız odasına geri dönüyor.”

“Çok seviyormuş demek ki,” diyebildim.

“Sevmek böyle bir şey olmamalı Işıl. Hayatını tek bir insana bağlayarak sevmemeli insan. Ondan ibaret olmamalı. O gittiğinde kalanları da sevmeli. Kendini de sevmeli. Onunlayken olan kendini nasıl seviyorsa, onsuz kaldığındaki halini de sevmeli. Güçlü olmalı.” Direksiyonu kavradı sertçe.

“Şu an yaptığı şey, ölümü beklemek. Etrafında babasız kalmış bir çocuk olduğunun farkında değil, onu bir de annesiz bırakmayı umursamıyor!” Eklem yerleri beyazladı. “Dedeme ne demeli? Tüm bunları bildiği, ne hissettiğimi, nasıl biri olduğumu bildiği

halde, yine de o boktan hisseleri bana bıraktı!”

Ayağı gaz pedalının sonuna kadar bastı. Külüstürüm fazla hız yapamıyor olsa da, şu anki hızımız bizi öldürmeye yeterdi.

“Ona çok kızgım! Yıllar önce kendi babasının ona yapmak istediğini şimdi bana yapıyor! Üstelik halam her geçen gün daha da hırçınlaşıyor!”

Uzanıp direksiyonu tutan parmaklarına dokundum. Parmakları biraz gevşeyince daha fazla sardım.

“Sakinleş.”

Derin bir soluk aldı. Önce parmaklarının üstündeki elime baktı, sonra yavaşça arabayı kenara çekti. Direksiyonu bıraktı. Parmakları elimin altından kayarken başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı. Birkaç derin soluk aldı. Doğruldu. Gözlüğünü ittirdi.

“Çizmeliyim,” dedi sayıklar gibi. Ardından kapısını açıp uzun bacaklarıyla aşağı indi. Şaşkınlığım geçmeden benim kapımı açmıştı. El mahkûm aşağı inip yerimi ona verdim ve doğrudan direksiyon başına geçtim. Yolculuğun uzun bir yarısı benim sakince arabam sürmem, onunsa transa girmişcesine çizim yapmasıyla geçti.

Herkesin hikâyesindeki yükü farklıydı. Korkuları, çekişmeleri, üzüntüleri farklıydı. Başka birinin derdini dinlediğinde, kendinki kısa süreliğine hafifleyip, önemsiz geliyordu. Artık daha az gergindim ama Burak’a doğru baktığımda, sebepsizce çatığı kaşları altında kalan sarı gözlerini özlediğimi fark ettim.

Yeterince sakinleştiğini düşündüğüm bir an sessizce sordum. “İmzalatmak istediğin belge neydi?”

“Vasiyet iptali.” Çatık bakışlarıyla tuttuğu kurşun kalemiyle, Light’ın deri tulumunu kalçasına oturtuyordu. “Eğer uyanıp im-

zalarsa, kendi payıma düşen hisseyi engelsizce halama verebileceğim.” Tulumdaki çizgi darbeleri, hatırladığı öfkesinin etkisiyle daha bir belirginleşti. Bunun üzerine dramatik bir nefes bıraktım.

“Vay be. Zengin olmak zormuş.” Kızgın bakışlarını kâğıttan kaldırıp ters ters bana baktı. Oralı olmadım. “Düşünüyorum da, eğer ölürsem mal varlığımı, yani bu Portakal ve külüstürüm demek oluyor, sana bırakacağım. Bunun için kimseyle kavga edeceğimi sanmıyorum. Belki Livya Portakal’ın velayetini isteyebilir. Ama Livya’nın ona yedirdiği vejetaryen mamaları hatırlayınca, Portakal’ın senin tarafını seçeceğine eminim.”

Çizimine dönmeden önce gerçek anlamda yüzü güldü. Gülümsemesiyle aynı anda gözlerindeki sarı halkalar parladı. Ve ben huzurla arabayı sürmeye devam ettim.

Kutlama

Annemin Ankara'nın nezh semtindeki villasına yaklaşmadan önce onu aramıştım. Niyetimi belli etmediğim soğuk bir konuşma sonrası evde ve işleri olduğunu söylemişti ama bahçesinden içeri girdiğimiz evin kapısını dördüncü kez yumrukluyor olmama rağmen açan yoktu.

Güneş çoktan batmış, hava kararmıştı. Geçirdiğimiz uzun yolculuk sonrası, ki normalden iki katı uzun sürede gelmemiz tamamen külüstürümün suçuydu, ayaklarım ağrıyordu. Burak yanı başımda durmuş, içeride kimsenin olmadığı konusundaki düşüncesini yenilemekteydi. Annem evde olduğunu söylemişti. Evde olmalıydı. Beşinci kez kapıya vurduğumda sonunda açıldı. Topluca kırmızı yanaklı bir kadın kapıyı aralayıp kim olduğumuzu sordu.

“Ece Hanım'ın kızıyım,” dedim çabucak.

Kadın şüpheli gözlerle beni baştan aşağı süzdü. Arabada üstüme fışkıran kolanın lekesi, (çünkü Burak kolayı bana uzatırken çalkalamanın komik olacağını düşünmüştü) hâlâ kırmızı sarı ar-

malı tişörtümün bir yerlerinde duruyordu. Ayrıca saçlarım uyukladığım için kendi bağımsızlığını kazanmıştı. Yani kadının beni tanımamış olması çok olasıydı.

“Ece Hanım, ailesi ile birlikte kutlama yemeğine gittiler,” dedi kadın, alıştırıldığı bir çekingenlikle.

Kadın bize adresi verirken kaşlarımı çatmıştım. Annemin bu kutlamadan bana bahsetmemiş olması onun suçu olamazdı. Eşi ve mükemmel yeni çocukları ona sürpriz kutlama hazırlamış olmalıydılar. Ne de olsa örnek çocuklar böyle şeyler yaparlardı.

Verilen adres büyük, gösterişli bir otele aitti. Otelin içine girmeden önce kaldırımda durup, derin birkaç nefes aldım. Dev dönen kapıdan içeri girerken olabildiğine gergindim. Kimseye sormamıza gerek yoktu, otelin kutlama salonu daha içeri adımımızı attığımız an kendini hissettiriyordu. Işıldayan zeminde o tarafa doğru adımlayan bir hareketlilik vardı. Bir de salon girişinde patlayan flaşlar...

O yöne ilerlemeden önce pantolonumun geçmeyeceğini bildiğim kırışıklarını çekiştirdim. Aslan yelesi saçlarımı geriye itirdim. Burak omzuma dokunup bileğindeki lastiklerinden birini uzattı. Buna ihtiyacım vardı.

Salonun girişine yeni ulaşmıştık. Hemen önümdeki, elinde fotoğraf makinesi tutan iki genç, bir şeyleri çekmeyi bırakmış aralarında sohbet ediyorlardı. Yanlarından yavaşça geçerken beni görmediler. Ama annem çok uzakta olmasına rağmen görmüştü. Elindeki kadehi en yakınındaki masaya aceleyle bırakıp, hızlı adımlar ve etrafa gelişigüzel yolladığı asil gülümsemesiyle birlikte bana doğru yürümeye başlamıştı.

Salon büyük ve kalabalıktı. Abiye giyinmiş kadınlar, takım

elbiseli erkeklerle doluydu. Yemek masaları gösterişli, müzik kaliteliydi. Daha fazla şeye bakamadan annem yanı başımda belirdi ama bana bakmadan gazeteci gençlere selam verdi. Yanımdan geçerken gözleriyle onu takip etmemi söyledi. Başta afallasam da, koşar adım onun arkasına saklandığı sütuna yürüdüm.

“Ne işin var burada Işıl?” dedi karşısında durduğum an.

Sarı saçları, zarif makyajı ve toz pembesi elbisesi içinde çok güzel görünüyordu.

“Şeyy... Doğum gününü kutlamak için... Sürpriz yapmak istemiştım.”

Burak konuştuklarımızı duyacak kadar yakın ama varlığını hissettirmeyecek kadar da uzağımızdaydı. Annem gözlerini önce kıyafetimde dolaştırdı, sonra sütunun arkasından kutlama salonuna aceleci bir bakış attı. Yeniden bana döndüğünde samimi olduğunu düşünmek istediğim şekilde gülümsedi.

“Bak tatlım, beni mutlu etmek için buraya kadar gelmiş olmana çok sevindim.” Uzanıp ojeli parmaklarıyla koluma dokundu. “Biliyorsun, Yılmaz yaklaşan seçimde en güçlü aday. Zaten bu kutlamayı da, doğum günümü bahane ederek, seçimde etkili olacak isimlerle bağımızı güçlendirmek için düzenledik. Yani bu tarz etkinlikler onun için çok önemli.” Bunları bana neden anlattığını anlamamıştım. Parmakları kolumu okşadı. “Senin de yanımda olmanı isterim ama...” Canı sıkılmış gibi pembe dudaklarını büktü. “İsterim ama bu kıyafetle içeri gelemezsin Işıl.” Tek farkla kaçırdığı ödüle üzülür gibiydi. Tişörtümdeki lekeye dokundu. “Baksana şuna, her yeri leke içinde. Emin ol sen de bu halde içeri gelmek istemezsin.” Başımı orada olduğunu bildiğim lekeye çevirdim. “Haksız mıyım?” dedi üsteleyerek. Galiba haklıydı. İta-

atkâr şekilde başımı salladım. Memnuniyetle kolumu hızlıca okşadı. “Hadi sen şimdi eve git. Beni orada bekle. Geldiğimde sana söz, anne kız gecesi yapacağız,” dedi haylazca göz kırparken.

Gülümseyordu. Kendimi zorlayıp ben de gülümsemedim ama aslında içimden gülümsemek gelmiyordu. Sutunun arkasından çıkmadan önce yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. Hatta salona dönmenden önce gazetecilere belli etmeden bana el bile salladı. Sonra pembe elbisesiyle birlikte keyifle salon kapısından içeri süzüldü.

Bir süre arkasından baktım. Uslu bir köpek gibi buradan gitmem gerektiğini biliyordum ama içimde bir yerde tasmaşını artık takmak istemeyen biri vardı. Burak bir adım gerimdeydi. Başımı çevirip bal sarısı gözlerine baktığımda, sessizce içimden geçen şeyi yapmam için beni dürttüğünü hissettim. Ben de dürtüme ayak uydurdum.

Hızlı adımlarla salona doğru yürüdüm. Az önceki gazetecileri geçip dosdoğru içeri girdim. Lekeli kıyafetim, berbat saçlarımla beni görmesinden korktuğu insanların aralarına karıştım. Spor ayakkabım topuklular arasında kendine yer ararken onları gördüm.

Annem yanındaki sarışın kızla, kraliçe ve prenses edasıyla dolaşp, konuklarla ilgileniyorlardı. Üvey kızı üstündeki kırmızı elbise, porselen kadar pürüzsüz cildi ile yeni yarışmadan çıkmış bir manken kadar alımlıydı. Yanlarına gelen fotoğraf makineli adama dönerken birbirlerine sarıldılar ve gülümseyerek poz verdiler. Tam o sırada bir konuk onlara bakıp “Kızınızla ne kadar birbirinize benziyorsunuz Ece Hanım,” dedi.

Çenemi ve yumruğumu aynı anda sıktım. Annemin tatlı bir

şaka yapılmışçasına gülümseyerek, “O benim kızım değil,” demesini bekledim. Ama onun yerine zarif ve gururlu bir kahkaha atıp kolundaki sarışın kıza baktı. Ardından cümleyi kuran kişiye dönüp, “Bunu her zaman söylüyorlar,” dedi keyifle.

Bacaklarım titredi. Avına atılan çita gibi annemin koluna yapıştım. Beyaz teninde parmaklarımın kırmızı izi çıkacaktı. Çocukken böyle yapmama çok kızardı. Panikle dönüp önce koluna, sonra bana baktı. Ağzını açmadan önce başını çevirip kalabalık arasında belirli bir yüz aradı. Hemen ardından ise eliyle kolundaki parmaklarımı söküp beni salonun dışına doğru sürükledi. Dikkat çekmeme çabası bu kez daha özensizdi. Gazetecilerin yanından geçerken elimi bıraktı. Bu kez sütunun arkasına saklanmayıp tam önünde durduk.

“Ne yapmaya çalışıyorsun Işıl? Hani beni evde bekleyecektin? Ne işin vardı içeride?”

“Onlara gerçek kızınla ne kadar benzediğini göstermek istedim!”

Hiddetle gözlerime bakarken bir adım daha yaklaştı yüzüme. Öfkeyle fısıldadı.

“İçeridekilerin hepsi Yılmaz’ın dostu mu sanıyorsun?”

Kollarımı iki yana açtım. “Yılmaz’dan bana ne! İçeridekilerden bana ne! Ben doğum gününde annemin yanında olmak istiyorum! Annem kendi kızına sarılsın istiyorum. Yılmaz’ın kızına değil!”

“Yılmaz benim kocam Işıl. Bunun ne demek olduğunu anlayabiliyor musun?” Hâlâ gözlerime bakıyordu. Ama bir adım uzaklaşıp derin bir nefes bıraktı. Sakinleşmeye çalışırken bana döndü. “Bak, Yılmaz adaylığı için çok emek verdi. Onlarca kişi

arasından sıyrılıp kendini göstermek için çok fazla çaba sarf etti. Şimdi şansı böylesine yülkseken, en ufak bir skandal bile oylarını düşürür.”

Anlamıyordum. Kaşlarımı çattım. “Benim içeri girmemle onun oylarının ne alakası var? Ne yani, tişörtümde leke var diye, seçmenleri ona oy vermekten vaz mı geçecek?”

Yeniden fısıldamaya başladı. “Oradaki adamlar bu güzel geceyi çekmek için mi geldi sanıyorsun?” Kapıda duran iki gazeteciyi işaret ediyordu. “O salondaki çoğu kişi hata arıyor. Eğer sen orada olursan, haberciler hemen kim olduğunu araştırır ve ertesi gün, ‘Yılmaz Karaaslan’ın üvey kızı fuhuştan tutuklandı!’ diye haber yaparlar!” Bunu söylerken elleriyle havada manşeti vurguladı.

Dişlerimi sıktım.

“Ben. Onun. Kızı. Değilim! Benim ne olduğum onu ilgilendirmez!” dedim dişlerimin arasından, tutmakta zorlandığım öfkele.

“Ben onunla evliyim Işıl! Bu, beni ilgilendiren şeylerin onu da ilgilendirdiğini gösterir. Özellikle bu kötü bir imajsa, daha çok ilgilendirir.” Yine sakinleşme nefesi verdi. “Sorumluluklarım var. Anla lütfen. Benim yüzümden sahip olduğu şeyleri kaybetmemeli.” Gözlerime baktı. “Eğer bana bu doğum günümde bir hediye vermek istiyorsan, git Işıl. O salona girme ve git.”

Gözlerime hücum etmeye hazırlanan yaşlarımı sızlayan burnumda, titreyen çenemde hissedebiliyordum. Başımı salladım.

“Doğum günün kutlu olsun anne.”

İtaatkâr tasmamı yeniden takıp, arkamı döndüm. Yürümeden beklerken Burak yanıma geldi. Elime dokundu. Bana çok sık dokunmazdı. Bu dokunuş alt dudakımı ısırmama sebep oldu. Şimdi

ağlayamazdım. Tam yürümeye başlıyorduk ki, “İşıl...” dedi annemin sesi.

Dişlerimi sıkıp, yaşlarımı dizginledim ve ona döndüm. Gözlerime baktı. Bakışlarında gezinen onca şeyden sadece birinin sevgi olduğuna emin olabilseydim keşke. Belki de pişman olup, aptal kocasını boşverip, ‘kal’ diyecektir diye umutla yüzüne baktım.

“Bu yaz, tatilde buraya gelmesen iyi olur. Yılmaz... Seçim bitmeden gelmemenin daha iyi olacağını düşünüyor.” Pembe dudaklarını birbirine bastırdı. Kibarca gülümsedi. “Tüm yazı babanın yanında geçirirsin. Hem istediğiniz kadar, o övünerek bahsettiği deniz kestanelerinden toplarsınız. Güzel olmaz mı?”

Başımı salladım. “Peki. Öyle yaparız.” Yanaklarımın içini ısırırken o gülümseyerek arkasını döndü. Elbisesinin etekleri uçuşurken salonun girişindeki gazeteciler artık daha meraklıydı.

“Konuştuğunuz kişi kimdi Ece Hanım?”

Ece Hanım kusursuz gülüşüyle elini havada salladı. “Önemli bir şey değil. Yılmaz’la röportaj yapmak isteyen üniversite öğrencileriydi. Biliyorsunuz, Yılmaz başkan olduğunda gençleri hedef alan birçok konuda yatırımlar yapmayı planlıyor. Röportaj için randevu tarihini kararlaştırırken biraz da sohbet ettik...”

Daha fazla dayanamayıp kendimi dönen kapıdan dışarı attım. Otelin girişinden uzaklaşıp karşı kaldırıma kendimi bıraktım ve doyasıya ağlamaya başladım. Ağladım, ağladım, ağladım. Boğazım acıyana kadar ağladım. Sümüklerim kollarımda ıslanmadık yer bırakmayana kadar ağladım. Sonunda kendime gelirken Burak’ın sırtımdaki elini fark ettim. Ben doğrulunca kolu omzumun üstünden geçip beni sardı. Kanadının altında olmak güvende hissettirmişti.

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Karşımızda duran otele girip çıkan kişileri, otele yanaşıp birilerini indiren arabaları, kaldırımında her şeyden bir haber yürüyen, banklarda oturan insanları izledik.

“O benim annem. Ne olursam olayım beni sevmesi gerekmez mi?” Sesim öyle puslu ve yıpranmış çıkmıştı ki, bir an yeniden ağlayacağımı düşündüm.

“Sorun seni sevmemesi değil. Kendini daha çok sevmesi,” dedi Burak.

Bu kez konuşmadan önce hafifçe öksürdüm.

“Küçükken hikâyeler uydurmayı çok severdim. Çünkü o zamanlar uydurduğum hikâyelere kendim de inanıyordum. Ya da bir süre boyunca inanmış gibi davranıyordum. Bir keresinde, annemin misafirleri varken nefes nefese salona koşup, koca bir *Aragog*⁵¹ beni yemeğe çalıştığını söylemiştim. Annemin nasıl mahcup olduğunu tahmin edebilirsin.”

İkimiz de kıkırdadık. Yerimde kıkırdandım.

“Tekrar dünyaya gelsem kesinlikle panda olurdum. Pandaların ilgi görmek için hamile numarası yaptığını biliyor muydun?” Burak’a baktım. Sadece omzunu salladı. Sırada neyin geleceğini merak ediyor gibiydi. Ben de devam ettim. “Ben de annemin regl dönemimde bana oldukça iyi davrandığını keşfettiğimde, on günde bir olmuş gibi davranırdım. Sonunda beni doktora götürmeye çalışınca numaram işe yaramaz oldu. O pandalardan hiçbir farkım yok.”

Bu kez sadece Burak kıkırdadı. Bir süre konuşmadım. Gösterişli otele bakıp iç çektim.

51 *Aragog*; *Acromantula* kolonisinin lideridir. *Acromantula*, Harry Potter dünyasında bulunan ve bir fil boyutuna ulaşabilen bir örümcek türüdür.

“Bazen normal bir çocuk olsaydım beni daha çok seveceklerini düşünüyorum. Normal, uyumlu, sevimli bir çocuk olsaydım, onları bir arada tutabilirdim. O kadar sevimli olurdum ki, ‘Bunu biz yaptık!’ diye gururlandıklarından ayrılamazlardı.”

Burak sonunda konuşmaya karar verdi. “Kendini suçlama. İlla birini suçlayacaksan evrimi suçla.”

Yüzümü buruşturup ona baktım. “Evrimi mi?”

“Evet. Eğer insanlık, yüzyıllar içinde doğa şartlarına uyum sağlamak için kambur duruşunu düzelterek iki ayak üstünde dik durmasaydı, annenin gebelik süresi daha uzun sürecekti. Ve biz, yeryüzünün en güçsüz yavruları olarak dünyaya gelmeyecektik.⁵² Böylece annemiz bize daha az bakmış olacak ve biz ona daha az bağlanmış olacaktık. Sonuç olarak, ebeveynlerimiz bizi bırakıp gidecek kadar baktan olduklarında, bunu şu anki kadar sorun etmeyecektik.” Keyifle yüzüme baktı. “Gördün mü, hepsi evrimin suçu.”

Gülümseden edemedim. Ama yine de ona bakıp huysuzca gözlerimi kıstım.

“Birincisi; doğar doğmaz ilkokula başlasaydım bile annem için yeterli olacağımı sanmıyorum. Ve ikincisi; ben evrime inanmıyorum!”

Gözlerini devirdi.

“Maymundan gelmiyoruz Kıvırcık. Sadece duruş pozisyonumuz dikleşti. Hem merak etme, telefonlarımız sayesinde birkaç yüzyıla kalmaz aynı kambur duruşa geri döneriz.”

Kafamı kaldırıp parlak sokak ışıkları altında kaldırımda yü-

⁵² Dört ayak üstünde olunca gebelik daha uzun sürer. Yavrular rahimde daha fazla gelişir, doğduktan kısa süre sonra yürümeye başlar. İnsanlar iki ayak üstünde olduğundan organları daha büyük yavruyu taşıyamaz, bu yüzden yavru erken doğar.

rüyen, banklarda oturan ya da etrafımızdaki mağaza ve dükkân-
larda görünen insanlara baktım. Neredeyse hepsi söylediği gibi
elindeki telefon ekranına eğilmişti. Kısa bir an göl kenarındaki
eğri boyunlu pelikan sürüsüne bakıyormuş gibi hissettim. Sessiz-
ce Burak'a döndüm. Sadece haklı olmasına dayanamadığım için
itiraz etmeye niyetlendim ama gücüm yoktu.

Bunun yerine başımı göğsüne yasladım ve derin bir nefes al-
dım.

“Keşke çizgi romanında yaşayan o kız olsam...” dedim puslu,
yorgun sesimle.

Saçımı okşadı. “Sen zaten o kızsın.”

Başımı yüzüne çevirdim. Aşağıdan bakınca kirpiklerinin göz-
lüğüne dokunacak kadar uzun olduğunu fark ettim. “Onun kadar
güçlü olmak isterdim.”

Gözlerime çevirdi gözlerini. Hâlâ saçımı okşuyordu. “Sen on-
dan daha güçlüsün.”

“Onun kadar... Güzel olmak isterdim.”

Parmakları durdu. Gözlerini kırpmayı bıraktı. Konuşmadan
önce yutkunup, dudaklarını ıslattı.

“Sen... Sandığından çok daha güzelsin...”

Kabul etmedim. İtiraz etmedim. Uzanıp onu dudaklarından
öptüm.

Karen

Dudaklarımı Burak'ın dudağına yapıştırdığımda kalbimin durduğuna, hatta tüm seslerin, dünya üzerinde yaşayan herkesin hareketsiz kaldığına yemin edebilirim.

Onu neden öptüğümü bilmiyordum. Tüm hücrelerim sanki içgüdüsel olarak bana öpmemi söylemişti. Onu öpmek; ilk gördüğüm andan beri yapmam gereken buymuşçasına, yıllardır bu hissi biliyormuşçasına, senin olduğunu bildiğin bir şeye dokunmak gibi huzur vericiydi. Bunu istemiştim. Onu öpmeyi istemiştim. Doğru hissettirmişti.

Zaman her boyutta durduğunda, tek hissettiğim titreyen kırpıklarım, gözlüğüne dokunan yanağım, bir de onun dudağının sıcaklığıydı. Sonrasında hissettiğim ise, onun parmaklarının beni göğüs kafesimden geriye itmesi oldu.

Sıcaklığı tenimden çekildi. Bedeni uzaklaştı. Gözlerimi açamamıştım, dudaklarım bile hâlâ büzüşmüş durumdaydı. Sonunda gözkapaklarım aralanmayı başardığında Burak oturduğumuz kaldırımdan kalkıyordu. Destek aldığım bedeni çekilince, ben de zorlukla oturduğum yerde doğruldum.

Kendimi aptal gibi hissediyordum. *Ne yapmıştım ben? Burak'ı öpmüştüm! Öptüğüm Burak beni geri itmişti!*

Uzun bacaklarını takip edip yüzünü buldum. Kaşlarını çatmıştı. Kızgın görünüyordu. Pantolonunu silkeleyip, çizim çantasını hiddetle yerden aldı. Kesinlikle kızgındı. Yarı utanç, yarı aceleyle ayağa kalktım. Yanında durunca panikle ona baktım.

“Burak ben...”

“Hadi gidelim.”

Arkasını döndü ve yürümeye başladı. Afallayıp onu takip ettim. “Burak dinle, ben...”

Cümlem külüstürümün gürültüyle açılan kapı sesi yüzünden yarıda kaldı. Burak direksiyona geçip, hızlıca kapısını kapattı. Neden böylesine kızdığını tam olarak çözemiyordum. Aramızdaki arkadaşlığı mahvettiğim için miydi? Bana kesinlikle bir şey hissetmediği gayet açık olduğu için miydi? O beni sadece teselli etmek isterken ondan faydalanmaya çalıştığım için miydi? Arabanın kapısına uzandığımda aklıma geldi. *Defne...* Onun sevgilisi vardı. *Sevgilisi olduğu içindi!* Parmaklarım istemsizce dudağıma gitti. *Sevgilisi olan birini öpmüştüm!*

Arabanın içine oturduğumda Burak direksiyonu sertçe tutuyordu.

“Burak ben özür dile...”

“Tamam, önemli değil. Gidelim.”

Sertçe arabayı çalıştırıp gaza bastı. Trafiksiz Ankara caddelelerini bir bir geçerken ölümüne utanıyordum. *Neden böyle bir şey yapmıştım ki? Neden... Peki, neden beni itmişti? Bu kadar mı istenmiyordum?* Ne saçmalıyorum ben, tabii ki itecekti, üstüme atlayacak hali yoktu ya. Onu daha ilk gördüğüm an biliyordum, hem daha önce kendi ağzımla da söylememiş miydim? *Burak gibi*

biri, benim gibi biriyle olmazdı... Düşünmeyi beceremeyen beynimden bir kez daha nefret ettim. Arkadaşlığımıza ihanet etmem yetmiyormuş gibi bir de, benim yüzümden şu an sevgilisine karşı kendini suçlu hissediyordu.

Komşu il sınırına geçerken yutkundum.

“Bir anlamı yoktu,” dedim suçluluk dolu sakinlikle. Tepki vermedi. Sadece hız göstergesi aniden birkaç kademe aşağı indi. “Eğer kendini Defne’ye karşı suçlu hissediyorsan diye söylüyorum. Bir anlamı yoktu.” Hız ibresi yukarı doğru yükselmeye başladı. “Saçma bir duygu karmaşasında yaptığım, aptalca bir şeydi.” İbre biraz daha titredi. “Hiçbir anlamı...”

“Tamam anladım!”

Sesi tüm arabada inledi. İstemsizce koltuğa gömüldüm. Direksiyondaki parmaklarının eklem yerleri beyazlamıştı. Dişlerini sıkıştığını çenesinden anlayabiliyordum. Gözlüğünü sertçe geriye itip, aramızda duran vites koluna uzandı. Hızına ayak uyduracak vites alırken ağzının içinden homurdandığını çok zor duymuştum.

“Anlamı yoktu...”

İstanbul’a vardığımızda şafak söküyordu. Kendi evi yerine, hastane önünde durmuştu. Motorunu durdurmadığı arabam titriyordu. Bir süre arabadaki tek ses motorun boğuk sesi oldu. Tam ağzımı aralamıştım ki, Burak arka koltuktaki çantasını uzanıp aldı. Sonra beklemeden kapısını açtı. Tek kelime etmeden indi. Aşağı indim. Soluk turuncu gökyüzünün eşlik ettiği bedeni, bir kez bile arkasını dönmeden binadan içeri girerken onu izledim.

Alt dudağımı titredi, burnumun ucu sızladı. Aynı gün içinde ikinci kez reddediliyordum.

Kendimi hasta olacakmış gibi bitkin hissediyordum, tüm kemiklerim ağrıyordu. Eve nasıl geldiğimi fark etmemiştim bile. Belki de külüstürüm kendisi getirmişti. Ayaklarım sürüklenircesine apartman kapısına giderken güneş yükseliyordu. Üstümdeki lekeler daha net göründü. Kalbimdeki lekeler ise görünmezdi. Ama kemiklerimi ağrıtabilecek kadar can yakıyordu.

İçeri girdim. Güneşle birlikte uyanmış olması şaşırtıcı olmayan Livya başını muftak kapısından uzattı.

“İşil? Neden bu kadar erken geldin?” Bakışları tamamen yüzümü bulunca elindeki fincanı geniş güzel bir yere indirdi. Endişeyle bana doğru yürürken “İyi misin sen?” dedi yanı başıma geldiğinde.

Gözlerine baktım. Alt dudağım titredi. Başımı hayır dercesine sallarken ona sarıldım.

“Beni istemedi!”

Hıçkırarak ağlamaya başladım. Afallamış kolları beni sardı. “Kim? Annen mi?” diye sordu gözyaşlarım arasında.

Olması gerekenden daha geç onaylarcasına salladım başımı. Ama annem için ağlamadığımı biliyordum...

Sabahın geri kalanını birkaç satır yazdıktan sonra, kucagımda Portakal, kulağımda Harry ikilisiyle yatakta geçirdim. Portakal eskisi gibi karnına masaj yaptırmasa da, hâlâ gıdısını kaşımamdan hoşlanıyordu. Gözlerim kapalı, kulağımda Hermonie’in Ron’la atışmasını dinlerken, aklıma Burak ve benim didişmelerim geldi.

"Sırf sen bir çay kaşığının duygusal zenginliğine sahipsin diye sanma ki hepimiz de öyleyiz."

Moralim bozuldu. Huysuzca kulaklığı kulağımdan çekip ı-kardım. Profesörle hastanede buluşmamız için henüz erken olsa da hazırlanıp somurtarak yola koyuldum. Erken gelmem bir hay-li faydalı olmuş, hemşireden beni şaşırtan bilgiler almıştım. Bu yüzden Profesör'ün koluna damar yolu açılıp diyaliz cihazına bağlanırken arkama yaslanıp onu göz hapsine almıştım.

Hemşire belli aralıklarla gelip kontrol edeceğini söyledikten sonra uzaklaştı. Bense diğer hastaların aksine yatakta oturur vaz-iyette olan Profesör'e yaklaştım.

"Sizin de diğerleri gibi yatıyor olmanız gerekmez mi?"

"Gerekseydi oturuyor olmazdım," dedi huysuzca. Gözucuyla uzak köşede benzer işlem gören yaşlı adama baktı.

"Oturduğunuzda onlardan daha iyi durumda olmadığınızı bili-yorsunuz, değil mi?"

İmalı soruma aynı huysuz bakışını attı. Bu makineye bağlıy-ken, oturuyor olmanın bile ona zor geldiğini biliyordum.

"Gençler, yaşlıların ne düşündüğünü ve hissettiğini bilmez-ler," dedi derin puslu sesiyle.

Bu Dumbledore'un sözüydü. Sinsice gülümsedim, kollarımı bilmiş bir edayla göğsümde toplayıp karşılık verdim.

"Ama ihtiyar adamlar genç olmanın nasıl olduğunu unutmuş-larsa, suçludurlar."

Gizlemeye çalışsa da gülümsediğini seğiren dudaklarından anlamıştım. "Hemşire beşinci evrede olduğunuzu söyledi. Neden

daha önce müdahale etmediğinizi o da benim kadar merak ediyor. Söylediğine göre diyalize ilk kez geçen ay başlamışsınız. Ama aslında aylar, hatta yıllar önce tedaviye başlamanız gerekiyormuş.”

Tek kaşını kaldırıp bana baktı.

“Hemşireyle gereğinden fazla sohbet etmişsiniz anlaşılan.” Umursamaz şekilde omuz salladım. “Benim merak ettiğim ise; her zaman her yere geç kalan biri nasıl oluyor da erken gelmek için bugünü buluyor?”

Kendimden emin şekilde arkama yaslandım.

“Bence benim merak ettiğim şey ile başlayalım. O konu daha ilgi çekici.”

Dert yanarcasına başını salladı.

“Yaşlıların, gençliği hafife alması aptallık ve unutkanlıktır, derken haklıydın yaşlı dostum.”

Kıkırdadım. Onu Dumbledore ile arkadaş olduğunu gözümde canlandırabiliyordum. Gülümseyerek yatağına doğru sandalyemi çektişirdim.

“Bence zorlamayın ve anlatın Profesör, neden tedaviye bu kadar geç başladınız?”

Kendini tutamayarak gülümsedi. Bu kazandığım anlamına geliyordu. Ondan korkmuyor olmak oldukça zevkliydi.

“Bir gün yatağımda ölü bulunana kadar bu makinenin yanından bile geçmeyi düşünmüyordum,” dedi uzaklara bakarak.

“Neden?”

“Yaşamdan istediklerimi yeterince aldığımı düşünüyordum. Gözlerimi sonsuza kadar kapattığımda tek üzüntüm, yeteri kadar kitap okuyamamak olacaktı. Ama hiçbir zaman yeteri kadar okumuş olmazsın, öyle değil mi?”

Ufak bir göz kırptı ama içimden bu sevimli harekete gülümsemek gelmedi.

“Hastalığımı ilk öğrendiğimde, ki bu idrarımda kan görmemın artık eğlenceli olmadığına karar verdiğim bir sonbahar akşamıydı. Uzun vakit alan tedaviler için fazla genç olduğumu ileri sürmüş, bunun üzerine ilaçlarla da uzun yıllar yaşayabileceğimi söyleyen Alman doktorun odasından umursamazca dışarı çıkmıştım.”

Derslerinde aptalca cevaplar veren öğrencilerine yaptığı gibi başını sıkıntıyla iki yana salladı.

“O zamanlar doktorasını yapan bir yeniyetmeydim. Zekiydim. Herkesi aptal görüyordum. Yanlış anlama, hâlâ herkesin aptal olduğunu biliyorum ama kendimi eskisi kadar zeki göremiyorum. Bunda sağ böbreğimi alan doktorun uyarılarına aldırmadığımda karar verdim. Umursamamıştım. Çünkü tek böbrekle de gayet güzel idare ediyorduk.”

Yatağında biraz daha kaydı. “Karen ameliyat izlerimi fark ettiğinde, ona benim kahramanı olduğum, Shakespeare vari bir sahne çizdiğim kavgayı anlattım. O da inandı. O bana hep inanırdı. O inandıkça ben daha çok yalan söylerdim.”

Yeniden uzaklara daldı. Sonra hatırladığı bir şeye sıcacık gülümsedi.

“Karen... Karen Fransız konsolosluğunda çalışıyordu. Almanya’da Fransız bir kız bulmak, altın madeninde elmas bulmaya benzer. Alman kızları güzeldir ama Fransız kızları...” Dudaklarını büzüştürüp kısa bir ısıklık çaldı. “Karen’i tavlamam zor olmadı. Görüntüm fena değildi fena olmasına da, Karen’i cezbeden zekâydı. Şanslıydım ki, ondan bende bolca vardı. Psikoloji okur, felsefe konuşur, bir söz üstüne saatlerce tartışırdık. Sonra da sabaha kadar...”

“Fazla ayrıntı!” Ellerimi havaya kaldırıp, tiksinierek yüzümü buruşturdum.

Yumuşak bir kahkaha attı. Bana doğru eğildi.

“Sonra da sabaha kadar onun güzel yüzünü izlerdim,” dedi ve göz kırptı. Doğruldu. Kısa bir nefes bıraktı. “Evlendik. Sade bir törendi. Konsolosluklar arasında, onlarca evrak karmaşası içinde boğuştuğuktan sonra kalabalık istememiştik. O gün Karen çok güzeldi...” dedi. o gün yeniden gözünde canlanmışçasına boşluğa doğru huzurla bakarak.

“Peki, nasıl oldu da mektuplarını tuvalet kâğıdı yapacak kadar birbirinizden nefret etmeye başladınız?” diye sordum.

Kıkırdadı. Onun yaşında birinin kıkırdaması çok sevimliydi.

“Yıllar geçerken Türkiye’ye gitmem gerekti ve o gelmek istemedi. Gidersem bir daha onunla olamayacağımı söyledi. İstanbul’daki üniversite için genç bir profesör gerekiyordu. Dönemin Yüksek Öğrenim Kurulu Başkanı bizzat beni aramıştı. Bu fırsatı kaçıramazdım. Bu yüzden Karen’i bırakıp gittim. Hamileymiş. Bana söylememişti. Döndüğümde karnı kocamandı. Yaşadığım şoku düşünebiliyor musun?”

Yerimde kıpırdandım. “Baba olacağınız için çok mu şaşırdınız?”

“O değil. Aylarca seksi karına kavuşma anını hayal ederek yaşa, geldiğinde onu karnı burnunda bul. Hevesimin nasıl kaçtığını düşünebiliyor musun?”

Dayanamayıp kahkaha attım. O devam etti.

“Ama Karen beni affetmedi. Onu bırakıp gittiğim için kızgındı. Yine de kızım doğduğunda kısa bir süre için yanında olmama izin verdi. Onu kucağıma ilk aldığım an... Bana benzediğini düşündüm. Çok çirkindi.”

Yeniden kahkaha atmıştım. Onun kırışmış, sert yüzünü kundağıdaki bebekte hayal etmek korkunçtu.

“Kulağına eğilip onu hiç bırakmayacağımı söyledim ama Ka-

ren'in ölkesi geçmeyen türdendi. Buna, benim yeniden Türkiye'ye gitmem de sebep olmuş olabilirdi tabii. Bu arada kızım büyüyordu. Her gittiğimde onu biraz daha büyümüş buluyor ve Karen'le daha ateşli kavgalara girişiyorduk. Bir noktadan sonra neden kavgaya ettiğimizi bile unuttuk. Geriye sadece inatlarımız kaldı."

Belirli anlamı olan bir nefes aldı. Bağlı olduğu makineden ufak bir ses geldi bu arada.

"Şimdi kızım ile ikisi İstanbul'a geldi. Onların yanına, Almanya'ya gittiğim birkaç hafta boyunca hastalığımı saklayabiliyordum. Ama artık zorlanıyorum. Kızım, neden bazı günler rengimin solduğunu, neden dikkat çekecek kadar nefes nefese kaldığımı ve neden bazı günler adım atamayacak kadar ağrılarımın olduğunu merak ediyor."

Bana döndü. Gözlerimin içine baktı. "Kızımı mümkün olduğunca çok görmek istediğime karar verdim. Yeteri kadar diye bir şey yokmuş. Yeteri kadar sevmiyormuş insan. Yanımdan her uzaklaştığında, belki son görüşüm olacak diye korkmaktan yoruldum."

Gözlerini kaçırdı benden. Koca adamların gözlerini saklayacak kadar canı yandığında gökyüzünden bir yıldız kayıyordu sanki. Uzanıp kırışik ama yumuşak derisinin kapladığı eline uzandım.

"Keşke daha önce başlasaydınız," diyebilirdim.

Islaklıkla parlayan gözleriyle bana baktı ve gülümsedi.

"Ne kadar zekiysen, hataların da diğerlerine nazaran o ölçüde muazzam ve dikkat çekici oluyor."

Dumbledore olmak ona Şeytan olmaktan daha çok yakışıyor-

du. Güllümseyerek elimi çektim ve parmaklarımı çenemin altına yaslardım. “Karen’i hâlâ seviyor musunuz?” diye sordum masal dinleyen bir çocuk gibi. Sadece gülümsedi. Sevdiğini biliyordum. Sevdiğini o da biliyordu. “Peki...” Elimini çenemden alıp dik oturdum. “Sevdiği kişinin doğru kişi olduğunu nasıl anlar insan? Onun iyi biri olduğunu, onu hamileyken bırakıp gitmeyeceğini nasıl anlayabilir?”

Bozulmuşçasına imalı bir bakış attı. Bunu hak etmişti. Gözlerini kısıp keyifle konuştu.

“Bence bunun cevabını bir yerlerde okumuştun,” dedi düşünüyormuş gibi yaparak.

Anlamadım. Beynimin içindeki sayısız cümle arasında dolaşırken derin sesi kulağımı buldu.

“Bir adamın nasıl biri olduğunu anlamak istiyorsan, kendisiyle eşit olanlara değil, astlarına nasıl muamele ettiğine bak.”

*Sirius Black*⁵³ sözüydü bu. Diyaliz’in bitiş ışığı yanıp sönmeye başladığında göğsümdeki bir şey yine rahatsızca hareket ediyordu.

Kahveciden içeri girerken, Profesör’le geçen keyifli dakikalar etkisini yitirmiş, yine eski somurtan yüzüme geri dönmüştüm. Masaların yarısı boştu, sakın bir gündü. Kasada Aslı sipariş alıyordu. Kasanın yanı başına ise Mete yanaşmış, yanakları al al

53 Harry’nin babasının en yakın arkadaşı ve aynı zamanda Harry’nin vaftiz babası.

olsa da mülşteri aralarında Aslıyla sohbet ediyordu. Mete, bu kez kaslı göğsünün üzerine bedenine uygun bir tişört giymişti. Demek ki Sufi'nin tavsiyesine uymuştu. Aslı'nın diş tellerini saklayarak gülümsemesine bakılacak olursa, Sufi'nin diğer tavsiyesine de uymuş görünüyordu. Mete için sebepsizce mutlu oldum. Aşk konusunda benzer beceriksizliğe sahip olduğumuzu bildiğimden, bu benim için de bir umut olduğu anlamına gelebilirdi.

Tam o sırada görüş açımı masaların arasından uzun boyuyla dikkat çeken Burak takıldı. Yeşil önlüğünü sadece belinden bağlamış, üstünde siyah renk Batman tişörtü ve sıkkin tavrıyla tepsi sine boş tabak ve fincanları koymaktaydı.

Yüzünü gördüğüm an midem ağrımaya başladı. Hüzünle alt dudağımı ısırdım. İşaretparmağıyla siyah gözlüğünü geriye ittiğinde, saatler önce o gözlüğün yanağıma nasıl da dokunduğunu hatırladım. *Onu öperken!* Onu öptüğüm gerçeği diğer her şeyi, herkesi sildi. Ardından beni ittiği gerçeği midemdeki ağrının tüm kemiklerime yayılmasına sebep oldu. Grip oluyormuş gibi hissetmeye başlamıştım.

Öylece durup onun bana doğru dönmesini beklerken Defne hızlı hareketlerle Burak'ın yanına geldi. Tepsiden düşmek üzere olan ama ne tepsiyi tutan Burak'ın, ne de onları izleyen benim fark etmediğim kupayı düşmekten son anda kurtardı. Ardından Burak'ın koluna dokunup ona gülümseyerek bir şeyler söyledi. Burak onun parmaklarını kolundan itmedi. Öylece durup konuşan Defne'nin dudaklarını izledi. Parmakları hâlâ koluna dokunuyordu. O, parmakları itmemişti!

Alt dudağım iznim olmadan titredi. Dişlerimi sıkıp arkamı döndüm. Timuçin Bey'i bulup midemin çok kötü olduğunu, eve gitmezsem kusacağıma emin olduğumu söyledim. Taşıyıcı virüs

sahibiymişim gibi beni odasından kovalarken, gidebileceğimi söyledi.

Hızla kahveciden dışarı çıkarken bir kere bile Burak'a dönüp bakmadım. Benim ona dokunmamı istememesi umurumda bile değildi. Dokunuşlarımı geri çevirmeyecek birine sahip olmak üzereydim. Başından beri istediğim tek kişi... Bay S.... Sümer...

Keşke adını içimde sayısız kere tekrar ederken eski heyecanımı da hissedebilseydim. Ama şu an tek hissettiğim şey, geri gelen güvensizliğimdi. Bu his öyle güçlü sardı ki beni, bu akşam galerideki kutlamaya gitmek içimden gelmedi.

Portakal kucağımdaki yerini almış, bir tutam kıvrırcığının içinden parmağımı geçirerek, Harry Potter şimşekleriyle dolu olan yatağında internetteki saçma testlerden birini yapıyordum. Telefonum titredi. Arayan annemdi. Ekrandaki görüntüsü kaybolana kadar titreyen telefona baktım. Sustu. Yeniden çalmadı. Açmayacağımı bilsem de birkaç kez daha aramasını istediğimi fark ettim. Kendime kızdım. Ama buna rağmen Ankara'nın yerel haber sitelerinde gezinmeye başladım. Birkaç site ve başlık sonrası aradığım haberi buldum.

YILMAZ KARAASLAN EŞİNİN

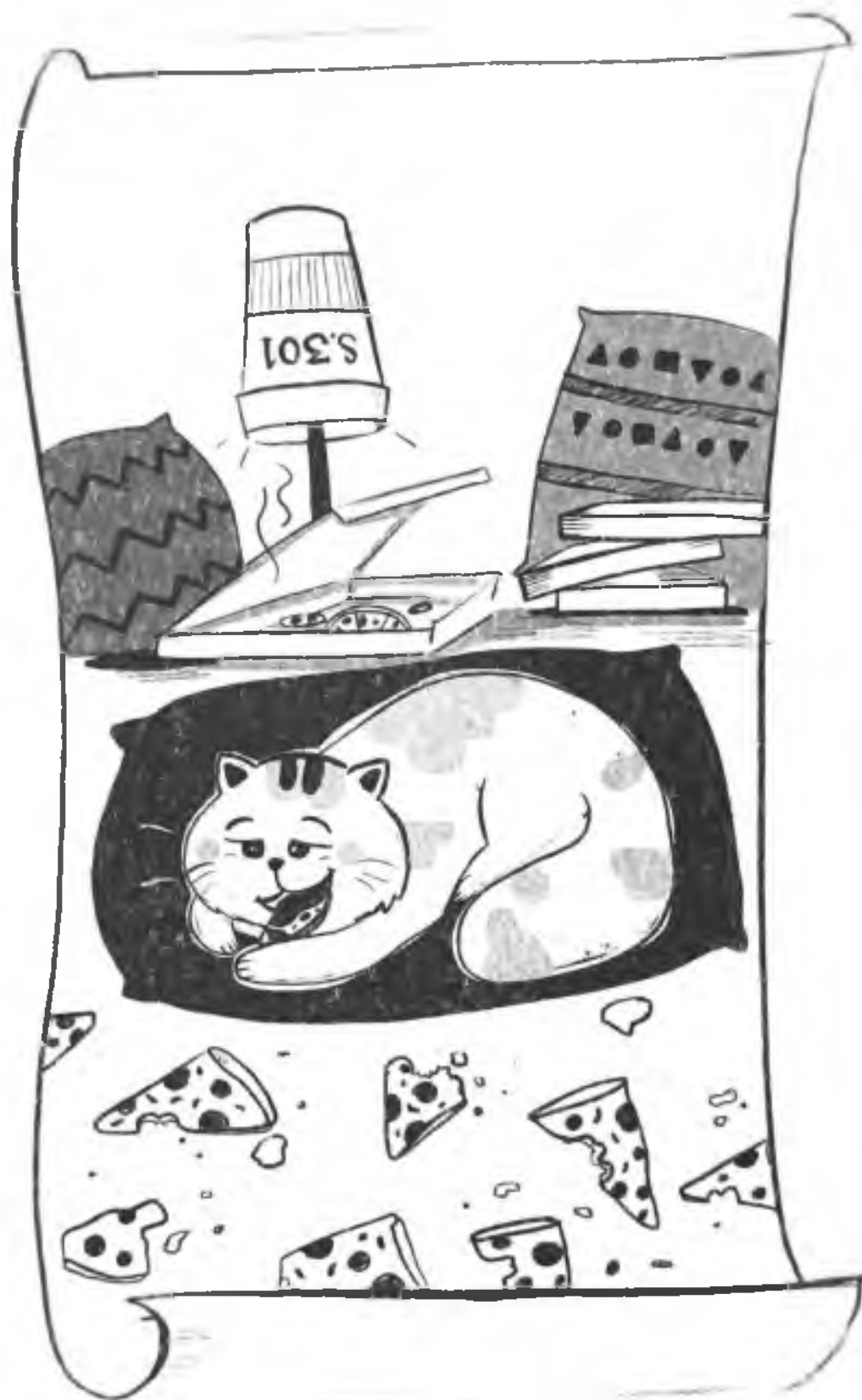
DOĞUM GÜNÜNÜ KUTLADI

Başarılı bir siyasetçi olduğu kadar, iyi bir aile babası da olan Yılmaz Karaaslan, eşini doğum gününde unutmadı ve sürpriz bir kutlama hazırladı. Meclis koltuklarından tanıdığımız önemli isimlerin de katıldığı gecede Yılmaz Bey, eşi Ece Hanım ve çocuklarıyla imrenilecek bir aile tablosu çizdi. Yılmaz Karaaslan yeni dönem başkanlık seçimlerindeki en güçlü aday olarak görülüyor.

Bu kısa ama yazılması için büyük uğraşlar verildiği belli haberin altında gecedен birkaç poz da vardı. Yılmaz Bey yüzünü bir yerlerde gördüğüm kilolu milletvekilinin elini sıkarken gülümsüyor. Yılmaz Bey yüzü yandan görünen konuklarına yine içtenlikle gülümsüyor. Ve Yılmaz Bey mükemmel eşi ve çocuklarını alıp kusursuz bir pozla geceyi noktılıyor. Hepsinde aynı gülümseme. Sevgili annem sanki o isim başından beri ona aitmiş gibi gururla taşıyor soyadını ve koluyla sardığı çocuklarını. Mutlu görünüyorlardı.

Fotoğrafa uzunca bir süre bakınca annemin hayatından tamamen çıkmış olduğumu hissettim. Koluna sarılan sarışın kız, onun gerçek kızı değildi ama bu haliyle bile benden daha çok anneme benziyordu. Annem yıllardır aradığı kusursuz kızı sonunda bulmuştu. Kusurlu olanı bir kenara bırakmış, onu hayatından uzaklaştırmıştı.

Ekranı gürültüyle kapattım. Portakal korkuyla kucığımdan zıplayıp kendini kenara attı. Doğrulup ayağı kalktım. Kimseye ihtiyacım yoktu. Kendi başımın çaresine bakabilirdim. Sandığı kadar kusurlu değildim. Bunu ona da ispat edebilirdim. Giysi dolabıma yürürken bu düşünce beni ayakta tuttu.

Portakal

Kabul etmeliydim ki, iki gün öncesine göre daha başarılı bir iş çıkarmıştım. Saçlarımı düzleştirirken kulağımı yakmamış, gözüme eyeliner çekerken pandaya benzememiş, allığımı bu kez abartmamayı başarmıştım. Sümer'i ilk kez gördüğüm gece üstümde olan, göğüs dekolteli elbiseyi giymiştim. Yine içinde rahat değildim ama artık bunu iş kıyafeti yerine koyuyor, bir sanatçı edasıyla rolüme bürünüyordum. Livya yine görüntüm hakkında tek kelime etmese de, tam evden çıkarken bana seslendi.

"İşıl, sanırım Portakal'ı yarın veterinerine götürsen iyi olur. Bugün doğru düzgün bir şey yemedi. Geçen gün de ona yedirdiğim yeni mamayı kusmuştu. Hasta olabilir."

Dönüp koridorun başında yere sinmiş Portakal'a baktım. Gerçekten halsiz görünüyordu. Ayakkabılarımı ayağıma geçirirken Livya'ya döndüm. Sümer'den vazgeçmememi görmezden gelmesi sinirimi bozuyordu.

"Senin yedirdiğin berbat şeyleri kusması hasta olduğunu değil, damak tadının gelişmiş olduğunu gösterir." Bana bakıp gözlerini kıstı. Ondan bir tepki aldığım için mutlu oldum. Gülümsedim.

“Endişelenme yarın göttürürüm. Zaten yıllık kilo kontrolü için yeniden getirmemi söylemişlerdi. İkimizin de sorunu fazla kilo-
larımız, ciddi bir şeyi olduğunu sanmıyorum.” Livya’nın dudağı
yana kaydı ama bana şans dileyecek kadar kendini bırakmamıştı.

Galerinin önüne park ettiğim külüstürümden aceleyle çıktım.
Hızlı adımlarla içeri girecekken, kapıda duran Sufi’yi fark ettim.
Ağzım şaşkınlıkla açıldı.

“Sufi! Senin ne işin var burada?”

Bana baktı. Çatık kaşlarıyla beni kısa bir an tanıyamadı ama
topuklularımın üstünde zarifçe dönünce gülümseyerek beni se-
lamladı.

“Biliyorsun, ben gündüzleri fal bakan ama geceleri belalı ko-
valayan koca bir adamım.”

Kıkırdadım. İçeri giren insanlara engel olmamak için sohbeti-
mizi yarıda kesmek zorunda kaldım.

“İçeri girmeliyim,” dedim düz saçlarımı kulağımın arkasına
alırken.

Bana kibarca kapıyı açtı. “Dikkat et ve doğru maskeyi taktı-
ğına emin ol.”

Söylediğinin anlamını içeri doğru yürürken hatırladım. Uma-
rım şu an yüzümdeki doğru maskedir diye umut ederek, galerinin
beyaz ışıklarla süslenmiş tabloları arasında yürümeye başladım.

“Gelmene çok sevindim.”

Arkamı döndüm. Gökhan geriye yatırdığı sarı saçları ve gam-
zeleriyle beni selamladı. Beklediğimden de sıcak bir karşılamayla
uzanıp bana sarıldı. Pahalı takımının yumuşak kumaşı çıplak göğ-
süme dokunduğunda geri çekildi gülümseyerek.

“Sen sormadan söyleyeyim, Sümer buralarda.”

Bana göz kırptı. Ben utanarak gülümsedim.

“Çok belli ediyorum desene.”

Gülüşü genişledi. “Genelde çok belli ederler. Hatta birkaç kere şu yayın olayından gelen iki üç kızla katılmıştı. Onlar yanında neredeyse çılgık atarak geziyorlardı.”

Yutkundum. “Yayın olayı?”

Elindeki içkisini yudumladı.

“Geçen gün konuştuğumuz eleştirmenlik olayından bahsediyorum. Yayınlarında izini sürüp peşine takılan kızlar oluyor. Emin ol en çılgınları, köpek gibi iz sürüp onu bulanlardan çıkıyor. Ben onun yerinde olsam ürküp polise şikâyet ederim ama Sümer umursamaz, bazılarıyla takılır.” İmalı şekilde göz kırptı ve ekledi. “Tabii sadece güzellerse.”

Yanaklarımı zorlayıp gülümsemeye çalıştım. Ben de onun izini süren köpeklerden biriydim. Bu düşünce kendimi yere düşüp bir parçası kopan antika gibi hissettirdi. Değersiz...

Neşeli yüzüyle bardağındakileri yudumlarken kolunu havaya kaldırıp birine kendini belli etti.

“İşte geldi.”

Dönüp gözlerini takıp ettim. Sümer siyah takım elbisesi ve yanında Peri ile birlikte bize doğru yürümekteydi. Yine çok yakışıklı görünüyordu. Parmakları arasından kayan saçlarını geriye atarken, güzel yüzü dışında özlediğim bir şey aradım bedeninde ama bulamadım. Yakınlarımızdaki birkaç kişiye selam verdikten sonra tam karşımda durdu. Dudağı belli bir anlamı olacak şekilde yana kaydı. Elime uzanıp parmaklarımı avucuna aldı. Gözlerini bir an için bile gözlerimden çekmeden yumuşak bir öpücük bıraktı parmaklarıma. Hipnotize olmuş gibi mavi gözlerine bakıyordum.

“Bizi yeniden karşılaştıran kadere teşekkür etmeliyim,” dedi usulca.

Dudaklarımı araladım ama konuşamadım. Benim yerime Gökhan söze girdi.

“Öyleyse teşekkür edeceğin kişi benim, sevgili kuzenim. Çünkü Işıl’ı bu gece aramıza katılmaya ikna eden bendim.”

Elimi avucundan alınca saçımı yine arkaya doğru saklayıp mahcup şekilde gülümsedim.

“Ona hayır demek çok zor.”

Peri gururla Gökhan’ın koluna girdi, tek bir kulağına taktığı inci küpesi sallandı.

“Bilmez miyim?” dedi Peri, ince parmaklarıyla sevdiği adamın yakasını düzeltirken.

Gülümsedim. Yeniden çok yakıştıklarını düşündüm. Sümer’e dönmek üzereyken etrafta dolaştığını fark etmediğim kişi ufak bir tepsi uzattı ikimizin arasına. Üstünde minik kanepeler ve kadehler vardı. Garson çocuk konuşmadan, sessizce ikram etti. Korse faciasından sonra midemin şimdilik boş kalmasının daha iyi olacağını düşündüm. Hafifçe başımı sallayarak reddettim ama gümüş tepsiyi tutan genç fark etmedi. Elindekini biraz daha fazla uzatınca, tepsi az da olsa omzuma dokundu. Ben konuşmadan Sümer eliyle tepsiyi aramızdan hafifçe savurdu.

“Çek şunu gözümüzün önünden. Ve taşımayı bilmiyorsan etrafta dolaşma.” Garson çocuk mahcup, biraz da korkuyla uzaklaştı. Sümer gözucuyla Gökhan’a baktı. “Servis şirketini değiştiriyoruz. Hepsi gerizekâlı.”

Gökhan umursamayan ifadesi eşliğinde başıyla onayladı. Sümer’in gözleri yeniden bana döndüğünde, çekingen tavırlarla uzaklaşan garson için üzüldüğümü belli etmedim.

Gecenin kalanı yavaş ve sıkıcı geçti. Sümer ile yalnız kaldığımız tek bir an bile olmadı. Etrafımız galeriyi gezen entelektüel in-

sanlar ve onların sohbetiyle çevriliydi. Önünde durduğumuz tablo bu gece en çok övgüyü alan resimdi. Fakat sorun şuydu ki; resme bakan neredeyse herkes farklı bir perspektif ile baktığını söyleyip farklı anlamlar çıkarıyordu.

Kimisi, resmin yazarın yaşadığı buhranı anlattığını söylerken, diğeri büyük şehirdeki insanların yalnızlığını çizdiğini savunuyordu. Kimi resimde sevgi görüyor, kimi öfke, kimi metanet, kimi de kıskançlık... Tüm bunları dinlerken tek bir görüntünün nasıl olup da böylesine farklı anlamlar taşıdığını çözemedim. Yanımızdaki küçük grup da bu konu üzerinde sakince tartışmaya girmişti.

“Akira Kurosawa’nın da dediği gibi; *sanat bir haberleşme değil, ölüme karşı bir dirençtir. Sanat bilgi vermez. Sanat bir enformasyon türü değildir,*” dedi yanımızdaki adam dingin sesiyle.

“Belki de sınır çizmek gereklidir, gördüğünüz şeyin sizi tatmin etmesi için,” dedi zarif bir kadın.

“*Sınır deyince düşünsel bir kavram yerine mekânlardan söz ederiz. Gerçek sınırların içimizde olduğuna inanıyorum,* diyor Alejandro González. Bence içinizdeki sınırları genişletmelisiniz arkadaşım,” dedi uzun boylu bir başka adam.

Ufak gülüşmeler yükseldi gruptan. Onlara ayak uydurdum. Dişlerimi göstererek gülerken kendimi aptal bir kukla gibi hissettim. Satın alınmış, kiralanmış, kendi varlığı elinden alınmış aptal bir kukla... Dudaklarımı kapattım.

“Siz hiç konuşmadınız. Bizi böylesine çekişmeye sokan bu resim, sizin için bir şey ifade etmiyor anlaşılır,” dedi kalın çerçeveli gözlüğü arkasından bakan genç.

Siyah çerçeveler bana Burak’ı hatırlattı. Sonra da gözlerini hatırladım. Bal sarısı güzel gözlerini... Bana bakan adama gözlüklerin yakışmadığına karar verdim.

“Evet Işıl, sen ne düşünüyorsun?” diye seslendi Peri, kibar ses tonuyla.

Burak’ı hatırlayan beynim bulunduğum yeri unutmuş, karakterinden çıkmıştı. Bu yüzden kısa bir omuz salladım tabloya bakarken.

“Ben tabloda sakince yemeğini yiyen, zayıf bir kedi görüyorum. Ve o yemeğini yerken, uzaktan onu izleyen kırmızı yanaklı bir kadın. Bu kadar.”

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından coşkulu kahkahalar. Şaşkın ifademle onların gülüşüne katılmaya çalıştım. Hepsi şaka yaptığını sanıyordu. Halbuki ben gördüğümü söylemiştim.

“Aslına bakarsanız,” dedi bir ses. Herkesin kafası sesin geldiği yöne döndü. Salaş giyimli, kısa boylu bir kadın, boynundaki geniş şalı savurup kırmızı yanaklarıyla gülümseyerek yanımıza geldi. “Sıcak bir bahar akşamı kedimi izlerken çizmiştim bunu. Onu geçen aylarda kaybettim. Bu tabloyu da onun anısını yaşatmak için paylaşmak istemiştim.” Kırmızı yanaklı kadın bana bakıp gülümsedi. Kendimi sınıf ortasında rezil olduktan sonra öğretmen tarafından desteklenen öğrenci gibi hissettim.

Yine bir sessizlik oldu ama bu kez sessizliğin arkasından kahkahalar gelmedi. Olgun ifadeyle tabloya dönüp baş sallamalar ve kısa cümleler döküldü dudaklardan. Onaylayan ve fikir değiştiren düşünceler, başından beri az önce açıklananı düşündüğünü iddia eden sözler... Hiçbiri dakikalar önce savunduğu fikirde ısrarcı olmadı. Az önce onlar için sayısız şey anlatan resim, aniden kedisini seven bir kadına dönüşmüştü.

Daha fazla dayanamadım. Sümer’e dönüp, “Sıkıldım,” dedim. Bunu böylece dosdoğru söylemeyi onun gibi ben de beklemiyordum ama söylemişim işte.

Önce şaşırdı ama sonra ifademi tartıp, “Peki,” dedi. Ardından dudakları hafifçe yana kaydı keyifle. “Gidelim buradan,” dedi mavi gözlerindeki ışıldamayla.

Dışarı çıktık. Karanlık geceye doğru ilerlerken, Sufi büyük bir nezaketle kapımızı açmıştı. Yıkılmaz, aşılmaz görünüyordu ama kalbinin pamuk şekerden yapıldığını biliyordum. Ona bakıp gü-lümsedim. Teşekkür ettim. Sümer, Sufi’ye gözucuyla bile bakma-dı. Galerinin önünden uzaklaşıp tam da benim külüstürün önünde durmuştuk. Sümer kolumdan ayrılıp karşıma geçti.

“Seni evine bırakayım,” dedi gülümseyerek. Çok güzel gü-lümsüyordu. Keşke bunu daha çok yapsa diye düşündüm.

Başımı salladım. “Peki,” dedim.

Etrafa bakındı. “Ben taksiyle gelmiştim. Senin araban bura-larda mı?”

Yanı başımdaki külüstürüm kıpırdayacak diye ödüm koptu. Sümer’e bu arabanın bana ait olduğunu söyleyemezdim. Yutkun-dum. Panikle başımı salladım.

“Ben de bu gece taksiyle gelmiştim,” diye geveledim. Sümer taksi için bakınırken külüstürüme üzgün bir bakış attım. Sanki küsmüş bir posta baykuşu gibi başını başka tarafa çevirmişti.

Taksinin arka koltuğunda sessizce otururken küçük çantamdan telefonumu çıkardım. Livya’ya mesaj gönderdim.

“Sümer beni eve bırakıyor! Heyecandan kusmak üzereyim!”

Cevap bekledim ama gelmedi. Keşke bana sakın kalmam ge-rektiğini söylediği birkaç cümle okuyabilseydim. Taksiden indik. Bacaklarım öylesine titriyordu ki, topuklularımın üstünde dik durmakta zorlanıyordum. Kaldırımda hareketsizce dururken Sü-

mer taksiye gitmesini söyledi. Uzun bir vedaya hazırlanmam gerektiğini düşündüm. Sarı araba kırmızı ışıkları ile gecenin içinde uzaklaşırken öylece Sümer'e baktım. Heyecandan dudaklarımı ısırarak istiyordum.

Karşımda durup bana baktı. Bakmaya devam etti. Sonra keyifli bir nefes bırakıp gülümsedi.

“Eee, beni kahve içmek için içeri davet etmeyecek misin?”

Keşke gülümsemiyor olsaydı diye düşündüm. Aklım karışıyordu. Onu davet etme konusunda çok da emin değildim. Kararsız kaldığımı fark etti. Bana yaklaştı.

“Yoksa kahve yapmayı bilmiyor musun?”

Kendimi zorlayıp gülümsedim. Çantamdan asalar asılı olan anahtarımı çıkarıp ona baktım.

“Birazdan hayatınızdaki en güzel kahveyi içmeye hazır olun beyefendi.”

Sümer arkamdan gelmeden önce elimde tuttuğum şeye bakmaya çalıştı. Asaları avucuma sakladım. Aceleyle önce apartman kapısını, sonra küçük dairemizin kapısını açtım. İçeri girerken evdeki sessizlik Livya'nın yokluğunu hissettirdi. Sümer davet beklemeden kendi girdi içeri. Parlak ayakkabılarıyla salona doğru yürürken bende çantamı girişteki askıya astım ve ayakkabılarımı ayağımdan savurma içgüdümü bastırıp, topuklularımın tok sesiyle salona girdim.

Livya'nın etrafı toparladığını görünce mutlu oldum. Sümer ayakta duruyordu. Varlığı salonumdaki alıştığım görüntüyü öylesine değiştiriyordu ki, bir an hayal gördüğümü düşündüm. Belki de şu an siyah takımı ile önünde durduğu çalışma masasının üstünde, onun yayınını izlerken uykuya dalmıştım ve rüyamda onun salonumuzun ortasında bana baktığını hayal ediyordum.

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “Küçük ama şirin sayılır,” dedi.

Hafifçe omzumu sallayıp gülümsedim. “Küçük ama bize yetiyor.”

“Biz?”

Çattığı kaşlarına bakıp gülümsedim yeniden. “Ben ve ev arkadaşım.”

Başını salladı. Etkilenmemiş görünüyordu. Biraz da sıkılmış gibiydi. Hâlâ ilginç bir şey bulmak istercesine etrafa bakınarak ayakta durmayı sürdürdü. Alt dudağımı ısırdım.

“Şey... Bir şeye ihtiyacın var mı?”

İfadesizce bana baktı.

“Aslında lavaboyu kullanmalıyım.”

Ona gideceği yeri işaret ettim. Evimin içinde pimi çekilmiş bir bomba yürüyormuş gibi hissediyordum. Her an kusabilirdim. Sümer lavabodayken bağırarak seslendim.

“Sen işini bitirene kadar, ben de kahvelerimizi hazırlayayım.”

Dudağımı ısırdım. Çocuk gibi davranıyordum. Panikle mutfaka koşturdum. Topuklularımla halı üstünde yürümek kendi mutfağında tökezlememe sebep oluyordu. Kahve makinesinin düğmesine bastığım sırada, banyo kapısından ses geldi. Yeniden dudağımı ısırdım ve saçlarımı düzelttim. Adım sesleri bana yaklaşmayınca merakla koridorda onun yanına gittim.

Sümer odamın kapısının önünde durmuştu ve içeriye yüzünü buruşturmuş şekilde bakıyordu. *Benim odama!*

“İyi misin?” diye sordum korkumu gizleyerek.

Bana bakmadı. Hâlâ odada inanmadığı bir manzara varmışçasına izliyordu. “Burası kimin odası?”

“Ev arkadaşımın,” dedim hiç beklemeden.

Bana doğru çevirdi başını.

“Ev arkadaşın on yaşında falan mı?” Şaşırmış görünüyordu. “İnsanın odası kendi iç dünyasını yansıtır. Bu arkadaşının bir tedavi alması gerekiyor olabilir.”

Sert yüz hatları eğlenir gülümsemesiyle yumuşadı. Kendimi zorlayıp ben de gülümsemeye çalıştım ama kötü hissetmiştim. Yanına gidip dağınık odamın kapısını kapattım. Eğer hoşuna gitmiyorsa, daha fazla iç dünyama bakmasını istemedim. Sümer yeniden ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Sabırsızlanmışçasına kıpırdandı.

“Senin odanı da görebilir miyim?”

“Ama... Kahvelerimiz hazır.”

Gözlerini kısıp yüzüme yaklaştı.

“Ne o, sakladığın bir şeyler mi var? Yoksa senin de duvarlarında dev posterler falan mı asılı?”

Kendimi tutamayıp gülümsedim, oldukça şirin görünüyordu. Yüzümü uzaklaştırdım.

“Belki de iç dünyamı görmem için hazır değilimdir.” Tek kaşımı havaya kaldırdım. “Ya da belki de sen buna hazır değilsindir,” dedim meydan okuyarak.

Bir adım daha yaklaştı. Gözleri yeniden keyifle parlıyordu. İlgisi yeniden canlanmıştı.

“Senin her rengini merak ettiğimi söylemiştim. Odanda o renklerden biri... Onu görmeliyim.”

Fısıldayarak konuşması seslice yutkunmama sebep oldu. Teslim olmuşçasına “Peki,” dedim.

Kendi odamın önünden geçip Livya’nın odasına doğru yürüdüm. Sümer hemen arkamdaydı. Varlığı öyle yoğundu ki, görünmezlik pelerininin altında bile olsa beklenti dolu bedenini

hissedebilirdim. Kapıyı açmadan önce birkaç saniye bekledim. Yaptığım şeyi Livya'ya açıklarken çok utanacağımı biliyordum. Yine de araladım kapıyı.

İçerisi benim odamın aksine derli topluydu ve yine benim odamın rengarenk haline zıt olarak, burası siyah ve grinin hakimiyetindeydi. Duvarında iki küçük tuvali asılıydı. İkisini de kendi yapmıştı. İkisi içinde sabahlara kadar çalışmıştı. Yerde hamurunu elleriyle yoğurduğu kilden yaptığı tabak ve vazoları, minik masasının üstünde ise özenle koyulmuş çizim kâğıtları vardı. Yatağı ve komodinin üstü dağınıklıktan çok uzaktı. Her hali ile benim odamdan çok farklıydı.

“Edebiyat okuduğunu sanıyordum,” dedi Sümer etrafı incelemeye başlarken.

Gergindim. “Evet ama bu hobilerim olmadığı anlamına gelmez,” dedim pek de kibar olmayan bir ses tonuyla.

Cevabıma rağmen ilgiyle gülümsedi. O, çizim kâğıtlarını karıştırırken, ben gözüme çarpan şeye hızlıca yürüyüp komodinin üstündeki çerçeveye uzandım ve aceleyle çekmeceye attım. Livya'nın anne ve babasıyla çekildiği, güzel bir fotoğraftı. O fotoğraftaki gülümsemelerine hep imrenmişimdir. Gerçekten mutlu görünüyorlardı. Tam doğruluyordum ki, komodinin yanında, yerdeki yatağından kalkıp Portakal bacaklarına sarıldı. Afalladım. *Portakal'ın burada ne işi vardı?*

“Portakal? Ne yapıyorsun burada?”

Eğilip şişman kedimi kollarıma aldım. Bu normalden zor oldu, çünkü gerçekten ağırlaşmıştı. Portakal'ın tüylerini okşayarak Sümer'e döndüm. Gözleri tiksintiyle kısılmıştı.

“Senin mi?” diye sordu. Hâlâ aynı memnuniyetsiz ifade ile kediye bakıyordu.

“Şey...” Portakal’ın turuncu yüzüne, kahverengi gözlerine baktım. Artık düz olan saçlarıma bakıp somurtuyordu. “Benim... değil. Ev arkadaşımın. Odası fazla dağınık olduğu için buraya koymuş olmalı,” dedim. Yüzümü Portakal’ın gözlerinden kaçırarak onu kucığımdan indirip, yere bıraktım.

“Ben gidene kadar evin dışında kalsa fena olmaz.”

Portakal odanın içinde yürümeye başladı. Sümer’e döndüm. “Evin dışında mı?” diye sordum afallayarak.

Başını salladı. “Kedilerden hoşlanmıyorum.” Portakal söylediğini anlamış gibi ona bakıp tısladı. “Onlar da benden hoşlanmaz.” Hafifçe silkindi. “Lütfen ‘Ya o, ya ben?’ kartını oynatma bana.” Gülümsedi ama şaka yaptığına emin olamadım.

Portakal’ı yerden kaldırıp kucığıma aldım. Huzurla mırladı. Odadan çıkıp, koridorda yürüdüm. Hırıltılı mırıltısı göğsümü titretiyordu. Dış kapıyı açtım. Karanlık boşluğa rağmen onu yere indirdim. Patilerinin üstünde durup, en uslu hali ile gözlerime bakıyordu.

“Özür dilerim kızım.” Masumca mırladı yine. Kendimi çok ama çok suçlu hissediyordum. “Özür dilerim... Ama bu o. Hani hep izlediğimiz kişi var ya. O işte. Ve burada. Benim evimde.” Başımı eğdim. Mırladı yine. “Sen burada bekle biraz olur mu?”

Daha hüzünlü mırladı. Tombul karnı kıpırdandı. Yanağımanın içini ısırdım. Sümer’in ayak sesleri geldi kulağıma. Yavaşça kapıyı kapattım. Portakal seslice miyavladı. Kapıya sürten pati sesleri geldi. Daha çok miyavladı. Daha çok tırmaladı. Ama ben kapıyı açmadım. Üstümdeki kedi tüylerini silkeledim. Arkamı dönüp gittim.

Sümer salona gelmişti. Salonun bir köşesini kaplayan kitaplığımızın önündeydi. Onun tavsiye ettiği kitaplarla dolu olan kitaplığımızın önünde...

Elimdeki iki fincan kahve ile ona doğru yürüdüm. Kahvesini ona uzattım ama kendimkini çalışma masama indirdim. İçmeyi canım istemiyordu. Sümer kahvesinden tek yudum alıp, elinde tuttuğu şeye bakmaya devam etti. Başını göz gezdirdiği kitaptan kaldırıp bana baktı.

“Bu kitap kimin?”

“Ev arkadaşımın.” Bu kez yalan söylemiyordum.

Etkilenmiş gibi dudak büktü. Kapağının tozunu alırcasına kitabı okşadı.

“Nadir bir kitaptır. Sadece yüz iki tane basılmış. Onlardan birini bulmak için sayısız sahaf dolaşmıştım. Eski kız arkadaşına hediye etmiştim. Çok sevinmişti. Sahaf sahibi bana bu kitabın İstanbuldaki tek kitap olabileceğini söylemişti. Demek ki yanlışmış.” Kitabı raftaki yerine koydu. “Eminim ev arkadaşın da çok seviyordur.”

“Seviyor.” dedim belli belirsiz. Birkaç saniye öylece durdum. “Nasıl bir kızdı?” diye sordum sonra.

“Kim?”

“Bahsettiğin eski kız arkadaşın?”

Kitaplığı bırakıp bana döndü. Hatırlamakta zorlanırcasına kaşlarını eğer, dudak büktü.

“Zarif, güzel bir kızdı. Ama biraz sıkıcıydı. Biraz da...”

“Biraz da?”

Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra omuz salladı. “Zaman kaybıydı.” Kahve bardağını yakınındaki çalışma masasına indirip gözlerime döndü. “Senin yanında başka insanlardan söz etmenin zaman kaybı olduğu gibi.”

Gözlerine yerleşen parıltıyla bana doğru yaklaştı. Aramızda birkaç santim kaldığında durdu. Ben kıpırdamadım. Bakışları

midemdeki bir şeyi rahatsız ettiği için gözlerimi yüzünden kaçırdım. Parmakları çıplak koluma dokundu. Tenimden kaydı usulca. Sonra aynı parmaklar belimi kavradı. Burak'ın bana yaptığı gibi onu itmek geçti içimden. *Burak da ona dokunduğumda böyle mi hissetmişti acaba?* Dişlerimi sıkıp gözlerimi kapattığım sırada telefonu çaldı.

Melodi ısrarla çalarken başta umursamadığımı düşündüm ama sonra pes edip elini belimden çekti. Ekranı baktığında duraksadı. "Bunu açmalıyım," dedi.

Anında başımı salladım. Açmasını istiyordum. Mutfağa gidip orada konuşmaya başladı. Enseme değen düz saçlarımı geriye attım. Terlemiştim. Ben soğuk terimi boynumdan silerken, onun kısa cümleler kurduğu görüşmesi uzun sürmedi. Salona girmeden kapı eşiğinde durup bana baktı.

"Gitmeliyim."

Anlayışla salladım bu kez başımı. Dış kapıyı açmadan önce telefonunu bana uzattı. Afallayarak önce siyah alete, sonra onun mavi gözlerine baktım.

"Seni yeniden görmek için kaderin bizi karşılaştırmasını ya da şapşal kuzenimin aracılık yapmasını istemiyorum."

Sert yüzünde eğreti duran gülüşüne çekinerek karşılık verdim. Uzanıp telefonu aldım ve yavaşça kendi numaramı tuşladım. Ekranı bakıp başıyla onayladı. Telefonu cebine bıraktı. Uzanıp elimi yine avucuna aldı. Yine parmaklarımın üstüne yumuşak bir öpücük bıraktı. Birdenbire bu davranışın eskisi kadar romantik gelmediğine karar verdim. Ama yine de gülümsedim. Yakışıklı bir adamın elinize doğru eğilmesi güzel ve değerli olduğunuzu hissettiren hoş bir duyguydu.

“Portakal!”

Yaklaşık kırk dakikadır sesleniyordum.

“PORTAKAL!”

Etrafta koşturarak karanlık sokağımızda bir aşağı bir yukarı bu ismi tekrarlayıp duruyordum. Apartmanın içinde yoktu. Dışarıda da yoktu. Saatin geç olmasını umursamadan, yan sokaklara da bakınmıştım, hatta birkaç kişi cama çıkıp bana sessiz olmamı söylemişti. Ama yoktu, yoktu!

“Portakal, kızım, neredesin, cevap ver bana!”

Saçlarımı gelişi güzel atkuyruğu yapmış, siyah elbisemi üstümden çıkarmamıştım. Ayağымda ev ayakkabılarımla apartmanımızın önüne geldim yeniden. Artık yalvarırcasına çıkıyordu sesim.

“Lütfen... Portakal, gel artık.”

Apartmanımızın mermer merdivenlerine oturup başımı avuçlarımın arasına aldım. Kısa bir süre sonra karşı kaldırımında taksi durdu. İçinden biri indi. Başımı avuçlarımdan kaldırdım. Taksi gittiğinde Livya sokak lambasının altında duruyordu. Bana doğru yürüdü. Merdivenlerin dibine geldiğinde ayağa kalktım. Bir şey anlamaya çalışır gibi yüzüme bakıyordu. Tam ince dudaklarını aralıyordu ki, soğuk sesimle onu durdurdum.

“Onu tanıyordun!” Gözleri sonuna kadar açıldı. “Başından beri onu tanıyordun!”

Bir basamak yukarı çıktı. Elimini havaya kaldırdım. “Bana yalan söyledin!”

“İşıl dinle!”

“Hiçbir şey dinlemek istemiyorum. Bütün o yardım edemem sözlerinin gerçek sebebi buydu, değil mi?”

“İşıl, düşündüğün gibi değil. Dinle...”

Gözlerimin ıslandığını hissedebiliyordum. Başımı iki yana salladım.

“Gözlerimin içine baka baka bana yalan söyledin.” Yorulmuş bedenimle arkamı döndüm. Kapıyı açmadan önce omzumun üstünden ona baktım.

“Portakal’ın yatağı neden senin odanda?”

Bakışlarını kaçırdı.

“O... Onun kediye görmek istemeyeceğini düşündüm. Evden çıkarmaması için benim odama sakladım.”

Dişlerimi sıktım. Hızla içeri girip, komşularımızın rahatsız olacağını umursamadan hırsla evin kapısını kapattım arkamdan. Odama girdim. Duymayacağını bilsem de odamın kapısını da eşyaları sallayacak kadar hızlı kapattım. Burnumdan soluyarak yatağıma oturdum. Birkaç öfkeli nefes sonrasında Portakal’ın yastığı çarptı gözüme. Livya yatağını götürürken düşürmüş olmalıydı. Uzanıp minik yastığı yerden aldım. Üstünde turuncu tüyler vardı. Kenarlarını tırmaladığı için kumaş belli belirsiz yıpranmıştı.

“Özür dilerim...” dedim gözyaşım kumaşa düşerken.

Yastığa sarıldım. Kendimi yatağıma bıraktım. Ağlamaya başladım.

Aptal

Ertesi gün şafak sökerken spor ayakkabılarımı ayağıma geçirip kendimi sokağa attım. Yürüyebildiğim kadar uzağa gidip tüm semtte Portakal'ı aradım. Öğlene doğru umudumu yitirirken Timuçin Bey'i aradım ve ailesel bir durumdan ötürü işe gelemeceğimi söyledim. Sesi neşeli geliyordu. Fazla soru sormadan sorun olmayacağını söyledi. Hatta bu günü maaşımdan keseceğini bile söylemedi. Neşesinin sebebini bilmesem de içtenlikle teşekkür edip telefonu kapattım.

Güneş dayanamayacağım kadar yükseldiğinde külüstürümü bıraktığım yere gittim. Galerilerin akşam saatlerinde kapılarını açtığını düşünsem de yine de temkinliydim. Fakat külüstürüm bıraktığım yerde yoktu. Sağa sola bakındım, birilerine sordum. Dediklerine göre sabah saatlerinde bu bölgedeki arabaları çekebiliyorlardı. Etrafımdakileri umursamadan yüksek sesle küfür ettim. Yanımdan geçen teyze onaylamayan yüzüyle damağını şaklattı.

Ayaklarımı yere vurarak eve döndüm. Kıvırcıklarımı savurup odama girdim. Livya ile konuşmuyordum. Burak'ın yanımda olmasını, çizdiklerini, çizdikleriyle beni gülümsetmesini özle-

miştim. Eminim benim şu zavallı halimi çizecek güzel bir kare yapabilirdi. Ama o aptal öpücükten sonra onu arayamazdım. Bugün Profesörle de dersim yoktu. Konuşacak birine ihtiyacım vardı ama kimsem yoktu. Telefonumu elime alıp yatağıma oturdum, ekranıma baktım. Ardından tereddüt etsem de babamı, daha doğrusu numarasını verdiği kayıkhaneyi aradım. Telefonu açan kişiye kim olduğumu söyleyip kapattım. Birkaç dakika sonra telefonum çaldı. Babam nefes nefese konuştu.

“Lütfen bana yine tutuklandığını söyleme!”

Kıkırdadım. “Aynasızlarla başım belada değil. Evimdeyim. Sağlıklıyım.” Keyifli sesi derin bir oh çekti. Birkaç zorunlu sohbet cümlesinden sonra kısa bir sessizlik oldu. “Anneme gittim...” dedim sessizce.

“Öyle mi?”

“Karakol olayından sonra, doğum gününü yüzyüze kutlamanın iyi olacağını düşünmüştüm.”

“Hmm...”

Kısa bir sessizlik daha. “Büyük bir kutlama yapacağını biliyor muydun?”

“Tahmin etmiştim.”

Konuşmadan önce bekledim. Sesimin titremesini istemiyordum.

“Beni... Yanında istemedi.”

Kendimi tutamadım. Yaşlar gözlerimden aşağı akmaya başladı. Ağladığımı babam da anladı.

“Işıl... O... Yani annen... Bazen...” Derin bir nefes alıp verdi. Bu işlerde iyi olmadığını düşündüm.

“Keşke Facebook sayfasına pasta emojişi yollasaydın. O emojiyi sildiğini görmek seni sildiğini görmek kadar canını yakmazdı.”

Parmak uçlarımla gözlerimi silip kıkırdadım.

“Baba... Kimse sana teselli etmek konusunda berbat olduğunu söyledi mi?”

Acı bir gülümseme sesi geldi.

“Bir keresinde Portakal annenin kırmızı elbisesini mahvetmişti. Annen elbise başında söylenirken, onun sırtını sıvazlayıp, ‘Üzülme, zaten seni kilolu gösteriyordu,’ demiştim.”

“Yapmış olamazsın.”

“Sorma. Deliye döndü. Tüm sinirini benden çıkardı. Hatta zavallı Portakal’ı kapı dışarı etmekle tehdit etti. Portakal’ı bilirsin. Yön duygusu fazla gelişmemiş. Evden beş metre uzaklaşsa geri dönemez. Annenin onu neyle tehdit ettiğini anladığında çamaşır sepetine saklanmıştı.”

Bu kez saklamadan hıçkırarak ağlamaya başladım. “Kızım? İyi misin?”

Burnumu çektim.

“Portakal kayboldu baba! Gitti. Ben... Ben onu dışarı bıraktım.”

“İyi de neden?”

Avucumla yatak örtümü sıktım.

“Çünkü ben bir aptalım!”

Beklemeden telefonu kapattım ve yatağımın üstüne fırlattım.

Portakal’ı dışarı bıraktığım için de, kusursuz olabileceğime inandığım için de aptaldım. En çok da onu öptüğüm için aptaldım!

Yaklaşık bir saat ağladıktan sonra telefonumu alıp kulaklığımı taktım. Harry’nin yalnız kaldığı, kimse tarafından sevilmediğini düşündüğü bölümlerden birini açtım. Gözlerimi kapattım. Portakal’ın yastığına sarılıp uykuya daldım.

Maymun Gördüğünü Yapar!

“Neden buradayız?”

Profesör’ün diyaliz günüydü. Fakat bu kez hastanenin başka bir bölümündeydik.

“Çünkü ben öyle istiyorum,” dedi huysuz tavrıyla.

Hastanenin oldukça büyük bir bölümünde, onlarca monitörlü makineyi saymazsak neredeyse yalnız sayılırdık. Profesör bu kez kablolar bağlı yatağında uzanıyordu. Yanındaki koltuğa oturup imalı bir bakış attım çizgili sert yüzüne.

“Yatıyorsunuz.”

“Oturduğumda diğer hastalardan farklı olmadığımı sen söylememiş miydin?”

Omzumu havaya kaldırıp bıraktım. “Söyledim ama beni dinleyeceğinizi düşünmemiştim.”

“Senin aksine, ben bana söylenenleri dinlerim.”

Kollarımı göğsümde topladım. “Ben de dinliyorum.”

“Sen duyuyorsun. Dinlemiyorsun Işıl. Tıpkı baktığın ama görmediğin gibi. “ Kaşlarımı çatıp söylemek istediğini anlamaya çalıştım. “Bu yüzden lucky seven listesinde sona kalan sensin.”

Kollarımı çözüp doğruldum. “Diğerleri dersten geçti mi yani?” Hafifçe başını salladı. Afalladım. Sınavın hâlâ devam ettiğinin bile farkında değildim. Sona kalmam beni şaşırtmadı ama bir hayli canımı sıktı. Biraz daha dik oturdum. Kıvırcıklarımı ciddiyetle geriye savurdum.

“Tamam, pekâlâ. O zaman söyleyin, ne yapmalıyım? Hangi kitabı okumalıyım mesela? Kaç tane olduğu fark etmez. Ne kadar isterseniz okurum. Sınavı geçmek için nasıl düşünmem gerektiğini hangisinde bulacağım?”

Kararlı yüzüme bakıp hafifçe gülümsedi. “Kitaplar sana ne düşüneceğini söyleyemez Işıl.”

Dudak büktüm. “Öyleyse kitaplar neden var?”

“Kitaplar ne düşüneceğini değil, nasıl düşünmen gerektiğini öğretir.” Yattığı yerde hafifçe kıpırdanıp düğmeye bastı, biraz daha doğrulmuştu. Gözlerime baktı.

“Zihin bir kitap değildir ki, istenildiği zaman açılsın, boş vakitlerde incelensin. Düşünceler kafatasının iç tarafına kazınmaz ki, herhangi bir müdahaleci tarafından okunsun. Zihin karmâşık ve çok katmanlı bir şeydir.”

Bana bakıp gülümsedi. Bunlar Profesör Snape’in sözleriydi.

“Kendi zihnini okumalısın Işıl. Doğru düşünce zaten oralarda bir yerlerde. Tek yapman gereken sadece onu bulmak. Kendini bulmak.”

Kollarımı yeniden göğsümde toplayıp koltukta hafifçe kaydım. “Kendi içinde kaybolmuş biri için bu çok da kolay olmayabilir,” diye mırıldandım kendi kendime.

Bir süre ikimizde konuşmadık. Buklelerimi parmağımla dön-

dürerek öylece otururken, somurtuyordum. Berbat bir hafta geçiriyordum. Onca şeyin üstüne sınavdan da kalmış olmak, daha doğrusu kalmaya devam ediyor olmak sinirimi daha da germiştir. Bir de şu saçlarım! Burak ve onun kol lastikleri olmadan idare edemiyordum. Ya yanıma toka almayı unutuyordum ya da taktığım tokalar bir süre sonra kopuyordu. Saçlarım hayatımı zorlaştırmaya and içmiş gibiydi.

“Madem sınavı geçmek istiyorsun söyle bakalım, bu odada neler görüyorsun?”

Avcumu yasladığım yanağımı kaldırıp Profesör’e baktım. “Nasıl yani?”

“Etrafa bak, izle ve seni neden buraya getirdiğimi gör.” Bir ejderha yumurtasını nereden bulabileceğini sormuş gibi aval aval yüzüne baktım. Elini dans edercesine havada ileriye savurdu. “Görmek için bakabildiğini ispatla.”

Birkaç saniye eğlendiği apaçık olan yaşlı yüzüne, sonra makinelerle dolu olan hastane odasına çevirdim bakışlarımı. *Ne görmeliydim?*

Tüm odayı defalarca ve dakikalarca gözden geçirdim. Ama özellikle göreceğim şeyin ne olduğunu bulamadım. Ne işe yaradığını çözemediğim birçok makine, yaklaşık sekiz, dokuz hasta yatağı, yataklara bağlı kablolar vardı. Bir de, duvarlara dizilmiş kapalı ya da cam kapaklı dolaplar, dolap içlerine dizilmiş ilaçlar... Görmem gereken tüm bunlar olamazdı. Bunları kapısından girdiğim birçok hastanede de görebilirdim. Başımı altın *Snitch*⁵⁴ arayan oyuncu gibi sağa sola çeviriyordum. Aradığım şeyin ne olduğunu bilmeden öylece bakınmak kendimi aptal gibi hissettiriyordu.

54 Quidditch maçındaki küçük kanatlı ve çok hızlı altın rengindeki top. Switch yakalandığında oyun biter.

Oldukça uzun zaman sonra, bir duvarın en üst köşesine asılmış çerçevesiz fotoğraflar gördüm. Vesikalık gibi, sadece yüzlerin olduğu kareler, fotokopi makinesinde çekilmişçesine kalitesizlerdi. Neredeyse hepsi kızdı. Hepsi gülümsüyordu. Hepsinin kabarık, güzel saçları vardı. Yaklaşık yirmi farklı kişinin fotoğrafı duruyordu. Çoğu siyah beyaz olan fotoğraflar arasında, bir elin parmağını geçmeyecek kadar renkli olanlar da asılmıştı. Gözümlle duvarı taradım. Aynı duvarın diğer köşesinde aynı kızların farklı fotoğrafları asılmıştı. Bu kez gülümsemiyorlardı. Saçları yoktu. Yüzlerindeki maskeleri çenelerine indirmişlerdi. Sebebini bilmesem de bedenim üşüdü. Bir hayaletin içinden geçmişçesine ürperdim.

“Bu kızlar... Kim onlar?” diye sordum gözlerimi fotoğraflardan ayırmadan.

“Bu oda, bu hastanede çalışan bir doktorun araştırma odası. Yeni teknikleri denediği, kimi zaman başarıya ulaştığı, çoğu zaman da ulaşamadığı tedavileri hastalarına uyguladığı yer.” Ona bakmasam da artık tamamen dik oturduğunu fark ettim. “Ben onun hastalarından biriyim. Onlar gibi. Ama benim ile onlar arasında bir fark var. Bu farkın ne olduğunu sen bana söyleyebilir misin?”

Yutkundum. Aynı hayalet yine bedenimi titretti.

“Siz yaşıyorsunuz. Ama onların çoğu... Onlar artık hayatta değil, öyle değil mi?”

Cevap vermedi. Öylece fotoğrafa bakmaya devam ettim. Birbirinden farklı yüzlere, saçlara, gülümsemelere baktım. Birbiriyle aynı umutsuz gözlerle baktım. Yanağımdan süzülen sıcaklığı fark etmedim bile, öylece baktım. Kaybolan saç tellerini düşündükçe, saç diplerimin acıdığını hissettim.

“Bravo Işıl. Beni şaşırttın. Eğer bir puan verebilecek olsaydım bu; **B** yani beklenenin üstünde olurdu. Doğrusunu istersen ben ancak **F** alabileceğini düşünüyordum. Ya da belki de **U**.”⁵⁵

Dikkatimi dağıtmaya çalıştığını biliyordum. Boynum ağrıma-ya başladığında bakışlarımı duvardan alıp kucağımdaki ellerime çevirdim.

“Ne yapmak istediğinizi anladım Profesör.” Yorulmuş zihnimi ona odakladım. “Kafatasımdaki her bir teli onlara vermek isterdim.” Başımı kabullenemiyormuşçasına iki yana salladım. “Hayatımda ilk defa saçlarımdan farklı bir şekilde nefret ettim. Neden bu kadar fazlasına sahibim ki? Neden onlar tek bir tele bile sahip olamamışken, ben bir yeyle dolaşıyorum? Neden o kızlar oyun oynayamazken ben bu hastanede, onların öldüğü odada oturuyorum? Neden bir katil ağrı çekmeden çişini yapabiliyorken, sizin gibi zeki birinin böbreği hasta mesela? Neden istediklerimizin azını alırken, kötü şeylerin fazlasına sahibiz ki?”

Söylediğim bir şey onu gülümsetti. “Hayat asla adil olmaz Işıl. Elinde olmayanları saymak yerine, sahip olduklarının farkına varmalısın.” Gözlerime baktı. Dudakları yavaşça yana kaydı. Dudaklarının etrafındaki çizgiler hareket etti. “Ayrıca ben gayet rahat işeyebiliyorum. Sadece bazen mesanemde volkan patlayacakmış gibi hissediyorum o kadar.”

Ona bakmadığımı, gözümün yeniden duvardaki fotoğraflara kaydığını fark edince beni eliyle dürttü. Gözlerine baktım. “Sahip olduklarını düşünmeye başladığında, kendine bakmayı da öğreneceksin. Sadece aynada görebildiklerini değil, içindeki seni de hissedeceksin. Kişiliğini bulacaksın.”

⁵⁵ Hogwarts puanlama sistemine gönderme yapıyor. O = olağanüstü. B = beklenenin üstünde. U = uygun. Z = zayıf. F = felaket. I = ifrit.

Az önce beni drten parmaklar, kendime biraz daha gelmemi istercesine hafifçe kolumu sıktı.

“Bir kişi olman, bir kişiliğın olduğu anlamına gelmez Işıl. Kişilikli olmak önemlidir. Hayatı hangi açıyla göreceğini seçmeni sağlar. Kopya etmek, tat alma duyun olmadan yaşamak gibidir. Ya da çok lezzetli bir pastadan kocaman bir dilim alıp, yemeden önce çatalı önce başkasını ağzına sokup sonra çiğnemek gibidir.”

Yüzümü buruşturdum. “Bu iğrenç!”

“Başkası gibi olmaya çalışmak da böyle işte. İğrenç.”

Bakışlarımı kaçırdım. “Ama başkası gibi olmak, herkes gibi olmak daha... Kolay.”

“Farklı olmak seni özel kılar Işıl.” Eğlenircesine yerinde kıpırdandı. “Mesela; yanıma geldiğinde, parlak renkli, birbiriyle uyumsuz şeyler giymiş kıvrırcık saçlı bir kız görmek beni kendime getiriyor. En önemlisi beni gülümsetiyor. Beni. şeytan diye anılan bir adamı. İnsanların dudak çizgilerini yukarı doğru hareket ettirebilmek sandığından daha zordur Işıl. İnsan zamanla o çizgilerin aşağı bakmasına öylesine alışır ki, bir daha glmsemenden öteye geçemez. Ama bir gün bir kız gelir, sana sokaklarını bok götüren ülkelerden ya da sihirli sözcüklerden bahseder. Ve sen kahkaha atarsın.” Hatırladıklarımla utanarak gülümsedim. “izgilerini unutan insanları bile glmsetebiliyorsun Işıl. Bu herkesin sahip olamadığı bir yetenek, bunu unutma.”

Gülümserken istemsizce gözlerim duvara çarptı yine. Renkli fotoğraflardan birindeki kızın kızıl saçları öylesine uzundu ki, saçları kareye sığmamıştı.

“Onun saçları... Çok güzelmiş,” dedim sayıklar gibi.

“Seninkiler de güzel. Sadece onu sevmeyi bilmen gerek. Bir

şeyi sevmeye başladığında gözünde güzelleşir. Bu bir saç, kısa bir boy, kepçe bir kulak ya da kel bir kafa da olsa fark etmez. Aynaya baktığında görmekten hoşlanmadığın taraflarını sevmeye başladıkça güzelleşir insan. Kendini sevdikçe güzelleşir.”

Profesör’e baktım yeniden. Beni buraya getirdiği için ona teşekkür etmek istedim. Sonra bu dersten kalmaya devam ettiğim için üzülmediğime karar verdim.

Profesör’ün yanından ayrıldıktan sonra hastaneden çıkamadım. Kendimi kimseciklerin olmadığı yedinci katta buldum. Ses-siz adımlarla odaya doğru giderken, spor ayakkabılarım topuklu-lar gibi ses çıkarmadığı için mutluydum.

Odanın kapısı açıktı. İçeride kimse yoktu. Oda son gördüğüm halinden çok da farklı değildi. Sadece yatağın yanı başındaki çizim masasının etrafı daha fazla kâğıtla kaplıydı. O köşenin duvarında neredeyse boş yer kalmamıştı.

Yatağın yanına doğru yürüdüm. Burak’ın dedesi öylece yatı-yordu. Sakalları fazla uzamıştı. Bence biri beyaz sakallarını biraz kısaltmalıydı. Saçları da bir hayli uzamış, alnının tamamını kapa-tıyordu. Burak beni ilk kez bu odaya aldıktan sonra internette Ha-temi hakkında bulabildiğim her şeyi okumuştum. Fotoğraflarında çok havalı biri olarak görünüyordu. Eski İstanbul beyefendile-rindendi. Fotoğraflarda parlayan saçları her zaman arkaya doğru taranmıştı. Gençlik haline baktığımda Burak’ı anımsattığını dü-şünmüştüm. Burak da saçlarını geriye doğru yatırdığında çok hoş görünüyordu.

Biraz daha yaklaştım yatakta yatan solgun adama. Düşünmeden başına doğru eğilip saçlarını geriye doğru çektim ama beyaz saç telleri alınna yeniden düştü. Burak'ın çizim masasında duran su şişesini aldım elime, kapağını açıp avucumu birkaç damla su koydum. Sonra ıslak parmaklarımla beyaz saçları geriye doğru yatırdım. Birkaç ufak dokunuşla yüzü tamamen ortaya çıkmıştı. Eminim şu an kendisini daha çok beğenecekti.

Kendimle gurur duyuyormuşçasına gülümsedim. “Hoşunuza gitti mi Bay Hatemi?” Cevap vermeyeceğini tabii ki biliyordum ama yine de beni onayladığını hayal ettim. “Bir dahaki gelişimde yanımda tıraş makinesi de getireceğim. Eminim böyle Dumbledore sakalları ile yatıyor olmak canınızı sıkıyordur. Sonuçta siz Sör Elton John ile arkadaşsınız.”

Söylediğim isimden hemen sonra cansız mankenlerin olduğu tarafa döndüm ve aceleyle Elton John'un takım elbisesine doğru reverans yaptım. Yeniden Burak'ın dedesine döndüğümde dudak büktüm. Kulağına doğru eğilip fısıldadım.

“Arkadaşlarınızın yanında böyle paspal olmak sizin için hareket sayılıyordur. Tıraş makinesinden sonra size şık bir takım getirmeme ne dersiniz?” Ona göz kırpıp, dirseğimle kolunu dürttüm.

İşte tam o anda Hatemi'nin parmakları seğirdi! Gözlerimi kocaman açtım ve kısa bir çığlık attım.

“KİPİRDADI!”

Ayak sesleri geldi koridordan. Burak nefes nefese odaya girdi. Beni görünce kısa bir an afalladı. Sonra panikle dedesine baktı. İşaretparmağımla Hatemi'yi gösterdim.

“Hareket etti!”

Burak önce şaşırdı ama sonra şüpheyle bize doğru yaklaştı. “Tam olarak ne yaptı?” diye sordu.

Ben de dedesinin el parmaklarının yaptığı gibi parmaklarımı oynattım. Burak canı sıkılmış gibi nefesini dışarı bıraktı. Yalan söylediğimi düşünmesini istemedim. Panikledim. Dedesinin zayıf ve soğuk elini avucuma aldım. “Yemin ederim! Doğruyu söylüyorum! Gerçekten hareket etti. Parmakları oynadı!”

Burak yanıma geldi “Sakin ol Işıl. Tamam, sana inanıyorum. Ama heyecanlanmana gerek yok. O gördüğün hareketin bir anlamı yoktu.”

Yüzümü buruşturdum. “Nasıl yani?”

Sakince dedesinin neredeyse çekiştirdiğim elini avucumdan aldı ve yavaşça yatağına geri indirdi.

“Bir insan komada bile olsa tendon refleksleri canlı olabilir. Yani bu, bir uyarı olmasa da kasların bazen seğirebildiği anlamına geliyor. Az önce gördüğün şeyi beyni değil, kasları yaptı. Şey gibi düşün, geceleri genleşen tahta tavanın ya da parkelerin ses çıkarması gibi.”

Yatak örtüsünü düzeltip doğruldu. Yorgun görünüyordu. Defalarca aynı umudun kırıldığını hissettirecek kadar yorgun... Yüzündeki bu ifadeyi silmek istedim. Dikkatini dağıtmak için, hayal kırıklığıyla abartılı bir iç çektim.

“Filmlerdeki gibi komadan uyanıp, tüm mal varlığını bana bırakabilirdi.”

Kendini tutamayıp hafifçe kıkırdadı. Bu ifade ona daha çok yakışıyordu. Siyah gözlüklerini geriye ittirirken bana baktı. Ben de özlediğimi fark ettiğim bal sarısı gözlerine baktım gülümseyerek. Birkaç uzun saniye süren bakışı bozan o oldu. Gözlerini yü-

zölmden kaçırdı. Gözlüğünü yine işaretparmağıyla ittirip, yavaşça çizim masasına doğru yürüdü. Birden onu en son gördüğüm an geldi aklıma. *Onu öptüğüm ama onun beni ittiği an!*

Onu takip edip çizim masasına yürüdüm. Kot pantolon ve beyaz tişörtüyle elindeki bir düzine kalem masaya yuvarladı.

“Kalem almaya çıkmıştım. Bittiklerini fark etmemişim.” Kasılan parmak uçlarıyla gözlerini ovuşturdu. Ne zamandır bu odada olduğunu merak ettim.

Önüme düşen buklelerimi geriye savurup, gözlerimi masanın üstündeki çizimlerde dolaştırdım. Broke ve Light’ın kafasının üstünde, tartışıyormuş gibi keskin kenarlı konuşma baloncukları vardı. Gözlerimi kıstım, baloncuğun içindeki, taslak olduğu belli olan silik cümleleri okumaya çalıştım.

Onun hakkında yanıtlıyorsun!

Yanılmadığımı biliyorsun!

Onu tanıyorum.

Tüm ekibi tehlikeye atıyorsun!

“Bu sahne yeni mi?”

Parmağımla çizimi işaret ettim. Bana bakmadan sakince başını salladı.

“Broke, Silenceman konusunda Light’ı uyarıyor.”

Alnımı kırıştırdım. “Silence man?”

“Konuşarak insanların aklını karıştıran biri. Sessizce ele geçiriyor. Etkisi altına girmek için gözlerine bakıyor olman gerek. Ne kadar uzun bakarsan etkisinden çıkman o kadar zor oluyor. Daha önce Lilyum’un da canını yakmıştı.”

Lilyum'un kim olduğunu sormadım. Devam sayfasında Beton Sufi'den esinlendiği Rocki ve onun yanında tartışmayı endişeli gözlerle izleyen Lilyum vardı. Ekipteki bu yeni küt saçlı kız bana Livya'yı anımsattı. Yeniden tartıştıkları sayfaya döndüm.

"Light onun gözlerine baktı değil mi?"

Siyah tulumu, kabarık saçlarıyla kaşlarını çatan güzel kıza bakiyordu.

"Light insanlara kolay güveniyor."

Siyah bordo deri tulumu, siyah maskesi ve belirgin kasları olan erkeğe baktım.

"Belki de Broke insanlara güvenmiyordur."

"Broke insanlara güvenmemeyi öğrendi."

"Broke yanılıyor olabilir."

Cevap vermedi. Bunun yerine sessizlik eşliğinde kolundaki siyah lastiklerden birini bana uzattı. Alıp kıvrıkcıklarını topladım. Gelişigüzel bir topuzla ona döndüm. Öpücük konusunu açmaya hazır değildim ama başka konuları halledebilirdik.

"O gün Defnelerle sinemaya gideceğinizi bilmiyordum. Seni dinlemeden yargıladım," dedim. O konuda ona haksızlık yapmıştım. Gözucuyla bana baktı ama bir şey söylemedi. "Eğlendiniz mi peki, film güzel miydi?" diyerek üsteledim. Nedense o güne dair bir şeyler duymak istiyordum.

Umursamazca omuzlarını salladı. "Bilmiyorum. Onlarla bir yere gitmedim."

"Neden?"

Bir saniye bekledikten sonra dudak büktü ve dağınık kâğıtlarını toparlamaya başladı. Kabuğundan dışarı çıkmanın onun için kolay olmadığını biliyordum. Düşünmeden parmaklarımı kâğıtla-

rı sağı sola çekiştiren elinin üstüne koydum. Durdu. Gözleri önce siyah lekeler içindeki elinde, sonra benim gözlerimde dondu. Gü-lümsedim.

“Bir dahakine ben de gelirim, birlikte gideriz.” Yüzüne doğru eğilip fısıldadım. “Öylesi daha az korkutucu olur.”

Donan gözleri ısındı, yavaşça dudağı yana kaydı ve güvenle gülümsedi. Sarı gözleri en çok gülümserken parılıyordu. En çok parlayan gözlerine bakmayı sevdiğime karar verdim. Gözlerim dudaklarına kaydı. Tam o anda çatlak dudaklarını ıslatıp dudağının kenarını ısırdı. Günlerdir çizim yapmış yorgun gözleri gibi dudakları da kızarmıştı. Gerginken çizim yaptığı gibi, gergin olduğunda dudaklarını da ısıırıyordu.

İçgüdüsel olarak parmak uçlarıma kalktım. Dudaklarımın tek görevi karşımdaki adama dokunmakmış gibi beynim şiddetle beni ona itiyordu. Bu kez beni durduran ne o oldu, ne de ders almayan aptal beynim. Ona doğru giderken beni durduran şey telefonuma gelen mesaj sesiydi.

Panikle kendimi topuklarımın üstüne bıraktım. Maraton koşmuş gibi nefes nefese telefonumu cebimden çıkardım. Burak'ın yüzüne bakamıyordum. *Neden sürekli onu öpmeye çalışıyordum ki?* Muhtemelen kızaran yanaklarımla telefonumun ekranına baktım. Tanımadığım bir numara.

“Teknemde davet düzenliyorum. Özel insanlar olacak. Sen de onlardan birisin. Seni ve tüm renklerini yanımda istiyorum. Gel.”

Mesajı defalarca okudum. Başımı kaldırdığımda aynı mesa-

ji okuyan tek kişi olmadığımı gördüm. Burak kaşlarını çatmıştı. Artık gözlerinde yorgunluk, umutsuzluk, bitkinlik yoktu. Sadece öfke vardı. Sert gözleriyle bana baktı.

“Gidecek misin?”

Öylece ona baktım. Ne istediğimi ben de bilmiyordum. Kendime verdiğim sözün artık pek de bir değeri yokmuş gibi hissediyordum. Tereddüt ettiğimi görünce daha çok sinirlendi. İnanamayan başını iki yana sallayıp kollarını iki yana açtı.

“Gideceksin!”

Böylesine öfkelenmesine sebep yoktu. “Henüz kararımı vermedim,” dedim huysuzca.

“Verdin. Çoktan verdin. Gideceksin. Çünkü gitmek zorundasın. Çünkü sana âşık olduğunu düşünüyorsun, değil mi?” Yana açılan kollarını hiddetle göğsünde topladı.

“Diyelim ki o sana gerçekten âşık. Neyine âşık tam olarak?” Cevap vermemi beklemese de çenesiyle beni dürttü. “Söylesene neyine âşık Işıl? Kıyafetlerine? Konuşmana? Sevdiğin yazara? Odana? Arabana? Kedine?” Saydığı şeylere imalı bakışını da eklemişti.

Yorulmuşçasına göğsündeki kollarını çözdü. “Kıyafetlerini beğenmedi, değiştirdin. Saçlarını beğenmedi, değiştirdin. Yarın burnunu, yanaklarını beğenmezse ne olacak? Peki ya tüm bedenin hoşuna gitmediğinde, o zaman ne yapacaksın Işıl? Onun istediğı gibi biri olduğunda kendinden geriye ne kalacak? Peki sen, sende geriye kalanlarla mutlu olabilecek misin?” Tüm o saydıkları gerçekleşmiş gibi gözlerime baktı. “Birinin ilgisini canlı tutmak için kendinden bu kadar parça koparman canını yakmıyor mu gerçekten?”

Bana doğru yaklaştı. Sır verircesine dikkatli konuştu. “Kabul et Işıl, o sana âşık değil. Onun gibiler, sadece arzulandığında güzel, sadece aptalların yanında zeki, gururu okşandığında kibirli ve sadece sevildiği zaman âşık olurlar.”

Dişlerimi sıktım. “Öyleyse ben de onu kanımın son damlasına kadar severim!”

Ağzını açtığı an onu elimle susturdum.

“Saçma tespitlerinden bıktım. Yeter!”

Bu kez ben kollarımı yanlara doğru açmıştım.

“En azından ben risk alıyorum. Sen ne yapıyorsun? Dedenin sana bıraktıklarıyla baş edemeyeceğini düşündüğün için kaçırıyorsun, ben arkadaş edinemiyorum deyip insanlardan kaçırıyorsun. Başaramamaktan korktuğun için yeteneğinden kaçırıyorsun. Kendinden bile kaçırıyorsun. Ah, ama muhteşem tespitlerin var değil mi?” Kollarımı indirip gözlerine diktim bakışlarımı. “En azından ben çaba gösteriyorum, kendime ait olacak bir yer arıyorum!”

Sarı gözlerini benden ayırmadan sessizce başını iki yana salladı.

“O seni sevmiyor Işıl. Sen bile onu sevmiyorsun. Sümer’e sahip olduğunda annen seni kusursuz mu görecektir sanıyorsun? Görmeyecek. Sen neysen osun!”

Onun adını biliyordu! Sümer’i o da tanıyordu. Livya gibi o da beni aptal yerine koymuştu! Dişlerimle birlikte, gözyaşlarımı durdurmak için yumruğumu da sıktım.

“En azından ben sorumluluklarımdan kaçmak için bir cesedin başında beklemiyorum!”

Sesim odada, tüm koridorda, belki de bütün hastanede yankılandı. Hatta odadaki herkes duymuştu. Cansız mankenler ve de-

desi... Bakışlarımı hepsinden kaçırdım. Kelimeler dilimde hastalıklı bir tat bırakmıştı. Her hücrem kelimelerimi geri almak istedi.

Burak yanımdan yürüyüp geçti. Açık kapının yanında durup yüzünü bana doğru döndü.

“Maymun gördüğünü yaparmış.”

Başımı kaldırıp Burak’a baktım. Gözlerinde artık hiçbir duygu yoktu. Sanki bana bakmak midesini bulandırıyormuş gibi, bir böcekten farkım yokmuş gibi bakıyordu. Gururum pişmanlığımı bastırdı. Çenemi yukarı kaldırdım.

“Bu ne demek şimdi?”

Eliyle kapıyı kavradı.

“Bu, onu taklit etmeye başladın demek. Bu, onun kötülüğü sana bulaştı demek.”

Hiçbir şey söyleyemedim. Sarı gözlerin bana böyle bakması alt dudağımın titremesine sebep oldu. Hızlı adımlarla odadan çıkmadan önce duydukları için Hatemi ve Elton John’dan özür dilemek istedim. Ama kimseye bakmadan öylece geçtim Burak’ın yanından. Odanın dışına çıktığım an kapı gürültüyle kapandı. Rüzgârı sırtıma vurdu. Gözlerimi kapattım. Dışarıda kalmıştım.

Uslu Köpek

Eğer sahip olduğunuz tek bir şey varsa, o şeye sıkıca tutunursunuz. O şey eskisi kadar hoşunuza gitmese bile... Benim için Sümer şu an öyleydi.

Karanlık çökene kadar sırasıyla önce külüstürümü aramış ama sayısız çekici merkezine bakmama rağmen hiçbirinde bulamamıştım. Külüstürümden umudumu kestiğimde ise eve dönüş yolunda her taşın altını kontrol edip Portakal'a bakınsam da onu da bulamamıştım.

Portakal yoktu. Külüstürüm yoktu. Livya yoktu ve artık Burak da yoktu. Sahip olduğum tek kişi Sümer'di. Bu yüzden, bindiğim taksiden onu arayıp, hangi marinaya gitmem gerektiğini öğrenirken sahip olduğum son şeyi de kaybetmemekti niyetim. Bütün o saydıklarımı Sümer yüzünden kaybetmiş olsam da...

Karanlıkta bile girişindeki çirkin oyma heykelin parladığı yata binmeden önce ayakkabısını çıkaran kadınları gördüm, ben de kendimkileri elime aldım. Zaten bu karanlıkta o köprüden geçmek akrobat ipinde yürümek gibi olacaktı ve pek yetenekli bir akrobat olmadığım aşikârdı. Elbisemin eteklerini hafifçe yukarı

kaldırdım. Sümer'in olmadığı gün galeride giydiğim elbise vardı üstümde. Eminim Peri aynı kıyafeti giydiğimi fark edecekti ama umursamıyordum.

Köprünün son kısmında tökezlediğimde güçlü bir kol yere kapaklanmaktan son anda kurtardı beni. Yatın zeminine basıp dengemi sağladığımda, başımı kaldırıp beni düşmekten ve rezil olmaktan kurtaran kişiye döndüm. Anında ağzım birkaç santim açıldı.

“Sufi! Ne işin var burada?”

Sufi yere düşen ayakkabı ve çantamı alıp, kibarca bana uzattı.

“Etrafında olduğumu bilmek iyi hissettirir diye düşünmüştüm.”

Elbisemin kırısan yerlerini silkelerken, şaşırsam da gülümse dim.

“Şahane hissediyorum ama burada olacağımı nereden bildin?”

Kısa bir an duraksadı ama sonra koca kafasının içinde olduğundan daha ufak görünen gözünü kırptı. “Hissettim diyelim.”

Üstelemedim. Arkasından gelen konuklarla ilgilenmesi gerektiğini fark edince, sadece minnetle koluna dokundum ve oldukça büyük olan teknenin içine doğru yürümeye çalıştım. Işıkları ve insan gölgelerini takip ederek teknenin üst kısmına çıktım. Tanımadığım insanlar, küçük gruplar halinde sohbet ediyor, içiyor, ikramlardan tadıyorlardı. Uzaktan bakıldığında oldukça hoş bir görüntüydü. Sümer'in şu an içinde bulunduğum şeye tekne derken oldukça mütevazı davrandığını anladım. Birkaç dakika sonra yat hareket ettiğinde boğazın ılık esintisiyle ortam daha da güzelleşti. Kendimi bu manzarayla teselli ettim. Kaybettiklerimin yerini dolduramazdı ama en azından unutmayı deneyebilirdim.

Işıklarla aydınlanan yatın kenar demirlerine tutunup gözlerimi

kapattım. Kaliteli müzik eşliğinde güzel yaz gecesi havası yüzüme çarpıyordu. R zg r  içime çektim. Kost m m n en değerli parçası olan düz saçlarım aynı rüzgârda uçuşuyordu. Kırmızıya boyadığım dudaklarımı ısırdım. İçimden ağlamak gelse de, bu hissi bastırdım.

Denizin insan üstünde tuhaf bir etkisi var. Kokusu tüm duyularını harekete geçirip, kalbinde ve beyninde sakladığ n en ufak düşünceleri bile su yüzüne çıkartıyor.  ylece dalgaları seyrederken geçmişindeki tüm yaraları hatırlıyorsun. O yaraların canımı nasıl yaktığ nı da... Yaraları taze bir insan olarak dalgaları seyretmek pek de kolay değildi.

“Gelmişsin.”

Arkamı döndüm. Sümer açık mavi gömleğiyle karşımda duruyordu. Yüzünde yine o bilindik yarı gülümseyen, yarı gizemli ifadesi vardı. Işıklar yeteri kadar yüzünü aydınlatmıyordu sanki, bir an gözüme eskisi kadar yakışıklı gelmemişti. Alnına dokunan uzun saçlarını geriye attı. Mavi gözleri bana bakarken, omuz salladım sadece.

“Başka çarem yoktu.”

Gülüşü biraz daha yayıldı yüzüne. Uzanıp belimi kavradı ve kendine çekti beni. Göğsüne çok yakın durduğumda kulağıma fısıldadı.

“Geleceğini biliyordum.”

Kendimi bedeninden uzaklaştırıp yüzüne baktım. Gözleri parlıyordu. Ama bu parıltı Burak’inkinden oldukça farklıydı. Henüz sebebini  ğrenmediğim türdendi. Kurduğu cümlenin içinde gizlediklerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yüzüme  arpan ufak bir sa  tutamını kulağımın arkasına gizledi. “Benim galeri ile alakalı konuşmam gereken birkaç kişi var.”

Yanağımdan kayan parmak uçları çeneme dokunup gözlerinin içine bakmamı sağladı. “Sen güvertenin baş kısmına git ve beni orada bekle. Birazdan yanına geleceğim.”

Koyu mavi gözlerine bakarak uslu bir köpek gibi başımı salladım. Yanımdan uzaklaşıp ilerideki gruplardan birine katıldı. Ben-se bir süre onun dik duruşu ve sert yüzüyle insanlarla konuşmasını izledikten sonra, söz dinleyerek aşağı kata indim ve kenarlara tutunup yalpalanarak burun kısmına doğru yürüdüm.

Daha önce kişisel kullanılan bir teknede bile bulunmamıştım. Yat benim için fazla büyüktü. Bu yüzden şapşalca etrafa bakınıp durdum. Güneşlenmek için yapıldığını düşündüğüm geniş bir yükselti vardı. Oraya şu an yumuşak battaniyeler serilmişti. Etrafına meyve ve aperitif tabakları konulmuştu, başında da bir garson beklemekteydi. Genç görevli benim kararsız varlığımı fark edince kibarca oturmamı işaret etti. Oturdum. Söylediği gibi Sümer’i beklemeye başladım.

Karanlık denizde, yatın yarararak geçtiği dalgaları ay ışığı ile birlikte izledim. Omuzlarım ılık esen rüzgârda ürperecek kadar uzun süre izledim. Kalçama dokunan çantam titremeye başladı. Sersemleşen bedenimle uzanıp aldım. Ekrandaki isim beni kendime getirdi. Dik oturdum.

Burak arıyordu! Burak beni arıyordu! Ona o sözleri söyleme-me rağmen beni arıyordu!

Parmağım açma tuşunun üstünde öylece durdu. Açmam gerekiyordu. Açmam gerektiğini biliyordum. Ama... Ama kalbimi kırmıştı. Madem beni arıyordu, öyleyse seçim yapma üstünlüğü bendeydi. Gururum bir kez daha kendini gösterdi. Evet, kesinlikle

ben haklıydım. Parmağım yana kayıp reddetme tuşuna bastı. Kararan ekranla birlikte içimde yükselen rahatsız his beni ele geçiremeden yanımda biri belirdi.

“Çok bekledin mi?”

Beklemiştim. “Hayır,” dedim başımı sallayarak.

Sümer yavaşça yanıma oturdu. Oldukça yakınımı. Refleksle biraz toparlandım ama o daha çok yanıma sokuldu. Bana bakıp gülümsedi. Yine saçımı kulağımın arkasına sakladı.

“Bu gece iki güzel şey oldu,” dedi memnuniyetle kıpırdanarak. Benden bir tepki bekledi ama ben öylece yüzüne baktım. “Şahane bir parçayı galeriye aldım. Ve sen yanımdasın. Gece bundan daha güzel olamazdı.” Keyifle, elimi avucuna alıp parmaklarımın üstüne sert bir öpücük bıraktı. “Belki de olabilir,” dedi dudaklarını tenimden uzaklaştırırken.

Bir şey söylemedim. Yaklaşık birkaç dakika boyunca söylediği, sorduğu hiçbir şeye yorum yapmadığım gibi... Bu ana kadar olan bütün düşüncelerim ya da sözlerim bana ansızın çocukça gelmeye başladı. Ağzımda ona layık, büyümüş sözcükler bulunmuyordu sanki. Sümer suskunluğumla, sorularına cevap verip vermememle ilgilenmiyordu. Ona olan hayran bakışlarımı aradı yüzümde, ürkek halim onu mutlu etmiş gibiydi.

Elini kolumdan aşağı kaydırıp kalçama yakın bir yere indirdi. Sonra bacağımın üstüne aldı parmaklarını. Sadece başparmağı ile belli belirsiz okşadığı tenim yanmaya başladı. Yutkundum. Çantam yeniden titredi. Özür dileyip çantama sarıldım. Elini bacağımdan çekmek zorunda kaldı.

Arayan Livya'ydı. Öylece ekrana baktım. Günlerdir konuşmuyor, hatta yüz yüze bile gelmiyorduk. *Neden arıyordu ki?*

“Açmayacak mısın?”

Başımı kaldırıp Sümer'e baktım. "Bilmiyorum," dedim dürüst davranıp. Önce telefona sonra gözlerime baktı. Uzanıp hızlı bir hareketle telefonu elimden alıp, çantamın içine attı.

"Öyleyse açma," dedi. Açmadım. Çantamı kenara indirdim.

Sümer parmak uçlarıyla garsonu çağırdı. Adını tekrar edemeyeceğim bir içecek söyledi. Çocuk koşar adım uzaklaştı.

Artık konuşmam gerekiyordu.

"Teknen çok ihtişamlı. Girişte gördüğüm oyma heykelcik ile emsalsiz duruyor." Daha önce bu kelimeyi hiç kullanmamıştım. Çünkü daha önce bu kelimeyi kullanmaya hiç ihtiyacım olmamıştı.

"Ailenize mi ait?"

Sümer başını salladı.

"Dedemindi. O ölünce bana bıraktı."

Gülümsedim. "Seni seviyor olmalı."

Dedelerin ortak özelliği sevdiği torunlarına bir şeyler bırakmasıydı sanırım. Burak'a koca bir şirket, Sümer'e büyük bir yat. Kendi dedemin sadece takma dişlerini bizim evde unutması büyük talihsizlik.

"O yaşlı bunağı ziyaret etmelerimin bir mükafatı olmalıydı," dedi şikâyet ederek. Yorum yapmadım.

Garson geri geldi. İçi dolu kısa bardağı, peçete ile birlikte Sümer'e uzattı. Sümer aldı, bardağın içine baktı. Sonra başını kaldırıp endişeyle elleri arkasında bekleyen gence döndü.

"Bunun içindeki buzları sen mi unuttun, yoksa getirene kadar eridiler mi?"

Çocuk kısa bir tereddütle geriye doğru yarım adım attı.

"Hemen buz getireyim efendim."

"Buz getirme, yenisini hazırla!"

Bardağı fırlatırcasına gence geri uzattı. Sonra hiçbir şey yaşanmamış gibi bana döndü. O genci düşününce kötü hissettim.

Sümer bu kez beklemeden elini bacağıma indirdi. Diğer kolunu da omzuma atıp, beni kendine daha çok çekti. Kıpırdandım ama oralı olmadı. Çeneme dokundu, gözlerime baktı. Öyle çok yaklaştı ki, yanağı boynuma sürtündü. Yüzüme doğru eğildiğinde aramıza elimi koydum ve onun göğsüne hafif bir baskı uyguladım. Şaşırdı. Ne yapmaya çalıştığımı anlamak istercesine yüzüme baktı.

“Şey... Midem kötü. Deniz tuttu sanırım.” Kolunu omzumdan çekti. Doğruldu.

“Bu sabah yeni bir çay denedim de, o dokunmuş olabilir,” diye geveledim. Elini bacağımdan aldı. Başını denize doğru çevirdi. Teni ile birlikte, ilgisini de kaybediyordum. Tamamen ona döndüm. “Gökhan yayınların için hazırladığın bir kurgudan bahsetti.”

Bana bakmadan, “Sıkıcı bir şey,” dedi sadece. İlgi ve merakla yüzüne baktığımı fark edince devam etti. “Düzenli yaptığım bir yayın var. Reklam veren yayınevleri ve yapım şirketlerinin kitap ve filmlerini tanıtıyorum. Ama tabii bunları yaparken reklam yaptığımı hissettirmemeye çalışıyorum. Kitapların çoğu berbat, filmler vasat ama parası tatlı olduğundan devam ediyorum. Ayrıca galeri için de güzel bağlantılar sağlayabiliyorum.”

Buna kendimi hazırlamıştım. Yerimde kıpırdanıp merakla sordum.

“Ne kadarı kurgu peki?”

Bana doğru döndü yeniden.

“Hemen hemen her şeyi. Mesela, bir iki video sonra tutkulu bir aşk yaşayacak ve sonra acımasızca terk edileceğim. İzleyenler buna bayılacaktır.” O gülümsedi. Ben gülümsemeye çalıştım. Pa-

rıltılı gözleri geri geldi. “Tutkulu bir aşk demişken...”

Artık tamamen bana dönen bedeni ile üstüme eğildi. Çenemi tutup yanağıma ufak bir öpücük bıraktı. Eli bacağıma dokundu. Elbisemi yukarı doğru çekerek yer değiştirdi. Dik oturmaya çalıştım. Omzumdan bastırdı. Yerden destek aldım. Ama beni sırtüstü yatırmaya zorluyordu. Bacağımdaki eli elbisemin altına girip baldırıma kadar çıktı. Elini durdurmak için yerden destek alan kolumu çekmek zorunda kaldım. Eline uzansam da dengem bozulduğu için sırtüstü yumuşak battaniyenin üstüne düştüm. Dudakları anında boynuma gömüldü. Pahalı parfümü burnumun ucundaydı ama bu kez kokusu hiç hoşuma gitmedi.

“Sümer,” dedim kibar bir uyarıyla.

Durmadı. Vücudumun yarısını kapatan bedenini kaba olmayacak şekilde itirmeye çalıştım. Güçlüydü. Bir noktadan sonra bilerek güç uyguladığını düşündüm. Boynumdaki dudakları artık midemi bulandırmaya başladı. Açıkça ittim göğsünden. Bacağının birini üstüme doğru attı. Bacaklarımı artık hareket ettiremiyordum. Eli elbisemin altından kasıklarına gitti.

“Sümer!”

Neredeyse çığlık atacaktım. Altında debelenmem sadece nefesini hızlandırıyordu. Benim ise korkudan nefesim kesildi. Gerçek gibi değildi. Bu anın yaşandığını, tam olarak ne yaşamak üzere olduğumu idrak edemiyordum. Böyle bir şey yaşanıyor olamazdı. Benim başıma geliyor olamazdı! Sümer böyle bir şey yapamazdı. Olanları uzaktan izliyor gibiydim. Nefes alamadım...

Kendime gelmeliydim. Tüm gücümü kollarımda topladım ve derin bir nefes alıp onu omuzlarından geriye hızlıca ittirdim.

“BIRAK BENİ!”

Tamamen olmasa da üstümden çekilmişti. Artık bana korkutu-

cu gelen mavi gözleriyle, yüzüme hırsla baktı. Açık mavi gömleği kırıışmıştı. Sinirlendi. Öne doğru yeni bir hamle yapmak üzereyken, “Efendim, içkiniz,” dedi biri.

İkimiz aynı anda başımızı kaldırıp ayakta duran garson gence baktık. Genç önce dağılmış elbiseme, sonra kabarmış saçlarıma, en son nefes nefese ona dönmüş gözlerime baktı. Gözlerimde ne gördü bilmiyorum ama dudaklarını sertçe birbirine bastırıp Sümer’e döndü.

“Buzların yeniden erimesinin hoşunuza gitmeyeceğini düşündüm,” dedi. Bu kez çekinmiyordu. Dosdoğru Sümer’in gözlerinin içine bakıyordu.

Sümer homurdanarak ayağa kalktı. Garsonun elindeki içkiyi çekip aldı. Birkaç damla yere dökülürken, söylenerek güverteden uzaklaştı.

Kendimi kelimenin tam anlamıyla berbat hissediyordum. Bacaklarımı topladım. Başımı yere eğdim. Yumruklarımı sıktım. Tüylü yumuşak kumaş avcumun içinde ezildi. Saçlarım iki yanına düşüp yüzümü kapattı. Saçların arasında derin soluk alıp verdim.

“İyi misiniz?” dedi, beni çok daha kötü bir durumdan kurtaran aynı ses. Ona bakamadım ama başımı salladım. “Gerçekten iyi misiniz?” diye yeniledi.

Sesi daha yakından geliyordu. Başımı kaldırdım. Yaklaşmış ve yanıma eğilmişti. Endişeli yüzüne bakınca alt dudağım titredi. “İyiyim,” dedim güçlü görünmeye çalışarak. İnandı mı bilmiyorum ama yavaşça uzaklaştı yanımdan.

Birkaç uzun dakika öylece orada durup denizi izledim. Ayağa kalktım. Dizlerim titredi. Tekne daha çok sallandı. Bir lavabo bulsam hiç fena olmayacaktı. Midem bulanıyordu. Yalpalayarak

güverteden içeri girdim. Güvertenin içindeki ahşap yer, tavan ve mobilyalar parıldıyordu ama artık hiçbir şey gözüme etkileyici gelmiyordu. Sallanan duvardan destek aldım.

“İşıl?” Başımı sesin geldiğın tarafa çevirdim. Gökhan bana bakıyordu. “İyi misin?” Anında başımı evet anlamında salladım. Ama endişeyle yanıma gelip koluma dokundu. “İyi olduğuna emin misin? Yüzün berbat görünüyor.”

Gamzeli yüzüne bakarken, kısa bir an Sümer’in bana yapmaya çalıştığı şeyi ona söylemeyi düşündüm. Gökhan başından beri bana karşı iyiydi. Tam dudaklarımı aralar gibi oluyordum ki. durdum. Başlangıçta Sümer’in de iyi biri olduğunu düşünüyordum. Başımı eğdim. Kolumdaki parmaklarından kaçındım. Artık her temas beni huzursuz ediyordu.

“Deniz tuttu sanırım,” dedim halsizce.

Üzüldü. Üzüntüsü samimi görünüyordu.

“Bu gece fazla dalga var. Alışık olmadığın için tutmuş olabilir. Bir şeye ihtiyacın var mı, bulantı hapi bulabilirim.” Görüş mese-feme inip sinsice göz kırptı. “Ya da daha etkili şeyler de bulabilirim. İster misin?”

Düşünmeden başımı iki yanıma salladım. “Teşekkür ederim ama istemiyorum. Sadece berbat görüntümü düzeltmek için bir lavabo bulsam fena olmayacak.”

Hafifçe kıkırdadı. “Berbat halin bile ortalığı yakıyor merak etme.” Bana göz kırptı. Ben oralı olmadım. “Eğer sakın bir yer arıyorsan, sağdaki koridorun sonunda misafirlerin bile kullanmasına izin vermediğimiz ufak bir lavabo var. Görevli birine denk gelersen benim izin verdiğimi söyle, sorun olmayacaktır. Sevgili dedemiz son dakikada tekneyi Sümer’e bırakmış olabilir ama buralarda hâlâ benim borum ötüyor.”

Yine sevimli bir göz kırpma sonrası arkasını döndü ve gitti. Ben de onun tarif ettiği yere doğru yürüdüm. Ayaklarım ahşap zeminin gıcırdamasına sebep oluyordu. Söylediği kısımda üç ahşap kapı vardı. İkisinin kapısı açıktı. Yatak ve zarif komodinle döşenmiş ufak kamaralardı. Kapısı kapalı olan kısım lavabo olmalıydı. Kapalı kapıya doğru yürüdüm. Elim kapı kolundayken içeriden gelen sesler beni durdurdu. Bir kadın iniltiyle karışık çığlık atıyordu. Duyduğum şeyi çözmek için hareketsizce durdum. Kadının çığlıkları arasında bir erkeğe ait olan sesler de geldi kulağıma.

İzlediğim bütün filmlerde, bu tür gezilerde bir adam, bir kadını bıçaklardı. Evet, görünen o ki, içeride bir adam vardı, bir kadın da vardı ama bıçaklanan biri olduğunu sanmıyordum. Ya da vardı ama benim düşündüğüm şekilde değil. O sesler acı çeken iniltiler değildi. Kurtarılmaya ihtiyacı olan biri yoktu.

Yanaklarıma basan utançla yavaşça geri çekilmeye çalıştım. Ama teknenin her santimi tahtadandı ve tahta sinsice gezinmelere izin vermeyecek yapıdaydı. Olabildiğine sessiz küçük adımlarımı kadının iniltileri ve boğuk çığlıklarıyla bastırmaya çalıştım ama ses kesildiğinde henüz yeterli uzaklığa ulaşamamıştım. Birkaç adım uzağımdaki kapı aralanmaya başlarken kendimi kapısı açık olan kamaralardan birine attım. Açılan kapının çaprazında kalıyordum. Çıkan kişiler beni görebilirdi. Kapı eşiğine yaslanıp olabildiğince dikkat çekmemeye çalıştım.

Gözücuyla baktığım kapıdan kan kırmızısı elbisesiyle süzülerek çıkan kişi, ince bedeniyle Peri'ydi. Ellerimle ağzımı kapattım. Peri arkasında kalan kişiye ihtiras dolu bir bakış atıp koridorda yürümeye başladı.

Şaşkın bedenim gizlenmeyi bıraktı. Ellerimi dudaklarımdan çektim. Kapının arkasında kalan kişi Gökhan olamazdı. Eğer ci-

simlenemiyorsa o değildi. Peri'nin Gökhan'a böyle bir şey yaptığına inanamıyordum.

Geride kalan kişiyi görmek istedim. Öylece durup kapıya bakarken, içeriden mavi gömleğinin düğmelerini ilikleyen Sümer çıktı! Ağzım şaşkınlıkla açıldı. Beynim yaşanan şeyin anlamını tamamen çözdiğünde midem daha fazla bulanmaya başladı. İstemsizce birkaç adım öne çıktım. Manşetlerini düğmeleyen Sümer beni fark ettiğinde olduğu yerde dondu. Afalladı.

“Senin ne işin var burada?”

Gözlerimi kısarak yüzüne baktım. “O senin kuzenin!”

Bastırarak kurduğum cümle gözlerinin açılmasına sebep oldu. Onları duyduğumu, gördüğümü anladı. Ama sadece iki saniye sonra kendine geldi. Diğer manşetini çekiştirip omuz salladı.

“Evet. Gökhan benim kuzenim. Peri değil.”

Hayretle başımı salladım. “Bunu ona nasıl yaparsın?”

Alnındaki terlemiş saç tellerini geriye attı.

“Olayı dramatikleştirme Işıl. Eminim Gökhan da şu an içeride bir yerlerde başka bir kızı beceriyordur.” Bana bakıp başını yana doğru eğdi. “Hatta muhtemelen ilk fırsatta seninle de olacaktır.” Yüzüme doğru eğildi ve fısıldadı. “Ve bu, benim için sorun değil!”

Dişlerimi sıktım ve hiç düşünmeden gözlerimin önündeki iğrenç suratına güçlü bir tokat attım. Öyle şiddetli bir ses çıktı ki, boş kamaralarda yankılandı. Yüzü engellenemez şekilde yana savruldu. Önce geri çekildi ama sonra büyük bir öfkeyle üstüme yürüyüp kolumu kavradı. Öyle sert sıkıyordu ki canım feci şekilde yanmaya başladı. Beni az önce saklandığım kamaranın duvarına savurdu. Sırtım sertçe vurduğunda çığlığım titredi. Sümer öfkesiyle bana doğru birkaç adım atmıştı ki, arkasından bir gölge yükseldi. Ardından bütün güvertede yankılanacak kadar güçlü bir ses.

“Kızı rahat bırak!”

Bu Sufi’ydi. Gözüme daha önce hiç bu kadar büyük görünmeyen dev Beton Sufi. Ceketini avcunda sıkımişti, kollarındaki korkutucu kaslar gömleğinin altından bile belli oluyordu. Gözlerini daha önce hiç bu kadar korkutucu görmemiştim. Sümer ürktü. Ürktüğünü gizlemeye çalışsa da apaçık ortadaydı. Yeniden bana döndü. Tiksiniresine yüzüme baktı.

“Zaten tamamen zaman kaybıydın!”

Aramızdaki iki adımlık mesafeyi geçip doğrudan mavi gözlerine baktım. Artık bana ne güzel geliyorlardı ne de eşsiz. Acınasıydılar.

“Kayıp olan sensin. Sevgiyi ya da arkadaşlığı asla bilemeyeceksin ve ben senin için üzülüyorum.”

Bu Harry’nin Voldemort’a söyledikleriydi. Karşımdaki adam da en az onun kadar zavallıydı. Sufi bana elini uzattı. İri parmaklarına sarılıp adımladım. Sümer’i arkamda bırakıp yürümeye devam ettim.

Güverteye çıktığımızda Sufi en yakın koya bizi bırakması için kaptanla konuşmaya gitti. Söylediğine göre yat ertesi güne kadar kıyıya yanaşmayacaktı ve ben tek bir saniye bile bu iğrenç yerde kalmak istemiyordum.

Sufi oldukça büyük olan ceketini omuzlarıma bırakıp, kısa süreli yanımdan ayrıldığında uzaktan Gökhan’ın bana el salladığını fark ettim. Gamzeleri ve el işaretleriyle nasıl olduğumu soran bu sevimli adamın her şeyi bilmesi gerektiğini düşündüm. Kandırılmaya hakkı yoktu.

Hızlıca yanına doğru yürüdüm. Tam karşısında durup gülümseyen gamzeli yüzüne baktım.

“Gidiyor musun?” diye sordu elindeki içkisiyle.

Sorusunu umursamadım. Derin bir nefes aldım.

“Peri seni aldatıyor.” Gamzeleri silindi. Yeniden nefes aldım. “Peri seni Sümer’le aldatıyor!” Bu kez kaşları küçük bir şaşkınlıkla hafifçe yukarı kalktı. Yutkundum. “Bana söylediğin lavaboya girmek için gittiğimde onlar içerideydi. Onları... Duydum. Sonra dışarı çıktılar. Hiçbir şey olmamış gibi öylece çıktılar.” Tepki vermiyordu. Göz bile kırpmadan öylece bakmaya devam etti. “Ben... Çok üzgünüm. Sana söylemek zorundaydım. Sana böyle bir şey yaptıklarına inanamıyorum.”

İfadesiz yüzüyle bana bakmaya devam ederken Peri geldi. İnce kollarını Gökhan’ın koluna sardı. Gökhan yüzünü Peri’ye döndü. Yutkundu. Ne söyleyeceğini merakla beklerken boynuna doğru eğilip minik bir öpücük bıraktı Peri’nin hafif bronzlaşmış tenine. Sonra doğrulup onu aldattığını saniyeler önce öğrendiği nişanlısına baktı. Birkaç saniye bekledikten sonra gülümsedi.

“Hayatım, Işıl bu gece erken ayrılıyormuş.”

Ağzım açık kaldı. İkisi birden bana döndüğünde, inanamayarak Gökhan’a baktım. Umurunda olmamasına inanamadım. Peri’in parlak kırmızı dudakları büyük bir hazla yana doğru kaydı.

“Bence yeterince uzun kalmıştı zaten,” dedi Peri gözlerimin içine bakarak.

Kazandığı zaferin farkındaydı. Zaferi midemi bulandırıyor. Herkes, burada olan her şey midemi bulandırıyor. Gerçekten kusacak gibi hissediyordum. Üstümdeki cekete sarılıp onlara arkamı döndüm. Gecenin karanlığında tekneden inerken hayatımın sonuna kadar oradaki hiç kimseyi, hiçbir şeyi hatırlamak bile istemiyordum...

Zaman Döndürücü

Şehir merkezine öyle uzak, öyle ücra bir kıyıda inmiştik ki, araç bulma ihtimalimiz olan bölgeye kadar yürümek zorunda kaldık. Yanımda koca bir dev olmasaydı korkudan sağ çıkamayacağım karanlık yolları geçip, sonunda bulduğumuz taksi ile saatlerce yol gittik. Sufi orada yaşananlar hakkında bana hiçbir şey sormadı. Gece bitmeye yaklaşırken yorgundum, üşümüştüm, terlemiştim, sahip olduğum son kale üzerime yıkılmıştı. Ama kendimi tuhaf bir şekilde hafiflemiş hissediyordum. Sanki karanlık bir odada aylarca kalmış, sonra kurtarılıp özgürlüğüme kavuşmuştum. Gözlerim daha iyi görüyor, kalbim daha sesli atıyordu. Kalbimin kulağıma fısıldadığı ise tek bir isim vardı. Bu yüzden Sufi'ye evim yerine hastaneye gitmemiz gerektiğini söyledim.

Hastane önünde durup hızlıca indim. Sufi'ye dönüp beni burada beklemesini söyledim. Burak sınırına Sufi'yi almak için rahat hissetmeyebilirdi. Nefes nefese koşarken ayağımda topuklularım yoktu. Çıplak ayaklarımla kimseyi umursamadan yedinci kata çıktım. Asansör kapısı açıldığında sağa sola yürüyen insanlar görmek beni şaşırttı. *Neden birileri vardı?*

Bu sabah boş olan odalar şimdi dolmaya başlamıştı. Odadan odaya geçen hemşire sayısı artmıştı. İçimdeki kötü hisle daha hızlı koştum. Aradığım odanın kapısı kapalıydı. Korkuyla araladım. İçerisi sihirli bir değnek değmişçesine değişmişti. Ne o gösterişli komodinler vardı, ne de zevkli perdeler. Çizim masası, cansız mankenler, hepsi gitmişti. İçeride sıradan bir hasta yatağı vardı. Yatak boştu ama ben Hatemi'nin orada yattığını gözümle canlandırarak kadar geçmiş tazeydi. Duvardaki çizim kâğıtlarının yokluğu içimi acıttı.

Panikle gerisin geri koşup birkaç hemşireye sordum ama bilgileri olmadığını söylediler. Sabaha karşı saçları dağılmış, siyah koca ceketin içinde, ayağında ayakkabısı olmayan makyajı akmış bir kıza bilgi vermek istemiyor olabiliyorlardı. Onlara hak veriyordum. Berbat görünüyordum.

Giriş kata inip danışmadaki sarışın kızı buldum. “Hatemi nerede?” diye sordum nefes nefese.

Kız hızlıca bedenimde göz gezdirdi. Aşağılayan o nezaket dolu bakış bu kez beni rahatsız etmedi. Cevap vermesi için onu dürttüm.

“Kendisi artık hastanemizde bulunmuyor,” dedi parçalara bölerek.

“Nereye gitti peki?”

Sabırsız gözlerime bakıp tereddüt etse de, toz pembesi gömleğini düzelterek yavaşça eğildi. Sır verircesine fısıldadı. “Normalde bunu söylemeye yetkim yok ama mademki siz ailedensiniz, bilmeniz gerek. Kendisinin bu gece tüm hayati fonksiyonları durdu. Maalesef hayata döndüremediler.”

Kulaklarım uğuldadı. Olamazdı... Burak bu yüzden beni ara-

mıştı! Yere çöküp ağlamak istedim. Kendimi pataklamak istedim. Yalpalayarak yürüyüp kendimi kapıda bekleyen taksiye attım. Sufi'in göğsüne kapaklanıp az önce duyduklarımı söyledim. Burak'ın evine giderken ağlıyordum, o yer yer kıvrırcıklaşan saçlarımı okşuyordu.

Takside defalarca onu aradım ama açmadı. Korunaklı villanın duvarlarından içeri girdik. Bahçeye siyah parlak arabalar dizilmişti. Aydınlanmaya başlayan havada belli belirsiz olsa da evin tüm ışıklarının yandığını görebiliyordum. Taksiden indim. Hızlıca giriş kapısının önündeki beş kısa basamağa yürüdüm. Ceketin içinde kaybolan kolum kapıya dokunmadan açıldı. Yüzü hüznü dolu bir kadın metanetle başını salladı ama kenara çekilmedi.

“Burak Bey birazdan yanınıza geleceğini söyledi.”

Bu, içeri giremeyeceğim anlamına geldiği için hüznü surlaıyla açtığı kapıyı geri kapattı. Yanaklarımın için ısırıldım. Merdivenlerden aşağı inip beklemeye başladım. O gelene kadar gözaltılarımı sildim. Enseme yapışan karışık saçlarımı geriye attım. Keşke yanımda tokam olsaydı diye düşündüm. O sırada uzun kapı aralandı.

Burak bitkin görünüyordu. Saçları dağınıktı. İstemedi giydiğini bildiğim siyah takım elbisesi kırışmıştı. Bana doğrudan bakmasa da gözlerinin kızardığını görebiliyordum. Benden önce arkamda olduğunu unuttuğum Sufi'ye baktı. Hafifçe çenesini kaldırıp onu başıyla selamladı. Gözlerini inatla bana çevirmiyordu. Sabredemedim.

“Ben... Hastaneye gittim. Orada söylediler. Ben... Ben çok üzgünüm.” Sesim ağlamaklı çıktı.

İfadesizce yüzüme döndü sonunda. “Üzülme. Söylediğin gibi,

cesetin başında hekememe gerek kalmadı artık.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Boğazım acıdı.

“Burak... Söylediğim şey... Korkunçtu. Çok, çok özür dilerim. Nasıl söyledim, ağzımdan nasıl çıktı inan ben de bilmiyorum. Özür dilerim.”

“Biz insanız Işıl. Kaçınılmaz olarak hayal kırıklığına uğratınız. Senin yaptığın da buydu. Üzülme.”

Bana bakmak onu yoruyormuşçasına arkasını dönecek gibi oldu. Panikledim.

“Burak, dur lütfen. Sana söylemem gereken şeyler var.”

Girmek üzere olduğu kapıyı aralık bırakıp, mermer merdivenleri yaşlı bir insan gibi yavaşça indi. Aramızda birkaç adım bırakıp tam karşımda durdu. Siyah gözlüğünü parmak ucuyla oynatıp dosdoğru yüzüme baktı. Yüzündeki tek bir kası bile oynamıyordu. Yutkundum.

“Şey... Ben... Bu gece birçok şeyi daha iyi anladım. Bana anlatmak istediklerinizi... Senin, Livya’nın, hatta Profesör’ün... Gözümün önünde olan şeyleri görmekten acizim. Acizdim. Ama artık daha iyi görüyorum. Bakmıyorum. Görüyorum. Ve gördüğüm şey... Geç de olsa anladığım... Sensin.”

Alt dudağımı ısırdım. Öyle soğuk bakıyordu ki, cesaretimin kırılmasından korktum.

“Sen... Seninle ilgili her şey, kalbimde öyle derin ki... Nasıl bu kadar geç anladım, ya da neden içimdeki hisleri böylesine bastırıp başka yerlere koydum bilmiyorum. Ama artık eminim. Ben seni... Ben seninle ilgili her şeyi seviyorum. Seni sevdiğim gibi...”

Birkaç saniye öylece yüzüme baktı. Aklında ve yüreğinde dü-

şünceler bir aşağı bir yukarı yürüyordu sanki. Sonra gözlüğünü ittirdi, alay edencesine dudağı yana kaydı. Nefesini dışarı bırakır gibi hafifçe güldü. Kollarını iki yana açtı.

“Ne olacak şimdi? Bunu söylediğin için her şeyi unutup öpüşeceğiz ve kamera etrafımızda 360 derece dönerken boktan soundtracklardan biri mi çalacak?” Bir adım daha yaklaştı. “Bu gerçek hayat Işıl, senin yazdığın, ya da kitaplarında okuduğun hayal dünyanın değil!” Sarı gözlerini gözlerime dikti. “Her boşluğa düştüğünde, kendini değersiz hissettiğinde, sırf ben yanı başındayım diye beni öpmeye çalışamazsın.”

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. Onu öptüğümde bana kızma sebebi bu muydu? “Seni bu yüzden mi öptüğümü sandın?”

Umurunda değilmişçesine omuz salladı. “Neden öptüğün gayet açıktı. Hemen arkasından hiçbir anlama gelmediğini söylemen de bu teorimi doğrulamıştı.”

Hayretle başımı iki yana salladım. “Karşına geçmiş sana seni sevdiğimi söylüyorum! Bu kadar mı nefret ediyorsun benden?”

Durdu. Yorgun bedeniyle yine bana baktı.

“Kimsin ki sen?” Bakışları saçımdan ayaklarıma kadar beni taradı. “Kimsin? 9¼ pijamasını giyip evde kimse yokken süpürge sapıyla şarkı söyleyen kız mısın? Tanımadığı insalara bile selam veren, etrafında insanlar olsa bile umursamadan aklına gelen şarkıyı yanlış notalarla söyleyen kız mısın? Kedisi elini boylu boyunca çizdiğinde, elleri kan içinde kalsa da ‘kedimi benden alırlar’ diye korktuğu için hastaneye gitmeyip yarası mikrop kapan kız mısın? Eşini bulamadığında farklı çorap giymeyi umursamayan, araba kapısının sihirli sözler söylediğinde açıldığını inanan kız mısın?”

Yaşarmaya başlayan gözlerimin içine baktı.

“Yoksa tüm bunlardan başkasının dikkatini çekmek için vazgeçebilen kız mısın?”

Ufak bir göz kırptığım anda bile biriken yaşlar yanağımdan aşağı aktı. Yumruğumu sıktım.

“Senin sevdiğin kızım ben! Beni sevdiğini biliyorsun Burak.”

Gözlüğünü geriye doğru iterken çenesini sıkıldığını saklamaya çalıştı.

“Sen bile seni sen yapan şeyleri sevmezken, neden bir başkası sevsin? Sen bile kendini sevmezken, neden ben seni seveyim Işıl?”

Güçlü durmak için alt dudağımlı ısırdım.

“Eğer her şeyi baştan yaşama şansım olsaydı...”

“Ama yok. Sihirli bir zaman döndürücüyle geçmişe dönüp her şeyi baştan yaşamayacağız. Sadece bir şansımız vardı ve sen bunu başka biri olmaya çalışarak heba ettin.”

Arkasını döndü. Ufak basamakları geri çıktı. Merdivenin başında durup bana döndü yeniden. Artık saklamadığım gözyaşlarına baktı. Çenesini sıkı.

“Geleceğimin nasıl olacağını bilmiyorum ama artık içinde senin olmayacağını biliyorum.”

Sözleri yüzüme vurdu. Öyle şiddetli vurdu ki, tenimde, midemde, kemiklerimde, kaburgamda, en önemlisi yüreğimde hissettim. Kalbimin üstüne kar yağdı, bedenim üşüdü. Sessizlik, hayal kırıklığı ve hüznün bir battaniye gibi etrafımızı sarmıştı.

Defne çekinerek önce kapıdan başını uzattı, sonra tüm bedeniyle ortaya çıktı. Açığa çıkmasalar da onun arkasından Aslı ve Mete de görünüyordu. Hepsinin konuştuklarımızı duyduğunu bi-

liyordum. Defne ufak bir adım atıp arkasından Burak'ın omzuna dokundu.

“Burak, annen odasından çıktı. Seni görmek istiyormuş,” dedi sessizce.

Burak bana son bir kez bakma ihtiyacı duymadan onlara döndü, yorulmuşçasına başını salladı. Defne ve diğerlerinin eve geri girmesini bekledi. Ardından o da içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Artık onun dünyasında bana yer yoktu.

Kepçe Kulak

Taksiyle eve gelirken hiç konuşmadım, ağlamadım da, öylece durup havanın aydınlanmasını izledim. Sufi sadece bir kez iri parmaklarıyla omzuma dokundu o kadar. Araba durduğunda koluma girip inmeme yardım etti. Koca ceketin içinde yaralı bir kuş varmış gibi beni dikkatle yürütüyordu.

Başımı kaldırdım, apartmanın kapısını açmak için anahtarını arayan Livya'yı gördüm. O da Burak'ın evinden gelmiş olmalıydı. Birkaç saniye sonra o da bizi fark etti. Gözleri beni ve bitkin yüzümü gördüğü an kocaman açıldı.

“İşil! İyi misin?”

Dudaklarım titredi. Merdivenleri koşarak çıkıp ona sıkıca sarıldım. Çantası elinden kaydı, yere düştü. Hemen sonra kolları beni sardı. Saçlarımı okşadı, ben ağladım. Uzun süren birkaç dakika sonra beni kollarından ayırdı.

Sevgi dolu bir abla edasıyla, “Hadi gel saçını yıkayalım,” dedi yüzümdeki ıslaklığa yapışan saçlarımı çekerek.

Küçük çocuk gibi başımı salladım gözyaşımı elimin tersiyle

silerken. Gülümseyerek sırtımı sıvazladı. Arkamızı dönüp apartman kapısından içeri girmeden önce Livya merdivenlerin aşağısında bekleyen Sufi'ye baktı. Başıyla ufak bir selam verdi.

“Onu sağlam getirdiğin için teşekkür ederim.”

Kıbarca çenesini salladı Sufi. “Keşke bedeni gibi kalbini de sağlam getirebilseydim.”

İkimiz birden karşımızdaki koca adama baktık. Onun iri bedeni, içindeki hassas kalbi sevilesiydi. Bunu Livya'nın gözlerinde de gördüm. Ama ne kadar büyük olsa da kalp kırıklarına engel olamazdı. Omuzlarımdaki ceket çıkarmak gibi oldum, hemen elini kaldırdı.

“Sen de kalsın. Sonra gelip alırım. Hem bir güzel yıkasan pek de fena olmaz. Bu gece çok fazla gözyaşına şahit oldu.”

Livya ile aynı anda gülümsedik. Ben biraz burnumu çektim, sonra abartarak ceketin koluna burnumu sürttüm. Sufi gülümsedi.

“İşte bundan söz ediyorum.”

Sıcak, uzun ve rahatlatıcı bir duş aldım. Livya üstümden çıkardıklarımın hepsini yıkanması için makineye atmıştı. Siyah elbise mi çöpe atacağımı ona söylemedim.

Livya banyo aynamızın önüne tabure koyup beni ona oturttu. Sonra eline havlu ve saç kremimi alıp arkama geçti. Havluy-la kıvrıcık buklelerimi kurutmaya başladı. Kremlmek için iyice kurutmam gerektiğini biliyordu. Buklelerimi özlemiştim. Onlara bakım yapmayı da. Buklelerim kadar Livya'yı da özlemiştim. Aynaya bakıp uzun uzun güzel yüzünü, saçlarıma dokunan ince

parmaklarını izledim. Başını kaldırınca aynada bakışlarımız birleşti. Durdu.

“Bir daha birbirimize kızgın kalmayalım olur mu?” dedi özlem ve hüznle.

Omzumdaki eline dokundum. “Sana kızgındım, çünkü sen de onlardansın. Kusursuzlardan...” Anlamayarak aynaya yansıyan yüzünü buruşturdu. Havluyu başımdan alıp taburemde döndüm. Ona baktım ve açıklamaya başladım.

“Eşsiz bir yeteneğin var. Kaleminden, fırçalarından çıkanları ben hayal bile edemem. Zarıfsın. Sen yürüdüğünde ılık bir rüzgârda dans ediyor gibi görünüyorsun. Ben ise ayaklarımı sürterek yürüyorum. Üstündekiler bile biz özeliz diye bağırıyor. Odanda, ailenle gülümsediğin kocaman bir çerçeve var. Üstelik sadece fotoğrafta mükemmel görünmek için değil, gerçekten mutlu olduğunuz için böylesiniz. En önemlisi, o şahane bandana ve şapkalarını taktığın saçların düz! Düz! İstedığın şekli verebiliyorsun. Bunun anlamını bilemezsin.”

Başını dert yanarcasına iki yana salladı. Ben devam ettim.

“Evet, sana kızgındım. Çünkü tüm bunlar yetmezmiş gibi, bir de onunla sevgili olduğunu öğrenmiştim. Onunla birlikte olman öyle normal geliyordu ki, kızdığım şey bu değildi. Çünkü ikiniz de kusursuzdunuz. Kızdığım konu, ben onun hayalini kurarken, bana onun hakkında tek gerçek şey söylememendi.”

Canı sıkılmıştı. Başka bir tabure çekip göz hizama eğildi.

“Söyledim. Ama sen duymak istediklerini duyuyordun. Görmek istediklerini görüyordun.”

Derin bir nefes aldı. Ellerini hafifçe dizlerine vurdu.

“Sen üstüne geçirdiğin herhangi bir şeyle dışarı çıkabiliyor-

sun. Ama ben her gün dolabın karşına geçip, ‘Bunu giyersem insanlar benim nasıl biri olduğumu düşünür, bu kıyafet benim kişiliğim için nasıl bir izlenim verir,’ diye düşünüyorum. Ama sen eline aldığın ilk şeyi üstüne geçirebiliyorsun. Düşünmeden. Öylece. Sende farkında bile olmadığın bir özgüven var. Ve ben buna hayranım.”

Gözlerini kaçırdı. “Eşsiz bir yeteneğim falan yok. Bölümdeki vasat öğrencilerden biriyim. Öyle ki, bölüm hocam, beni İtalya’ya gidecek grup içine almaya değmeyeceğimi söyledi.” İnana madım. O hocanın kör olduğunu düşündüm.

“Bir de, o gülümsediğimiz çerçeve... O, annem kaza geçirip ölmeden önceki son güzel yazımızdandı. O gülümseme bana kalan tek gerçek gülümseme. Artık her gülümsemem vicdan azabı dolu. Bu yüzden fazla gülümsemiyorum. Sanki çok fazla gülersem, onu unutmuş olacaktım gibi geliyor. Kahkaha atarken suçluluk duyuyorum.”

Kısa bir süre uzaklara baktıktan sonra başını iki yana salladı. Sonra kıpırdanıp bandanasını başından çekip aldı. Ardından küt saçlarını başının üstünde topladı. “Ayrıca kulaklarım kepçe! Sürekli bandana takma sebebim şahane moda zevkim değil, saklanma taktiğim.”

Kendimi tutamayıp kahkaha attım. Bence kulakları düşündüğü kadar kepçe değildi. Yanı başımdaki insanı böylesine tanımadığımı yeni fark ediyordum. Haklıydı. Haklılardı. Bakıyordum ama görmüyordum. Tüm bunları o söylemeden de fark edebilirdim. Ama ben sadece çerçeveye bakıyordum. İçindeki kareye odaklanmıyordum. Güzel bir çerçeve kolayca gözümü boyuyordu.

Livya dizime dokunduğunda yeniden dikkatimi onun beyaz

tenine çevirdim. Kaşlarını çatmıştı.

“O adam öylesine tehlikeli ki, ondan uzak durmanı istedim. Sen onun videolarını izlerken bunun zararsız bir ilgi olduğunu düşünüyordum. Ama... Sen ona yaklaşmak için can attın ve ben ağzımı açıp onun nasıl biri olduğunu sana anlatamadım. Onun... Tenime zorla dokunmasını engelleyemediğimi söyleyemedim.”

Nefesimi tuttum. O başını eğip gözlerini sıkıca kapattı. Beynine hucum eden görüntüleri engellemeye çalışıyordu. Acı çekiyordu. Uzanıp sıkıca elini tuttum. Elimde olsa beyninden o adama dair her şeyi silerdim. Keşke gerçekten bir unutma büyüsü bilseydim. Ben dişlerimi sıkarken o gözlerini açtı.

“Neden polise gitmedin? Neden şikâyetçi olmadın?”

“Kendi isteğiyle oldu diyecekti. İçmiştik. İçkinin içine bir şey koymuş olmalı. Ya da eğlence olsun diye sarıp yaktığımız şeyler aklımı karıştırdı, hâlâ emin değilim. Kendimde değildim. Eğleniyordum. İşlerin o raddeye geleceğini düşünmemiştim. Ama o düşünmüştü. Hep düşünüyordu. Kendi isteğimle olduğunu düşünmemi istedi. Başardı. Görüntülerde de öyle göründüğünü söyledi.”

“Pislik!”

Kuruyan dudaklarını ıslattı titreyerek.

“Unutmaya çalıştım. Unuttum da. Ama senin ona olan ilgin, ete kemiğe büründü. O yeniden canlandı. Sana söyleyemedim. Söyleyemezdim. Nasıl söylenir ki?”

“Burak biliyor muydu?”

Başını salladı hafifçe. “Evet. O gece. Yani kendimde olmadığım gece, eve geldiğimde, neden bilmiyorum ama o dışarıdaydı. Apartmanın karşısındaki kaldırımında bekliyordu. Beni gördü. Dar-

madağındım. O zamanlar yeni tanışmıştınız. Yine de bana yardım etti. Onun yanında ağladım. Ama kimseye söylememesi için yeminler ettirdim. Utanıyordum. Senin de bilmene dayanamazdım. Kimsenin bilmesini...”

Daha fazla anlatmasını istemedim. Uzanıp ona sıkı sıkı sarıldım. Doyasıya ağladık. Omuzlarımız birbirimizin gözyaşıyla sıırılsıklam olduğunda burun çekerek kollarından ayrıldım. Gözlerinin sadece iki santim uzağında kızarmış güzel yüzüne baktım.

“Tam bu anda öpüşmemiz mi gerekiyor?” Kocaman bir kahkaha patlattı. “Sanki seni öpmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.” Beni geriye ittirip, daha çok güldü. Gülmek ona yakışıyordu. “Eğer öpülmek istiyorsan?” dedim gözlerimi kısarak. Katılarak omzuma vurdu. Durulduktan sonra kızarmış burnu ile gözlerime baktı gülümseyerek. O gülümsemede çok şey saklıydı. Ona sahip olduğum için şanslıydım.

Yüzümüzü sildik. Burunlarımızı çektik. Artık daha sakın ve hafiflemiştik.

“Burak... Nasıldı?” diye sordum sessizce.

Keyifsizce dudak büktü. “Taziyede çok yorgun görünüyordu. Konuştuğunu hiç görmedim.”

“Beni aradı, aptal gibi açmadım.” Başımı kucağıma eğip tırnaklarımla etimi sıktım.

“Öğrendikten hemen sonra ben de seni aradım ama açmadın.”

Tırnaklarımı etime geçirdim. “Evet, açmadım...”

Aptaldım... Kucağıma düşen yaşlarlar yeniden, sessizce akmaya başladı.

Tohum Bırak

İnsanlar bu kez siyah ve koyu renk kıyafetleri farklı bir şey için giymişti. Gizemli ya da derin görünmek için değil, veda etikleri kişiye duydukları saygıdan dolayı...

Burak'ın dedesi hayatı boyunca çok fazla insana dokunmuştu. Cenazesinde farklı ırktan birçok insan, birkaç tane de çekim yapan kamera vardı. Burak dedesinin tabutunun arkasında öylece duruyordu. Bu mesafeden bile orada durmak istemediğini anlayabiliyordum. Tanımadığı insanlar yanına gelip kulağına bir şeyler fısıldıyor, sanki onunla yakınlarmış gibi elini sıkıp, omzuna dokunuyorlardı. Ama o her temasta yüzünü buruşturuyordu. Gitmek istediğini biliyordum. Odasına koşup, kulaklığını takıp sadece bir şeyler çizmek ve bu anı yaşamamak istediğini biliyordum. O da bunu yapmayı düşünüyordu. Ama kadınlar tarafının en ön sırasında, yaz mevsimine aldırmadan şemsiye tutup, siyah eşarp, siyah eldiven, siyah gözlük arkasına saklanan annesine baktığında kaçma dürtüsünü bastırıyordu.

Livya, Aslı, Defne ve ben bir hayli kalabalık olan kadınlar için

ayrılmış kısımdaydık. Mete, Sufi, kahve dükkânından birkaç arkadaş ve Timuçin Bey de daha da kalabalık olan erkekler bölümünde Burak'ın arkasında duruyorlardı. Yersiz olsa da gülümsedim hafifçe. Yanına gidip, bez bebeklerle bile arkadaş olamam derken, sahip olduğu gerçek insanları ona göstermek istedim. Ama o beni görmüyordu. Bakmıyordu bile. Mezarlığa gittiğimizde gözleri bir kez bile benim olduğum tarafa dönmedi. Siyah takımı içinde bitkin gözlerle öylece durup dedesinin kayboluşunu izlerken sarı gözlerini deli gibi özlediğimi hissettim.

Daha kabristandan çıkmamışken takım elbiseli, siyah evrak çantalı adamların hissettirmeden onu sıkıştırdığı gözümünden kaçmadı. Onu kurtarması için annesine her döndüğünde, annesi gözlükleriyle başka tarafa baktı, zaten çok fazla kalmadan siyah arabasına binip gitmişti.

Burak kravatını gevşetti. Saçlarını karıştırdı. Evraklı adamları başından atmak için kaçamak bakışlarla yönünü değiştirdi. Her hücremle onun yanında olmak istedim. Yanına gidip, o adamların çantalarını başlarına geçirmek istedim. Ama ben onun için artık yoktum. Kabristan çıkışında herkesle tokalaştı, geriye sadece Defne ve ben kalmıştık. Defne'nin elini sıktıktan hemen sonra ilgilenmesi gereken acil bir iş varmış gibi arabasına gitti. Ve bu onu son görüşüm oldu.

“Neyin var senin?”

Cenazeden sonraki ilk pazartesi sabahı. Profesör diyaliz makinesine bağlanmış, hasta yatağına uzanıyordu. Yanındaki koltukta

elimini yanağıma yaslamış oturuyordum. Elimini çekmeden huysuz bir çocuk gibi omuz salladım. Burak'ı düşünüyordum. Cenazeyi düşünüyordum. Diyaliz makinesindeki düzensiz çizgilere baktım. Burak'ın dedesinin odasındaki kalp ritim cihazına benziyordu. Düşünmeden elimini yanağımdan çekip doğruldum.

“Ölmekten korkuyor musunuz Profesör?”

Sorum ağzımdan çıktığı an yersiz olduğunu anlamıştım. Özür dilercesine yüzümü buruşturdum ama o gülümsedi.

“*‘Ölüme ve karanlığa baktığımızda korktuğumuz şey bilinmezliktir, başka bir şey değil,’* diyordu yaşlı dostum.” Dumbledore'dan bahsediyordu. Bende kalıcı yer etmesi için bilerek ondan alıntı yaptığının farkındaydım ve bu hoşuma gidiyordu.

“Sadece bilinmezliğin korkusu...” dedim tekrar ederek. Bu kez hiçbir şeyin aklımdan çıkmasını istemiyordum.

“Çoğu insan neden yazar biliyor musun Işıl?”

Birkaç fikrim vardı ama doğru olduklarından emin değildim. Söylemeye cesaret edemedim.

Kararsız kaldığımı görünce, “Öldükten yıllar sonra bile birileriyle konuşabilmek, birilerine dokunabilmek için olabilir mi mesela?” dedi beni denercesine.

“Ne fark eder ki, ölmüş olacaksın,” diye karşılık verdim.

“Evet, herkes ölecek. Ama önemli olan arkada bir şey bırakabilmek. Sen gittiğinde bile yaşayacak, senin yerine insanlara dokunabilecek bir şey... Meyvesinden yiyemeyeceğini bildiğin halde ağaç dikmek gibi. Gölgesinde oturamayacağını bildiğin halde o ağacı sulamak gibi...”

Kolundaki hortumlara aldırmadan doğrulup dik oturdu. Yumuşak yüz çizgileriyle gözlerimin içine baktı. “Ben arkamda seni,

senin gibi birkaç kişiyi bıraktığımda, kendi tohumumu ekmiş olacağım. Sonra sen de kendinkileri ekeceksin. İşte bu yüzden, ölmekten korkmuyorum Işıl.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Hiç düşünmeden karşımdaki yaşlı adama sarıldım. Yorgun omuzlarına yaslanırken iç çektim.

“Ben sizin de ölmenizi istemiyorum. Etrafımdaki herkes kayboluyor. Lütfen ölmeyin... Sizi de kaybetmek istemiyorum!”

Gülüşü ile göğsü titredi. Kıvrıkcık saçlarımı okşadı.

“Sana söz veriyorum, sen o dersten geçmeden ölmeyeceğim.” Burnumu çekerek geri çekildim. “Bunun için bana yalvarmana gerek yok.”

Parmak uçlarımla yeni akan yaşlarımı sildim yanaklarımdan. Yorulmuşçasına dışarı nefesimi bıraktım.

“Bendeki tohumunuz işe yaramayabilir.”

Başımı kucağıma eğip *Hufflepuff* tişörtümü çekiştirdim. “Neden böyle düşünüyorsun?”

Bir süre düşündüm. Başımı kucağımdan kaldırıp meraklı yaşlı gözlerine baktım. Boynundaki gözlüğe kaydı bakışlarım. O Dumbledore olabiliyorsa, ben de Harry olabilirdim.

“Kendimi hep çok öfkeli hissediyorum. Ya başımdan geçen bunca şeyden sonra içimde bir şeyler bozulduysa? Ya kötü birine dönüşüyorsam?”

Cümleyi hemen tanıdı. Gülümsedi. Hayali cübbesinin içinde hafifçe kıpırdandı.

“Hepimizin içinde hem aydınlık, hem de karanlık bir taraf bu-

lumur: Önemli olan hangisini seçtiğimizdir. Bizi biz yapan budur."

Hüzünle gülümsedim. Yine de omuzlarım çabucak düştü. Başım yine kumaşı sıkkan elime döndü.

"Ona, yani... Sevdiğim birine korkunç şeyler söyledim. Bir daha benimle konuşmayacak. Onu tanısaydınız doğru söylediğimi bilirdiniz."

Elini sıkıttığım kumaşın üstüne koydu. Başımı kaldırdım.

"Kurduğumuz cümleler en güçlü sihirlerimizdir. İnsanı hem yaralayabilir, hem de iyileştirebilirler."

Göz kırptı. "Bunu aklında tut Işıl."

Sihirli sözlerin Burak üzerinde işe yaramadığını ona söyleyemedim. Ama yine de bu sözü aklımda tutacaktım.

Kahveciye girdiğimde gözüm tek bir kişiyi aradı. Gelmeyeceğini biliyordum. Henüz iki gün olmuştu. Ama yine de gelmesini umut etmiştim.

Bir köşede Aslı ve Mete gözle görülür biçimde güllüşüyorlardı. Aslı, Mete'yi bilek güreşinde yenebileceğini iddia ediyor, Mete ise ona kıyamayacağı için adil bir yarış olmayacağını söylüyordu. Aslı'nın ilk kez elleriyle dudaklarını örtmeden, tellerini umursamadan kahkaha attığını görüyordum. Mete'nin de onun tellerini umursadığı yoktu zaten. Belki de bütün mesele buydu.

Onların sevimli hallerine sevinsem de, kendi dramım her şeyin

önüne geçiyordu. Surat asıp kasaya yürüdüm. Tam üç tane yanlış sipariş girdim. Defne son hatamı düzelttikten sonra yanıma geldi.

“Işıl seninle biraz konuşabilir miyim?”

Kabul edip kasayı başkasına devrettim. Arka tarafta, kimsenin olmadığı sakın bir köşe bulduk. Daha yüzüne bile bakamadan konuya girdi.

“Burak’la sevgili değiliz.” Afalladım. “Zaten hiçbir zaman da olmadık.” Ne diyeceğimi bilemedim. Saçını kulağının arkasına alırken oldukça sakindi.

“Benim yanımdayken ya senden, ya da çizgi romanından bahsediyordu. Çizgi romanı da seninle alakalı olduğu için, her zaman senden konuşuyorduk demek doğru olacaktır.” Samimiyetle gülmüsedti. Karşılık veremeyecek kadar şaşkındım. Koluma dokundu.

“Kalbi başkasıyla, böylesine güzel dolu olan birinden hoşlanma şanssızlığını yaşadım ama bu hislerimi devam ettirip hırsa dönüştüren bir insan olamam ben.”

Kolumu bıraktı. Dürüst olduğunu biliyordum. O hep öyle olmuştu.

“O gece, konuştuklarınızdan sonra... Odasına gidip, yazdığı çizgi romanını çöpe attı. Onu izlediğimin farkında değildi. Bütün bir gün ağlamamıştı. Tek bir gözyaşı döktüğüne hiçbirimiz şahit olmadık. Ama o an ağladı. Seninle dolu olan sayfaları atarken ağladı.” Başım yere eğildi. Gözlerim doldu. Defne yeniden koluma dokundu. Eğilip gözlerimin içine baktı.

“Sana ne söylerse söylesin, sen onun için çok önemlisin Işıl. Bunun birkaç cümle ile değişeceğini sanmıyorum.”

Burak’ı benim kadar iyi tanı mıyordu. Eğer çizgi romanı bile attıysa, bunun geri dönüşü yoktu.

Defne'nin yanından ayrıldığımda gidip izin istedim. Timuçin Bey yine sebepsiz bir mutluluk içindeydi. Zorlanmadan kahveciden çıktım. Külüstürüm olmadığı için yürüdüm. Hatta hayatımda ilk defa koştum. Ciğerlerim ağrıyana kadar koştum. Yolda kaç kere dizlerime yaslanıp duraksadım bilmiyorum ama inatla koşmaya devam ettim. Ter içinde eve vardığımda Livya yoktu. Odamı girdiğimde Portakal'ın köşedeki boş yatağı beni selamladı. Ciğerimle birlikte kalbim de yanıyordu.

Portakal'a yaptıklarım, Burak'a yaptıklarım, Livya'ya, Hate-mi'ye, en önemlisi kendime yaptıklarım... Artık ağlamak bile yeterli gelmiyordu. Kıvrıkcıklarımı hırsıyla geriye savurdum. Cebimden telefonumu çıkardım. Onu aradım. Her zaman yaptığı gibi ikinci çalışta açtı. Kibar sesi şüpheyile cevap verdi. Konuşmadım.

"İşil?"

Derin bir nefes aldım. "Bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Sert sesim onu şaşırttı. Bunu hissettim. "N-ne konuda?"

Dişlerimi sıktım. "Geçen yaz oraya geldiğimde. Sırf senin yeni çocukların benden rahatsız olmasın diye, misafir odasından çıkmayıp bir şeyler izliyordum."

"Kimse senden rahatsız..."

"Yanıma gelip ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Ne anlatmak istediğini anlayamıyorum İşil."

Yumruğumu sıktım. "Ekranıma eğilip izlediğim şeye bakmış-tın."

"İşil ben..."

Yutkundum. Onun katı sesini layıkıyla taklit etmek istedim.

“Artık çocuk değil, koca bir genç kızsın Işıl. Çocuk filmleri izleyip, elde edemeyeceğin erkekleri hayal ederek gününü geçiremezsin. Benim için illa bir şey yapmak istiyorsan, şu izlediğin adam gibi birini salyalarını akıtarak seyretmek yerine, koluna takıp benimle tanıştırmaya gelirsin. Tabii becerebilirsen!”

Sessizlik oldu. Hatırladığını biliyordum. Titreyen bir nefes aldım. Boğazım acıdı.

“Senin yüzünden böyle biriyim. Senin yüzünden saçlarımı, yüzümü, vücudumu, kişiliğimi sevmiyorum. Senin yüzünden kendimi sevmiyorum. Bana bakarken bile öylesine kusurlu hissettirdin ki, aynaya baktığımda kendimde sevecek tek parça göremedim yıllarca. Sen beni sevemedin diye, ben de kendimi sevemedim. Sen beni sevemedin diye bu haldeyim.

Sen beni sevemedin diye başkasının da sevemeyeceğini düşündürdün. Sen sevemedin diye, başkası beni olduğum gibi sevmeyiz diye düşündürdün. Sen bile sevemedin... Annem bile beni sevemedi diye kendimi sevemedim ben! Anneler çocuklarını sever! Neye benzerse benzesin... Severler... Sevmeliydin...”

Hıçkırarak ağlamaya ne zaman başladım bilmiyorum. Telefonu fırlattım, yere çöktüm. Dizlerime kapanıp ağladım. Ağladım. Ağladım...

Saç Örgüsü

Ne zaman yatağıma yatıp uyuyakaldığımı, ya da ne kadar uyuduğumu hatırlamıyordum. Öyle çok ağlamıştım ki gözlerim ağrıyordu. Yüzüme değen saçları gözümün önünden çektim. Odam karanlıktı. Ayağa kalktım. Işığı yaktım. Banyoya gitmeden önce saçlarımı toptasam fena olmayacaktı. Küçük komodininin üstünü karıştırdım. Çekmecemi karıştırdım. *Allah'ın cezası tokalarını nereye koymuştum!* Bir insan en çok lazım olan şeyleri neden kolay bir yere koymazdı ki? Sinirle çekmecelerimi vurarak kapattım. Çantamı karıştırdım. İçinde yoktu. Yere fırlattım. Yatağımın yanında çekmcelere baktım, yoktu. Elime ne geçiyorsa fırlatıyordum. Sanırım ben kendime toka almıyordum. Gün içinde saçlarımı ne ile topladığımı düşündüm. Burak'ın bana kolundaki siyah lastikleri verdiğini hatırladım. Her ihtiyacım olduğunda öylece veriyordu. Sanki benim için taşıyormuş gibi. Ama şimdi o yoktu. Ve ben o yokken saçımı bile toplayamıyordum! Ayakla-rımla yeri tekmeledim.

“Aptal!”

“Aptal!!”

“APTAL!”

Kapım hızla açıldı.

“İşil ne oluyor?” Livya korkuyla bana bakıyordu. Pijamaları üstündeydi. *Gece mi olmuştu?* “Senin gürültünle uyandım. Neden eşyaların bu halde? İyi misin?”

Etrafa baktım. Odam normalde dağınıktır ama böyle öfkeyle savrulmamıştı hiçbir zaman. Ellerimi başımın iki yanına koydum. Sinirliydim.

“Yüzüme bile bakmıyor Livya. Ben... Ben onu öptüm. Onu sevdiğimi söyledim. Ama o beni istemedi. İstemiyor!” Livya biraz rahatlama, ama daha çok üzüntüyle içeri girdi. Kıvırcıklarımı çekiştirdim.

“Ben onsuz olamam ki Livya. Olamıyorum. Onsuz bu saçma saçlarımla bile başa çıkamıyorum. O benim fark etmediğim gizli kahramanımdı ama bir daha asla maskesini takıp beni kurtarmayacak. Her şeyi berbat ettim. Ben onsuz kötülerle savaşamam ki. Onsuz kendimle bile başa çıkamıyorum...”

Yine ağlamak istemiyordum. Sakinleştim. Yenilmiş omuzlarımla kendimi yatağa bıraktım.

“Biliyorum, hayatta daha önemli şeyler var. Savaşlar. Eriyen buzullar. Afrika’daki açlık. Hatta naz yaparak çifleşmeyip dünyayı strese sokan pandalar. Ama sanki, şu anda hayatımdaki en önemli şey bu. Sanki başka hiçbir şeyin anlamı yokmuş gibi.” Yastığı kucağıma çekip tavana baktım. “Onsuz koşu bandında ters gidiyor gibiyim. Hiç bahçesi olmamış şehir çocukları gibiyim.”

Livya kucağımdaki yastığı çekip doğrulmama yardım etti. Yastığı yatağıma özenle yerleştirdi. Sanki tek dağılmış şey oymuş gibi.

“Üzülme, benim bir planım var,” dedi gözlerini kısarak. Oda-

sına doğru yürüdü hızlıca. Ben de peşinden gittim.

Pijamasını çıkarıp düzgün bir şeyler giydi. Fularını sardı boynuna. Oturma odasına gidince ben de peşinden koşturdum. Çalışma masasının üstünden ne olduğunu göremediğim kâğıtlarını aldı. Koridora geçerken telefonunu çıkarmış, bir yandan da ayak-kabılarını ayağına geçirmekteydi.

“Merak etme, işim bittiğinde efsanevi şeyler olacak,” dedi dans etme büyüğü yapılmış gibi kıpırdanarak, birini aramaya koyuldu. Ben onu çekıştirdim. O ayakkabılarını giydi. Çantasını alıp çıkmaya çalışırken kapının önünde itişiyorduk. Dudaklarına fermuar çekip dış kapıyı açtı ve ikimiz de donup kaldık.

Kapının diğer tarafında annem vardı! Daha da önemlisi gözünde kocaman bir morluk olmasıydı!

Dakikalar boyunca kimse konuşmadı. Konuşamadı. Livya sonunda bakışlarını annemden alabilmeyi başardı. Kaçamak bakışlar eşliğinde kapı eşiğine yürüdü.

“Şey... Benim bir işim var. Sabaha kadar gelmeyeceğim, siz rahatınıza bakın. İyi geceler Ece Ablacığım.”

Annem sarı saçlarıyla yüzünün morarmış kısmını saklayarak başını salladı. Livya gidince annem çekinen adımlarla içeri girdi. Salona geçtik. İkimiz de baston yutmuşçasına rahatsız duruyorduk. Aynı koltuğun farklı köşelerine oturduk. Boğazımı temizledim.

“İyi misin?” Cevap vermek yerine başını salladı. Ona doğru döndüm. “Bunu...” Yüzünü bana çevirdi. Sorun sadece gözü değildi, elmacık kemiği ve boynunda da kızarıklık vardı. Çenemi

sıktım. Ona ne kadar kızgın olsam da bu hali içimi acıtıyordu. “Yüzünü o adam mı bu hale getirdi?”

Yine cevap vermedi. Koltukta ona doğru kaydım. Aramızda bir kişilik boşluk kalana kadar yaklaştım. Yakından daha kötü görünüyordu. Daha gerçek. Gözünün içi kanlanmıştı.

“Hastaneye gidelim. Çok kötü görünüyor.”

Yüzünü başka tarafa çevirdi. Başını salladı yavaşça. “Birkaç güne geçer...”

Dudaklarım hayretle açıldı. “Bu... Bu hep oluyor mu?”

Bana baktı yine. Gülümsemeye çalıştı. “Asla sevilmek istediğin biçimde sevilmeyeceğin gerçeğini kabullenmek zor.”

Afalladım. Annem yanımdan kalkıp mutfığa doğru yürüdü. Arkasından öylece baktım. Kendimi hazır hissettiğimde yanına gittim. Beyaz gömleğinin kollarını kıvrımış, sarı saçlarını topluyordu. Elindeki diğer tokayı da bana verdi. Uzanıp aldım, ben de kıvırcıklarımı topladım.

“Evde un var mı?” Başımı salladım. “Peki kakao?” Yine salladım. “Tamam öyleyse,” dedi, yaralarının izin verdiği kadar gülümseyerek.

Dolap kapaklarını tek tek açıp bakmaya, bir şeyler aramaya koyuldu. Yüksek bel siyah pantolonundan gömleği dışarı çıktı. Omzunun üstünden bana baktı. “İki büyük kupa varsa getirir misin?”

Öylece salladım başımı ve dediğini yaptım. Livya’nın yeşil çaylarını içtiğini oldukça büyük kupaları çıkardım tezgâha. Annem un, kakao ve yumurtayı indiriyordu. O söylemeden bir kap çıkardım. Keyifle elimden alıp, aferin dercesine yanağımı okşadı. Çırpıcılardan birini bana uzattı. Alıp yanına geçtim. İki ayrı yerde yumurta çırpmaya başladık. Öylece kek yapıyorduk.

“Bunu ilk kez yaptığımız günü hatırlıyor musun?”

Hatırlıyordum. Ama onun da hatırladığını bilmiyordum. Mutfak camından karanlık uzaklara baktı bir süre. Sonra başını salladı. “Beni saçma bir hata yapmaktan kurtardığın geceydi,” dedi anlamsız keyfiyle.

“Nasıl yani?” dedim sohbetine ortak olarak. İkinci yumurtamı kırıyordum.

Gözucuyla bana baktı. “Artık rahatsız anıları bile dinleyecek kadar büyüdün mü sence?”

Emin olamadım ama başımı salladım. “Artık kabuğunu karıştırmadan yumurta kırabiliyorum. Bence bu yeterince büyüdüğümü gösterir.”

Coşkulu bir kahkaha attı. “Bence de,” dedi. Sonra unu kabına dökerek anlatmaya başladı.

“O gece kötü bir rüya görüp yanıma gelmiştin. Baban yoktu. Saçma bir kampa gitmişti.” Gözlerini devirdi. Hâlâ o tarz kamp-ları aptalca buluyordu. “Beni çekiştirip mutfaktaki bardakta canavar olduğunu söylemiştin. Hangi bardaktan bahsettiğini görmeliydim. Birlikte mutfığa gittik. Ve sen tezgâhın üstünde, yıkamadan bıraktığım iki kupadan birini gösterdin. Benim rujumun lekelediği bardağın tam karşısında duran bardağı...” Derin bir iç çekti. Karışımını çırpıyordu. “O gece... rüyanda gördüğünü söylediğin kupa ile kahve içtiğim adamla gitmeyi düşünüyordum.” Elimdeki şeyleri bıraktım. Yüzümü buruşturdum. “Tüm gece uyumayıp düşünmüştüm. Sen yanıma geldiğinde kararımı verdiğimi sanıyordum.” Karışımı iki kupaya da boşalttı. Bana baktı. “O gece, benim aptalca bir hata yapmamı engelledin.” Geniş tencereye önce su koydu, sonra bizim kupalarımızı içine bırakıp kapağını kapattı. “Baban kötü bir eş olabilirdi. Ama öyle bir sonu ikimiz de hak

etmiyorduk. O gece beni kendime getirdin.”

İşaretparmağını burnumun ucuna değdirip manşetlerini düzelterek mutfaktan çıktı. Öylece. Arkasından baktım. Sahip olduğum en güzel anım kirlenmişti. Tüm bunları duyduktan sonra, o keki sevdiğimden artık emin değildim.

Annemin hiçbir şey olmamış gibi oynadığı oyununa ayak uydurmaktan başka çarem yoktu. Sahte olduğunu bilsem de neşesi hoşuma gitmişti. Saçımı örmek istediğini söyledi. Bu teklifi reddedecek kadar gururlu değildim. *Her çocuk annesinin saçlarını örmesini isterdi öyle değil mi?* Ben de istiyordum. Ona kızgın olsam da istiyordum. Zaten bu gece o, kızdığım annem değildi. Mutlu, normal bir anneydi. Bu şansı somurtarak, suçlayarak heba edemezdim. Ben de oyununa ortak oldum.

Kekimiz piştiğinde üstüne sıcak çikolata yapıp döktük. Televizyonu açıp karşısına geçtik. Ben de onun yumuşak sarı saçlarını ördüm. Benim örgüm onun yaptıkları gibi güzel olmamıştı. Daha çok, saçı yolunmuş ucuz oyuncak bebeklere benziyordu. Ama o beğendi. Yere oturup bağdaş kurduk. Saçma reklamlara güldük. Mankenlerin kavga etmesini kahkaha atarak izledik. Kekimin son lokmalarını kaşıklarken elimi ekrana uzattım.

“O mankenlerin hepsi kusurlu ama kusurlarını spreyle, makyajla kapatıyorlar ve erkekler onların kusursuzluğuna inanıyor. Ama sana bir şey söyleyeyim mi anne, büyük kalçaları olan herkesin çatlağı vardır!” Dudaklarını eliyle kapatıp güldü. Bilmiş bir eda ile kalçamı öne çıkardım. “Bunu çok iyi biliyorum emin ol. Üzgünüm ama sebze yiyerek böyle bir popoya sahip olamaz-

sın.” Yüksek bir kahkaha çıktı parmaklarının arasından. Yeniden ekranda görünen Brezilyalı mankeni işaret ettim. “Ama ekranda o çatlakları spreyle kapatıyorlar. Neden? Çünkü insanlar vücuttaki çatlakları görmeyi sevmez. Tıpkı karakterindeki çatlağa katlanamayanlar gibi. Ama biliyor musun, bir insanı çatlaklarına rağmen seviyorsan, bu gerçek sevgidir.”

Annem bu kez kahkaha atmadı. Öylece yüzüme baktı. Gözleri yüzümü ezberliyormuş uzun kirpiklerini bile oynatmadı. Yutkundum. *Yanlış bir şey mi söylemiştim?* Dudağı huzurla yana kaydı.

“Sen... Haklısın,” dedi, sanki başka bir şey söylemek isteyip vazgeçmişti.

Saat artık göz ardı edilemeyecek kadar geç olmuştu. Havanın aydınlanmasına saatler kala gözlerimiz kapanıyordu.

“Livya’nın yatağında yatabilirsin. Ya da istersen buradaki koltuk da rahattır. Çarşaf getirebilirim.”

“Ben senin yatağında uyumak istiyorum.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Olur tabii... Ama odam şu an biraz, çok ufak bir şekilde dağınık durumda. Rahat edemeyebilirsin. İsters...”

“Sorun olmaz,” dedi gülümseyerek.

Başımı salladım. Odama yürüdük. Kapıyı açıp bugüne kadarki en berbat dağınıklığıma bakarken yüzünü bile buruşturmadı. Öylece içeri girdi. Üstüne rahat bir şeyler verdim. *Gryffindor* pijamam ona benden daha çok yakıştı. Bunu ona söylemedim. Yatağa uzanmadan önce beklemediğim bir anda elimi tuttu. Gözlerime baktı.

“Birlikte uyuyalım mı?”

Afalladım. Sessizce başımı sallarken gülümsememe engel olmadım. Üstünde *S.301* yazan lambamı söndürüp yatağıma sığıştık. Kıkırdamadan edemedim. Tüm bunlar rüya gibiydi. Altı yaşındaki Işıl bunları görse çok mutlu olurdu. Keşke onun da buna benzer birkaç anısı olsaydı. Belki o zaman o berbat tencere keki anısına ihtiyacı kalmazdı. Sırtımı yaslayıp kucağına sığındım. Tutam tutam ördüğü saçlarımı kokladı. Alt dudağım titredi. Öyle sessizce yattık. Uyumuyordu. Uyumadığını biliyordum.

“Okulun bittiğinde yanıma geleceğini söyledim ona.” Fısıltıyla konuşması sırtımı titretti. “Seçimleri saplantı haline getirdi. Uzun zamandır anketlerde puanı düşüyordu. Seçime birkaç ay kalmışken partisi çekilmesini söyledi. Kabul etmedi. Vazgeçmek onun huyunda yoktur.” Durdu. Soluk aldı. “Bana kızımın onun çatısına gelemeyeceğini emretti. İsminin her şeyden değerli olduğunu söyledi. Benden bile. Ona öyleyse benim de artık kalmayacağımı söyledim.” Yorgun nefesini bıraktı. “Hiç kimse izni olmadığı sürece onu bırakamazdı. Buna ben de dahil...”

“O yüzden mi vurdu sana, gitmek istediğin için?”

Cevap vermedi. Yine uzun bir boşluk sessizlik girdi aramıza. Doğrulup beni kucağında döndürdü.

“Ne yapalım biliyor musun? Babanın şu bahsettiği denizkestanelerini bu yaz birlikte toplayalım. Ne dersin?”

Yüzüne vuran aydınlık heyecanını ortaya çıkarıyordu. İstem-sizce gülümsedim.

“Bunun için babamın o harabe dediğin lokantasına gitmemiz gerektiğini biliyorsun değil mi?”

Kıkırdadı. “Bu, bütün bir yaz mekânı hakkında kötü şeyler söylerken oldukça eğleneceğim anlamına geliyor.”

Seslice güldüm. Sonraki yarım saati gelecek planları yaparak geçirdik. Livya'yı da alıp babamın yanına tatile gidecektik. Tüm gün güneşlenip, akşamları kumsala çadır kuracak, denizkestanelerinin kalorisini hesaplamayı aklımızdan çıkarmayacaktık. Biz gülüşerek planlar yaparken, evin kapısı çaldı. Henüz şafak söküyordu, Livya gelmiş olamazdı. Belki de Burak'tı!

Öyle hızlı ayaklandım ki, yataktan düştüm. Koşar adım dış kapıya ulaştığımda nefes nefeseydim. Beklemeden açtım ve karşımda hiç tahmin edemeyeceğim kişiyle karşılaştım. Annemin güzel yüzünü harabeye çeviren adam, sert gözleriyle karşımda dikiliyordu!

Birbirine saldırmak için zayıf anını bekleyen iki *seherbaz*⁵⁶ gibi tetikte öylece durduk. Sadece elimizdeki asalar eksikti. Bakışlarımı bir an bile kötülük saçan gözlerinden ayırmadım. Ondan nefret ediyordum, o da beni ezmek istiyordu.

“İşil? Kim gelmi...”

Cümlesiyle birlikte koridoru adımlayan bacakları da dondu. Gözlerimi üzerinden çektiğim adama bakıyordu şaşkınlıkla. Konuşamadı. Öylece baktı. Saniyeler önce gözlerinde yeşeren tüm umut parlaklığı yok olmuştu. Yine de güçlü durmasını istiyordum. Hiddetle adama döndüm.

“O artık burada kalacak!”

Adam bir an için bile bana bakmadı. Anneme döndüm. Gözlerini benden tarafa çevirmedi. Çenesini her zaman yaptığı gibi zarafetle yukarı kaldırmadı. İçinde olduğu pijama onu rahatsız ediyormuş gibi kollarını çekiştirdi ürkekçe. O an hayalimin son bulduğunu anladım. Asamı bir kere bile sallamadan düelloyu kaybetmiştim.

⁵⁶ Suçlu büyücülerini yakalayan bakanlık büyücüler.

“Arabada bekliyorum!” diye buyurdu sert ses. Sonra küçümseyen bakışlarıyla arkasını dönüp gitti.

Annem konuşmadan kıyafetlerini giydi. Örgülerini bozdu. Saçlarını başının üstünde kusursuz bir topuz yaptı. Yaralarını makyajla ustaca kapattı. Kapının yanına gelip çantasını koluna geçirdiğinde bana döndü.

“Sen küçükken doğum günü partisine gittiğimiz eve, gösteri yapan bir adam gelmişti.” Hatırlıyordum. Şahane bir partiydi. “Tüm çocukları etrafına toplayıp, tek tek hepinize hayalinizi sormuştu.” Bu kısmı hatırlamıyordum. “Doğum günü kızı pembe bisiklet demişti. Diğer çocuk kova dolusu çikolata dedi. Bir diğeri havalı bir uçak, öbürü bir midilli demişti. Sıra sana geldiğinde, elini çenene vurup düşündün, sonra ‘ağzından alev yerine şeker püskürten pembe bir ejderha üstünde gökyüzünde uçmak, işte hayalim bu!’ dedin coşkuyla. Diğer çocuklar ‘Vaoov’ diyince doğum günü kızı kollarını göğsünde toplayıp, ‘Ejderha diye bir şey yoktur bir kere,’ diye yüzünü buruşturdu. O zaman sen ne yaptın hatırlıyor musun?”

Başımı salladım merakla. Ne yaptığımı deli gibi merak ettim. Gülümsedi.

“Kızı umursamadan omuz salladın, ‘Olsun, ben yine de hayal ediyorum!’ dedin.”

Avcuyla yanağımı okşadı. “Sen buydun işte. Göremediğin, başkalarının düşünemediği şeyleri hayal edebiliyordun.” Elini çekti. Saçı bir santim bile bozulmamış olsa da elleriyle yokladı.

“Ben senin gibi değildim Işıl. Benim sahip olduğum tek şey güzel bir surattı. Ama sen çok daha fazlasına sahipsin. O gün telefonda söylediklerin...” Uzanıp koluma dokundu. Pişmanlıkla gözlerimin içine baktı. “Kendimce mükemmel olmanı istemiştim.

Başka insanların hayatlarına bakıp imrenmekle öylesine meşguldüm ki, senin zaten kusursuz olduğunu göremedim.” Kendine kızarak başını salladı. “Ben senin adını Işıl koydum. Işıldaman için. Ama sana en çok ben engel olmuşum... O yüzden sen parla Işıl olur mu? Kimseyi umursama ve parla...”

Ona telefonda bağırarak yarıyollar önceymiş gibi önemsiz geliyordu artık. Kolumdaki zarif parmaklarını sardım. “Onun yanına gitmeni istemiyorum.”

Elini çekti. Bakışlarını kaçırdı. “Buraya gelmesi onun için büyük bir şey Işıl. Belki bu kez beni kaybetmekten korktuğu için daha az... Sorun yaşıyoruz.”

Annemin gözlerine bakarken hayatımda ilk kez ona acıdığımı hissettim. Ne söylersem söyleyeyim gidecekti. Gülümsemeye çalıştım. “Evet haklısın, eminim bu kez farklı olacaktır.”

Öyle olmayacağını ikimiz de biliyorduk. Yeniden onun oyununu oynuyorduk. Yanağımı öpüp dışarı çıkarken ona eşlik ettim. Merdivenlerden inip, siyah gösterişli arabanın kapısını açarken arkasını dönüp bana el salladı. Yüzünde yine o kusursuz, göreni kıskandıran gülümsemesi vardı.

Aylar önce ona benzemek için her şeyimi verirdim. Ama o an, annem gibi olmak istemediğini anladım...

Basit Bir Merhaba!

Annem gittikten sonra bir süre yatağında oturup sessizliği dinledim. Kulağıma dokunan her sesi duymaya çalıştım. Öylece dinledim. Dinledim. Birkaç dakika sonra telefonum titredi. Hâlâ çalışıyor olması bile mucizeydi. Arayan babamdı.

“Kızım?” dedi kulağıma götürdüğüm an.

“İyiyim baba.” dedim, hemen.

“İyi değilsin.” dedi. Duraksadı. “Son konuşmamız... İyi olmadığını biliyorum.”

Haksız sayılmazdı ama artık o konuşma hatırlayamadığım kadar uzak geliyordu.

“Şu an daha iyiyim. Gerçekten.” Durdum. Kısa bir nefes aldım. “Ama... Keşke şu an hissettiklerimi daha önce, yıllar önce hissedebilseydim. Daha önce görebilmeyi, duyabilmeyi isterdim.”

Babam böyle kelimeleri, ucu açık, arkası dolu cümleleri severdi.

“Daha önce nasıl hissediyordun?” diye sordu yadırgamadan.

Sakınmadım. Gizlemedim. Olduğu gibi söylemek istedim.

“Kendimi yalnız, sahipsiz hissettim.”

“Ve ben, buna sebep olanlardan biriydim öyle değil mi?” Bir şey söylemedim ama o anladı. Kesilen soluğu kulağıma vurdu. “Ben özgür olup kendini bulmanı istemiştim.”

“Özgür olmak güzel, ama insan bazen ait olduğunu bildiği eli arıyor. İnsanın gözleri bazen babasını arıyor.” Düşündüm. Gözümde aradığım şey canlandı. “Uçurtma gibi. Gökyüzünde, özgür olayım ama ipim senin ellerinde olsun. Savrulup gitmeye-yim. Fırtınalarda biraz daha yakınına çek beni. Aşağı baktığımda, korktuğumda göreyim seni. Belki o zaman daha güçlü olurum.”

Derin bir sessizlik oldu. Sonra daha derin bir soluk aldı babam.

“Öyleyse hazır ol, bu yaz yanıma geldiğinde bol bol uçurtma uçuracağız,” dedi. Kıkırdadım. “Bir de... Sanırım artık kendime bir telefon almalıyım.”

Konuşmamız kahkahalarla bittiğinde gülümseyerek telefonu-ma bakıyordum. Seni dinleyen biri varken konuşmak çok keyifli oluyordu. Sessizce ayağa kalktım ve odamı toplamaya başladım. Kendi istediğimle. Kalabalık, dağınıklık hayatımda ilk kez beni rahatsız etmişti. En azından odam derli toplu olabilirdi. Acemi bir toplayıcı olduğum için oldukça üstten, göstermelik bir temizlik yapmış olsam da yine de iyi iş çıkardığımı düşündüm.

Sabahın erken saatlerinde evin kapısı açıldı. Elimdeki kocaman atılacaklar torbasıyla koridora çıktım. Livya gelmişti. Arkasında da Sufi içeri girdi. Şaşırdım. Elimdekileri yere bırakıp yan-larına gittim. Elleri kolları paketler ve poşetlerle doluydu.

“Bunlar ne?”

Livya sıırttı. “Bunlar senin romantik finalin.”

Yüzümü buruşturdum. “Romantik finalim mi?”

Sufi ile aynı anda hülyalı şekilde başlarını sallayıp torbalarla

salona girdiler. Daha ben ne olduğunu anlamadan torbaları yere indirip çantasından bir şey çıkardı, suratıma doğru fırlattı.

“Al ve bunu oku. Sen okurken biz de kalan hazırlıklarımızı tamamlayacağız.”

Burnumu acıtan şeyi yüzümden çekip şapşal ördek gibi etrafa baktım.

“Ne okuması, ne hazırlığı? Düzgünce anlatsanıza neler oluyor?”

Livya paketlerin üstünden atladı. Beni arkama çevirip omuzlarımdan ittirdi.

“Git ve oku Işıl. Gerisini biz halledeceğiz.”

Odanın dışına sürüklenirken Sufi keyifle seslendi arkamdan. “Okuduğunda anlayacaksın ufaklık, kendini bize bırak.”

“Hey! Siz ne zaman arkamdan iş çeviren takım oldunuz ki?”

“Elindeki şeye çizildiğimizden beri.” Livya kelimenin tam anlamı ile beni odama attı, göz kırptı ve kapımı kapattı.

Kapanan kapıya birkaç saniye baktıktan sonra elimdeki şeye odaklandım. Önünü çevirip gördüğüm isimle dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

BROKE & LIGHT

Bu Burak'ın çizgi romanıydı. Bir araya gelmiş ya da getirilmiş bir sürü sayfa güzel bir kapakla toparlanmıştı. Yatağıma çöküp dudaklarımı ısırdım. Derin bir solukla kapağını açtım.

Kapüşonlu, siyah gözlüklü bir genç sokakta yürüyordu. Kafasının üstünde yazılanlar insanların onu anlamadığının, yalnızlığının özetini geçmekteydi. Burak'ın kendi ağzından duyduklarıma benziyordu yazılanlar.

Genç sokaklardan geçip uzaklara gitmek, herkesi arkasında bırakmak konusunda iç sesiyle tartışırken birine çarpıyor. Bir kıza. Devasa kıvrıkcık saçlı, şapşal görünümlü bir kıza. Kız elinde dağ olmuş paketlerle mağaza kapısını açmaya çalışıyor. Bece-remeyeceğini kabul edip paket dağının arkasından kafasını uzatıyor. Gülümsüyor ve “**Merhaba,**” diyor. Gencin gözleri ışıldıyor. Kıza yardım edip kapısını açıyor. Kız kasaya geçip sipariş girmeye başlarken genç uzaktan onu izliyor. Sonra kapüşonunu indirip içeri giriyor, kahve sırasında beklerken cesaretini topluyor ama tam ona sıra geldiğinde kız ona bakıyor ve gülümsüyor. Çocuk bir ışık topu içinde kalmışçasına afallıyor. Panikle kızın arkasındaki “Eleman aranıyor!” yazısını işaret ediyor. Bir sonraki kare, genç somurtarak sipariş girerken çizilmiş.

Seslice kıkırdadım ve aşağıdaki büyük harflerle yazılmış cümleyi okudum.

HER ŞEY BASİT BİR MERHABA İLE BAŞLADI...

Cümleye parmak uçlarımla dokunup gülümsedim. Sonraki sayfalardaki kareler ise klasik süper kahraman maceralarıyla doluydu. Tüm çizimler muazzamdı. Light olabildiğine seksi ve kendinden emindi. Broke güçlü ve cesur. Rocki iri ama sağduyulu. Lilyum kırılgan ama vahşi.

Dikkatimi en çok çeken şeylerden biri düşmanları Silenceman oldu. Kesinlikle esin kaynağı Sümer’di. Light ile Silenceman konusunda kavgaları artık daha anlamlı geliyordu. Hikâyede Light, Broke’a inanmıyor ve Silenceman ile birlikte oluyordu. Bu takımın parçalanmasına sebep olduğunda Rocki ve Lilyum devreye giriyordu. Broke’un dünyayı son anda kurtarmasına yardım

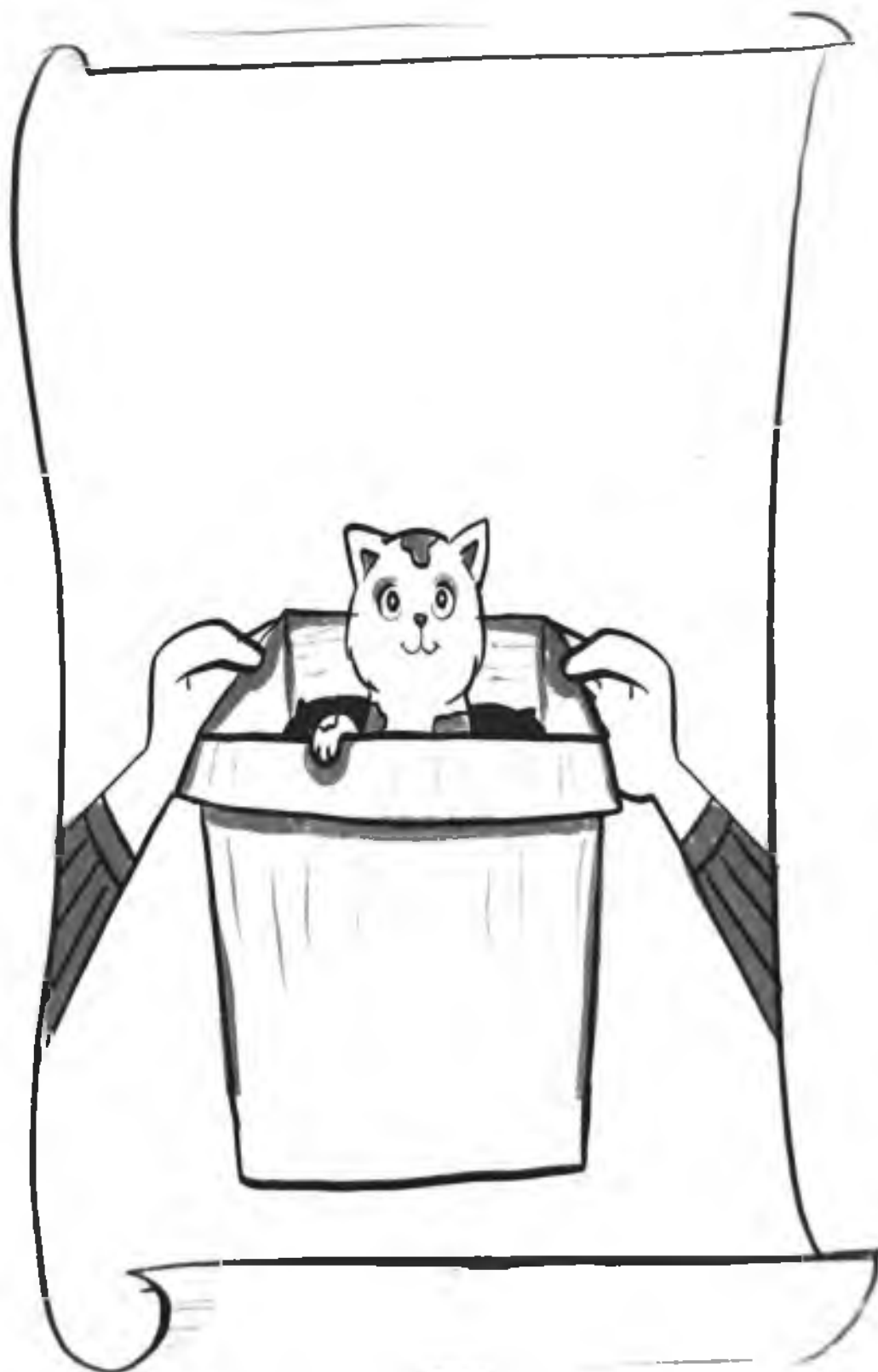
etseler de Broke Light'ı affetmiyor ve onunla yollarını ayırıyor. Light ile ayrılık konuşması yaptıktan sonra arkasını dönüyor ve gözlerinden inci gibi parlayan yaşlar düşüyordu.

Kendimi yeniden berbat hissetmiştim. Hikâye içinde bir yerlerde Broke, Light'a gerçek hislerini söylemek için kendine 365 gün veriyordu. Son gün geldiğinde söylememiş olursa uzaklara gitmeye yemin ediyordu. Başımı kaldırıp yatağın yanında duran **S.301** lambama baktım. Sayıların amacı buydu... Çizgi romanımı yatağa indirdim. Ayağa kalkıp lambayı yerinden söktüm. Hiç düşünmeden sürükleyip kapımı açtım ve atılacaklar poşetinin içine fırlatıp salona gittim.

Sufi ve Livya ayakta durmuş bir şeye bakıyorlardı.

“Eee, söyleyin bakalım. Tam olarak planınız ne?” diye sordum güçlü bir sesle.

İkisi birden bana doğru döndü. Sonra ayrılıp arkalarında kalan, az önce bakmış oldukları şeyi açığa çıkardılar. Dudaklarım aralandı. Bu gerçekten efsanevi olacaktı!

Mandalina

“Hazırsan başlıyoruz!”

Taksiden inmeden önce defalarca nefes alıp verdim. Üstümde kocaman, yerlere kadar sürünen bir palto vardı. Saçlarımdaki bukleler bugüne kadar hiç olmadığı kadar belirgin ve kabarık, öyle ki neredeyse arabanın tavanına değiyor. İlk kez kendimi Sufi'nin yanında küçük hissetmiyorum.

Kapıyı açıp ayaklarımdaki kalın topuklu vamp, uzun deri çizmelerimle kaldırıma çıktım. Sufi taksii parasını ödeyip Livya ile arkamdan indi. Karanlık تنها sokakta, heyecandan bayılmak üzereydim. Daha önce görmediğim kongre binasına benzer bir yapının arka çıkış kapısındaaydık. Sufi birini aradı. Birkaç dakika sonra Sufi'nin vücut ölçülerine benzer biri demir kapıyı açtı. Sağa solu kolaçan ettikten sonra, başıyla girmemizi işaret etti. Dudaklarımı ısırarak onları takip ettim. Belli bir noktadan sonra zayıfça, bilgisayar kurdu tipli bir çocukla yola devam ettik. Gürültülü salonun sesi geliyordu ama kimseciklerin olmadığı sahne arkasına benzer gri koridorlardan geçiyorduk. Livya nefes nefese anlatmaya başladı.

“Dediğim gibi, bu gece Hatemi’yi anma, aynı zamanda yeni yönetim kurulunu da tanıtma gecesi. Yani şirkete bağlı herkes orada olacak. Hisse sahipleri, yatırımcılar, markaya bağlı şirketler, kumaş hatta iplik tedarikçileri, Hatemi adını ağzına alan herkes o salonda olacak. Ama bizim için tek önemli olan kişi kim?”

“Burak,” dedim küçük çocuk gibi yanıtlayıp, paltomu çekiştirerek.

Livya koştururken omzunun üstünden Sufi’ye bakıp sıırttı. Daha çok gülmesi sevindiriciydi ama keşke ben böylesine gergin değilken kullansaydı gülücüklerini.

“Burak ona kalan hisseleri kabul edip, en büyük pay sahibi olmayı kabul etmiş. Bu onu yönetim kurulunun başı yapıyor. Senin de bildiğin gibi Burak bunu istemiyor. Bu yüzden ne yapacaksın?”

Bize yön veren çocuk durunca biz de durduk. Nefesimi bıraktım. “Onu kurtaracağım!”

Livya heyecanla kıpırdanırken onaylayarak başını salladı. Artık canlı müzik sesi daha belirgin geliyordu. Öyle ki yüksek sesle konuşmak zorunda kalacaktık. Çocuk bize döndü.

“Bu duvarın arkası orkestranın bulunduğu alan. Oraya gideceksin. Her şeyi ayarladım. Eğer hızlı olursan bir sorun çıkmayacaktır.”

Başımı salladım. Saçlarımı biraz daha kabartıp derin, hayatımdaki en derin nefesi aldım. Paltomu üstümden sıyrıp çizmelerimin dibine bıraktım. Bütün gözler bana döndü.

Gözlüklü genç, ağzı açık, “Vaoov! Bunun için para almama gerek bile yokmuş,” dedi ama Sufi’nin sert bakışını fark ettiği an ağzını kapattı.

Vücutuma tamamen yapışan, deri bir tulumun içindeydim. Kalçalarım korunmasız olarak gözler önündeydi ve kabarık saçlarımla tamamen Light'a benziyordum. En azından yapmak istediğimiz buydu. Umarım uzaktan yine fuhuştan tutuklanmamı gerektirecek bir izlenim vermiyordum.

Paltoma çizmemle vurup midemi tuttum. Sahneye adımlamadan önce yutkundum.

"Bu delilik!"

"Biliyorum. Ve böyle bir şeyin içinde olduğum için çok heyecanlıyım!" dedi Livya.

Tam adım atıyordum ki, Sufi cebinden çıkardığı şeyi bana uzattı.

"İşte bu doğru maske," dedi, elindeki siyah maskeyi bana uzatırken.

Gözlerime geçirip takarken, "Umarım!" dedim.

Sufi ile Livya aynı anda başparmaklarını havaya kaldırıp mükemmel olduğunu söylediler. Duvarın arkasına baktım. Soluk aldım. "Tekrar ediyorum, bu delilik!"

"Tekrar ediyorum, biliyorum."

Hızlı adımlarlar duvarı aşip sahneye çıkıverdim. Salona tek bir bakış attım ve anında dizlerim titredi. Devasa bir salondtu ve tamamen takım elbiseli adamlar, yer yer renkli gece elbisesi giymiş kadınlarla doluydu. Panikleyemezdim. Yüzümü yürüdüğüm sahneye çevirdim. Beyaz smokinli orkestra üyelerinin gözleri sırasıyla bana kaydı ve şaşkın gözlerle, Meksika dalgası gibi sırasıyla müzik aletlerini bıraktılar. Mikrofonun başına ulaştığımda tüm orkestra susmuştu. Tüm ışıklar aniden söndü. Şaşkınlık nidalarının hemen ardından tam üstüme bir spot ışığı vurdu. Gözlerimi

kıstım. Işık gören tavşan gibi öylece kalakaldım.

Kimseyi göremiyordum ama derin sessizliği fark edebiliyordum. Gözlerim karanlığa alışmaya başlarken, “Hadi!” diye uyarı bir sesle kendime geldim. Boğazımı temizledim kibarca ve başladım.

“Şeyy... Merhaba ben... ben Light. Çok farklı görüldüğümün farkındayım. Emin olun bu durum, üzerimde bu kostüm yokken de geçerli.” Dudaklarımı ıslattım. “Eminim çoğunuz bu kadar farklı olan birinden hoşlanmazdınız. Haklısınız da. Ama içinizden biri hoşlanıyor. Yani hoşlanıyordu ama ben her şeyi berbat ettim.” Karanlıktaki belirsiz silüetleri taradım. “O şu an burada. Ve hayatının en kötü kararını veriyor. Onun hayatını mahvetmesine izin vermek istemiyorum. O hayallerinden vazgeçti. Şimdi hiç istemediği bir yerde, hiç istemediği bir işi yapacak. Ve tüm bunlar burada bulduğunuz kişi yüzünden...” Elimi havaya kaldırdım. “Yanlış anlamayın Hatemi’yi seviyorum. Çok havalı biri. Sonuçta Sör Elton John ile arkadaştı, başka türlü düşünülemez değil mi?” Hafifçe gülümsedim. “Ama... Ne kadar harika biri olsa da, arkasında mutsuz birini bıraktı. Bu yüzden ona çok kızgıyım. Onu bu yere hapsetmeye hakkı yoktu. Umarım verdiği kararı bir daha düşünür.”

Seslice yutkundum. “Tüm bunların dışında, eğer beni görüyorsan... Çünkü ben gözüme vuran bu ışıkla hiçbir şey göremiyorum. Hemen önümdeki sarışının göğüsleri dışında demek istiyorum. Yani kör biri bile onları görebilir öyle değil mi?” Sesli gülüşmeler geldi kulağıma.

“Demek istediğim... Buraya bu kıyafetle çıkma sebebim...” Kollarımı iki yana açtım. “Seni sevdiğim gerçeğini bu kadar geç anladığım için tam bir mankafayım. Ama senin beni gördüğün

şekilde olmak istiyorum. Sahip olduklarını seven biri olmak. Farklı biri olmaktan korkmayan biri. Özel biri. Senin sevdiğin o kız olmak istiyorum... Hayatımın sonuna kadar yanımda, yüzüne baktığımda bile mutlu olduğum biri olsun istiyorum. O kişi ukala, kendini beğenmiş ve sürekli tespit yapan gözlüklü bir asosyal olsa bile..." Kendi kendime gülümsedim.

"Seni seviyorum Broke. Eğer... Eğer sana söylediğim o korkunç sözleri unutabilirsen... Yani demek istediğim... Seni seviyorum. Umarım hayatına bunca takım elbiseli egoist insanı alırken, -alınmayın lütfen- bana da biraz olsun yer ayırabilirsin. Çünkü ben senin hayatının her anında yanında olmak istiyorum. Seninle birlikte kötülükle, kötülerle savaşmak istiyorum. Ve bir de, seni gerçekten seviyorum..." Saçımı biraz geriye attım. "İnsan o cümleyi söyledikten sonra kendini durduramıyormuş. Eğer duymayan biri kaldıysa, şu köşedeki yanında fıstık gibi kız olan işitme cihazlı yaşlı amca gibi mesela." Yine gülüşmeler oldu. Gerginlikle dudağımı ısırdım. "Kısacası. Ben... Seni... Seviyorum." Sesim kısılarak son buldu.

Gözlerimle etrafı görebildiğim yere kadar taradım. Bekledim. Ama ses yoktu. Sahneye romantik bir şekilde gelip, beni dudaklarından ateşli şekilde öpen kimse yoktu. Omuzlarım düştü.

"Peki... Bu kadardı. Böldüğüm için kusura bakmayın. Şimdi davetinize kaldığınız yerden devam edebilirsiniz."

Geldiğim yerden gerisin geri yürüyüp sahneden çıktım. Ağır çizimlerini sürterek binadan dışarı çıktığımızda kimse konuşmuyordu. Livya'nın eski coşkusundan eser yoktu, Sufi üzgün gözlerini benden kaçırıyordu. Eminim evde bu kıyafeti dikerken hiç böyle hayal etmemişlerdi.

Paltom kolumda asılıydı. Artık üstümdekileri umursamıyordum bile. Paltoyu yere savurdum.

“Geç kaldım!” Dev topuklarımla paltonun üstünde tepinmeye başladım. Tekmelerim arasından bir ses yankılandı, boş arka sokakta.

“Hey, Light!”

Ayağım havada dondu. Sufi ve Livya ile aynı anda gelen sese döndüm.

Burak, üstünde koyu bordo takım elbisesi ile sokağın başında duruyordu. Öyle yakışıklı görünüyordu ki, heyecanla alt dudağımı ısırdım. Gözlerinde siyah gözlükleri yoktu, onun yerine havalı siyah bir maske takmıştı. Doğrudum. İstemsizce ona doğru iki küçük adım attım. Bana doğru yürümeye başladı.

“Konuşmanın sonunu dinleyemedim ama epey bayat bir konuşmaydı.”

Nefesim rahatlayan bir gülüşle çıktı dışarı. “İzlediğini bilmiyordum.”

“Senin gibi birini görmemek imkânsız. Şu haline baksana.”

Aramızdaki boşluğu kapattı. Sokak lambası tam üstümüzdeydi. Işık, maskenin arkasındaki sarı gözlerini zor da olsa görmemi sağladı. Gülümsedim ama öylesine rahatlamıştım ki, içimden ağlamak geliyordu. Bakışlarımı üzerinde dolaştırdım. Elbiseyi tanıdım.

“Bu o takım mı?”

Başını salladı. “Hayatımın değişeceği gün giymemi istemişti. Bundan daha hak eden bir gün olacağını sanmıyorum.”

Dudağı yana kaydı. Gözlerim dudaklarına kaydı. Yeniden gözlerine baktım.

“Şimdi ne olacak?”

Uzanıp belimi sardı, aramızda boşluk kalmadı. Dudaklarını ıslattı.

“Şimdi seni öpeceğim ve kamera etrafımızda 360 derece dönecek.”

“Boktan soundtrack de olacak mı?”

“Hem de en klişesinden.”

Öpüşmemiz ne kadar sürdü, hangi zaman diliminden hangisine geçtik hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, Broke ve Light'ın öpüşme konusunda oldukça iyi olduklarıydı. Artık daha fazla karışmış olan saçları parmaklarımın arasından kaydı. Burak geri çekilip kızarmış yüzüme baktı. Haylazca gözleri parladı.

“Bu şabane ana biraz ara vermek istiyorum,” dedi. Ardından cebinden ufak, siyah bir şey çıkardı. Ne yapamaya çalıştığını anlamadım. Elindeki şeyi havaya kaldırdı ve tuşa bastı. Sokağın girişindeki bir arabanın farları yandı. Kaşlarımı çattım.

“Prenses yeniden emrinizde.”

Başta anlamadım ama sonra ağzım sonuna kadar açıldı. Maskemi gözümden çekip, taç gibi saçıma geçirdim. “Bu... Bu benim külüstürüm mü?”

Başını salladı. Elimden tuttu. Arabanın yanına yürüdük. Parmaklarım hayretle dudaklarımı örttü. Araba yenilenmişti! Rengârenk boyanmış, üstündeki sayısız Harry Potter simgeleri ve armalarıyla büyüleyici görünüyordu. Ne söyleyeceğimi bilemez halde Burak'a döndüm. Tam ağzımı açacakken elini havaya kaldırdı.

“Beni sevdiğini üç yüzüncü kez söylemek için biraz daha beklemelisin.” Utanarak gülümsedim.

“Seni biriyle tanıştıracayım,” dedi.

Yanımdan geçip arabanın arka kapısını açtı. İçeriden minik bir karton kutu çıkardı. Yanıma geldi. Kutunun ağzı açıktı. Uzanıp başımı merakla içine uzattım. Minik, turuncu beyaz yavru bir kedi vardı.

Ben sabırsızca kediye uzanırken, “Bu, Mandalina,” dedi. Kucağıma aldım, öptüm, kokladım, tüylerini okşadım. “Portakal’ın yavrusu,” diye ekledi sessizce. Uzattığım dudaklarımı çektim, şaşkınlıkla Burak’a baktım.

“Ama... Bu... Nasıl olur?” dedim yarı kekeleyerek.

Yavru kediği alıp kutusuna indirdi. “O gece... O adamı evine aldığı gece. Livya o adamla geldiğini duyduğunda evden çıktığını haber verince, dışarıda beklemeye başladım. Ne olur ne olmaz diye. Yani sana bir şey yaparsa falan diye. Her neyse. Sanırım çok da erken gelmemiş olacağım ki, Portakal’ı dışarı bıraktığını görmemiştim. Yan apartmandaki aksi kadın söylenerek binasından dışarı çıktı, yakasından tutup bir kediği dışarı fırlattı. Homurdanarak sahipsiz bir kedinin ayakkabılığına girip doğum yapmaya çalıştığı hakkında söylenip duruyordu.” Nefesimi seslice içime çektim, ellerimle dudaklarımı kapattım. *Nasıl da anlayamamıştım!*

“Onu tanıdım. Hemen yanına koştum. Kanlar içindeydi. Düşünmeden veterinerine götürdüm. Doğumu başlamış ama ilk yavru ters geldiği için sıkışmış. O aksi kadın da pek yardımcı olmadığı için öylece kalmış. Hemen ameliyata aldılar.” Bakışlarını kaçırdı. “Portakal’ı kurtaramadıklarını ve yavruların dördünün de öldüğünü söylediler.”

Ellerimle yüzümü kapattım. Parmakları bana dokundu. Ellerimi aşağı indirdi, gözlerime eğildi.

“Ama sonra bu minik yaramaz nefes almaya başlamış. İki gün boyunca kuvözde kaldı ama başardı.”

Başımı iki yana salladım, hafifçe akan yaşlarımla “Benim yüzünden... Onu dışarı bırakmasaydım... O pislik adam yüzünden... Onu kapının dışına bırakmasaydım. Bana yalvardı. Kapıyı tırmaladı. Açmadım. Yalvarmasını dinledim ama açmadım. Portakal benim yüzünden öldü...” dedim. Kendimden nefret ediyordum.

Burak uzanıp gözyaşlarımı sildi. “Üzülme lütfen. Doktor evde olsaydı da anneyi kaybedeceğimizi söyledi. Hamilelik onun kaldırabileceğinden fazlaymış. Doğuştan gelen bir rahatsızlığı varmış. Kilo almasına sebep olan da oymuş zaten. Yavrularından birinin yaşıyor olması bile bir mucizeymiş. Hayata tutunacak kadar gelişmiş olması inanılmaz dediler. Özel bir yavruymuş.” Yanağımı okşadı. “Senin gibi...”

Benim vicdan azabımı azaltmak için söylediğini bilsem de gülümsedim. Mandalina’yı kucığıma alıp sıkı sıkı sarıldım. Tüyleri gibi, gözlerini de annesinden almıştı. Onu koklayıp, kulağına fısıldadım. “Seni asla bırakmayacağım...”

Varlığını unuttuğumuz Sufi ve Livya ikilisi yanımıza geldi. Artık şahane görünen külüstürümün yanında dikiliyorduk.

“Ee, şimdi ne yapıyoruz?” diye sordum.

Burak’ın beklediği soru buymuş gibi gözleri parladı. “Şimdi biraz da gerçek süper kahramanlık yapmaya ne dersin?”

Büyük bir istekle kabul ettim. Livya hemen, “Biz de gelebilir miyiz?” diye sordu.

Burak kahkaha attı. “Her süper kahramanın yanında...”

“En az onlar kadar süper olan arkadaşları vardır diyecektin değil mi?” diye tamamladı Sufi, tok sesiyle.

Burak haylazca başını salladı.

“Hayır. Her süper kahramanın yanında işleri daha da beter hale getiren dostları vardır diyecektim.”

Sufi ve Livya birbirine bakıp gülümsedi. Burak kaşlarını çatı. “Eğer birbirinize âşık olduysanız şimdiden söyleyin. Bir de sizin hikâyeniz için devam kitabı çıkaramam!”

İkisi de bakışlarını birbirinden kaçırdı. Ve bence biraz da kızardılar. Burak arabanın içine girerken, “Anlaşıldı, anlaşıldı,” dedi şikâyet edercesine ama hafifçe gülümsediği gözümünden kaçmamıştı.

Direksiyon başına geçtiğimde biraz daha şaşkındım. İçindeki her şey yenilenmişti. Koltuk kumaşları, direksiyon, vites kutusu, aynalar, radyo; her şey değişmişti. Hatta artık otomatik açılıp kapanan penceresi bile vardı. Yanımdaki koltuğa oturan Burak’a dönüp minnetle gözlerine baktım.

“Beni sevdiğini söylemeden önce arabayı çalıştır.”

Keyifle kıkırdadım. Anahtarı çevirdim, güçlü çalışan motor sesi arabanın içini doldurdu. Bir süre dinledim. Sonra ona bakıp sııttım.

“O berbat ses yok.” Başını salladı. Ama sonra hüznülenip surat astım. “O berbat sesi seviyordum.”

Gülümsedi. “İşte bu yüzdeeeeen,” radyoya uzanıp tuşa bastı ve eski külüstürümün sesi yankılandı. “Senin için o sesi kaydettim.”

Kahkaha atmaya başladım. “İnanılmazsın.”

“Biliyorum.” Gözlüğünü tüm ukalalığıyla geri itti. Tam eğilip beni dudaklarımdan öpüyordu ki, tok bir öksürük sesi geldi.

“Sevgi gösterinizi bölmek istemem ama bu araba benim ölçülerimdeki bir adam için pek de rahat değil. Rica etsem hızlıca kahramanlık yapacağımız yere gidebilir miyiz?”

Sufi arka koltukta boynunu eğip, kollarını kendine çekmişti. Livya ondan kalan boşluğa elinde Mandalina’nın kutusuyla sıkışıp kalmıştı. Çok rahatsız ama çok sevimli görünüyorlardı.

Saçlarımdaki maskemi yeniden gözüme çektim.

“Sıkı tutunun, başlıyoruz!”

Alohomora

Çok sessizdik.

“Evde olmadığına emin misin?” diye sordum yanımda duran kişiye fısıltıyla. Karanlığı yeterince aydınlatan fenerimi tutuyor, eğildiği kapıyı açmaya çalışan Sufi’nin sırtını izliyordum.

“Evet. Galeride ona yatırım yapacağını sandıkları, zengin işadamlarının avukatıyla görüşme yapıyorlar. Ve o avukat, sahibi ona işaret vermediği sürece Bay Mankafa’yı oyalayacak.”

Feneri siyah maskesinin altındaki Burak’a çevirdim. “O işadamı sensin değil mi?”

Sırtı. Gözlüğünü çıkarıp cebine koymuştu ama alışkanlıktan parmağını iki kaşının arasına uzattı. Şu an iyi görmediğine eminim. “Evet.”

Işık dudağının kenarındaki ukala ama tatlı çizgilere vurdu. “Senin işadamlığını yesinler.”

Aynı anda kıkırdadık.

“Burada ciddi bir iş yapıyoruz, biraz odaklanın lütfen!”

Bir adım arkamdaki Livya sessizce uyarmıştı. Buraya gelmeden önce onlara da kostüm bulmalıydık. Bu, hem güvenlik kame-

rası için gerekliydi, hem de ekip ruhunu yansıtmalıydık. Ama açık bulduğumuz yerdeki kostümler pek de hayal ettiğimiz gibi olmadı. Livya'nın siyah küt saçlarındaki, altın renkli Rapunzel peruğu balo maskesiyle birleşince fena olmasa da, kapıyı açmaya çalışan beton Sufi'miz için hiç de yaratıcı olamamıştık. Onun ölçülerine uygun hiçbir kostüm yoktu. Bu yüzden kafasında turuncu kıvrıcık peruk, burnundaki kırmızı palyaço topu ile yola çıkmıştık.

“Kapı tamam!” dedi Sufi tok sesiyle. Yerden kalktı. Kapıyı aradı. İçeri ilk o girdi, biz de onu takip ettik.

Sessizce karanlık evin içinde gezinirken, Livya ayaklı lambalardan birini bulup yaktı. İhtiyacımız olan aydınlıktan fazlasına gerek yoktu. Dikkat çekmemeliydik. Dairenin içine göz gezdirdim. Etraftaki her eşya küstahlık dolu bir zenginlik göstergesiydi sanki. Hissettirmek istediği buydu. Vermek istediği bu his açık değil, üstü kapalıydı. Onunla ilgili her şey gibi. Tiksintiyle midem bulandı.

“İşte orada!” dedi Livya. Az eşyalı bir odada çalışma masasının üstünde duran donanımlı bilgisayarı göstererek. Burası yayın yaptığı odaydı. İçeri adımımı attığım an daha önce gelmişçesine eşyaları tanıdım.

“Sıra bende!” dedi Burak hevesle odaya girerken.

Vakit kaybetmeden çalışma masasının sandalyesine kuruldu. Yüzündeki maskeyi karışık saçları arasından çekip çıkaracak gibi oldu ama sonra vazgeçti. Ceketinin cebinden kendi siyah gözlüğünü aldı, yüzündeki maskenin üzerine geçirdi. Komik ama çok sevimli göründü.

Burak aksiyon filmlerindeki bilgisayar kurtları gibi tuşlara bastı, fareyle oraya buraya tıkladı. Ekrandaki sayfalar öyle hızlı değişiyordu ki, bir noktadan sonra anlamaya çalışmayı bıraktım.

Burak'ın söylediğine göre ana şifre dışında başka engel yoktu. Birkaç uzun dakika sonunda varlığını tahmin ettiğimiz dosyalara ulaşmıştı bile. Fotoğraflar, görüntüler, kısa videolar, uzun videolar... Her hali ile aradığımız şeylerdi. Hepsi aynı iğrençlikte ama farklı kızlara aitti. Bazılarının yaşları fark edilir derecede küçüktü.

Sinirle dişlerimi sıkmaya başladım. Livya ise midesini tutup geriledi. Kötü görünüyordu. Zaten beyaz olan teni daha da açılmış, soğuk soğuk ter döküyordu. Onu ekrandan uzaklaştırıp, odanın diğer köşesine çektim. Sufi endişeyle koluna uzandı. Livya kısa bir tereddüt sonrası, birden onun geniş kucağına sığındı. Sufi önce ne yapacağını bilemeden öylece durdu, sonra sanki bir keleş beği sarıyormuşçasına korkuyla kollarını Livya'nın ince bedenine sardı. Karşımdaki manzara istemsizce gülümsememe sebep oldu. Onları orada bırakıp, Burak'ın yanına döndüm.

Burak cebinden ufak siyah bir kutu çıkarıp bilgisayara bağlamıştı. Bir yandan da tuşlara basmaya devam ediyordu. Her şey elimizin altındaydı. Ekrandaki yer değiştiren görüntülere bakarken, bir zamanlar dünyanın en zeki insanı olduğunu düşündüğüm adam, şimdi gözümde aptalın tekine dönmüştü. Dünyanın en zeki adamı ise şüphesiz sandalyede oturan havalı sevgilimdi.

Ekrandaki iğrençlikleri bırakıp Burak'a döndüm. Çatık kaşlarıyla yoğunlaşmışken ne de izlenesi görünüyordu. O an dünyadaki en çekici şeyin zekâ olduğuna karar verdim. Elimde olmadan saçlarına dokundum. Parmaklarım yumuşak teller arasında gezinirken dikkati dağıldı. Başını kaldırıp bana baktı. Parlak ekran yüzüne vuruyordu. Sarı gözler geri gelmişti. Ondan, Bay S.'in dünyadaki en zeki insan olduğunu söylediğim tüm anlar için özür dilemeyi düşündüm. Gözlerime bakan yüzü yumuşadı. Dudağı keyifle yana kaydı.

“Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?” diye sordum.

“Sen de mi öpüşmeyi düşünüyordun?” dedi beklemeden hevesle.

Kıkırdadım. “Hayır, öpüşmeyi düşünmüyorum.” Durdum. “En azından şu an düşünmedim.” Aynı anda kıkırdadık. Şimdi tek düşündüğüm söylediği şeydi.

Ona doğru eğilir gibi olunca, “Lütfen biraz ciddiyet!” dedi tok ses.

Burak boynunu geriye çevirdi. “Kırmızı burunlu bir adam mı söylüyor bunu?”

Sufi ve Livya ayrılmıştı ve ikisi de daha iyi görünüyordu.

“Yakalanırsak tutuklanabiliriz biliyorsunuz değil mi? Bence siciline bir de bu suçu eklemek istemezsin Işılcım,” dedi Livya. İyi olduğunu ispatlamak isteyen bir ses tonuyla.

Gülümsedim. Sufi’nin ondaki etkisi inanılmazdı.

“Işıl değilim ben. Lütfen isimlerimizi kullanmayalım.” Parmaklarımla dudağıma bariyer yaptım. “Dinleniyor da olabiliriz, geride iz bırakmayalım,” dedim fısıltıyla.

Livya’nın gözleri irileşti. Panikle dikleşti. Sarı saç örgüsünü geriye savurdu.

“HAKLISIN LIGHT. DEĞİL Mİ ROCKİ, SENCE DE HAKLI DEĞİL Mİ? BEN LİLYUM OLARAK ONA HAK VERİYORUM. EMİNİM BROKE DA BÖYLE DÜŞÜNÜYORDUR.”

İngilizce bilmeyip, turistlere adres tarif edenler gibi yüksek sesle ve tane tane konuşmuştu.

Hep birlikte kahkaha attık. Burak dakikalar sonra oturduğu yerde kıpırdandı.

“Her şey hazır!” Heyecandan dudaklarımı ısırdım. Gözlerime baktı. “Hazır mısın Light?”

Çenemi kararlılıkla oynattım.

“Hazırım Broke! Hadi şu pisliği haklayalım.”

Keyifle sandalyeden kalkıp yerini bana verdi. Oturdum. Korkmuyordum. Cesaret doluydum. Broke yanı başımda, Rocki ve Lilyum ise arkamda varlıklarıyla bana güç veriyordu. Burak ekrana eğilip tuşa bastı. Maskesinin üstündeki gözlüğünü çıkarıp iç cebine koydu ve geri çekildi.

“Üç, iki, bir ve yayındayız!”

Siyah ekranda bir saniye sonra kabarık kıvrıcık saçları ve siyah maskesiyle kendi yansımamı gördüm. Yutkundum.

“Merhaba sevgili izleyenler. Beklediğiniz kişi olmadığımızın farkındayız.” Arkamda duran, ekranda oldukça havalı görünen ekibe gururla bakış attım. “Ama yayınlarını deli gibi izlediğiniz, hatta çoğunuzun bizzat kendisine âşık olduğu adam, yani Bay S. hakkında söylemek istediğimiz birkaç şey var.” Hafifçe boğazımı temizledim. “Bay S., pisliğin tekidir!” Çenemi yukarı kaldırdım. “Bu yayını da işte bunu ispatlamak için yapıyoruz. Aranızda bu iddiamızın doğruluğuna inanmayanlar olabilir. Çünkü insan birini kusursuz gördüğünde, onun aslında sahip olduğu gerçek yüzünü görmekte zorlanır. Ama işleri sizin için kolaylaştıracacağız. Birazdan göstereceklerimizden sonra Bay S.’i değil izlemek, s harfini kullanmak bile istemeyeceksiniz. Bay S., yani gerçek adıyla Sümer Mutlu.” Bir saniye için duraksadım. “Gerçek adıyla kulağa pekte havalı gelmiyor değil mi?” İmalı bir gülüş sonrası devam ettim. “Aldığı paralar karşılığında, tamamen tasarladıkları kurgu doğrultusunda yaptığı yayınlar ile bize âşık olduğumuz masalları anlatan Sümer Mutlu, aslında sandığınız, düşündüğünüz, hayalini

kurduğunuz kişi değil. Sümer Mutlu kim mi? Kendisi uyuşturucu ile aklını karıştırdığı kadınlara zorla sahip olan, yetmezmiş gibi bu iğrenç eylemi gerçekleştirirken kaydettikleriyle onları tehdit eden pislik, adi adımın tekidir!” Çenemi sıkarak başımı salladım. “Hâlâ söylediklerime inanmıyor musunuz? İşte size gösterebileceğimiz birkaç kare...”

Burak sadece Bay S.’in belirgin olduğu, ama karşısındaki kişiyi sansürlediği kaydı oynattı. Konuşmaya devam ettim.

“Bu siz olabilirdiniz! Bu bir arkadaşınız olabilirdi! Bu kardeşiniz ya da sevdiğiniz herhangi biri olabilirdi! Bu ben olabilirdim! Bu, ben olmak üzereydim!”

Görüntüler bittiğinde, derin sakın bir nefes aldım.

“Bir insanın sadece size gösterdiklerinden oluştuğunu düşünmeyin. Onun size göstermediği çirkin bir tarafı olabilir. Sadece yüzü, gözleri, sözleri güzel olduğu için birinin yanında olmayın. Size nasıl davrandığı kadar, başkalarına nasıl davrandığı da önemli. Hoşlandığınız kişi kapısını açan kişiye, siparişini alan birine, yolda çarptığı insana, kıyafetlerini satın aldığı kişiye nasıl davranıyor, bunları da görmeye çalışın. Her insan sizin gördüğünüzden fazlasıdır.”

Başımı arkaya çevirip gölgesiyle bile beni koruyan Rocki’ye döndüm.

“Bir adam iki metre boyunda, sert, iri bir deve benziyor olabilir. Ama bu onun nazik, yumuşak huylu ve şahane fal bakan biri olmadığı anlamına gelmez.” Sufi utanarak gülümsedi.

Yanımdaki güzel kıza döndüm.

“Soğuk, mesafeli, kibirli görünen güzel bir kızın dünyanın en iyi dostu olamayacağını düşünenler yanılıyor olabilir mesela.” Livya kibarca başını salladı.

Başımı ekrana çevirirken Aslı ve Mete'yi düşündüm.

“Dış tellerini sakladığı için asla doyasıya gülemeyen kızın, kaslı bir adamı bile korkutacak kadar güçlü olması, ya da göz korkutan kaslı adamın, âşık olduğu kadının yanında yavru kediden farksız olabileceği tek bakışla anlayabileceğiniz şeylerden değildir.”

Defne'yi düşündüm. “Boyu kısa olduğu için kimseye yakıştırmadığın birinin, dünyayı saracak kadar büyük bir merhameti olduğunu bir kez gördüğünde anlayamazsın.”

Başımı yana çevirdim. Sevdiğim adama baktım.

“Gözlüklü, ukala, kendini beğenmiş, uzun boylu bir adamın, senin dünyanı daha güzel bir yere dönüştüreceğini onunla ilk karşılaşmada anlayamayabilirsin.” Güzel dudağı yana kaydı.

Huzurla gülümsedim. Ekrana döndüm yeniden. Kameraya biraz daha yaklaştım.

“Ve unutmayın; kıvrıkcık saçlı, koca popolu bir kız, sizi korkunç bir adam hakkında uyardığında, belki de söyledikleri konusunda haklı olabilir!”

Ve yayın bitti! Ekrandaki son görüntü **BROKE & LIGHT** yazısı olmuştu. Bu beni de şaşırttı. Şaşkınlıkla önce siyah ekran üzerindeki kelimelere baktım, sonra mutluluktan gözlerim dolarcasına Burak'a döndüm. Maskenin arkasındaki gözlerine bakarken onu ne kadar çok sevdiğimi düşündüm.

“Beni sevdiğini iki bininci kez söylemeden önce artık fazla vaktimiz kalmadığını hatırlatmalıyım.”

Utanarak gülümsedim. Burak eve girdiğimiz görüntüleri de yok etti. Birkaç dakika sonra ise avcumuzda kanıtlarla evden koşar adım çıkıyorduk. Külüstürüme doğru koştururken nefes nefese sordum.

“Kıyafetleri teslim etmeden önce Portakal'ı teklemeyen kadı-

nı da haklayabilir miyiz?”

Burak hiç düşünmeden destek çıktı bana.

“Rahmetli kocasının öbür dünyadan ona selam yolladığını söylediğimizde altına yapacağına eminim.”

Arabamın yanına geldiğimizde Livya soluk soluğa ama mutluydu.

“O kadını öyle bir korkutalım ki, altında yetişkin bezi bile olsa, altına yaptığını hissetsin!”

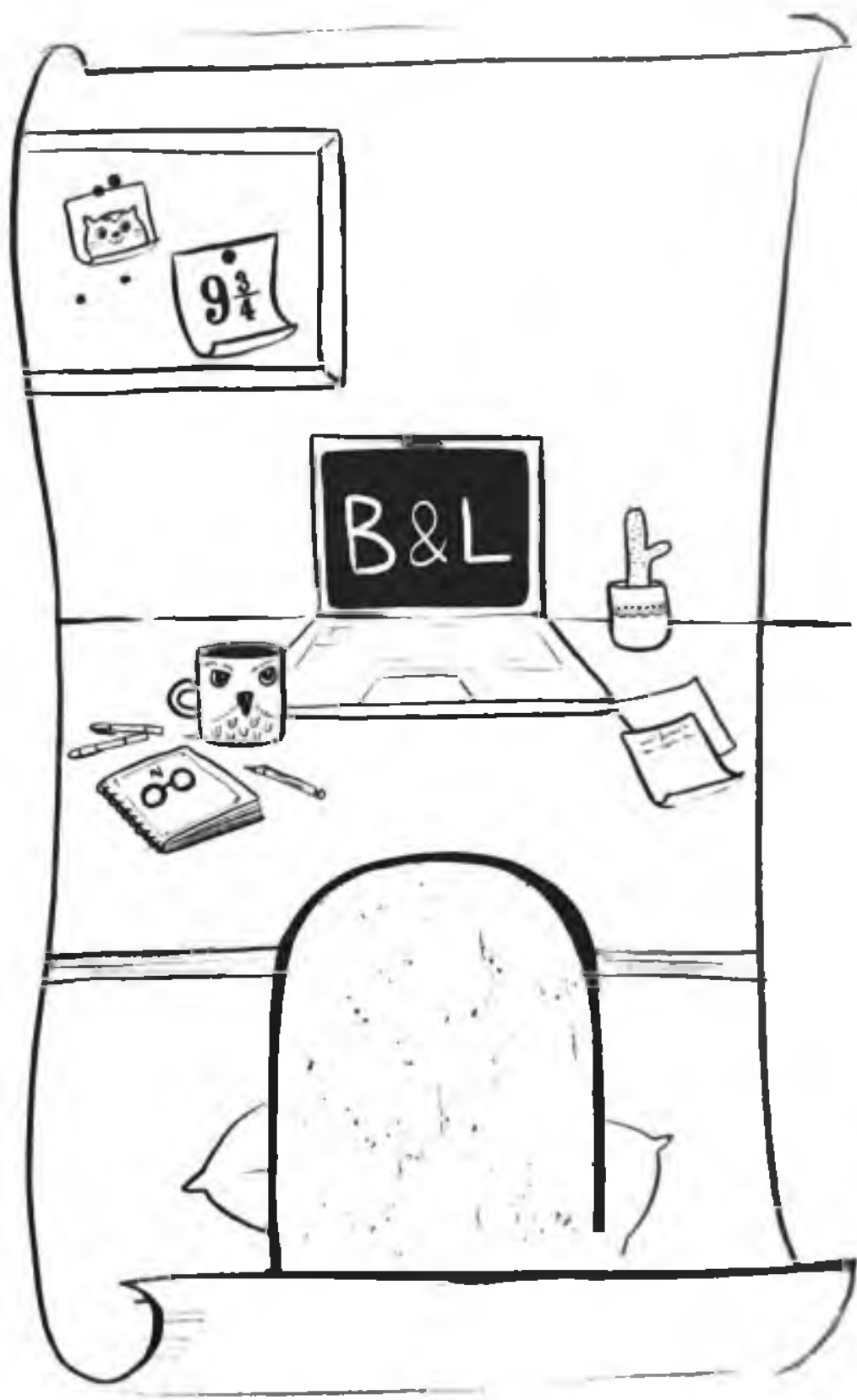
Hepimiz kahkaha attık. Anahtarı elime aldım, düğmeye bastım, tüm kilitler açıldı. Livya ve Sufi hemen arka koltuklara yerleştiler. Burak da kapısını açtı ama benim kapım sıkışmıştı. Hızlıca çekiştirdim. Olmuyordu. Burak bana bakıp göz kırptı.

“Bence nasıl açılacağını biliyorsun.”

Kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Kapıya doğru eğildim ve fısıldadım.

“Alohomora...”

Ve kapım açıldı.

Muziplik Tamamlandı!

Kucağımda Profesör'ün odasında kalan son kutu vardı. Kallanları evine getirmemi istemişti. Zile basıp kutuyu yere indirdim. Kapı açılmadan önce kıvrırcıklarımı geriye attım. Yine toka takmayı unutmuştum. Üstümde taşlanmış kot bahçıvanım, içinde göze çarpan turuncu beyaz tişörtümle yine modanın korkulu rüyasıydım. Ama artık umursamıyordum.

Kapı aralandı. Kapıyı esmer, bir o kadar da güzel genç bir kadın açtı. Şaşırdım. Ben ağzımı açamadan o gülümsedi.

“İçeri gel Işıl. Babam uğrayacağını söylemişti.”

Türkçesi oldukça bozuktu. “Babanız?” diye sordum şüpheyle. Beyaz dişleri ile gülümseyerek başını salladı.

“Babam, Şevket. Yani senin deyimimle Profesör. Aaa, ya da dur, yoksa Şeytan mı demeliydim?” Şaşkın ördek gibi yüzüne bakınca gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. “Babam bana her şeyi anlatır,” dedi omuz sallayarak, bu yeterli bir açıklamaymışçasına. Başımı salladım yavaşça ama hastalığını gizlediğini öğrendiğinde ne hissedeceğini merak ettim.

Beyaz spor ayakkabılarımla içeri yürüdüğüm an evin içindeki kapılardan biri açıldı ve içeriden elinde yelpaze tutan ince belli, orta yaşlı bir kadın çıktı. Güzeldi. Hafif kemerli, karakteristik bir burnu ve doğuştan öyleymiş gibi görünen, eyeliner çekilmiş alımlı gözleri vardı.

Yelpazeyi sallayarak bir şeyler söyledi. Dilini anlamasam da şikâyet ettiği kesindi. Keskin bir dönüşle bana baktı. Tek elini beline koydu. Ürktüm.

“O yaşlı domuza söyle,” Türkçesi az önceki kızıdan da beterdi, “eğer havalandırmayı tamir ettirmez ise, ölmüş annemin üstüne yemin ederim ki, kafasında kalan saçları da ben dökerim.” Yelpazeyi boynuna doğru savurdu. “Eriyooooorum,” dedi, oldukça ağır bir aksanla.

Neden söz ettiği hakkında en ufak bir fikrim olmasa da, güzel olduğu kadar korkutucu da görünen bu kadını başımla onaylamaktan başka çarem yoktu. Kız, söylenen kadının koluna girip başka odaya giderken, bana eliyle gitmem gereken yönü işaret etti. Kollarımdaki kutuyu almadan odalarından birine girip gözden kayboldular.

Ev büyüktü ve zevkli, antika eşyalarla doluydu. Fazla oyalanmadan paytak yürümeye devam ettim. İşaret edilen kısım çalışma odasıydı ve her yer ama her yer kitaplarla doluydu. Profesör odanın bir köşesinde oturuyordu. Varlığımı hissedince okuduğu kitaptan başını kaldırdı. Burun kemerindeki gözlüğünün üstünden bana baktı. Başıyla gel dedi bana, ben de hızlı adımlarla yanına gittim. Unutmaktan korkan ulak gibi elimdeki kutuyla kıpırdandım.

“İçerideki kadın size havalandırmayı tamir ettirmenizi hatırlatmamı istedi,” dedim aceleyle. Kadının kızgın gözlerine yeni-

den hedef olmak istemiyordum.

Profesör çenesini yukarı kaldırdı. “Bu kelimelerle mi söyledi?”

Bakışlarımı kaçırdım. “Hayır. Şey... ‘O yaşlı domuz tamir ettirmezse kalan saçlarını ben dökeceğim,’ tarzı bir cümleydi.”

Seslice güldü. Gülerken şişkin göbeği titredi. “Şimdi oldu.”

Eğlenen yüzüne ortak oldum. “Kızınız onu sakinleştiriyor, saçınız bir süre daha güvende, merak etmeyin.” Keyifle salladı başını. Yeniden okuduğu kitaba dönmüş yüzüne baktım. “Şey... O Karen mıydı?”

“Evet,” dedi tereddüt etmeden.

“Neden burada?”

Başını kitabından kaldırmadı. “Kızım hastalığımı öğrendi ve ona defalarca yemin ettirmeme rağmen annesine söylemiş,” dedi düz bir sesle.

“Öyle mi? Peki öğrendiğinde ne yaptı, nasıl tepki verdi?”

Dudak büktü. “Ben havai fişekler patlatacağı büyük bir parti düzenlemesini beklerdim. Ama o, birkaç gün sonra yanıma gelip, bu kâğıdı yüzüme fırlattı.”

Yaslandığı koltuğundan doğruldu. Yanındaki sehpa da duran kâğıtlardan birini eline alıp bana uzattı. Beklemeden kutuyu tek kolumun altına sabitleyip kâğıda uzandım. Gözlerimi kısıp hızlıca kâğıda göz gezdirdim. Sayısız tıbbi terim ve sayı arasından anladığım şeyle birlikte kaşlarım alnıma yapıştı.

“Size böbreğini mi veriyor?”

Okuduğum kâğıt Karen’in böbreğinin Profesör’ünki ile uyuştuğunu söylüyordu. Profesör yeniden koltuğa yasladı.

“Ölümüm onun elinden olmalıymış, bir böbrek yüzünden değil.”

Başımı kâğıttan kaldırdım. Bu inanılmazdı. Bu Profesör'ün yaşayacağı anlamına geliyordu. Ölmeyecekti! Mutluluktan ağlamak istiyordum. Dolmaya başladığını hissettiğim gözlerimle ona baktım.

“Profesör ben... Ben...”

Gözlerimin içine bakarak gülümsedi. “Biliyorum. Ölene kadar bana karşı kullanacağı bir fırsat bulduğuna ben de üzülüyorum.”

Bir saniye için sadece birbirimizin gözlerine bakarak gülümsedik. Onun da rahatladığını anlamıştım. Ve mutlu olduğunu... Hafifçe burnumu çekip saçımı savurdum.

“Peki sizce, mektuplarını tuvalet kâğıdı olarak kullandığınızı öğrendiğinde ne yapacak dersiniz?”

Dertlenir gibi başını iki yana salladı.

“Sanırım bağışladığı böbreğiyle birlikte kalbimi de sökmek isteyecektir.”

Kahkaha attım. Artık okumadığını, sadece göz gezdirdiğini düşündüğüm kitabını umursamadan, elimdeki kutuyu salladım. “Son kutu,” dedim.

İçinde sallanan kitaplar ses çıkardı. Önce kutuya baktı, sonra sakince, “Şu çalışma masasının üstüne bırak bakalım,” dedi.

Çalışma masasına yürürken koca bir ömrün en büyük parçasından kalan son kalıntıları taşıyor gibi hissettim. Yavaş adımlarla kutuyu bırakırken, masanın üstünde sıralanmış sayfaları tanıdım. Bunların çoğunu tozlu dosyalar arasından ben bulmuştum. Gözlerimi kısıtım. Bunlar mektuplardı. Tuvalet kâğıdı olması gereken mektuplar. Karen'in mektupları...

İstemsizce uzanıp parmak uçlarımla sayfalara dokundum. Yarı silinmiş, yıpranmış, eski ama hâlâ zarif görünen elyazısında

gezindim. Sonra başımı kaldırıp koltukta oturan huysuz adama baktım. İçerideki öfkeli kadını düşündüm. Birbirlerini hâlâ sevdiklerini iliklerime kadar hissettim. Sevginin, aşkın anlamadığım binbir türü vardı. Ve sanırım onlarınki en garip olanlardan biriydi.

Gülümseyerek Profesör'ün yanındaki koltuğa otururken ona bir şeyler söylemek istedim ama dudağının kenarlarını yukarıdayken görmek tüm cevaplardan daha tatmin ediciydi.

Gözlüğünün üstünden bana bakış attıktan sonra kitabını gürültüyle kapatıp yerinde doğruldu. Kitabı sehpaye indirdi. Yüzüme döndü.

“Artık kim olduğunu biliyor musun?”

Dudaklarım ince bir çizgiyle sinsice gülümsedi. “Bunu sormadan öğrenemezsiniz.”

Keyifle gülümsedi. “Söyle bakalım; kimsin sen?”

Dizlerimdeki ellerime kaydı bakışlarım. *Ben kimdim?* Bu soru eskisi kadar içimdeki boşlukta yankılanmıyordu. İçim eskisi kadar boş değildi.

“Ben, kendini seven biriyim. Olduğum halimle. Kocaman saçlarım, doymayan midem, sürekli bir şeyleri deviren bedenim, nerede ne söyleyeceğini kestiremeyen dilim, kıyafetlerin içine sığamayan popom, uçuk şeyler düşünmekten vazgeçmeyen aklımla, neysem oyum... Bir eksikliğin ya da fazlalığın, bir kadının ya da bir erkeğin beni tanımlamasına izin vermek istemeyen biriyim. Yanlış yapmaktan korkmayan biri. Her zaman doğruları bilemeyeceğini kabul eden biriyim...” Profesör'ün gözlerinin içine baktım. “Sen kimsin diye sorulduğunda, tek bir cümleye sığamayan biriyim.”

Gözbebeklerime baktı. Burnundaki gözlüğünü aldı, boynuna astı. Çenesini hafifçe salladı ve büyük bir dikkatle bana doğru

eğildi. Dudağı önce haylazca yana kaydı ve sonra sessizce fısıldadı.

“Muziplik tamamlandı.”⁵⁷

“Ve Broke bir günü daha kurtarıyooor!”

Burak’ın şişirdiği göğsüne bakıp gözlerimi devirdim. “Sadece yeni bir makine aldığının farkındasın değil mi?”

Devasa, yeni kahve makinesinin kasanın arkasındaki köşeye kurulmasını ve sevgili müdürümüz Timuçin Bey’in ağzı kulaklarında onlara komut vermesini izliyorduk. Burak aylardır hatalı olduğunu söyleyip durduğu makinenin üreticisine mail atmış ve firma nazlanma belirtisi göstermeden özür dileyip bir üst modeli göndermeyi teklif etmiş, Timuçin Bey ise gram gurur göstermeden bu cömert özrü kabul etmişti.

Burak bilgiç bir tavırla parmağını salladı.

“Sadece yeni değil, pahalı bir makine aldıldım. Ve Timuçin’in gülümsemesine sebep oldum. Bu öyle her süper kahramanın yapabileceği bir iş değildir. On iki saniyeyi hafife alma, sayılar önemlidir Light.”

Sayılar dediği an, aklıma çizgi romanda bana âşık olduğunu söylemek için kendine bir sene vermesi geldi. Tüm bedenimle ona döndüm. Henüz açılmamış olduğumuz için, boş masaları umursamadan ellerimi boynuna doladım. Kısa bir an afalladı ama

⁵⁷ Çapulcu haritasını kullanan kişinin, haritayı yeniden görünmez kılması için kullanması gereken cümle.

sonra çekinerek de olsa gülümsedi.

“Demek bana açılmak için 365 gün bekleyecektin öyle mi?” Aynı bilgiç tavrıla çenesini sallayarak kabul etti. “Neden beklemeden söylemedin ki?” dedim dudak bükerek. Böylece tüm o saçma şeyler yaşanmamış olurdu.

Burak kolundaki siyah lastiklerden birini çıkardı. Başımın iki yanından kollarını uzatıp kıvrıkcıklarımı acele etmeden lastikten geçirdi. Aynı anda başını iki yana salladı.

“Çünkü o zaman hikâye olmazdı. Kitap hemen biterdi. Kıymetli olması için işi yokuşa sürmek gerekli. Araya kötü adamlar, kötü kadınlar girmeli. Belki biraz yalan, sır, hatta kimin olduğu belli olmayan bir bebek olmalı.”

Elimde olmadan sesli bir kahkaha çıktı dudaklarımdan. Bizim hikâyemizin kötü adamı da hak ettiğini bulmuştu. O gecedен sonra Bay S. bir daha yayın yapamadı. İnternet sitelerinde bizim yayınladığımız videolardan kesitler paylaşıldı, tepki çığ gibi büyüdü. Ortağı Gökhan’ın onu yüz üstü bıraktığı galerisi yumurta yağmuruna tutuldu. Dava üstüne dava açıldı ve bir gün gazetelerde tutuklandı haberini okuduk. Aynı gazetenin üçüncü sayfasında Yılmaz Karaaslan’ın kaybettiği seçimden sonra pes etmeyip, yeni seçim dönemine daha hırslı ve sağlam gireceği haberlerini de görmüştük. Ama hiçbirisi umurumuzda değildi. Hepsini geride bırakmıştık.

“O yarışmaya katılman iyi mi oldu emin değilim. Dünya senin zihnindeki entrikaları kaldıramayabilir.”

Sırıttı. Kulağımın yanında topluluktan kaçmış bir tutam saçı parmağına sardı.

“Dünya biraz beklemek zorunda. Çünkü halamla konuştuk.

Ona tam yetki verdim. Şirketi istediği şekilde yönetebilir, marka için ne istiyorsa o yönde gidebilir.”

Kaşlarımı çattım. Bunu sebepsiz yapmış olamazdı. “Amaaa?” dedim arkasından gelecek şeyi beklercesine.

Gülümsedi. “Amaa... Ben kendi markamı yapacağım. Dedem takım elbiseler konusunda iyiydi. Ben de kendi tarzımda bir şeyler yapabilirim diye düşündüm. Çizimlerimi kıyafetler üzerinde de deneyebilirim. Yani düşününce, marka külot çıkardığında bile milyonlar satıyor. Eğer gerçekten iyi bir şeyler ortaya çıkarabilirsem, belki...” Heyecanla kıpırdandım. Yüzüme bakınca utangaç bir kızarıklık yayıldı yanaklarına. “Bakma öyle. Benim için baya göz korkutucu bir şey. Ama deneyeceğim. Çünkü sen yeteneğimden kaçmamamı söyledin.” Sarı gözleri umutla parladı. “Tabii eğer ortada bir yetenek varsa.”

“Ki kesinlikle var,” diye araya girdim hemen.

Belime sardı uzun kollarını. “Bakalım...” dedi omuz silkip.

Çenesini tutup gözlerime çevirdim. “Güzel şeyler olacak. Göreceksin.”

“Göreceğiz... Birlikte.”

Bu kelimeyi sevmiştim. Gülümsedim. “Birlikte...” Mutluktan ısınan kalbimle heyecanla kıpırdadım. “Birkaç hafta sonra hep birlikte babamın yanına gittiğimizde umarım bu kelime için pişman olmazsın.” Yaramaz çocuklar gibi gözlerimi kıstım. “Mete sahilde yapacağımız tüm yarışlarda seni yeneceğini söyleyip duruyor.”

Burak somurttu. “Sufi yanımızdayken Aslı’ya hava atabileceği branş bulabileceğini sanmıyorum.”

“Asıl Profesör sözünü tutup kıızıyla birlikte gelebilirse, senin

hiçbir zekâ oyununda onu geçeceğini sanmıyorum.”

Gözlerini devirdiğinde gelecekteki kalabalığın onu gerdiğini hissedebiliyordum ama üstesinden gelecekti. Mızızlanan sevimli yüzüne bakıp kıkırdadım.

“Babamla tanışmaktan bu kadar korkuyorsan gelmek zorunda değilsin Burak.”

Belimdeki parmaklarıyla beni sabitledi, sarı gözleri ve bütün dikkatiyle ruhuma çevirdi bakışlarını.

“Haftanın her günü doğum günü pastası gibisin. Sen etrafımdayken tüm evren *Lumos*⁵⁸ diye bağıyor sanki. Öyle ışık saçıyor sun ki, senden başka bir şeye bakamıyorum. Geleceğimin nasıl olacağını bilmiyorum, ama içinde senin olmadığın bir gelecek düşünemiyorum.”

Bu cümle dedesinin öldüğü gün söylediklerine benziyordu. “Bu halini daha çok sevdim,” diye fısıldadım.

Parmak uçlarıma kalkıp dudaklarına küçük ama sevgi dolu bir öpücük bıraktım. Başımı geri çektiğimde huzurla gülümsüyordu. İşaretparmağıyla gözlüğünü geri ittirdi.

“Sen bir de, üzerinde çalışmaya başladığım yeni sayımı görmek için bekle. Adı; *Broke & Light Forever!*”

Havaya attığı hayali manşete bakıp gülümsedim. Ardından onun göğsüne yaslanıp, havada asılı duran kelimeleri izlemeye başladım. Derin bir nefes bıraktım.

“Şimdiden sevdim...”

58 Asadan ışık çıkmasını sağlayan büyü.

Tesekkürler

Teşekkür yazıları bize anlamsız gelen sayısız isimle doludur. Onsuz bu kitabın olamayacağını söylediği isimler peş peşe sıralanmıştır ve biz çoğunu okuma gereği bile duymayız. Ama bu kez farklı. Çünkü bu kitap senin için yazıldı. Bana mesaj yazan herkes için...

En çok da; diş telleri olduğu için hiç kahkaha atmadığını söyleyen, kiloları yüzünden kimseyle yakın arkadaş olmadığını anlatan, boyu çok kısa olduğu için hep oturarak poz verdiğini, kıvırcık saçlarını, büyük kalçalarını, yenmiş tırnaklarını, fazla ince ya da oldukça kalın sesini, büyük göğüslerini, küçük göğüslerini, çillerini, çarpık dişlerini, kepçe kulaklarını, fazla tombul yanaklarını sevmediğini söyleyenler için yazdım. Sana yazdım. Kusurlarını sevemeyen, sana. Aynaya baktığında sadece kusurlarından ibaret olduğunu düşünen, 'keşke şuram şöyle olmasaydı' diyen sana...

Ve son olarak; yıllardır böbrek bekleyen, kendi zevkiyle çok tatlı hale getirdiği hastane odasında kitaplarımı okuyan güzeller güzeli Ayşe için yazdım bu hikâyeyi... Umarım bunları artık kendi evindeki odanda okuyorsundur Ayşe...

Unutmayın; hepimiz kusurlarımızla farklıyız, özeliz, güzeliz, mükemmeliz...

En büyük cesaret verenim Ayşegül'üm, sonsuza kadar ilk editörüm olarak kalacak olan Sevde, Merve, Elif, Hacer, Filiz, Melek, Hülya, Esmâ, Songül, Tuğba, Zeynep desteğiniz için çok teşekkür ederim kızlar...

Tatlı huysuzum Fatma annem, canım babam, dünyanın bütün merhametine sahip güzel annem... Umarım kalbinizdeki yerim hiç değişmez... Sizi çok seviyorum.

Sabri için editörüm Merve'ye, sonsuz ilgisi için Seda'ya, Serdar Bey'e, Gökhan Bey'e ve dünyanın en iyi patronu olan kıymetli Orhan Bey'e çok teşekkür ederim.

Dünya tatlısı Bâlâ... Gecenin ikisinde bile arayıp çizim yaptırdığım ama ne durumda olursa olsun of bile demeyip bana katlanarak Işıl'ın şekillenmesine yardım ettiğin için, kafamın içini gördüğün ve ben alakasız şeyleri peş peşe sıraladığımda bile yadırgamayıp, 'pekiilii' dediğin sayısız an için, kısacası o tatlı karakterin ve güzel iç çizimlerin için çok ama çok teşekkür ederim.

Ve Şeyma, gerçek bir süper kahraman gibi son anda yetişip kapağımı ve beni kurtardın, sanırım bunun için sana sonsuza kadar minnettar kalacağım, çok ama çok teşekkür ederim.

Yarınmaz oğlum, nazlı kızım; anneniz yazarken biraz daha uslu dursanız fena olmazdı ama size sahip olduğum için dünyanın en şanslı annesiyim. Umarım büyüldüğünüzde kimseyi umursamadan hayal kurmaya devam edersiniz.

Güzel adam... Kitap boyunca bütüm huysuzluğuma katlandığın için, tüm stresimi senden çıkarırken beni sevmeye devam ettiğin için, bir çuval dolusu kusurlarıma rağmen bana sarılmaya, yanımda olmaya devam ettiğin için binlerce kez seviyorum seni...

Kitapta geçen neredeyse bütüm hikâyeler benim kurguladığım kısa hikâyeler. Hepsi kafamın içinde. Yani arattığınızda bulamama sebebiniz bu. Ama Harry Potter ve Hogwarts gerçek. Aslına bakarsanız bütüm hikâyeler gerçek.

Çünkü ne diyordu yaşlı dostum;

"Bir şeyin kafamın içinde gerçekleşmesi, onun gerçek olmadığı anlamına gelmez..."

A. Dumbledore

Umarım kafamın içinde gezinmek hoşunuza gitmiştir. Bir dahaki hikâyede elimden tutmaya devam etmeniz dileği ile...

Zeynep Sahra...